

Иън Ървайн

Пътят между световете

Искам да благодаря на Ангъс и Саймън Ървайн за прекрасната
рисунка на корицата.

Бележка на автора

„Взор през Огледалото“, макар и издаден в четири книги, бе замислен и написан като един цялостен роман. Когато се заех с това начинание преди повече от десет години, имах намерението да напиша обемист фентъзи епос, без да си поставям друга цел освен да предложа колкото се може по-добро забавление за читателите.

Стремях се обаче и да създам нещо, което да се отличава видимо от евроцентристката традиция на популярното фентъзи, наложила се през последните няколко десетилетия. Затова не може да се твърди, че тази книга е свързана със средновековието или феодализма по какъвто и да е начин. Действието не се развива в какъвто и да било реален или въображаем вариант на средновековието. Няма и борба на доброто срещу злото. Жените в романа не са угнетени жертви или незначителни фигури, а хора с истински характери, сблъскващи се с не по-малко затруднения от мъжете и справящи се с тях чрез силата на собствения си ум.

Исках и да изградя свят, чиято география да е правдоподобна, но и различна. Свят, в който културата и историята са важни, където хората правят грешки и не всичко завършва добре накрая, затова пък всяко действие, особено магията, си има своята цена.

Писах и пренаписах непрекъснато от септември 1987 до март 1999 г., но началото е поставено цяло десетилетие по-рано. В края на 70-те години пред мен стоеше страховитата задача да подготвя докторската си дисертация и се вкопчвах във всяка идея, която би могла да я отложи. Сред хрумванията ми беше желанието да опиша алтернативен свят, който да има свои карти, достатъчно големи да закрийт някоя стена, и всички подробности и черти – човешки, географски и биологични, от които се състои един свят. Идеята се въртеше в главата ми и години след като защитих успешно проклетата си дисертация, но в началото на 80-те грижите за семейството, ремонтът на къщата и натоварването в работата доста отслабиха интереса ми към измислянето на светове.

„Сянка по стъклото“, с която все пак се заех пет години по-късно, мина през двайсетина твърде сурови чернови варианта, много от тях писани в различни хотелски стаи из източното полукълбо на нашата планета. И в следващите книги вложих не по-малко усилия – твърде продължително писателско чиракуване! Не се съмнявам, че читателите с по-зорък поглед ще намерят грешки, вината за които нося единствено

аз. Сега откривам, че съм недоволен от някои неща в завършеното произведение, и ако го започвах в момента, щеше да потръгне съвсем различно. Но изложената на хартия история не може да бъде променена.

Йън Ървайн, 1999 г.

ПЪРВА ЧАСТ

1. Стрелата

Заплашителната машина, която изкривяваше дори светлината около себе си, бавно се въртеше над загубилата купола си кула на Каркарон. Рулке се бе изпъчил гордо в целия си ръст, опрял небрежно ръка на лостовете. С другата сочеше нагоре към изгряващата луна, чиято тъмна страна, изпъстрена с червено, лилаво и черно, тъкмо се бе показала като подпухнал балон над хоризонта. Страшната прокоба се сбъдваше – от 1830 години не бе имало пълнолуние на хид, средзимния ден, през което само тъмната страна на спътника да е обърната към планетата. Предсказанието на Рулке щеше да се окаже правдиво:

„Когато тъмната луна е пълна в средзимния ден, аз ще се завърна. Ще разбия Възбраната и ще отворя Пътя между световите. И Трите свята завинаги ще принадлежат на кароните.“

Каран, чиято глава едва стигаше до гърдите му, приличаше на снежнобяла сянка с корона от пламтящо червена коса. Лиан скърбеше за нея, но дори ако по чудо прекрочеше по въздуха, не би могъл да ѝ върне свободата. А и никой вече не би му се притекъл на помощ. Презряха го, защото му приписаха вината, че е предал Каран на Рулке, обвиниха го, че е бил негов шпионин през цялото време. Нищо нямаше да разубеди събралите се тук хора. Накъдето и да се обърнеш, срещаше зли погледи, а най-яростно се вторачваше аакимът Баситор, според когото тъкмо заради Лиан бе превзет и осквернен Шазмак. При първия удобен случай Баситор щеше да си разчисти сметките с него.

Сега Лиан имаше само една приятелка – малката Лилис, но какво ли би могла да стори тя? Тук се бяха събрали най-могъщите люде на Сантенар и никой от тях – нито Мендарк, нито Игър, нито осакатеният Тенсор, нито пък Талия, Шанд или Малиен се осмеляваха да се опълчат срещу Рулке.

Творението боботеше, кулата се люшкеше. От шиповете по стените ѝ се стрелкаха нагоре малки мълнии. Гашадите се върнаха на постовете си и обикаляха със скованата си походка. А червеното сияние вътре ту просветваше, ту гаснеше.

Лиан се взря в машината. Струваше му се немислимо да съществува – бе направена от толкова черен метал, че се открояваше дори под

нощното небе. Нямаше с какво друго да я сравни в цял Сантенар. Задвижваше се сама, нямаше колела, носеше се из въздуха плавно. В момента висеше неподвижно, макар Лиан да знаеше, че е по-тежка от внушителен скален отломък. Сложните ѝ очертания бяха чужди за погледа му. Дългата предница се стесняваше нагоре в куличка с издатини, зад която имаше нагъсто разположени лостове и ръчки, площадка и висока седалка, изваяна от камък.

Лиан знаеше, че и отвътре изглежда странно, претъпкана с уреди за управление и светещи плочки – нали бе виждал първообраза ѝ в Нощната пустош. Явно Рулке предпочиташе да е на върха на творението си, за да се перчи и стъписва околните.

– Каран! – извика Лиан измъчено.

Викът отекна из амфитеатъра, ехото сякаш му се подиграваше.

Тя май го видя, защото се вцепени. В същия миг машината се разресе под краката ѝ и Каран размаха ръце объркана. На Лиан му се стори, че ще политне надолу, но Рулке я дръпна рязко на мястото ѝ. Тя вдигна глава към надвисващия великан и му каза нещо. Вятърът заглушаваше думите ѝ.

Игър нагласи очилата си, с дебели лещи като дъна на бутилки. Когато Рулке се появи отново, Игър като че беше решен да се опълчи срещу страховете си дори с цената на своята гибел, вместо отново да им се подчини. Личеше обаче, че волята му слабее.

– Вижте ги един до друг! – заскърца той със зъби. – Покорил е съзнанието ѝ, направо го усещам – досущ както бе обсебил моето.

– Надявам се да е така – с леден глас откликна Мендарк. – Иначе ще се окаже, че Каран ни е предала, и ще трябва да си плати.

Магистърът изглеждаше още по-измършавял, безсилен и озлобен.

Заслушан в тежките им думи, Лиан се бореше и с болката, боцкаща го по цялото тяло, сякаш кръвта му замръзваше на мънички кристалчета. Напъваше се да вкара въздух в дробовете си, но все не успяваше да ги напълни. Приляваше му.

Едната буза на Игър затрепка, накрая се смръзна разкривена от поредния гърч. Лиан се питаше дали старото безумие не обзема отново пълководеца. А Игър впи пръсти в ръката на Малиен.

– Кой е най-добрият стрелец сред вас? – попита я дрезгаво.

– Баситор опъва най-силно тетивата, никой не може да се мери с него. Мисля обаче, че на такова разстояние Зара ще стреля най-точно. Зара!

Младата жена пристъпи напред. Беше нисичка за аакимка, на ръст

почти колкото Каран, косата и бе с цвят на горчица, а бузите и – осеяни с лунички.

– Ти ли стреляш най-добре? – пожела да се увери Игър.

Стискаше юмруци така, че кокалчетата им бяха побелели.

Зара сведе поглед към снега, опипваше нервно гривната на едната си китка. Досещаше се какво ще поискат от нея. После изви глава към машината и премери на око разстоянието. Сега само главата на Каран стърчеше над ръба на площадката.

– Да, между здравите сред нас няма по-добър стрелец – потвърди аакимката. – Оттук мога да уцеля каквото и да било в Каркарон.

– И на машината ли?

– Стрелата ще лети по стръмна дъга, но... да, ще се справя.

И Игър се загледа в творението. Половината му лице пак се разкри-ви, той се опита да овладее спазмите, но не успя.

– Тогава забий стрела в окоето на Каран! Ще бъде благоденствие и за нея, и за нас.

Младата жена не помръдна.

– Направи го незабавно! – изрева Игър и в гълччетата на устата му избви пана.

У околните остана впечатлението, че е водил тежка битка със самия себе си, която е загубил. Сега беше готов на всичко, за да не си върне Рулке властта над ума му.

Зара се разтрепери. Обърна се към Малиен, втренчила безизразните си очи в червеникавата светлина. Предводителката на аакимите протегна ръка.

– Почакай! Мендарк умуваше.

– Рулке постъпи необмислено. Ако премахнем Каран, ще му попречим сериозно.

Лиан се дотъртри при тях. Заледените окови претриваха краката му до кръв, но той не забелязваше.

– Не! – изхриптя и налетя върху Мендарк, който го отблъсна.

– Не ни се бъркай, летописецо!

– Но Каран...

– Сега изборът е между нейния живот и нашия свят. Магистърът обаче още се взираше в творението, без да даде заповедта.

Библиотекарят Надирил се бе подпирал прегърбен на бастуна си и по-ниският с цяла глава Шанд го крепеше да не падне. А Лилис подскачаше до наставника си и пищеше:

– Надирил, накарай ги да спрат!

– Игър – поде библиотекарят, – угризенията за това деяние ще те измъчват до последния ти ден. Тя не е...

– Някой да го направи! – нададе вопъл Игър.

– Вече няма да прибягна до зло – невъзмутимо отвърна Малиен, – ако ще то да би донесло най-великото благо. Зара, остави лъка.

Тенсор смъкна крака от носилката и с голямо усилие успя да се изправи. Приличаше на скелет, от някогашното могъщо тяло бяха останали само кости и сухожилия, изкривени и разместени от безмилостния удар на Рулке в Катаза. Лиан понечи да пропълзи към него по снега, но огромният ботуш на Баситор се заби в гърба му.

– Това е шансът... – изхърка Тенсор. – Съдбата го праща, за да умножи терзанията ми. Що за злини са извършвали предците ми, та трябва аз да се разплащам така? Е, Малиен, ще чуя ли заповедта от тебе?

– Не.

– Винаги си искала да останеш праведна – прегърна я той за миг.

Направи неуверена крачка към Зара, после още една. Тя го следеше с поглед, лъкът висеше от едната ѝ ръка, пръстите на другата държаха стрелата с червени пера. В последния миг като че ѝ се прииска да ги скрие зад гърба си, но погледът му я вцепени.

Тенсор изтръгна лъка и нагласи стрелата на тетивата, след миг я опъна.

– Съжалявам, Каран – нечуто промълви.

– Стреляй, проклет да си! – писна Игър.

Тресеше се толкова силно, че главата му се люшкаше.

В променливото сияние от кулата червената коса на Каран сякаш пламтеше. Лицето ѝ се виждаше само като бяло петънце, но Лиан изобщо не се съмняваше, че и от такова разстояние Тенсор е способен да забие стрела в окото ѝ. Вече си представяше как острието ще профучи с гибелна точност и ударът ще я преметне от машината – мъртва още преди да се размаже върху остриите камънаци в урвата.

– Не! – ревна той с всяка клетка в тялото си, насилваше се да прокара отново мисловната връзка, която Каран прекъсна съвсем наскоро.

Всички наоколо запушиха уши, за да се опазят от вцепениящия вой. Лиан изви глава и впи зъби в прасеца на Баситор, който изскимтя и отскочи. Но Тенсор дори не трепна. Изопна тяло, прицели се и пушна стрелата, която изчезна в нощта.

В същия миг творението кривна встрани подобно на марионетка, чиито конци някой е срязал. Раздруса се и пропадна като пуснат камък. Рулке увисна във въздуха, но отново се изпъчи и ръцете му зашариха по

лостовете. Машината наглед се стовари върху невидима опора, която я отхвърли, след това се завъртя в кръг и се понесе странично към Каркарон като яхта с пробит борд. Каран не се виждаше.

Може би малко оставаше Рулке да се справи, но творението отново се разклати, предницата се наклони и зави към скалната стена под кулата. Лиан спря да диша. Рулке се бореше отчаяно, овладя управлението секунда-две преди удара и машината мудно се заизкачва.

– Успяхме! – изврещя Игър. – Той е уязвим! Е, сега ще посмееш ли да използваш силата си срещу него! – обърна се предизвикателно към Мендарк.

Магистърът се поколеба, но изръмжа:

– Да, да! Заедно!

Всички протегнаха ръце напред. В нощта се проточиха шнулове от червен и син огън, а аакимите опънаха лъковете си, без да чакат знак. Десетина стрели литнаха като ято към целта, но около творението незабавно изникна блещукащо кълбо, наподобяващо огромен опал. Изблиците на енергия се отразиха опасно близо до нападателите, стопиха снега и оставиха стъкловидни петна по земята. Стрелите потънаха с безсилен шепот в преграда, спряла ги като гъсто тесто, и изпаднаха една по една.

– Натрихме му носа! – изкрюка Тенсор. – Следващия път няма да е толкова нагъл!

Мендарк обаче осъзна по-бързо какво се е случило.

– Ти си глупак – промълви с отпаднал глас. – Рулке използва собствената ни сила срещу нас. Машината е неуязвима за всеки вид енергия, който можем да насочим към нея. А аз съм още по-голям глупак от тебе, щом си въобразявах, че ще постигнем нещо.

Творението се изравни във въздуха, издигна се плавно и застина над съсипания меден купол на кулата. Рулке се пресегна надолу, вдигна Каран и я показа на враговете си – невредима. Изрева дръзко някакво предизвикателство, после машината се пхна в кулата подобно на яйце в гнездо. Докато се наместваше, стените се издуха, сякаш змия поглъщаше пиленце. Смуцаващото ума червеникаво сияние се появи отново.

– За какво му беше всичко това? – промълви Талия.

– За да ни сплани – отвърна Игър. – Може би още не е готов.

– Готов е! – натърти Шанд.

Издутото петнисто туловище на луната пълзеше нагоре. Леденият вятър се засилваше и всички потърсиха завет в амфитеатъра. Лиан остана пренат в снега. Ако би могъл да превърне яростта си в оръжие, Игър

и Тенсор вече щяха да лежат бездиханни между скалите. Болката в разранените му крака не стихваше нито за миг, но не заглушаваше облекчението, че Каран е жива. Трябваше да я измъкне. Знаеше, че и тя би сторила същото за него.

– Лилис! – прошепна той.

Момичето притича, лицето ѝ беше посърнало. Студеният ѝ нос опря за миг в още по-студената му буза. Тя трепереше.

– Казвай.

– Искам да се промъкна вътре. Ще ми помогнеш ли? Проліча ѝ как напрегна волята си, за да се успокои, и овладя гласа си.

– Какво да направя?

– Виж дали ще успееш да махнеш тези окови. Лилис се наведе и опипа ботушите му.

– Олеле, кракът ти е целият в кръв... И другият също. Това изобщо не го засягаше.

– Ледът по метала прежулва кожата. Нищо страшно. Пръстите ѝ шареха по оковите.

– Заклучени са. Знаеш ли у кого е ключът?

– У Мендарк. Ще се опиташ ли... Не, прекалено е опасно. Тя въздъхна тихичко и се изправи.

– Горкият Лиан. Ще се опитам, разбира се. Заради тебе ще предложа и самия Мендарк, колкото ще да ме е страх.

– Милата ми Лилис, толкова ме е срам, че те моля за подобно нещо.

Прегърна за миг слабичкото момиче, после я проследи с поглед как се прокрадна по леда и снега. Всъщност Лиан се срамуваше далеч повече, отколкото Лилис можеше да си представи, защото я използваше само да отвлече вниманието на другите. Щяха да я спипат в мига, когато се опиташе да открадне ключа от Мендарк, но се надяваше неизбежната суматоха при залавянето ѝ да му даде малко време. Той изобщо не изчака да види какво ще се случи.

Всички се бяха спуснали в амфитеатъра, за да не ги продухва вятърът толкова силно. Май не го наблюдаваха. Лиан се промъкна между каменните скамейки до пътеката към Каркарон.

От другата страна до ушите му стигнаха крясъци. Значи бяха разкрили намерението на Лилис. Лиан се хлъзна и тупна по задник недалеч от ръба на пропастта. Закуцука по коварната пътека, колкото му позволяваха оковите, и тогава чу яростния вопъл на Магистъра:

– Какво си намислила, джебчийке недорасла?!

Не успя да различи уплашеното писукане на момичето. Само

минута по-късно Мендарк се провикна:

– Той е избягал! След него!

Лиан удвои усилията си – страхът да не го заловят, преди да се е добрал до Каран, напълно заличаваше ужаса му от Рулке, а и непоносимата болка в краката.

Стигна до подножието на стълбата, която се извиваше в стръмна дъга към предната порта. Завлече се петдесет-шестдесет стъпала нагоре, но накрая бе принуден да спре, за да си поеме дъх, каквото Ще да става. Тук поне имаше парапет, на който да се опре, макар и покрит с неописуемо грозни муцуни на разни страшилища, които сякаш му се хилеха подигравателно. Както беше объркан и притеснен, стори му се, че дори посягат да го грабнат. Отдръпна се и пред него се изпречи далеч по-стряскаща гледка.

Над стъпалата имаше площадка, а нататък стълбата завиваше към страничната стена на кулата. В пространството между левия парапет и стената надвисваше страховита твар от легендите – получовек-полузвяр, с къси, но мощни крака, гръден кош като бъчва, дълги възлести ръце и ципести криле, хвърлящи сянка върху костния гребен на главата и острите зъби в устата. Пръстите с извити нокти лесно биха обхванали цялата глава на Лиан. По ставите на крилето и гребена на главата стърчаха шипове. В едната си ръка чудовището стискаше боздуган на верига, в другата държеше нещо като къс магьоснически жезъл.

Лиан заотстъпва, преди да осъзнае, че вижда статуя, създадена с чудно майсторство. Бронзът на скулптурата се бе оказал неподатлив на годините и стихииите. От другата страна на площадката клечеше друго изваяние на подобно същество, въоръжено с копие и дълги щипци. Бронята отпред бе изкована според формата на гърди колкото дини.

Между статуите бе разположена голяма врата от ковано желязо, цялата покрита с муцуни и фигури. Беше откρηнатата, но зад нея имаше друга врата от релефни метални плочи. Лиан знаеше, че изображенията са безжизнени, но не успяваше да помръдне – те въплъщаваха страхотите, с които бяха напълнили главата му още в детството. Щом се огледа, зърна преследвачите си, които се показаха от сенките. Само след минута щяха да го догонят. Баситор тичаше отпред с невъзможно грамадни крачки.

Лиан изохка от уплаха и преодоля последните стъпала не по-чвърсто от сакат рак. Различаваше добре свирепата гримаса на Баситор, чуваше злобното му ръмжене. Този път не се надяваше на милост. Аакимът щеше да строши главата му в стъпалата или да го хвърли в урвата,

без да се замисли.

Лиан се метна над последното стъпало, веригите се закачиха за миг в натрошения камънак, но той дръпна, без да мисли за болката, и се освободи. Плъзна се по площадката, напъна портата и налетя с главата напред на една от неравните метални плочи. Разнесе се кух екот. Заудря по вратата с разкървавените си юмруци, но беше твърде късно. Баситор направо прехвърча над стъпалата.

– Падна ли ми, мръсен предател! – изсъска задъхан и така заби юмрук в корема на Лиан, че го преви безпомощен. – Още преди година трябваше да го направя...

Сграбчи го за яката и панталона. Лиан се помъчи да го ритне, но аакимът беше прекалено едър и як. Останалите още бяха далече и не можеха да се намесят, дори да искаха.

– Мъртъв си! – забраха думите в гърлото на Баситор. Провеси пленника си над пропастта и го разтърси. – Помниш ли Хинтис? Умря заради тебе! Помниш ли Селиал, Шала, Тел, Трул? – Продължи да изрежда имена, повечето непознати за Лиан. Май го обвиняваше за всеки загинал и в Шазмак, и след това. – Помниш ли с каква благост те посрещнаха събратята ми в Шазмак, коварен зейн? А Раел помниш ли? Всички са мъртви заради тебе. И пак заради тебе скъпият ни Шазмак е съсипан! Е, поне това мога да сторя за тях...

Лиан се вторачи надолу. Луната заливаше бездната със зловеща светлина и назъбените скали се открояваха като по пладне. Баситор се наклони да го метне.

Едната ръка на Лиан се закачи в някоя от многото метални издатини по стените на кулата. Вкопчи се в нея като удавник, напрегна мускули и улучи с коляно Баситор в окото. Аакимът залитна и хватката му се разхлаби за миг-два. Лиан го отблъсна с нов ритник и защъка нагоре, все едно прътовете и куките в стената бяха стълба. Този път дори не си спомни, че се бои от високото. Изпънатите му пръсти напипаха перваза на прозорец без капак и той се праметна вътре, без да го е еня къде влиза.

По някое време вихрушката в главата му стихна, а погледът му се избистри. Озова се в горната зала, където си бе мерил силите в изкуството на разказвача със самия Рулке само преди седмица. По пода бяха разпръснати нацепени греди, керемиди и метални късове – останките от покрива, – но около самата машина беше чисто, като че тя отблъскваше всичко от себе си. И лепнещите навсякъде снежинки не се задържаха върху черните гладки повърхности.

Нямаше сили да се надигне. Двете изминали седмици бяха изцедили цялата жизненост, която бе останала в тялото му. Все пак завъртя глава да се огледа. Рулке се бе настанил върху горната седалка на творението си, явно съсредоточил ума си в някаква задача. Лиан се взря повнимателно – цялото помещение беше покрито с паяжина от светлина, подобна на едва забележима рибарска мрежа. Нишките ѝ засияха по-ярко и накрая мрежата се преобрази в блещукаща стена, по която се плъзгаха пъстри светлинки. Тя се люлееше в плавни вълни.

Тази преграда беше образ на Възбраната, простряла се във всичките десет измерения на пространството и времето. Имаше досег с всяка точка в Сантенар и другите планети от Трите свята, дори и с Нощната пустош, но ги отделяше непреодолимо от безжалостния кошмар на пустотата. Лиан научи от разказа на Рулке повече, отколкото би му се искало да знае за обитаващите я жестоки твари. Твърде ясно си представяше какво би сполетяло Сантенар, ако те някога се изтръгнат оттам.

Къде ли беше Каран? Видя я да седи със скръстени крака на перваз отсреща, пред нея имаше запалено мангалче. Въпреки стиснатите клепачи личеше, че е напълно будна и някаква мисъл е погълнала ума ѝ.

– Каран! – кресна той.

Тя се ококори и мрежата от светлина изчезна.

– Лиан... – прошепна невесело и засрамено. – Какво търсиш тук? Върни се при тях.

– Не и без тебе.

Едва успя да се подпре на колене. Рулке се опомни от сътресението, което едва не го бе съборило от машината. Изглеждаше смутен, като че му се налагаше да говори на чужд език, който не знаеше добре.

– Плащам си за избора, който направих – натърти Каран.

– Цената е твърде висока. Ела с мен.

Не можеше да понесе, че Каран плати неговата свобода със своята.

– Няма връщане назад – тихо отказа тя. – Нищо сторено не може да бъде заличено. Моля те, върви си, иначе всичко е било напразно.

– Права е, летописецо – подкрепи я Рулке, който бързо дойде на себе си. – Не знам кой глупак те е пуснал да влезеш, но е нямало смисъл да идваш. Ако тя откаже да ми помага, пак ще спипам тебе.

– Няма да си тръгна! Каран, недей...

– Нямам избор. Махни се!

Лиан копнееше да я прегърне и знаеше, че въпреки грубостта си и тя иска това. Решимостта ѝ се поддронваше полека. Рулке размаха юмрук към вторачените стражи.

– Как да работя?! Отървете ме от него!

Идлис с белязаното лице и Йеча пристъпиха към летописеца. Сега изпълняваха само най-дребните и неприятни задължения, наказани заради подкрепата си за сказанието на Лиан при предизвикателството. Хванаха го под мишниците и го завлякоха по виещата се стълба покрай статуи, които бяха не по-малко грозни и плашещи от онези край портата. Още преди да слязат долу, безплътната паяжина на Възбраната отново грейна в залата с разбития покрив.

Идлис блъсна вратата, опря ботуш в гърба на Лиан и го тласна с все сила навън. Летописецът се хлъзна по корем до средата на площадката отпред.

Съжали, че още е жив. Избърса снега от очите си и срещна начумерените погледи на преследвачите си. Никой не отвори уста. Баситор го помъкна по стъпалата към амфитеатъра и другите тръгнаха подире им.

2. ПЪТЯТ

Предишната нощ Каран само се бе въртяла в спалния си чувал, жадна за сън. Сутринта настъпваше хид – Средзимният ден, когато щеше да предаде и своя народ, й своя свят. За да спаси Лиан, тя се съгласи да намери за Рулке Пътя между световете. Но какво щеше да последва? Щеше ли да запази живота си? И щеше ли да оцелее който и да е от всички тях? А и струваше ли нещо думата на Рулке, Великия предател?

През седмицата след предизвикателството на Лиан новият й господар я бе заставял безмилостно да се труди денем и нощем, да занимава ума си с упражнения, в чийто смисъл Каран едва вникваше. Тя се стараше – знаеше, че животът ѝ зависи от това. В пустотата нямаше пощада, предстоеше ѝ гибелно опасно начинание. Пък и бе наясно как Рулке ще изтезава Лиан, ако му откаже.

Съсредоточаваше се трудно, допускаше много грешки, но Рулке не я укори нито веднъж. Биваше го за наставник – повтаряше неуморно обясненията си, Каран обаче ярваше, че я смята за тъпа и неспособна.

Все не можеше да се стопли в спалния чувал. А дарбата на усета ѝ натрапваше прастарите чувства, които това място бе съхранило. Камъните бяха пропити от мъките и смъртта на безброй работници, намерили края си при изграждането на Каркарон. Усещаше и безумното лукавство на своя прародител Басунез, както и по-чудати древни преживелици, втъкани в самите скали.

Мразеше Каркарон. Преди седемнадесет години убиха тук любимия ѝ баща, и то съвсем безсмислено. Още и беше мъчно за него. Щом си спомнеште за Галиад у нея се пробуждаха всички детски копнежи и страдания. Не намираше следа от него, колкото и да ѝ се искаше.

Дотегна ѝ, изрита чувала, обу чорапи и се промъкна към мястото до машината, където спеше Рулке. Явно студът не му пречеше, защото легеше на пода, увит само с едно тънко одеяло, а могъщите му рамене и гърди бяха голи.

– Трябва да знам нещо... – смънка тя. Великанът се събуди на мига.

– Какво има?

– Отговорът на този въпрос е извънредно важен за мен.

– Питай де.

Той седна и мускулите заиграха по тялото му. Каран отклони поглед.

– Убиха баща ми тук преди време. Знаеш ли защо са го направили?

– За баща ти знам само, че е бил мелез от коренната раса и аакимите. Какво го е сполетяло?

– Той ми беше опора в детството – унило сподели Каран. – Тогаво трябваше да се върне от Шазмак, но не се прибра у дома. Накрая го намериха тук, пребит до смърт заради няколкото монети, които е имал в джоба си. Никой не можеше да проумее това злодеяние.

– Че защо му е било да се отклонява толкова от пътя?

– Той открай време се интересуваше и от Каркарон, и от Басунез.

– Лудият Басунез... – промърмори Рулке. – Не ще да е бил чак такъв безумец, какъвто го описват.

– Защо?

– Тези бронзови статуи наоколо са прекалено правдиви, до последната подробност. Наистина е намерил нещо тук и е ясно, че е надничал в пустотата. Ето защо и аз се спрях на това място.

– Миналото лято ли?

Рулке се подсмихна на наивността ѝ.

– Малката ми Каран! Още си въобразяваш, че е било прищявка на случайността...

– За какво говориш?! – Тя се стресна, гърлото и се сви. – Кое не е било случайност?

– Дори от Нощната пустош чувствах какво върши Басунез тук. Необмислените му експерименти изтъниха и стената между Сантенар и моя затвор, и преградата към пустотата. Ако бе успял докрай, не ми се вярва, че до днес щеше да има оцелели измежду вас, коренната раса. За

шастие той се провали, но Оттогава все наблюдавах мястото. Бях шест столетия! Открих дори тебе.

Тя сгуши глава в раменете си от неудобство, че може да я е зяпал и в най-интимните мигове.

– Как тъй си ме открил?

– Ами почувствах те. Тук е едно от най-удобните места в Сантенар за занимания с Тайното изкуство. Ето ти причината Басунез да построи Каркарон. И не се притеснявай толкова – от Нощната пустош не можеш да видиш нищо. Знаех, че извършва опасни опити, които ме засягат пряко, но не бях наясно точно какво прави. А неотдавна в Каркарон, където нямаше нищо интересно от векове, се появи ти – необикновена, единствена по рода си.

Каран се втрещи.

– Значи и други могат да се досетят, че съм... трикръвна?

– Не ми се вярва! Дори аз набих познал, когато съм на Сантенар. Но в Нощната пустош е друго.

– Кога долови присъствието ми?

– Времето си играе забавни шеги в Нощната пустош. Може да е било и преди десетина години, и преди трийсетина.

– Дойдох в Каркарон с баща си, когато бях на осем, малко преди смъртта му. И като си помисля, че си ни шпионирал!... – изтъня гласът ѝ от яд.

– Не ви шпионирах. Нямах представа дали си момиче или старица, или дори дали си жена или мъж. Узнах единствено, че в Сантенар се е появил някой с уникална дарба. Доста се уплаших. Как можеш да разбереш какви опасни тайни крие това място и дали ти няма да ги разкриеш?

– Но аз нямам никакви сили – възрази Каран. – Тенсор се е постарал да не ги развия, още когато бях дете. Не съм способна да си служа с Тайното изкуство. Притежавам само дребни дарби като усета, изпращането на мислени послания и прокарването на мисловна връзка. Пък и те често ме подвеждат.

– Имаш ли поддръка подходящия лост, можеш да преместиш целия свят с него. Когато ти се отдалечи от Каркарон, изгубих дирите ти и въпреки всичките си усилия не те намирах. Чак в мига, когато взе в ръцете си Огледалото, след като се промъкна във Физ Горго, аз пак те открих. Огледалото бе свързано с Игър, той на свой ред още не се бе отърсил от слабата си зависимост от мен след обсебването.

Каран си рече, че щом е била наблюдавана още от малка, не би могла да е сигурна, че сама е направлявала съдбините си.

– Всичко започна с Огледалото – натърти Рулке. – И тогава не знаех коя си, но от време на време прониквах в сънищата ти и те побутвах в нужната ми посока. И ето ме тук – добави той самодоволно. – Без тебе още щях да си кисна в Нощната пустош и не бих имал дори нищожен шанс за избавление. Много съм ти задължен, Каран.

– Ами остави ме на мира, това е най-добрата отплата! Той се разкичоти буйно.

Каран зарея поглед нанякъде. Премисляше думите му. Отдавна подозираше ролята си в събитията напоследък, но чак сега проумя, че началото са поставили далечните ѝ прадеди. „Не може да стане от нищо нещо.“ Тъпърва разбираше интереса на Мейгрейт, безпокойството на Фейеламор, жестокостта на Тенсор... Как си бяха играли с живота ѝ всички!

– Научи ли нещо за заниманията на Басунез, когато дойде в Каркарон? – попита тя.

– Нищо особено – увери я Рулке. – Постарах се да подтикна сянката му към откровеност, но май никога няма да научим до какви прозрения е стигнал.

Каран надничаше през прозореца, но същевременно се чудеше дали е искрен с нея.

– Хич не ме засягат прозренията на Басунез – промърмори тя. – Много държа обаче да знам кой е убил скъпия ми баща и защо. Смъртта му сигурно е свързана с това място.

Рулке се почеса по брадичката.

– Ами, имаме цял ден, преди луната да се покаже отново. Ако успеем да те отървем от тези мъчителни въпроси, ще е по-добре за мен. Ела.

Още беше тъмно, когато слязоха в двора. Рулке вдигна някакъв капак и освети с фенера си метални стъпала.

– Слизай!

Смъкна се подире ѝ, угаси фенера и по незнаен за Каран начин призова сянката на Басунез.

Отначало на стената се очерта само черно-бял силует. Скоро малко под горния му край заискриха две петънца, сякаш в Каран се вираше озлобена до ярост твар.

– Появи се, сянкo! – строго заповяда Рулке. – Насочи гнева си към пращинките във въздуха и те ще предават със звуци мислите ти.

Фигурата придоби по-човешки облик и призрактът се подаде от стената. Тънките устни се размърдаха, но пискливото скимтене звучеше от въздуха напред подземието.

– Защо ме призова пак? – изкрюка сянката свадливо. – Не нарушавай покоя ми.

– Няма покой за тебе, докато прегрешенията ти остават ненаказани! Доведох твоя потомка, родена двайсетина поколения след тебе – Каран Елиенор Мелуселда Фърн.

Рулке я избута по-напред, но Каран бе вкопала нозе от страх. Призракт излезе наполовина от стената и плю към пода пред краката ѝ, ала блещукащата хрчка изчезна почти в същия миг.

– Грозно дребосъче!

– Тя настоява да ѝ бъде казано какво е сполетяло нейния баща Галиад.

Басунез възбудено плесна с ръце.

– Дори не съм чувал това име – отрече и се опита да се вмъкне обратно в каменния зид.

– Лъжец! – кресна Каран. – Той често идваше тук. И неведнъж ми е разказвал за привиденията в Каркарон, когато сядаше до леглото ми вечер.

Тя не добави, че винаги се бе плашила от разказите за Басунез.

Призракт изскочи от стената, все едно се мъчеше да ги нападне. Мършавото брадато лице се разкриви от бяс, ноздрите му се издуха. С извития си нос и черните очи той изобщо не приличаше на Каран. Развика се в лицето ѝ, тя отскочи и се блъсна в стълбата.

– Стига! – изрева Рулке.

Скоро от стената се подаваха само носът и очите на сянката.

– Чудя се... – проточи каронът.

– За кое?

– Казваш, че Галиад бил пребит до смърт заради няколко монети. Но кой разбойник би го причаквал тук, далеч от пътищата? Питам се дали не е досадил прекалено на ей този призрак...

– Баща ми не се боеше от призраци.

– Я си признай, сяно! – изръмжа Рулке и направи в мрака жест, от който привидението светна подобно на нажежена маша. – Какво си сторил на нейния баща?

– Той беше такъв неприятен особняк – заскимтя Басунез и пак изпъкна пред стената. – Все ровичкаше и се стараеше да научи моите тайни. Ха! Че аз изпепелих всички книжа, преди да умра. Никой няма да ползва наготово облагите от усърдния ми труд, дори ти, Рулке! Впрочем именно в собствените усилия се корени отговорът на всеки въпрос. Той обаче предпочете лекия път – извади костите ми от криптата и ме

призова. И не си мисли, че първо с мен постъпи така! – обърна се призрактът ехидно към Каран. – Доста беше затънал в недостойното занятие на некроманта.

Призрактът пак се отдръпна и почти се сля със стената.

– Не си тръгвай – с измамно мек глас нареди Рулке. – Защо умря той?

– Защото го надхитрих! – В очичките на привидението се мярна изражение като на плъх. – Разигравах го, подстрекавах го да се качим чак на върха на кулата. А той все ме врънкаше, накрая му налетях изведнъж, стресна се, падна и се преби.

– Ти си го убил! – кресна Каран. – Ти си убил баща ми... Неволно замахна, но само одра кокалчетата на юмука си в камъните.

– Смърт в замяна на живота – с мрачна подигравка подхвърли сянката на Басунез. – Той вдигна от гроба голите ми кости – далеч пострашно престъпление от отнемането на жалкия му животец. Убил съм го... – разфуча се призрактът. – А аз съм мъртъв от шест столетия и още не ми дават да намеря покой в гроба. Върнете ми забравата!

– Я стига! – сопна се Рулке, фенерът му блесна ослепително и Басунез избледня, но ехото от виковете му преследваше Каран и по стълбата нагоре.

Секна чак когато каронът затвори капака на подземиеото. Когато се върнаха горе, той поднесе чаша вода на треперещата жена. Тя задълго заби поглед в пода, накрая цялото ѝ тяло се разтресе и се обърна към Рулке. Малахитовозелените ѝ очи сякаш грееха в светлината на фенера.

– Значи изобщо не е убил убит, нали? Напълно случайна злополука, лишена от всякакъв смисъл.

– Да, нещастие, но причинено от злоба. Призраците нямат сила да убиват. Олекна ли ти, след като узна истината?

– От кое да ми олекне – че моят любим баща се е занимавал с черното изкуство на некромантите?! Но бездруго само едно осемгодишно дете може да смята баща си за съвършен. Трябваше да знам.

Въпреки това тя крачеше неспокойно из залата. След малко Рулке направи неясен жест зад гърба ѝ. Главата на Каран клюмна. – Толкова съм уморена...

– Заспивай... – промърмори каронът и плъзна длан над лицето ѝ. – Скоро ще се зазори, а довечера и за двама ни няма да е време за отпих.

Клепачите ѝ се спуснаха, тя се свлече на пода и Рулке я зави със спалния чувал.

– Е, готова ли си? – попита я броени минути преди да изгрее луната.

– Почти – смънка Каран. Още недоумяваше какво ли се е опитвал да постигне нейният баща. – Но преди да започнем, настоявам да знам и какво се е случило с Лиан.

– Още едно условие! Той е при останалите от жалката им задруга. Рулке посочи пренебрежително отвора в стената, гледащ на изток.

– За мен е важно да се уверя, че той не е пострадал. Каронът потисна нетърпението си.

– Така да бъде. Ела насам! – Какво?...

– Качи се тук и ще ти покажа. И без това се канех да им изнеса малко представление.

Тя доближи плахо машината. Един гашад със сивкави брадавици по цялото си лице и помогна да се покатери. Рулке я настани до себе си.

– Дръж се за този парапет.

Движеше ръчките и въртящите се кръгове с лекота, породена от увереността.

От творението бликна светлинно кълбо, всичко наоколо се размъти и то изведнъж подскочи с пронизително стържене. На Каран ѝ призля, сякаш остави стомаха си на пода в кулата. Издигаха се все по-бързо, безплътният щит проби бронза и керемидите на покрива и се разгоря като мъничко слънце. Отломките не можеха да паднат върху двамата в машината. После светлината избледня и творението се понесе над кулата. Рулке изрева тържествуващо към враговете си.

Каран виждаше хората като купчинка безпомощни мравки в далечния край на амфитеатъра. Долови страданието на Лиан, който се бе вторачил отчаяно в нея. Боеше се, че предателството ѝ ще превърне загрижеността му в презрение, но нищо не можеше да стори.

Рулке изпружи ръка нагоре да посочи изгряващата луна – огромна, тъмна и пълна. Тя беше поличба за събждането на предсказанието. Каран притисна длан към корема си. На всеки два месеца имаше болки, когато при пълнолуние се показваше тъмната страна, но този път едва ги понасяше.

А каронът си играеше със своето творение, ту го запращаше да пикира над урвата, ту го насочваше рязко нагоре, за да се перчи пред враговете. Каран бе застинала като изваяние до него. Струваше ѝ се, че приближава краят на света. И изведнъж зърна съвсем ясно как Тенсор се надига изтерзано, отнема лъка и червеноперата стрела от ръцете на Зара и опъва тетивата.

Знаеше, че се цели в нея. Известно ѝ беше, че Тенсор е способен да я улучи и от такова разстояние, но беше като парализирана. А може би така бе писано. Нямаше сили да направи каквото и да е, за да се спаси. Рулке не забелязваше нищо. Но тогава до нея подобно на взрив долетя вълната от обич и ужас на Лиан, разнесе се неговият вой „Hee!“ Той сякаш отприщи у нея изблик на собственото ѝ страдание.

Каран се сви в тясната пролука между горната площадка и външния корпус на машината. Стрелата извири там, където беше главата ѝ преди миг, и се нацепи на трески в покривалото над площадката. Рулке се хвана за главата – лудешки мятаните се мисли на Каран размътиха и неговото съзнание. Творението пропадна към скалите, той трескаво се бореше да го овладее. В последната секунда го принуди да се подчинява на уредите за управление и изравни полета му.

– Стига ми толкова! – заяви троснато, щом се издигнаха до върха на кулата.

Изглеждаше зашеметен. Намръщено спусна машината в порутената зала, после стисна раменете на Каран и погледът му пламна.

– Сега знаеш, че Лиан е жив, той също те видя, а останалите се убедиха в могъществото ми. Ще спазиш ли обещанието си?

Тя кимна посърнала.

– А готова ли си?

– Горещо-долу.

– Успокой се.

– Защо избра тъкмо мен? – опита се тя да протака още мъничко. – И други хора имат дарбата на усета.

– Само дете не са трикръвни! Ти долавяла ли си досега мислите на друг трикръвен?

– Не. Веднъж-дваж се случи да почувствам други с дарбата, но тъй и не ги намерих.

– Сигурно се чувстваш доста самотна – подхвърли Рулке проникателно, – след като не познаваш други като тебе.

На Каран ѝ омръзна той да използва за своя изгода преживелиците ѝ. – Не ми казвай какво чувствам, доволна съм от живота си. Рулке обаче не ѝ позволи да печели време.

– За какво са ни тези празни приказки? Ти си тук, друг няма. А дори да можеш да избирам измежду мнозина, вероятно пак щях да се спра на тебе. Някога познавах Пътя към Аакан, но всичко се промени толкова неузнаваемо, че загубих способността си да го следвам. Да започваме.

Каран настръхна.

– Не се стряскай така – рече й каронът. – Ето какво ще направим. Първо ще насоча силата на машината, за да отвори проход във Възбраната. Задължително е да бъде мъничък, за да не се промъкне някоя твар – пустотата гъмжи от безмилостни изчадия, каквито не можеш и да си представиш. После... Ще се опиташ да напипаш със съзнанието си Пътя между световете, както те научих. Заедно ще дирим пролука към Аакан. За да успеем, аз също ще изцедея докрай силата и ума си. – Рулке не спомена какво е намислил да върши, след като си осигури достъп до Аакан. – А сега нека настроя машината. Не се подчинява на волята ми толкова лесно, колкото ми се иска. Не ми е леко да я управлявам.

Каран отново потискаше угризенията си. Последствията от досегашните й постъпки бяха твърде лоши – гашадите се пробудиха, Шазмак бе превзет, Рулке се изтръгна на свобода. Нали уж затова се зарече повече да не се бърка в световните дела?

А сега ставаше съучастница в далеч по-страшно престъпление, и то от себични подбуди. Заради Лиан, за да заличи несправедливостта си към него. И защото го обичаше. Дали следващите сто поколения, смазани от робския гнет, щяха да проклинат името й? Дали дори Лиан би я наразил?

Но не би отрекла, че я тласкаше напред и любопитството – какво всъщност означава да е трикръвна. Как да устои на такова изкушение? Искаше да знае и какво са се надявали да постигнат в Каркарон старият Басунез и баща й.

Питаше се не е ли предопределено тъкмо Рулке да избави Сантенар от дребнавите вражди и дрязги. Как да познае бъдещето? И как да избере? Не можеше, затова предпочете да остане вярна на Лиан и да спази уговорката с Рулке.

3. Пустотата

Рулке се бе настанил върху горната седалка на машината, Каран обаче откри, че самото присъствие на неговото творение отнема на съзнанието й способността да съзира, камо ли да търси. Опитаха няколко пъти, но металното туловище потискаше мисления й взор. Трябваше да се отдалечи, доколкото бе възможно.

Настани се в малка ниша зад един ъгъл. Тъкмо тук се бе промъкнал Лиан през замаскираната подвижна плоча в стената. А и прозорецът, по-

голям от самата нея, бе с обикновени стъкла в гъста решетеста рамка. Стъклото явно беше прастаро, защото придаваше на светлината лилав оттенък.

Тя се сгуши върху купчина килимчета и се уви с одеяло. Изви глава да надникне през северозападния прозорец. По-късно през него щеше да надърне и луната, преди да се скрие зад високите назъбени планини.

– Готов съм – подвикна ѝ Рулке.

– И аз.

Тя застина в очакване. В залата притъмня, проточиха се призрачни паяжини, които се сплетоха в мрежи от светлина. Каран затвори очи.

Но преди да се заемат наистина със задачата си, на пода тупна парцалив вързоп.

– Каран! – извика Лиан.

Идеше ѝ да умре от срам, че я завари в такъв момент. Едва издържа, докато го прогонят от кулата, а после се разрида неудържимо.

Рулке отново бе създал безплътния образ на Възбраната, но въздъхна и го премахна.

– Нищо не става – размишляваше той на глас. – Може би за нея ще е непосилно. Ето кое им е лошото на хората с усета – ненадеждни са. Все пак е по-добре да се убедя в това сега, а не прекалено късно.

Отпрати гашадите с властен жест, скочи от машината и седна до Каран.

– Хайде, поговори с мен.

– Видя ли го?! – изхленчи тя. – С какво пренебрежение ме гледаше! Колко ли съм гнусна в очите му?

Каронът обгърна раменете ѝ с ръка.

– Видях само, че е уплашен до полуда за тебе.

– Мразя се... – процеди Каран. – Искам да се прибера у дома.

– Стига детинщини – скастри я Рулке. – Ако трябва да мразиш някого, насочи омразата си към мен. Знам какви чувства изпитвате един към друг. Наблюдавах ви, не помниш ли?

– О, да, мразя те! – кресна тя и го отблъсна. – Няма по-зъл и покварен човек от тебе в Трите свята. И всяка твоя дума е изречена с еднинствена цел – да ме склониш да ти се подчинявам.

– Така си е – потвърди каронът със смях. – Но ще ти предложи нещо. Върви си. Освобождавам те от всякакви задължения към мен. Тръгни си свободна от Каркарон още сега, ако щеш.

Предложението му беше толкова нелепо, че Каран дори не се изкуши.

– И защо ме дразниш? – промълви студено. – Знам, че никога няма да ме оставиш на мира.

– Ако не ми помагаш охотно, ще се провалим. Нямаме ли си доверие, немислимо е да намерим Пътя. По-добре да си потърся друг с дарбата на усета, ако ще да минат още сто години, докато го намеря.

Каран се изправи.

– Ти си Великият предател, проклятието на Сантенар и на Аакан. Никога не бих се доверила тъкмо на тебе.

– То се знае. И все пак?...

Тя пак се тръшна на килимчетата.

– Невъзможно е, но ти вярвам всъщност.

– Тогава си върви. Не си ми задължена. Този път тя не понечи да стане.

– Не можеш да ме освободиш от задължението! Дадох обещание срещу свободата на Лиан.

Рулке се подсмихна, но Каран долови облекчението му.

– Знаеше предварително, че няма да се изметна, нали?! – изфуча от яд, че я е надхитрил толкова проницателно.

– Опознах нрава ти, но и ти имаш свобода на избора като мен. Не бих могъл да предвидя как ще постъпиш. Ще започнем ли?

– Хайде да приключваме с това.

– Свържи се със съзнанието ми.

Каран му позволи да достигне онова преградено кътче в ума и, на което не бе давала воля още от премеждията си в Нарн преди година. Напрегна се от опасенията, че ще почувства ужас или отвращение. Нищо подобно не се случи. Той докосна мислите ѝ внимателно, някак нерешително.

Учуди се и си каза, че не може да се мери с него по лукавство. Позволи му да продължи и чрез връзката долови какво ли не... Всепоглъщаща решимост, жажда да господства и притежава, стремеж да смаже враговете си и никога да не се предава. Вярно, кароните бяха Властители на Аакан, но и затворници там – не можеха да разширят владенията си, а аакимите ги превъзхождаха несравнимо по брой. Затова заплахата от пълно изстребление не изчезваше нито за миг. Най-силният ѝ страх обаче не се оправда. Нямаше и следа от покварата и падението, с които я заливаше мимолетният досег с душата на Емант.

„Ако ще да извършвам неппростимо прегрешение и никой никога да не ми го прости, поне помагам на човек, който не е изцяло обладан от злото.“ – Така добре ли е?

– Да – смънка Каран.

Рулке се съсредоточи в работата с машината, а на нея ѝ се зави свят, но каронът веднага я подкрепи.

– Доближихме и най-несигурната част – да налучкаме подходящия начин, за проникване през Възбраната. Не бива да ни надушат създанията, обитаващи пустотата.

– Ще прехвърлиш ли машината на Аакан?

– Де да можех! – въздъхна той. – Всичко се е променило. Най-много да очертая Пътя дотам с твоя помощ и чрез усета ти да поговоря с моите сънародници.

Каран шаваше непрекъснато под одеялото, студът ѝ дотягаше. Напрегна мускули, разтри си ръцете и зачака. Известно време нищо не се случваше и мислите ѝ се отнесоха неволно по утъпкани пътеки към отдалечени копнежи, още по-болезнено примамливи, откакто се увери, че са неосъществими.

Как ѝ се искаше да е в Готрайм, овехтялото имение, което и без това пострада през войната. Едва ли някога щеше да бъде възстановено – след мародерите и сушата щеше да го довърши бирникът на Игър през пролетта, до която оставаха броени месеци. Доскоро нямаше да могат да я лишат от Готрайм, но Банадор вече не беше свободна страна. А Каран знаеше добре колко безмилостен е Игър.

Искаше да е при своите хора в имението. Да се занимава с градините, за които тепърва обмисляше планове. Копнееше пак да усети бедната пръст на Готрайм на дланта си. Но най-много желаше Лиан, утехата на прегръдката му, шегите и историите му. Искаше да се люби с него. Това много ѝ липсваше напоследък. Сянката на Рулке бе паднала между тях по пътя от Катаза, а и милият заблуден Шанд успя да посее у нея отровните семена на недоверието, превръщайки всеки ден във взаимно мъчение за Каран и Лиан.

Отново се пробуди желанието, което вече напираше да измести другите – да даде наследник на Готрайм. Жените в нейния род не запазваха дълго плодовитостта си, нейното време също изтичаше...

Изведнъж светлинните мрежи се появиха на предишното място и се сляха, за да образуват Стената на Възбраната. Светът наоколо със стените и прозореца се стопи и Каран установи, че се е пренесла на прозрачна повърхност, която сякаш се извиваше към много измерения, и съзнанието ѝ не успяваше да я обхване изцяло. Донякъде приличаше на стените в Нощната пустош, леко блещукаше в гънките и криволиците си. Стената беше в неспирно движение, понякога се издуваше, друг път се

гърчеше, без да заема една и съща форма повторно. Имаше мигове, когато се проточваше в безброй посоки едновременно, а умът ѝ отказваше да приеме това. Каркарон наистина беше необикновено място и тук употребата на Тайното изкуство водеше до непредсказуеми резултати.

Затвори очи, за да не се замайва толкова, но напразно. По стената ту минаваше вълна, ту се разнасяха кръгове като от хвърлен камък в езерце. Или ехтеше беззвучно като призрачен гонг, или се разтърсваше силно, като че някой я насилваше от другата страна.

През повечето време беше полупрозрачна като разредено мляко, но я заливаха и пъстри дъги в меки оттенъци, някои места в нея пък потъмняваха или проблясваха. Но не се виждаше какво има отвъд... ако можеше да се каже, че има нещо зад толкова многоизмерна повърхност.

Каран свикваше полека. Колкото ще да е безкрайно разнообразна Възбраната, тя имаше да върши работа. Шумът от машината изтъня, цветни вълни плъзнаха като ята подплашени рибки. Действителността наоколо се промени отново, кулата се разкриви. Каран долавяше въздействието на творението и без да го гледа. Струваше ѝ се, че подът потъва. Подпря се здраво с ръце и крака, за да не се пързулне към машината.

Шумът изтъня до вой и Стената се превърна в плътна преграда с пълзящи по нея шарки. Сега Каран сякаш лежеше под повърхността на преобърнатото езеро и гледаше как отгоре падат капки – все по-бързо и устремно. Вече отскачаха и променяха формата си, понякога образуваха мънички кълба. Изглеждаше, че ги има и от другата страна. Дали Рулке се опитваше да постигне точно това?

– Изтънява! – проехтя гласът му. – Усещаш ли?

Писъкът на машината ставаше пронизителен. Цялата преграда на Възбраната вибрираше като ударен гонг. Каран започваше да се дразни от движението и смяната на цветовете, но неочаквано цял венец от мехури прелетя край нея и точно пред очите ѝ се образува миниатюрна пролука в Стената.

Каронът си позволи съдържано ликуване.

– Ето! Твой ред е, Каран. Намери Пътя между световете.

Тя се подвоуми – питаше се какво ли я чака, ако пробивът се затвори внезапно, докато тя опипва неизвестното със своя усет. Рулке несъмнено се досещаше какво я притеснява, защото добави спокойно:

– Събери смелост, аз няма да те изоставя. Но трябва да побързаш. Това изчерпва силите ми.

– Готова съм.

– Ще те потопа в транс, иначе видяното и чутото ще те разсейва.

Тя се отпусна послушно и очите ѝ престанаха да виждат. Проникна отвъд Стената, както той я бе научил, опразнила ума си докрай, напрегнала единствено усета си. Навсякъде около нея пустотата се простираше в безкрая. Каран бе очаквала да намери наистина празнота, но в сегашното си състояние се убеди, че това е плетеница от пространства, неспирно променящи се досущ Възбраната и обхванали незнаен брой измерения. Не беше способна да осмисли цялата структура на пустотата, но поне знаеше, че през нея има Път... или множество Пътища.

Тук гъмжеше от агресивен, жесток живот, долавяше присъствието му навсякъде. Не се съмняваше, че и тварите са я забелязали. Дори и нейното реещо съзнание да не беше заплашено пряко, вечно бдителните същества скоро щяха да проумеят, че във Възбраната е отворен проход. Свобода! Изход от пустотата! И биха намерили пролуката лесно, защото Пътищата между световите бяха привични като градински пътечки за тях. А тялото ѝ лежеше безучастно в Каркарон, до самия портал, и все едно подканяше някой да засити свирепия си глад.

За миг се смути, но Рулке ѝ помогна да се съсредоточи.

„Страхувам се...“ – призна тя.

„Има от какво. Тук е пълно с изчадия, които ще ни разкъсат за секунда, ако се проваля. Но аз те пазя.“ Той я подкрепи, за да се овладее. Каран продължи диренето и накрая стигна до проход, в който разпозна Пътя към Аакан.

„Намерих го!“ – възкликна беззвучно.

В Каркарон Рулке нададе възторжен вик. Насочи волята си към предстоящото, доверил се изцяло на Каран – нямаше друг изход. А Пътят се изплъзваше. Самото му търсене и намиране чрез усета май го променяше. Каран трябваше да задържа образа му не само какъвто беше сега и какъвто ще е после, но и да налучка неразгадаемостта – как ще ѝ се измъкне след миг.

Напрягаше дарбите си на трикръвна, от които едва умееше да се възползва, за да подготви преминаването на Рулке. Това я изтощаваше, знаеше на какво претоварване е подложен и каронът.

Някой опипваше и душеше Пътя едновременно с нея. Появи се и друг. Подминаваха я все повече същества, поточето набъбваше в порой. Поне не я откриваха засега.

Почти привърши с набелязването на Пътя. Вече напипваше тъмното студено кълбо на Аакан. Чрез връзката с Рулке усещаше и как тварите са се скупчили около пролуката в Стената, как напират да връхлетят

в Каркарон.

Разтърси я сблъсъкът на първата твар от пустотата с волята на Рулке. Той престана да прикрива мислите си, които стигнаха до нея по връзката:

„Силно е... Много по-силно, отколкото си представях! Отдавна се спасихме от пустотата и съм забравил колко отчаяни са те.“ Каронът дори не усещаше, че лека-полека губи контрол над пробива във Възбраната.

А Каран продължи да бележи Пътя, само че сега усещаше и как тялото на Рулке трепери от напрежението. „Това не може да се точи дълго!“ Споделяше изгарящата болка в ръцете и краката му, сякаш бе вързан между разкъсващи го коне. „Не мога да издържа...“ След това – нищо.

Тя спря незабавно, стъписана от лекотата, с която каронът бе смазан. Какво ѝ оставаше да стори? Двоумеше се, но връзката се възстанови. Почувства колко мъчно той наложи волята си. „Вече не съм далеч. А щом се пренесе там, те не могат да ме докоснат. Тя свърши по-добра работа, отколкото смеех да се надявам. Каран, къде си?“ „Тук съм...“ – отвърна застиналата на място Каран. Боеше се да показва Пътя нататък, плашеше се от чудовищата в пустотата и се страхуваше, че Рулке пак ще отстъпи.

„Аакан! – възликува каронът. – Знам как да мина оттук!“ Той потопи тялото си в транс и запрати съзнанието си през пролуката, следвайки нишката на връзката. Увлечен от възторга си, профуча край Каран, като я остави да го последва, ако има сили. Но кой бдеше над телата им? Този въпрос така я стресна, че загуби представата си за Пътя.

Само долавяше как Рулке зове другите карони с цялата си мощ в стремежа да го чуят онези, с които не бе говорил от хилядолетия. „Ялкара! Ване! Грендор! Вече имаме шанс, можем да съхраним расата си на друг свят.“ Объркана и смутена, тя все пак чуваше предпазливи отговори. Но Рулке изчезна толкова вихрено и остави такъв хаос след себе си, че наруши работата на нейния усет и тя не можеше да се пренесе подире му. Все едно се залута наред портал, забравила къде иска да попадне. И беззвучните гласове секнаха изведнъж. Не знаеше къде е Рулке, не знаеше нищо. А тялото ѝ в Каркарон оставаше беззащитно.

Безплътната частица от Каран, която намери Пътя, се носеше в безграничната пустота, самотна и ужасена. Всичко наоколо беше черно, заплашително и чуждо.

В миг невидимата нишка, крепяща я към тялото, звънна подобно на

обтегната струна. Тя се чудеше какво става. Рулке беше недостъпен за усета и колкото ще да го викаше в паниката си, той не се отзоваваше. Изостави я, вече му беше ненужна.

До нея стигна неприятно мляскане. Затърси в пустотата, нишката звънна отново и тя проумя истината – нещо се придърпваше към проби-ва в Стената. Каран се бореше трескаво да налучка обратния път, но незнанията същество го препречваше. Втурна се назад, представяше си как нещо разкъсва тялото ѝ. Щеше ли да усети, или просто щеше да угасне в пълна забрава? Възползва се от дарбите си на трикръвна, както я бе научил Рулке, и с върховно усилие отърси своята плът от унеса, поне колкото да види какво се случва в Каркарон.

Около пролуката Стената прозираше и тя едва различаваше напирашата твар, която се долепи до прохода с тежък влажен удар. Приличаше на кълбо с пипала, обаче формата ѝ се менеше всеки миг. И блестеше влажно като гол охлюв.

А Рулке я бе увещавал, че е в безопасност, че нищо няма да се промъкне през защитата му, докато той пази Стената. Служестото същество нехаеше за обещанията му, защото проточи напред лъскав псевдопод, остър като игла, и го пъкна в пролуката. Израстъкът се удължи чак до средата на залата, а тялото зад преградата се смалвяваше. Накрая съществото се проверя цялото и си възвърна предишната топчеста форма.

Каран се опитваше да съживи мускулите и нервите си, но тялото ѝ просто се мяташе безцелно като буболечка в паяжина. Нямахме начин да се избави от тази твар, впила се досущ като пиявица в нишката на нейния живот... и се мъкнеше с жвакане по пода към безволното тяло.

Каран изпищя – лигав израстък се опря в лицето ѝ, служести пипала започнаха да шарят по кожата ѝ. Завъртя глава, но още един псевдопод я подпря от другата страна и примляска по бузата ѝ. Прониза я болка в ухото – съществото се опитваше да пробие навътре. Малко ѝ оставаше да полудее от погнуса и ужас.

4. Замръзнала храна

Каран не можеше да понесе такова страшно предателство. Всички обещания на Рулке да я защити се оказаха празнодумство. Значи и всичко друго, казано от него, беше лъжа.

Пиявицата от пустотата разпростираше своите пихтиести псевдоподи по главата ѝ, за да проникне през очите и ушите и да изсмуче мозъка.

Но Каран си оставаше в плен на наложения ѝ транс. Трудно би помръднала и един пръст.

Болката в ухото ѝ се засилваше. Не виждаше нищо, откакто тази слузеста буца се настани на лицето ѝ. Един израстък се пъкна грубо в носа, напираше да навлезе в главата. Друг се втвърдяваше върху окото ѝ, май се канеше да пробие навътре.

Каран стовари върху гадната твар послание на ярост, омраза и неутолим глад. Искаше да я заблуди, че е нещо като хиена или плъх, който с удоволствие би похапнал от такъв противник. Съществото отскочи на цял разтег и тя се възползва от шанса да прониже пустотата с беззвучен писък, в който вложи целия си ужас и гняв от измяната. Незабавно загуби досег с Каркарон и тялото си. Отново се превърна в чисто съзнание, зареяло се из пустотата, но сега нишката на Рулке Заблещука пред нея. Каран се стрелна по Пътя към Аакан, право към залата, където се събираше Съветът на кароните.

„Кой зове Призоваващия?“ – затътна някой гръмовно.

„Аз...“ Каран ги обля с бяс, натрапи им гнусната представа за пивящата.

„Предател! Вижте как държи на дадената дума. Той ще предаде и вас!“ Усещаше как кароните се дърпат стъписано от връзката, сякаш са докоснали пепелянка.

„Коя си ти? Какво искаш от нас?“ Не можеха да видят с очите си нито нея, нито Рулке, може би се бояха, че това е първият сблъсък от нова война. Каран неумолимо им показваше как пивящата отново се намества на главата ѝ, а в Каркарон тялото ѝ виеше.

„Каран!“ – ахна Рулке.

Тя долови какво унижение е за него, че е забравил за обещанието да я пази, но след миг надделя съжалението, че трябва да се откъсне от Аакан.

Каран се втурна обратно в недостъпните за сетивата извивки и криволици на пустотата.

„Ама че си глупачка! – последва я викът на Рулке. – Нека ти помогна. Не мога да намеря Пътя сам. И двамата ще умрем!“ В кошмарното раздвояване – плътта ѝ в Каркарон, съзнанието, залутано из безкрая – Каран пак усети пихтиест израстък да се вре в носа и. Каквото и да стореше Рулке, нямаше да стане по-лошо от сега. Позволи му да я намери и внезапно Пътят към Сантенар се очерта ясно пред двамата. Понесоха се обратно по оплетените проходи и през всеки миг Каран знаеше що за орда от твари се е струпала към пролуката, за да се измъкне от

пустотата.

Още не се бе върнала в тялото си, когато болката в ухото стана не-търпима. Пиявицата вече обгръщаше цялата ѝ глава. Тялото на Каран се изви като дъга, петите ѝ затропаха по пода. Пръстите ѝ слепешком разкъсваха рехавите израстъци на съществото, но те се възстановяваха тутакси.

Двамата прекосиха последния искрящ тунел на Пътя, преодоляха последната бариера. Пред тях се появи Стената, през която минаха светкавично. Съзнанията се върнаха в телата. На Карани се струваше, че тъпанчето на едното ѝ ухо е разкъсано. Тя изписка немошно и успя да обърка за малко пиявицата, която поне престана да притиска окото. „Рулке! Помогни ми!“ Каронът лежеше отпуснато, неспособен да се измъкне от унеса. Трябваше да се спасява сама. Тя извлече от себе си всяко болезнено, разтърсващо и смразяващо чувство, което бе преживявала някога, добави изгарящата си погнуса от безформената твар, плъсна се на лицето ѝ. Страданието се мятеше из ума и като между огледала и набираше сила, накрая се пръсна във всички посоки толкова неударими, че никой не би могъл да му устои.

Рулке подскочи като от допира на електрическа змиорка в морето и тупна от машината. Главата му се блъсна толкова лошо в каменните плочи, че според Каран би трябвало да си е спукал черепа. Той обаче се обърна по корем и опря длани в пода.

– Каран?... – изломоти замаян.

„Помощ!“ – викна тя по мисловната връзка, защото пиявицата ѝ бе запушила устата.

Рулке пропълзя мудно към нея. Сграбчи съществото, откъсна го от лицето ѝ и запрати слузестата топка към Стената. Пиявицата се сплеска, плъзна се надолу и понечи да нападне отново. Но каронът вече се катереше върху машината. Завъртя регулатора на мерника, от предницата на творението блъсна светлина и изпари противната твар в облак със сладникава воня.

Само че лъчът прогори и цяла дупка в невеществената преграда на Възбраната. Стената се изду навън. През отвора се провря ръка и в Каран изскочи най-страховитият звяр, който Каран бе съзирала през живота си. До нея стигна потресът на Рулке от събуден прастар спомен: „Транкс!“ Нашественикът връхлетя и така блъсна с огромното си рамо машината, че я разклати като детска играчка.

Каран едва се раздвижи. Мозъкът ѝ май бе забравил как да управлява тялото. Помъчи се да пълзи, но размърда ръка и крак от едната страна

и тупна на хълбок като бебе. Коремът ѝ смъдеше, виеше ѝ се свят. Тя се постара да се слее с парчетиите наоколо, но знаеше, че е невъзможно да остане незабелязана.

Транксът се хвърли към Рулке, който се бе вкопчил в седалката върху машината. С едно изплющяване на ципестите си криле чудовището се озова горе и нападна. Каронът се търкулна встрани, творението се люшна и той повторно падна на пода. Транксът скочи след него тежко и цялата кула се разтърси. Опитва се да разреде Рулке с дългите си жълтеникави нокти. Каронът се изплъзна заднешком, заобиколи пъргаво и отново се добра до седалката върху машината. Жълта светлина от дебел прът в предницата обгори едното бедро на транкса и остави разтопено петно в стената отзад.

Транксът се изопна, размаханите му криле докоснаха разтрошените подпорни греди на покрива. Не издаде звук, но лицето му се изкриви. За миг Каран долови страданието му, яростната решимост да се измъкне от пустотата и да намери безопасно убежище за потомството си. Тя се стъписа – чувствата твърде много наподобяваха нейните...

Снопът светлина пак намери крака на крилатото същество и се плъзна в огнена линия към слабините му. Транксът изсъска като опарена с гореща вода котка, прехвърли се към възтесен за него открит прозорец и се изтръгна от Каркарон сред облак от изкъртени камъни. Вятърът нахлу в новата дупка. Каран се промъкна зад купчината отломки – нови твари се бореха с изтънелите стени на Възбраната. Толкова беше изтощена, че нямаше сили и да примигне.

Тъмнеещата луна висеше точно над разбития покрив, значи беше полунощ. Рулке се счепка за миг с някакво грозно страшилище, цялото в нокти и зъби. То се откопчи и налетя към Каран.

– Дръж! – кресна ѝ каронът и подхвърли ножа, който ѝ бе отнел преди седмица.

Тя улови дръжката и изтича по опряна в пода тънка греда, но чудовището увисна на другия край и я запрати в стената. Ножът се търкулна встрани. Каран лежеше и не можеше да си поеме дъх, а страшилището се насочи отново към нея.

Неколцина гашади дотичаха горе, привлечени от врявата. Притекоха се на помощ на Рулке, размахали мечовете и копията си. Заедно принудиха нападателя да се провере обратно през пробива в Стената.

Каран се надигна, опипвайки ребрата си – дали нямаше счупени?

Сега единствено силата на Рулке възпираше тварите, стремящи се да минат през преградата. Успееха ли да надделеят, щяха да покорят

Сантенар. А тя също имаше своя принос за това бедствие...

Нахълтаха нови същества, по-дребни от транкса, но не по-глупави. Донякъде наподобяваха хора с външността си, макар че бяха необикновено космати. Веднага се пръснаха – едно замахваше към Рулке с учудващо дългите си ръце, друго се стрелна право към машината. Третото отвлече вниманието на гашадите в отсрещния край на залата.

– Лорски!... – изхриптя Рулке. – А силите ми вече са изцедени...

Наистина не бяха неразумни зверове. Покатерилото се върху творението побърза да плюсне на седалката и уверено хвана ръчките с долните си крайници, които завършваха с огромни ноктести пръсти. Ухили се с широката си уста на Рулке и лъснаха множество пожълтели зъби.

Каронът замахна с назъбено парче дърво към първия лорск, улучи го по главата и го просна сред пръснатите камъни. Противникът се изправи, олюля се, внезапно се стовари върху Рулке и го повали. Търкаляха се по пода със сумтене и охкане. Каран си избра друго парче от греда вместо тояга и цапардоса съществото, което сякаш не усети нищо.

През това време другият лорск бутна ръчките напред. Машината застана, килна се встрани и назад, после се спусна и накрая дъното ѝ започна да потъва в пода, който май омекваше под нея. Лорскът завреца и дръпна ръчките. Машината се клатеше, очертанията ѝ помътняха, все едно всеки атом в нея тепърва си търсеше мястото. Предницата пак светна и в пода грейна нажежена жълта локва.

До този ден Каран дори не бе разбирала от какво ги пази Възбраната. Но сега в ума ѝ се сблъскаха откъси от древни предания и приказки.

Тя подрипваше предпазливо около борещите се и щом видя своя шанс, ръгна лорска в ухото с острия край на тоягата си. Звярът изквича.

Тъкмо от тази възможност се нуждаеше Рулке. Хвърли противника си по гръб и раздвижи пръсти. Машината се друсна тежко, вторият лорск прелетя в дъга и се стовари в локвата разтопен камък. От гърлото му се изтръгна толкова дрезгав рев, че Каран запуши ушите си, В залата се разнесе гадна смрад на опърлена козина и овъглена плът. Лорскът се измъкна с препечен гръб и задник и падна през дупката в стената.

Първият пък на свой ред просна Рулке, заби коляно в корема му и се опита да му прегризе гърлото. Каран ахна и пак го мушна в ухото толкова злобно, че за малко не му пречупи врата. Каронът се освободи със свръхчовешки напън, откъсна още едно увиснало от покрива парче греда и подгони врага с него. Лорскът изгрухтя, търкулна се по пода, стигна до прозорец и се провря навън с главата надолу.

Каран се свлече, останала без дъх, напълно изтощена.

Изтърбушеният покрив заскрибуца в мястото, откъдето Рулке бе издърпал гредата. Двама гашади и третият лорск се въргаляха убити. Други трима гашади изхвърлиха през прозореца трупа на врага, останалите се опитваха да не допуснат рухването на остатъците от покрива.

Каронът се просна по корем – вече не му стигаха силите да се задържи на крака. „Свободна съм – рече си Каран, – ако се преборя с прилошаването след тази употреба на дарбите ми...“ Изцъклените очи на Рулке се вторачиха в нея.

– Толкова е... трудно – едва ломотеше думите. – Мощта ми не стигаше...

– Ти се надцени и не оправда доверието ми.

– Не беше нарочно...

Каран осъзна, че почти не чува с лявото ухо. Опипа го и пръстите ѝ се изцапаха с кръв.

– Приключих с тебе! – кресна тя. – Изплатих си дълга.

– Аз ще реша кога да те пусна. Толкова ми е зле, че мозъкът ми сякаш гори...

Рулке припадна. Строшеният покрив изскърца и се плъзна още малко надолу, спря над главата му. Гашадите припряно нагласяха подпора. А Стената бе избледняла. С периферното си зрение Каран долови как някаква твар насилва пролуката.

– Я побързайте да затворите прохода! – провикна се тя. Грабна ранницата и наметалото си (без тях не би оцеляла на открито) и препусна надолу по стъпалата.

В стената зееше дупка, широка три разтега. В преспите до кулата личеше огромната вдлъбнатина от туловището на скочилият транкс, а в самото подножие белееше голяма купчина.

Каран тъкмо се нахвана да скочи върху нея, но се усети навреме, че това са отломки от кулата. Изобщо не и трябваше счупен глезен. Леденият вятър нахлуваше и я притискаше към стената. Тя се уви по-плътно в наметалото и продължи надолу.

Тъкмо докопа бронзовото резе и първият спазъм на прилошаването я преви надве. „Точно сега ли...“ Кожата ня дланта ѝ лепнеше за студения метал. Тя побърза да намъкне ръкавиците и дръпна резето.

Вятърът блъсна вратата и я разтвори широко, като я заслепи с облак снежен прах. Каран изтича навън с надеждата да види задругата срещу Рулке, но никой не се мяркаше наоколо. Значи бяха избягали. Нямаше надежда да ги догони. А в това състояние не ѝ се вярваше да се добере дори до амфитеатъра. Накъде да се запъти?

Отгоре отекна пронизителен рев. Не се налагаше да гадае – пак някаква твар от пустотата... Такива звуци не биха излезли от човешко гърло. Сигурно продължаваха да нахлуват през Стената!

Кулата се разтресе няколко пъти, металната порта издрънча. Вероятно някое чудовище блъскаше друго в стената. Воят отекна повторно.

– При мен! – стигна до ушите ѝ немощен зов.

Рулке имаше нужда от подкрепата на оцелелите гашади.

Каран тръгна по стъпалата, но надуши кръв и се скова. Наблизо лежеше труп – разкривен, раздран и нахапан. „Лиан?!“ Не, беше някой от войниците.

– Лиан, къде си? – не съдържа вика си тя.

Изобщо не можеше да го открие с дарбата си. Пак се опита да възстанови мисловната връзка, но незабавно се мярна незримото присъствие на Рулке.

Тя се прокрадна надолу, а над амфитеатъра пламна осветителна ракета и открои летящ силует с очертанията на транск. Смелостта тутакси я изостави. Каран се върна и още преди да е влязла, ужасен рев раздра тъмата. Дали не беше раненият лорск? Тя затръшна вратата и я залости.

Къде да отиде? Студът навън беше страшен като в нощта, когато двамата с Лиан за малко не измръзнаха до смърт по пътя към Шазмак. Каран знаеше как да оцелява в планините, но първо трябваше да се подготви. Искеше да се скрие, което беше невъзможно на пътеката по билото. Някой затропа по стълбата и тя се шумгна в тъмно помещение до кухнята. Май беше килер с продукти.

Нямаше друг избор, освен да се изкачи още по-нагоре в планината...

Зашари с ръце и напипа нещо дълго и кораво, миришеше на пушена змиорка. Миризмата бе неприятна, но нали някаква храна беше по-добро от нищо? Събра още няколко втвърдени риби, намери продълговат калъп пушено сирене, връзка лук, няколко големи репи и малко сушени плодове. Натъпка всичко в раницата и се нареди да побегне.

Горе връвата не стихваше – яростните вопли на непознат за нея език показваха, че Рулке се опомня. Подметки стържеха по каменните плочи. Вратата към двора се отвори с трясък. Каран пак хлътна в килера – по коридора притичаха неколцина гашади, които бързаха да се качат при господаря си.

Тя се изсули в двора и припряно сложи ръкавиците си. Ама че студ! Бесният вятър я засипваше със снежинки и ѝ пречеше да вижда. Помъчи се да си спомни как е разположен дворът. През последната седмица бе

надничала отгоре неведнъж.

Можеше да се прехвърли през стената на няколко места. В дъното няколко бараки опираха в зида. Тя се помъкна пипнешком. Не забравяше нито за миг за резервоара с вода – паднеше ли в него, щеше да пробие тънката ледена кора и да умре за не повече от минута.

Зад нея нещо избумтя приглушено във виелицата и в същия миг стълб от светлина огря кулата. Каран се стресна и си удари коляното в камък. Протегна ръце да се подпре... аха, ето го ръба на резервоара. Значи стълбата до бараките беше надясно.

Не ѝ се вярваше, че някой би я зърнал в тези снежни вихрушки, но имаше защо да се страхува. Някой викаше зад нея, отговори му друг встрани. Вече претърсваха двора. Дори в такова време не биваше да се помайва тук. Рулке щеше да я открие – прекалено здрава бе станала връзката между съзнанията им. А някой с факел в ръка вървеше към резервоара.

Удари си пищяла в стъпалата, но дори в шума на бурята чу тежки стъпки по стената. Гашадите се шураха в различните краища на двора. Тя ги прокле наум, намери камък на земята и го запрати надясно. Камъкът изтрака в покрива на барака. Спрелият върху стената гашад се втурна натам.

Каран се качи по стълбата с цялата пъргавина, която ѝ позволяваха ледът и мракът, но щом стъпи на стената, заехтя гневният крясък на Рулке и преследвачът се върна към стъпалата. Скоро щяха да я намерят. Каран подложи крак, гашадът се преметна, на камъните издрънча метал. Изохка женски глас. Каран се търкулна и изведнъж загуби опора под тялото си.

До земята имаше десетина разтега. Стовари се с глух шум в пряспата от сипкав сняг, натрупана в подножието на стената. Изтръска с ръка снега от носа и устата си, полежа няколко минути, за да ней призлее съвсем непоносимо.

Отгоре долитаха приглушени подвиквания, блесна осветителна ракета, но преследвачите се отдалечиха. В тъмата трудно биха забелязали малката дупка в пряспата, а и снегът вече засипваше Каран. Продължиха да претърсват двора, тя обаче съзнаваше, че няма да остане неоткрита задълго.

Измъкването от пряспата беше изтощително, а газенето в дълбокия сняг – почти невъзможно. Тя бродеше из планините едва ли не откакто проходи и познаваше добре, неволите на пътника през зимата. Сега се намираще над най-стръмния склон в дълбоката долина между Каркарон

и съседния рид, по който на изток би стигнала накрая до Шазмак.

Трябваше да се отдалечи отгук, преди да си потърси скривалище. Наглед най-разумно щеше да бъде, ако потърси изход от тази пустош надолу, но рискуваше да падне от стотина разтега в някоя клисура. Биха очаквали от нея да се запъти на изток към твърдия сняг, пътеката и Готраймската гора.

Може би вече тършуваха надолу. Или със сигурност ще започнат по зазоряване, щом виелицата се укроти. Каран пое в обратната посока – нагоре по билото.

Нищо не я пазеше от вятъра, който налиташе на пориви и облепваше със снежинки качулката ѝ. Поне бурята беше издухала снега край ръба и Каран пристъпяше предпазливо край пропастта. Докато Изпълли над стената около Каркарон, вече се развиделяваше в бавно просмукваща се наоколо сивота. В бялата пелена виждаше само няколко крачки напред, но ако видимостта бе добра, нейните врагове щяха лесно да я забележат. По стръмнината нататък също не бе останал сняг освен заледената тук-там кора. Докато настъпи утрото, Каран се бе изкачила високо над Каркарон. Още по-нагоре ридът беше осеян с големи ръбести камъни и скални издатини. Тя бе намислила да си издълбае дупка в някоя навята пряспа.

След дълго търсене си избра източен каменен ръб, прояден от стихии. Откъм билото до него се бе събрал сняг, стигащ над главата на Каран. Направи си леговище, както я бе научил нейният баща – уплътни стените и тавана, за да не я затрупат, а отвора можеше да запушва с голяма снежна топка. Пространството ѝ стигаше да седи прегърбена или да лежи присвита. Тук биха я намерили, само ако огледат много зорко цялата дълга пряспа, а това беше шанс едно на хиляда.

Щом се справи и с тази грижа, пак я налегнаха по-тежките тревоги. Беше ли чак толкова страшно престъпление помощта ѝ за Рулке? Когато транкът разлюля цялата машина с едно небрежно побутване, Каран се уплаши истински. Дали за да съхрани живота на Лиан, тя бе погубила всички, които ѝ бяха скъпи? Сред тях и Лиан. А по пътя на нашествениците първо се изпречваше Готрайм.

Заваля още по-силно и тя се зарадва. Опразни раницата си на мъничката свободна част от пода. Две пушени змиорки, така вкоравени от студа, че рискуваше да си счупи зъбите в тях, продълговато парче сирене, връзката лилав лук със силна миризма и по някое гнило петънце, малко сушени плодове и половин самун черен хляб, който си носеше още от Готрайм. Не беше много, но с тази храна щеше да издържи

няколко дни. Най-неприятното беше, че нямаше нож.

Пъхна едната риба под палтото си, за да я стопли, и заръфа края на самуна, толкова престарял, че имаше вкус на стърготини. Обели и глава лук със зъби, отхапа от прорасналия край, поомекнал в ръката ѝ. Залютя ѝ, но гладът надделяваше.

Флодовете ѝ бяха непознати – с ръждив оттенък отвън, но алена сърцевина. Спомни си, че бе виждала гашадите да ги ядат. Отхапа предпазливо съвсем малко парче. Вкусът беше сладникав и леко лютив. Устните ѝ пареха. Топлината се спусна чак в стомаха ѝ, а по челото ѝ изби пот. Ударите на сърцето ѝ зачестиха, изведнъж се сгорещи цялата. Реши да не опитва плода повторно.

Явно навън вече не валеше, защото в леговището ѝ проникваше повече светлина. Тя надникна през тунела. Виждаше добре и отсрещния рид. Пропълзя навън, като се стараше да не разширява отвора.

Прехвърчаха само редки снежинки. Различаваше стените на Каркарон половин левга по-надолу. Откакто издълба пещерата си, бе натрупало достатъчно сняг да прикрие следите ѝ. Тя огледа склона във всички посоки. Нищо освен бяло покривало и заледени скали. И в Каркарон не се забелязваха признаци на живот. Шмугна се обратно в скривалището, което се вмирисваше на риба. Змиорката омекваше под палтото ѝ.

Обядва с парче тлъстичка пушена змиорка, сух хляб, твърдо сирене и остатъка от главата лук. От лютивината му носът ѝ протече.

Сви се на топка в спалния чувал и скоро се унесе, но я спохождаха тревожни, объркани сънища – гонеше я оплискан в кръв лорск. Събуди се от почти непоносима горещина. Не ѝ се вярваше времето навън да се е променило чак толкова. Подаде глава от отвора – вятърът все така смразяваше.

Макар да я налегна силен глад, припасите ѝ изглеждаха още противни. Пак ѝ се прияде нещо сладко, тя бръкна в раницата и извади нахапания плод. Щом го лапна, неопикуемо приятна тръпка плъзна по тялото ѝ, а кръвта ѝ сякаш се превърна в разтопен метал. Струваше ѝ се, че няма нищо непосилно за нея. Би могла да се пребори и със самия Рулке, за да му отнеме машината.

Подскочи конвулсивно, заби глава в тавана на пещерата и огромна буца плътен сняг я притисна надолу. Изведнъж изстина, задави се и изплю хапката. Докато пооправи убежището си, необичайният ѝ възторг се изпари. Всъщност Премръзваше. Уви се в палтото, наметалото и спалния чувал, но не можа да се стопли. Кръвта туптеше в главата ѝ, болката се засилваше. Скоро пак потъна в неспокойни видения.

Събуди се по тъмно. Отново валеше. Веднъж различни светлините на Каркарон, но виелицата веднага ги затули. Снегът, натъпкан старателно в манерката ѝ, се бе стопил – имаше вода колкото побира голяма чаша. Изпи я, напълни манерката и придърпа спалния чувал над главата си.

Задряма веднага, обаче не успя да поспи спокойно – неприятните сънища се редуваха и се въртяха около едно и също – как бягаше от преследвачите си преди повече от година. Вечно гонена, вечно безпомощна. „Край на това!“ Яростта се надигна с такава сила, че неочаквано я завладя желанието да прокара връзка и да поразии по нея съзнанието на Рулке.

За миг се наслади на кръвожадността си, но здравият разум победи. Посмееше ли да поднови връзката толкова наблизко до кулата, той щеше да я спипа. А и от къде на къде си въобразяваше, че може да надделее в сблъсъка?

Реши да кротува. Нямахме как да я намерят...

Гърлен вопъл я изтръгна от дрямката. Някой викаше наблизко – гашад! Промъкна се към отвора, погледна и се вцепени от ужас. Бледото слънце открояваше тъмните фигури на гашади, които се катереха по склона към убежището и. Взря се в тях, колкото да се увери. Насочиха се точно към скривалището ѝ, все едно вървяха по начертана в снега линия.

Макар че беше по-пъргава от тях, хванаха я в капан, пръснати във верига по склона. За миг тя остана неподвижна като приклещен заек, после трескаво напъха вещите си в раницата и се впусна в безнадежден бяг по стръмнината.

5. Транкс

Чакаха час след час в амфитеатъра и сезираха в Каркарон. Какво друго да направят? Някой накладе огън с дървата, които аакимите бяха донесли, но пламъците нито топлеха, нито разведряваха някого.

Погледът на Лиан шареше по хората наоколо. Тук бяха десетина войници от стражата на Игър – закалени в битки ветерани, които винаги оставаха нащрек. Зад тях костеливата Вартила крачеше неуморно, видимо разяждана от отдавнашната борба в душата си. „Не мога да разпозная своя господар в него!“ бе изплакала тя след първата си среща с Рулке. Но сега предаността към Игър, която бе съхранила като че на инат,

явно се поколебаваше.

Долода, помощничката на Игър – вечно изнервена млада жена в неизменната размъкната роба, се прокрадваше насам-натам. След ненадейното си повишение тя живееше в нестихващ страх от Игър, прочут с твърде променливите си настроения.

Мендарк, заприличал още повече на граблива птица, седеше на паднал дънер и зяпаше пламъците. Наблизо телохранителите му Осейон и Торгстед играеха на зарове върху плосък камък. От другата страна на огъня беше библиотекарят Надирил, около когото се събраха Лилис, баща и Джеви и Талия. Шанд се бе запилял нанякъде. „Вероятно дебне какво става в Каркарон“ – рече си Лиан кисело. Аакимите се бяха настанили отделно, сред тях червенокосата Малиен, Тенсор и Стария Дарлиш, когото Лиан не познаваше доскоро. По външност той се различаваше от останалите аакими – тънки ръце и крака, шкембенце и брадичка, изострена като мистрия.

– Какво чакаме? – не се стърпя Лилис.

– Края на света – унило отрони Тенсор.

– Какви ли беди е намислил да причини? – обади се Стария Дарлиш със своя дразнещ ухото източен говор.

– Няма как да познаем – отвърна Надирил.

Проявената мощ на машината им поддържа смазващо. Всички страняха от Лиан. Никой не се съмняваше във вината му.

Талия прекрачи към него, за да провери въжетата, с които бе вързан. Носеше къс меч. Лиан за пръв път я виждаше въоръжена. Понечи да я заговори, но се отказа. Имаше ли смисъл? Мислите му пак се насочиха към кулата и не осъзна веднага, че Талия му е казала нещо.

– Попитах прекалено ли са стегнати? – повтори жената.

– И да са, какво от това?

– Не мога да преценя дали си виновен или невинен. Това ще се реши на съд, ако оцелеем. Но не искам дотогава да останеш без ръце, а в такава нощ това лесно може да те сполети.

Лиан разсеяно размърда ръце. Въжетата бяха вързани здраво, но не стяха излишно. Тя се извърна и нещо се отприщи в него, изръмжа гърлено. Талия отново се взря в лицето му.

– Какво има?

– Страхувам се до полуда за Каран.

Тонът му изглежда я смути. Хвана го за рамото със силната си ръка и го завъртя към светлината, все едно се опитваше да прочете истината в очите му.

– Какво, изненадах ли те? – сонна се Лиан. – Всички си мислите, че съм я предал.

– Има доста доказателства за това – напомни жената. – А ти какво би казал в своя защита?

– Нищо! – кипна младежът. – Думите нямат значение. Изобщо не го интересуваше мнението ѝ за него. Каква ли участ щеше да отреди Рулке на Каран? Тя притежаваше дарбата на усета, а и други редки способности. Никога не би я пуснал.

Талия отвори уста, но не успя да каже нищо – Мендарк дойде при тях.

Сбъдването на предсказанието като че беше унищожителен удар за Магистъра. Загуби досадното си самочувствие, а видеше ли хора Да си шушнат, тутакси се мръщеше – май подозираше всекиго, че го клевети или осмива. Знаеше се, че е готов на всичко, за да запази почетното си място в Преданията. Как да понесе мисълта, че хилядолетното му властване като Магистър ще завърши с такъв позорен провал?

Облачният воал пред луната се разкъса, кръгът в червено, лилаво и черно светна по-ярък и фигурата на Мендарк се откри наскривената на снега. Външността му се бе преобразила и Лиан понякога трудно вярваше, че това е същият човек. Преди месеци в Хависард се бе разминал на косъм със смъртта, но и обновяването на изнемолялото му тяло не помагаше особено.

Наистина напомняше за съсухрен лешояд с този нос, изтънял до човка, ръцете – като ноктести лапи, раменете, превити напред. Дълбоки бразди минаваха покрай ъгълчетата на устата му през половината лице, кожата се нагъваше, сякаш отдолу нямаше никаква плът.

Мендарк също не пропусна да огледа въжетата, с които бе вързан Лиан.

– Какво измисляш пък сега, летописецо?

– Само казах, че съм невинен – Може и да си, но защо постъпките ти подсказват обратното?

– Дори да бях умрял в тъмницата на Игър, всички вие пак щяхте да стърчите тук и да зависите от прищевките на Рулке!

– Хъм... – изсумтя Магистърът и закуцуква обратно към огъня.

Ставаше по-студено. Каркарон бе притихнал. Аакимите слязоха при купчината дърва и след няколко часа се върнаха с огромни наръчи. Разпалиха нов огън в най-закътаната част на амфитеатъра.

Малко по-късно Лиан се слиса – Игър му донесе метална паница

със супа. Дали не се чувстваше гузен заради скорошния си пристъп на безумие? Идеше му да лисне горещото вариво в лицето на тирана, но така с нищо нямаше да помогне на Каран. Предпочете да си стопли дланите около паницата. Усещаше ходилата си като буци заледено желе. Вдигна глава – Игър го гледеше изпитателно.

– Преди месец искаше да ме погубиш без съд – промърмори младежът. – Да не се е променило мнението ти за мен или просто искаш нещо?

– Рулке изобщо не се опита да обсеби съзнанието ми – промълви Игър. – Може и да съм сбъркал в обвиненията си.

Лиан отдавна не се бе възползвал от майсторското си умение да въздейства с глас върху събеседниците. Но защо да не подтикне тези страхливци към нещо, което ще облекчи участието на Каран?

– Щом ти олекна, няма ли да си опиташ силите срещу него.

Когато цялата ти армия беше с тебе, изглеждаше много смел в опустошаването на половината Мелдорин. Пък и за тебе се говори, че си велик магьосник. Защо бездействаш?

Игър се подсмихна.

– Летописецо, на мен няма да ти е толкова лесно да ми внушиш каквото и да е, ако ще силите ми да не са същите както преди. Да знаеш, чудесно е да си бил сред великите, после да си паднал на дъното и пак да си се въздигнал. Онова, което някога ти се е струвало важно, вече е нищожна дреболия... Но да не се отплесваме. Нищо не мога да сторя на Рулке. Страх ме е и си признавам това...

В този миг от разнебитения покрив на Каркарон бликна бяло сияние. Игър изтича към ръба на амфитеатъра, заслони очи с длан и се вторачи в кулата. Избълва проклятие и се втурна по стъпалата, а другите го последваха.

Главата на Лиан се замая. Започваше се! Каран беше в кулата заради него, а той нямаше с какво да и помогне. Мъкнеше се подир останалите, доколкото му позволяваха оковите на краката. Полепналият на тях грапав лед бързо разкървави глезените му.

Когато се добра до стръмната пътека, всички вече бяха на стъпалата под портата, но привляклата ги светлина избледняваше. Скоро изчезна и се спусна още по-плътна тъма, защото облаците отново скриха луната. Лиан се притаи по-назад, за да не го забележат. Някакво неприятно усещане свиваше вътрешностите, а сивата му се размътваха, като че самото пространство наоколо се разместваше. Стиснеше ли клепачи, в ума му се мяркаха чужди за него гледки – като пейзажите от Аакан,

които разгледа в Шазмак, но по-разкривени, по-далечни от действителността.

Знаеше какво става, преживя го и преди седмица. Рулке бе задействал своята машина, но не за да лети с нея, а за да постигне Целите си.

Бурният вятър налиташе от юг и носеше ледени кристалчета, които жулеха кожата. Групата чакаше на загрозената със страшилища стълба пред Каркарон. Статуите над тях сякаш разперваха крилете си, за да се понесат със стихията. Студът изсмукваше и последните остатъци топлина от телата. За малко всичко притихна, после настана хаос.

От планинския склон се спусна вихър, несравним по ярост с всичко досега. Зърнаха го като безформена сянка, устремила се към тях.

Врълетя ги така, че по неволя се вкопчиха един в друг, за да не ги отвее от стъпалата. Ледени късчета се впиваха в бузите им. Ураганът изтръгна парче от покрива и го запокити над главите им право към Лиан, който се просна по корем в очакване да бъде отнесен като с метална метла. Парчето обаче се килна встрани и падна в урвата. Ударната вълна отмина нататък, изкореняваше дървета по края на гората.

Луната се показа, но скоро я заличи болезнена за очите червена светлина, избухнала в Каркарон, толкова пронизваща, че старата твърдина все едно прозираше.

Кулата бълваше нажежен въздух, в небето скоро се струпаха облаци и за няколко минути се изсипа порой. Дъжд в планината през зимата? Но нямаше наводнение – водата мигновено замръзваше по скалите.

Разнесоха се и шумове като налудничава мелодия. Накъсано свирукане и тъкане, напомнящо за безброй шурци в нощна ливада и смесено с глухи бум тежи, подобни на удари по метален барабан с размерите на къща. Светлината пулсираше в такт със стържещите звуци, после замъждука заедно с по-тихата шумотевица, без да изчезне.

От ясното небе се сипеха огромни снежинки, скриха всичко освен неясното зарево и трудно различимия диск на луната. От кулата се виждаше само размит силует.

Мощен проблясък огря Каркарон отвътре. Свирепо блъскане разклащаше стените, последните керемиди се откъснаха от покрива и се натрошиха на площадката пред портата. Със зъл вой нещо проби стената на кулата като мълния и разхвърля късове от зида. Стовари се долу и се метна към хората. Не можеха да познаят тази твар, но виждаха, че е поедра от човек. Не се ли мярнаха и криле?

– Това е транкс! – ревна Шанд. – Бягайте!

Аакимите стояха по-нагоре от другите. Двама грабнаха носилката с Тенсор и хукнаха. Не направиха и няколко крачки, преди съществото да изплющи с криле и да им налети. Носилката се прекатури и захлупи Тенсор, с което му спаси живота, но аакимът до него беше смазан и разкъсан за секунда. Лиан се почувства твърде уязвим на пътеката. Запълзя по стъпалата и от ужас не усещаше как оковите одират новите съсиреци по краката му. Каква ли беше участта на Каран? Щом такова чудовище избяга от кулата, що за изчадия вилнееха вътре? Стигна до пряспа в сенките и се притисна нея. Другите профучаха надолу, без да го видят, и продължиха по пътеката към амфитеатъра.

Транксът се изправи като огромна сянка, погълна последна мръвка и отскочи във въздуха. Прелетя над Лиан, тупна върху един от стражите на Игър и повали друг. Никой не успяваше да проследи движенията на уродливото същество в мрака, личеше само колко е прегладняло и освирепяло. Разнесе се страховит женски писък на болка.

– Светлина! – кресна гневно Талия и от жезъла на Игър избухна огнено кълбо.

Транксът застина и сега Лиан разбра защо в изваянията на подобните му е имало такава стаена заплаха. Някой хлипаше зад него, май беше Лилис.

Той се чудеше какво да стори. Ръцете му си бяха вързани. Не зърна никъде Лилис, не можеше да се добере и до Каран. Транксът се устреми с дълги подскоци по пътеката. Някой от аакимите го улучи с копие, но това не смути чудовището повече от ужилване на пчела. Жалният вопъл на аакима последва мигновено.

В сиянието от жезъла на Игър се виждаше как всички бягат отчаяно към амфитеатъра. Транксът ги гонеше настървено, размаханите криле го повдигаха във въздуха при всяко отгласване от земята.

Встрани от Игър блесна червен лъч. Чудовището се спусна като падащ орел, но лъчът изведнъж засия като слънце. Черният силует се очерта съвършено. Транксът изрева дрезгаво, прелетя над главата на Мендарк и се скри в мрака над пропастта.

– Назад! – заповяда гръмогласно Игър, когато друго тяло изскочи през дупката в кулата.

Това същество беше по-дребно и повече приличаше на човек, но също изглеждаше заплашително. Вдигнаха ранените и ги понесоха към амфитеатъра, единственото съмнително убежище.

Лиан притисна лице в снега. Новата твар мина тичешком край него, без да го погледне. След малко летописецът се осмели да вдигне глава.

Нямаше никого наблизко. Светлината в Каркарон чезнеше, необичайната врява стихваше. Нито транксът, нито другият нашесвеник се мяркаха някъде. Но Рулке бе отворил проход към пустотата...

Дори летописците не знаеха за нея друго, освен че е мрачно пространство на безнадеждност, пораждащо само два стремежа – оцеляване и бягство. А за транкса се казваше, че е по-силен и находчив затова и погибелен от всеки друг обитател на пустотата.

Макар и размътен от треска, умът му извличаше от паметта „Предания за пустотата“. Рядко бе отделял време да ги чете. Интересуваха го други истории, а той смяташе, също като повечето летописци и разказвачи, че това не са истински предания, защото едва ли се опират на истината. Отнасяха ги със Апокрифите, предшествали същинските Предания – недоказуеми, незаслужаващи да бъдат изучени.

А и паметта го подвеждаше. Докато заслужи званието майстор-летописец, усъвършенства се дотам, че запомняше точно всеки текст, който прочете два пъти. Но с „Предания за пустотата“ се бе занимавал през годините на чиракуване, далеч преди да завърши обучението си.

Шанд разпозна транкса... Припомни си паниката в гласа му. Откъде ли имаше това знание?!

Снежинките се съгъстиха във виелица, кръвта в ботушите му замръзнаше полека. Той вече трепереше неудържимо. Дори не усещаше болка в глезените. Надигна се насила на колене, но щом се опита да помръдне, падна в пряспата. Макар и с гаснещо съзнание, разбираше добре, че няма защо да се плаши от транкса. Щеше да умре след не повече от час.

6. Лорск

Лилис стоеше с Джеви и Надирил на стълбата под Каркарон, когато транксът разби стената. Нейният баща, дребен, но жилив и чевръст, мигом събори библиотекаря на стъпалата и затисна с тялото си своята дъщеря.

– Не мърдай! – изсъска в ухото ѝ. – И не пици!

– Нямахте да пици – изломоти тя с натъпкана със сняг уста.

Обичаше Джеви повече от всеки друг на света, но толкова отдавна умееше да се грижи за себе си, че неговите наставления понякога ѝ дотягаха.

Не шавнаха, докато чудовището разкъсваше плячката си. После то се устреми надолу по склона, от вдигнат жезъл блесна огън и транксът

кривна нанякъде в нощта.

– Да побързаме! – настоя Джеви. – Лилис, внимавай къде стъпваш.

Надирил не се изправи и момичето ахна:

– Добре ли си?!

– Още съм жив, дете, но си ударих главата. Помогни ми да стана. – Щом стъпи на краката си, старецът се олюля. – Оставете ме и слезте в гората! Може да нахълтат още от тези твари.

– Няма да те зарежем. Джеви, направи нещо! – окаяно се примоли Лилис.

Баща ѝ метна Надирил на рамо като дълъг чувал с кости и закрочи по пътеката. В тъмното изобщо не забелязаха Лиан.

– Ама че унижение... – засмя се хрипкаво Надирил.

Под стръмнината Джеви спря да си поеме дъх и премери на око Разстоянието до амфитеатъра.

– Май ще успее да те отнесе дотам.

Проблясък откъм кулата им показва друго същество, препуснало по стъпалата. Приличаше на човек.

– Това е лорск от пустотата, дете – изгъгна библиотекарят, опрял се на рамото на Джеви. – Щеше да е по-силен от нас, дори да бяхме въоръжени.

Джеви ловко измъкна късия си кинжал.

– Минете зад мен – заповяда напрегнато.

– Къде са нашите приятели? – уплаши се момичето. – Талия! Помощ! Помощ!

Вягърът отнесе думите ѝ.

Талия беше наблизко, помагаше да пренесат ранените над ръба на амфитеатъра. Изостреният ѝ слух долови тихия писък на Лилис.

– Връщам се! – извика тя на Шанд.

Той дори не се обърна. Дватама с Малиен се опитваха трескаво да облекчат мъките на Зара, разпорена по единия хълбок. Погледнаха раната, от която напиреха да излязат черва, и пак стегнаха превръзката. Тук не можеха да зашият такава рана.

– Талия, по-бързо! – вресеше Лилис, а приятелката и изведнъж се озова на площадката над стъпалата към амфитеатъра.

Джеви бранеше най-тясното място на пътеката. Боравеше умело с ножа, но късото острие не го предпазваше от дългите ръце и извитите нокти на противника. С един бесен замах съществото изби ножа. Джеви заотстъпва, извърташе се и отскачаше, но Талия знаеше, че е обречен.

Прониза я непозната за нея горест. Метна се и се провря гъвкаво между Лилис и Надирил. Опита се да намушка лорска с късия си меч. Нападателят понечи да отбие удара и си поряза дланта. Отдръпна се крачка назад. Талия застана до Джеви на тясната пътека.

Лилис мятеше снежни топки по страшилището.

– Я опитай с тази – помоли Надирил. Момичето запрати топката право в окото на лорска.

– Дано те заболи!

Май пожеланието ѝ подейства – създанието притисна ръка към окото си, с другата само замахваше напосоки.

– Тази снежна топка да не беше вълшебна? – сащиса се Лилис. – Направи ми още една!

– Вътре имаше един не особено вълшебен камък – обясни старецът, мрачно ухилен. – Ето ти друга.

С див вопъл съществото прескочи Джеви и протегна ръце да докопа момичето. Лилис се подхлъзна на стъпалата и изчезна без звук под ръба на пропастта.

Разяреният лорск реши да изкорми Надирил, който изрече невъзмутимо:

– Тугах тпхое мадарха! Вунк!

Съществото замря и примижа.

– Мадархан?... – промърмори то.

В този миг Талия го наръга между ребрата. Лорскът се хвърли встрани и също падна в бездната.

– Не знаех, че владееш думи със скрита мощ – промълви тя. – Какво му каза?

– Във всички думи има сила. Казах му на един от езиците на пустотата „Спри! Аз съм твоят баща!“ В подобни обстоятелства тази измама може да ми бъде простена. Дори не помня в коя книга прочетох тези слова.

– Но къде е Лилис?! – вайкаше се Джеви и подтичваше покрай ръба.

Надирил се озърна.

– Стоеше ей тук.

– Дали е оцеляла? – затюхка се Талия.

– Нищо чудно. По-надолу има скални ръбове. Може да се е закачила в нещо.

– Трябва да светнем – промърмори тя. – Джеви, изтичай да вземеш запален клон от огъня.

Той хукна, а Надирил я попита:

– Защо го отпрати?

Талия вече бе извадила своя светлик. Успя да различи стръмен, но не и отвесен склон с обли заснежени издатини.

– Той ме спаси от гладен чакалот. И винаги е толкова мил и Добър, без да иска нищо от мен в замяна. Не мога да допусна той да слезе там. Лилис го обожава...

– Ти също – вметна старецът.

– Може и да е жива – побърза да продължи Талия. – Но някъде долу има и един освирепял лорск. Май виждам откъде ще се спусна...

Смъкна се под ръба, опитваше се да напипа опора с крак. Нито за секунда не забравяше на какъв риск се излага. Денем изобщо не би й хрумнало да слезе в урвата. Стъпи на нещо, провери колко е здраво, намери къде да опре и другия си крак. По едно време се откърти камък и тя се хлъзна половин разтег, преди да се задържи. Продължи да се спуска още по-внимателно. Сърцето й блъскаше в гърдите.

– Лилис! – извика тя.

Високо над Каркарон избухна осветителна ракета.

– Какво става? – кресна Талия.

– Не знам, вилицата е гъста – отвърна Надирил. – Но Каркарон е осветен много ярко. Пак се е случило нещо. При тебе всичко наред ли е?

– Не! – Що за щуротия направи... – Трябва да се върна горе. Натисна леко с крак, подметката се изметна и Талия отново се стрелна по склона. Светликът се изплъзна от пръстите й и скоро вихрушките го скриха.

– Талия?

Сега не виждаше и Надирил.

– Не мога да се покатеря. Лилис! – нададе вик тя с все сила. Нямаше отговор. – Лилис!

А и едва ли би чула нещо във воя на вятъра. Притискаше се към хлъзгавата повърхност и не смееше да шавне. Студът постепенно се просмукваше в тялото й. Начесто зовеше Лилис, но никой не се отзоваваше. По-късно над нея запламтя клон.

– Талия, къде си? – зарадва я гласът на Джеви.

– Точно под тебе. Не се спускай, хлъзгаво е.

– Намери ли я? – пресекна горчиво гласът му.

– Не!

– Не можеш ли да се върнеш тук?

– Не мога.

– Да не си помръднала! – тутакси нареди той.

Изведнъж я обзе страх. Не искаше Джеви да рискува живота си заради нея. Пак натисна с крак и коварният склон я запрати поне десетина разтега към дъното на пропастта. Блъсна се силно в буца лед и замря. Цялото тяло я болеше. Предполагаше, че отвесната стена на урвата започва съвсем наблизко. Напрегна волята си да срещне смъртта.

– Талия, Лилис!

Факелът на Джеви се мятеше високо горе. Изглежда виелицата бе отслабнала.

Нямаше спасение от този проклет вятър, а и дрехите ѝ се разръфаха. По склона веднъж-дваж изтракаха съборени камъчета. Талия започна да вика името на Лилис, докато не прегракна. Напразно. Звездите, блещукащи през разпокъсаните облаци, се въртяха и я замайваха. Затвори очи, но и прилоша още повече.

Неочаквано пращането на горящия клон доближи лицето и, Джеви хвана брадичката ѝ, за да я погледне в лицето.

– Да не си пострадала?

– Нямам нищо счупено – тихо го увери тя.

– Чу ли Лилис отнякъде?

– Не. Ти как слезе?

– Забрави ли, че съм моряк? – Джеви свали ръкавиците си и старателно опипа главата ѝ. – Толкова пъти съм се катерил по заледени мачти, а и винаги си нося въже.

– Аа... – смънка Талия. – Къде е то?

– Не стигна чак дотук. Дръж се за ръката ми.

Стискаше пръстите му като удавник. Сърцето ѝ се свиваше от доблестта му. Джеви държеше факела така, че тя да вижда къде да стъпи и да се хване. Катеренето се оказа по-лесно – можеха да проверяват устойчива ли е опората. След усилено драпане нагоре се добраха до полюшвания от вятъра край на въжето.

– Имаш ли сили да се качиш по него? Виеше ѝ се свят.

– Не.

Джеви прокара въжето под нейния колан, после и под своя. Напираше нагоре под нея и я избутваше. Най-сетне зърнаха главата на Надирил, който надничаше над ръба. Той ѝ подаде ръка.

– Погрижи се за нея – помоли го Джеви, – ударила си е главата.

Върза въжето до стъпалата и се спусна отново.

Талия гледаше с размътен поглед и всяка секунда за нея се точеше като час. Примираше от страх за Джеви, защото знаеше, че ще се спусне

по-надолу от края на въжето. И най-сетне си призна, че ѝ е скъп, както не се бе случвало с друг мъж досега. Припомняше си Крандор, как помогна на Джеви да избяга от острова на пиратите и как той ѝ се отплати, като я измъкна от челюстите на чакалото.

А той обичаше Лилис неопишуемо. Но нямаше да я намери. Светлината на факела пак запълзя нагоре бавно и неуверено. След цяла вечност Джеви се показа над ръба. Сам.

Надирил го издърпа и се взря в замръзналите по лицето му съзри.

– Къде стоеше Лилис? – изграчи бившият моряк.

– Ей там – посочи старецът края на стъпалата.

– Тук ли? – завлече се дотам Джеви.

– Не, по-наляво. Откажи се – благо го посъветва Надирил. – Немислимо е да оцелее при такова падане.

– Не мога! – изхрипя Джеви. – За нищо на света! Какво стана?

– Не видях! Просто изчезна.

Джеви обърса ледените капки от лицето си и Талия се досети, че ще стори нещо глупаво.

– Не слизай – примоли му се веднага.

– Трябва... – промърмори той и спокойно направи крачка назад. Талия писна скръбно, а старият библиотекар изтърва унила ругатня.

– Ще отида да доведе някого. Аакимите носят въжета. Ти не мърдай никъде.

Тя се засмя изтерзано.

– Няма да мърдам.

Чувстваше се като залепена за камъните. Дватамата, които ѝ бяха най-близки в целия свят, паднаха в пропастта и почти нямаше съмнение, че са мъртви.

Не знаеше колко време е минало. В Каркарон избухваха и падаха жълти светлини.

Надирил се върна с Игър и неколцина аакими, сред тях и Баситор, който добави по-дълго въже към вече закрепеното от Джеви и го уви в хамут около тялото си. Другите аакими опряха крака във вдълбани камъни и го спускаха бавно. Въжето се местеше ту наляво, ту надясно. Накрая Баситор даде знак с няколко подръпвания, сънародниците му добавиха още едно въже.

Талия чу неспокоен шепот зад гърба си.

– Някой излезе през портата! – съобщи Надирил. – Какво да правим?

Главата я заболя още по-силно.

– Ами ще браним пътеката.

Заби меча си в земята, подпря се и успя да се изправи с увереността, че всички ще намерят тук гибелта си.

– Дайте знак на Баситор да се качи веднага! – отсече Игър.

Талия, Игър и Стария Дарлиш слезоха до седловината в пътеката и зачакаха в тъмното с извадени оръжия. Сянката идваше към тях. Щом доближи падината, Игър ѝ се изпречи.

– Гашад, нито крачка повече!

Стражът на Рулке спря и ги огледа, после се ухили неприветливо.

– Най-добре ще е за вас да се махнете, преди да съм се върнал с останалите.

Обърна им гръб и тръгна обратно към Каркарон, а те отидоха при аакимите.

– По-чевръсто де! – сопна им се Игър.

– Намерил е нещо – обади се някой.

– Все едно, дайте му знак да се изкачи, иначе ще го зарежем тук.

Въжето се разклати три пъти и всички задърпаха. Появи се Баситор, вързал тяло на раменете си – Джеви, отпуснат в несвяст. Огромният ааким уморено отвърза товара си и положи моряка на пътеката.

– Джеви! – хвърли се напред Талия.

Целият беше в синини и твърде студен на пипане.

– Внимавай! – възпря я прегракнало Баситор. – Жив е, но има много счупени кости.

– Ами Лилис? – отпаднало попита тя.

Остатъкът от въжето още висеше над пропастта и Баситор продължаваше да го издърпва.

– Бяха един до друг – подхвърли през рамо.

– Талия! – изпищя момичешки глас отдолу и чудото се случи.

– Браво на тебе, Баситор! – клатеше глава Надирил.

Едната буза на момичето беше ожулена, имаше замръзнала кръв по крачолите на панталона ѝ, но беше жива. Талия я изтегли и я сграбчи.

– Доста надолу се бяха смъкнали – обясни аакимът. – В малка вдлъбнатина, натъпкана със сняг, под която няма нищо друго. Опасявах се, че са паднали.

Той разроши косата на Лилис.

– Талия, чувах те как ме викаш – забърбори момичето с продрано гърло. – И аз кресях, докато глас не ми остана. Ама си знаех, че ще ме извадите – добави детински.

Талия се наведе над Джеви, който изпъшка и отвори очи. Усмихна

им се.

– По-голяма тъпотия от тази не бях виждала – сгълча го Талия.

– Намерих я, нали?

Тя го прегърна и той изохка. Дясната му ръка, три пръста на лявата и няколко ребра бяха счупени.

– Ами ако беше паднала в пропастта?

– Пак бих искал да съм при нея – каза той така, че нямаше какво да се добави.

7. Хирургия

– А къде е Лиан?! – остро попита Лилис, щом се присъединиха към останалите над амфитеатъра.

– Той беше малко по-надолу от мен, когато транкът нападна – сети се Тенсор.

– Горкият Лиан! – захлипа момичето. – Пък аз съвсем го забравих...

– Никой не го е виждал – обади се Надирил. – Предполагам, че... е нямал късмет.

– Сигурно още е горе! – разфуча се Лилис.

– Не можем да се върнем там – троснато възрази Мендарк. Тя го изпепели с поглед.

– Лиан ми е приятел! Сама ще отида, щом на никого не му стиска.

– Добре де – въздъхна Шанд, – ще дойда с теб да огледам.

В Каркарон още се мяркаха проблясъци и разкриваха костеливите фигури на стражите. Двата се прокрадваха предпазливо по стъпалата. Доближиха портата, но нямаше и следа от Лиан. Макар и уплашена, Лилис огледа дори зад статуите. Нещо в кулата изтрещя толкова силно, че яката порта се разтресе. Момичето ахна задавено и се върна тичешком.

– Да вървим – хвана я за ръката Шанд. – Няма го. Нищо повече не можем да направим.

Побързаха да слязат по стълбата. В мрака близо до подножието Лилис настъпи нещо меко. Веднага разчисти снега с ръце и се показа тяло. Лиан лежеше неподвижно.

– Умрял е – разхълца се Лилис, щом докосна бузата му.

– Не е, но малко остава – смотолеве Шанд. – Аз съм виновен за това.

Вдигна Лиан и го понесе, криволичейки по опасната пътека. Талия

ги пресрещна. – Нещо май се катери по склона.

– Онзи лорск – сви рамене Шанд.

– Болят ме краката... – изфъфли Лиан.

Шанд придърпа нагоре крачолите на панталона му и се вцепени. Прасците бяха раздрани от ръбовете на оковите. Около глезените имаше замръзнали гривни от кръв, лед и остъргано месо.

– Ти откъде знаеше, че онази твар се нарича лорск? – като в просъница попита младежът.

– Няма значение! Не го ли приберем на топло, ще умре – обърна се Шанд към Талия. – Но и да го отървем, може да остане без крака до коленете. Как е възможно да съм такъв глупак?!

Проклинаше се неспирно, докато отнасяше Лиан при огньовете. Разпали ги с остатъка от дървата.

– Талия, внимавай за неприятели. А ти, Лилис, тичай да повикаш някого на помощ.

Той срязва ботушите на летописеца, уви премръзналите му стъпала в одеяло и го напъха целия в спален чувал, в дъното на който опря топли камъни. През това време дотича Баситор, а Талия се провикна:

– Някой отново се мотае при портата. Шанд, да тръгваме!

– Баситор, ще отнесеш ли Лиан до долу? – помоли Шанд. – Аз нямам повече сили.

Очите на аакима блеснаха.

– Ще го отнеса.

– И няма да го хвърлиш в пропастта?

– Не! – сепна се Лилис. Колкото и да беше благодарна на Баситор за спасяването си, знаеше как той ненавижда Лиан. – Шанд, носи го ти.

Аакимът се наведе и почти опря свирепото си лице в нейното. Тя не отстъпи.

– Дете, твоята вярност е благородно достойнство. Но и аз държа на дадената дума. Няма да навреда на твоя приятел, макар че ми се иска!

Върнаха се при останалите. Малиен и Аспър побързаха да проверят колко е пострадал Лиан.

– Нуждаем се от силен огън и гореща вода, иначе няма да спасим нито него, нито Зара – заяви Малиен.

Утрото настъпи, преди да се доберат до гората. Приютиха се в каменния павилион при Черното езеро, вече сковано от лед. Аакимите опънаха заслон от платнища, а стражите на Игър накладоха три огъня, между които лечителите се заеха с раните на Зара и Лиан и счупените кости на Джеви.

Всички бяха много потиснати от новите несгоди и появата на транкса.

– Стотина звяра като този могат да опустошат цял Мелдорин – подхвърли Шанд, докато точеше ножа си.

– А хиляда може би стигат за Сантенар – отвърна Мендарк начумерено. – Делото на целия ми живот се сгромолясва пред очите ми.

– Как е той? – попита Талия.

През разръфаната кожа по краката на Лиан тук-там се виждаха костите. На Лилис за малко да ѝ призлее.

– Изтощен и болен, но вярвам, че ще оцелее.

Малиен продължаваше да вади старателно мръсотията, набила се в плътта, а Шанд и Аспър шиеха раната на Зара с голяма игла. Тя гледаше, без да изохка.

– Ей, корава си! – възхити се Шанд, щом направиха и последния шев на корема ѝ.

Лиан се опомни и изстена.

– Летописецо, взе да ми се струва, че през половината си живот съм кърпила нещо по тебе – закачи го Малиен.

– Колко зле са краката ми?

– Мисля, че няма да останеш без ходила.

Той се отпусна по гръб. Студът като че бе уталожил самоубийствената треска от нощта. Твърде добре разбра колко е безпомощен. А какво би правил, ако остане сакат? – Ще те боли още дълго, но нали те знам, ти всичко можеш да изтърпиш... – подсмихна се Малиен.

Всички аакими го смятаха за мекушав глезльо.

– Поне ще мога ли да ходя?

– Предполагам, но месеци наред само ще куцукаш. Нахраниха го със супа и пак го завиха. Смътно чуваше откъслечни разговори.

– Не бива да стоим тук – настоя Игър. – Гашадите тършуват из планината.

– Ами транксът? – изграчи Тенсор.

– Не се е мяркал нито той, нито другата твар.

– Трябва да изведем Каран оттам – изломоти Лиан.

– Няма начин – възрази Малиен. – Опитай се да поспиш. Един от обикалящите край бивака стражи дотича. На склона над гората се показали гашади.

– Връщаме се още утре в долината – реши Игър. – Не ми харесва това място, прекалено уязвими сме.

Прекараха мъчителна нощ в павилиона, спохождани от какви ли не

страхове, макар че гашадите се задоволиха само да пазят пътеката към Каркарон. Щом се зазори, вдигнаха носилките и се оттеглиха през гората към гранитните канари.

Шанд бе окастрил тояга от твърдо дърво, черно почти като въглен. Изглеждаше, че това му достави удоволствие.

– Напомня ми за времената, когато бродех по света. С такова нещо в ръцете мога да се опазя от много опасности.

Той плъзна пръсти по брадата си.

– Заблуждаваш се – неприязнено каза Мендарк.

– Но заблудата е доста утешителна – ухили му се Шанд, който много обичаше да дразни Магистъра.

Стигнаха до края на платото. Тук пътеката лъкатушеше през оскубани от вятъра шубраци, минаваше между големи розови скали, обрасли с лишеи, преди следващото спускане надолу.

– Много лесно е да ни нападнат – мърмореше Шанд.

Тенсор надигна глава от носилката и подуши шумно въздуха. Потрепери.

– Да не се бавим! – изнервено подкани Мендарк.

Провираха се непохватно с носилките между грамадните камънаци. Пътеката над склона беше заледена, силни повеи запращаха гъсти облаци от снежинки в лицата им. Най-после поеха много предпазливо надолу.

– След всичко това Готрайм ще ни се стори най-уютното място на света – подхвърли Талия на Шанд.

Двамата вървяха последни. Баситор водеше. Спря толкова рязко, че Игър се блъсна в гърба му. – Какво... На пътеката пред тях се изпречи с разперени криле транксът.

Кожата му беше червеникаво-лилава, коремът му се издуваше, може би от преяждане. Могъщи мускули набъбваха по бедрата. Нокти като ножове се впиваха в леда и натрошения чакъл. На единия крак имаше рана от изгаряне.

Игър се смръзна досущ както при появата на машината, с която ги спласи Рулке. Пръстите му все не напипваха дръжката на меча. Долната му челюст провисна.

Но Баситор извади светкавично дългия си меч и го насочи към звяра.

– Стой си зад мен, слепоце! – натърти той презрително. Размаха оръжието си и острието изсвистя. Зъбите на транкса се оголиха. Наглед бяха поне стотина, лъскаво кафяви. Лесно би отхапал цялата ръка на

аакима.

– Скуннг! – изръмжа чудовището.

– Това като че означаваше „закуска“! – настръхна Надирил. Проснатият на носилка Лиан виждаше всичко като насън – транксът се хили, а Баситор върти меча си неуморно.

– Побеснява – промърмори Лиан. – Също като в Катаза. Лилис стисна ръката му.

Баситор разкърши широките си рамене, кресна яростно и скочи. Транксът му се хилеше и в последния миг замахна светкавично с лявата си ръка. Стискаше дълга дръжка с няколко метални топки на вериги, по които стърчаха остри шипове.

Топките се забиха в гърдите на Баситор с пльокащ звук, все едно месар кълцаше пържоли. Аакимът изрева, мечът падна на земята. Чудовището завъртя ръка назад и го запрати във въздуха. След секунда Баситор изчезна под ръба на канарата.

Все така засмян, транксът се приготви да повали и Игър с окървавеното си оръжие. Лиан забеляза, че болното коляно на пълководеца ще се подгъне всеки миг. Пръстите му стискаха дръжката на меча, но май нямаха сила да го издърпат от ножницата. Този път Игър щеше да се подаде на страха и безумието си и да погуби всички.

8. Преобразяване

Зад Лиан някой писна. Той не проумя веднага, че е Лилис.

– Можеш, Игър! – насърчи го Надирил.

– Дръпни се от пътя ни – избоботи военачалникът към транкса. Не пролича да е овладял страха си. Все пак извади меча, но коляното му пак се разтрепери.

– А вие отстъпете! – заповяда през рамо.

Чудовището реши да насочи удара към главата на Игър, който не помръдна, макар металните топки да избръмчаха толкова близо, че разместиха кичури коса. Транксът пристъпи напред и Лиан чак тогава осъзна колко е грамаден. Колкото и висок да беше Игър, противникът му стърчеше с две глави над него. Пак вдигна оръжието си. „Но защо Игър се помайва така? – питаше се Лиан. – Ей сега ще бъде смлян на кайма. Дали страхът го е омаломощил?“ Игър примижа, за да вижда през дебелиите лещи на очилата. Ръката с боздугана шавна, но транксът едновременно изопна другата, в която държеше къс сив жезъл с черен връх. От

върха изскочи черен лъч право към очите на военачалника.

Игър светкавично посочи надолу с лявата си ръка и лъчът се заивява по земята като змия. Където докоснеше скалите, те се ронеха. Цяла стена от натрошен гранит се стовари на пътеката и обгърна краката на транкса до коленете. Само подскачането на бузата му издаде колко го е заболяло.

Топките пак полетяха напред. Игър изви нагоре китката с меч, четири от петте верижки се усукаха около якото острие и топките се отклониха. Петата обаче се заби в рамото му. Чудовището се ухили и я дръпна, от раната пръсна кръв. Игър се олюля, опря коляно в земята и изгърва меч. Транксът затъкна дръжката на повреденото оръжие под широкия си колан, измъкна единия си крак от камънаците и протегна свободната си ръка с извити нокти.

„Свършено е с него! – каза си Лиан. – Ние сме следващите.“ Но Игър държеше нож, когато се стрелна напред. Ръката на транкса профуча над главата му. Докато чудовището се мъчеше да изскочи от каменния капан, Игър заби ножа в незащитените му слабини. Транксът нададе вой сякаш гигантски нокти чегъртах в камък, ритна слепешком, покритото с броня коляно улучи Игър в корема и го запрати в близката висока скала. Транксът залитна превит, хлъзна се от пътеката, оставяйки следа от пурпурна кръв, сурна се надолу, но разпери криле и се скри от погледите им.

Талия и Шанд се промушиха покрай Лиан и едва не избутаха и неговата носилка през ръба. Макар че се опасяваха от най-лошото, Игър седна, без да му помагат. Имаше цицина колкото праскова на главата, а рамото му беше надупчено.

– Доблестна постъпка – похвали го Шанд. – Тази история ще бъде повтаряна от разказвачите през следващото хилядолетие.

– Невероятен подвиг – пригласяше му и Мендарк, който изчака края на схватката отзад. – Ако ще да сме врагове, възхищавам ти се искрено. Дано и аз проявя същата смелост, когато бъда поставен на изпитание.

– Нямах време да умувам – изхъхри Игър, който едвам си поемаше дъх. – Случва се и да изненадаме сами себе си. Но това не е краят. Да слезем в долината, преди да се наложи да носите и мен.

А Лилис плачеше безутешно.

– Горкичкият Баситор! Колко ли го е заболяло? Шанд я прегърна.

– Дете, падането от високо го е убило мигновено. Край на мъките му.

След като превързаха Игър, побързаха да се спуснат към Готрайм. Беше опасно да се мъкнат по стръмнината с носилките. Тенсор дори се опита да повърви, но се клатушкаше и можеше всеки момент да се претне презглава надолу. Пак заваля по-силно, заради снега виждаха само няколко крачки пред себе си и трудно се придвижваха по хлъзгавите камъни. А и Надирил бе преуморен, малко оставаше да помъкнат и него ръце. Лиан непрекъснато жумеше от ужас – двамата аакими, хванали носилката, завиваха по тясната пътека, все едно се разхождаха в градина.

В Готрайм се наложи да обясняват всичко отначало. Сега и Рейчис, и останалите обитатели на имението започнаха да гледат Лиан враждебно. Превърнаха всекидневната в болница. Надирил се тръшна с пневмония. Страшната рана на Зара се възпали и тя се мяташе в треска. Лечителите не се отделяха от постелята ѝ и се страхуваха че няма да преживее нощта.

Един вестоносец потегли към Касим, където Игър поддържаше малък гарнизон. Други тръгнаха да предупредят съседните области за опасността. Подготвиха се за отбрана на къщата, доколкото можеха.

Сутринта двама аакими тръгнаха да търсят тялото на Баситор, но се върнаха без него.

– Видяхме къде е паднал – унило сподели Стария Дарлиш, – но там имаше само кърваво петно на снега. Транксът ни е изпреварил, видяхме следите му.

– Какъв жесток ден – промълви Малиен. – Тежко е да не изпратим покойник както подобава.

– И какво ще решим за Лиан? – попита настойчиво Мендарк вечерта. – Нямам търпение да се прибера в Туркад.

– Налага се и той да отпътува натам – обади се Надирил от ложето си. – Нужни са му лекове, каквито нямаме тук.

Старецът се възстановяваше бързо, но още не можеше да става.

– Съгласен съм – припряно вметна Шанд, преди Мендарк да е отворил уста. – Сега да помислим за другото – Рулке и Каран.

– Преди време обсъждахме как да намерим достатъчно злато, за да изработим нова флейта и да разполагаме с оръжие срещу Рулке – напомни Магистърът. – За да отваряме свои портали.

– Само дето не събрахме злато – намуси се Игър. – Намислил съм да тръгна по собствен път. От тази задруга нямаше никаква полза.

– Ясно... – неприязнено отрони Мендарк. – Докато беше слаб,

нямаше нищо против да се съюзиш с нас. Но сега сме хора без значение за тебе.

– Нито за миг не сме се престрували, че сме приятели – напомни пълководецът, добил увереност от невероятната си победа. – И не намирам достойнства в твоя план. Дано не си забравил, че от самото начало възразявах.

Магистърът чак подскочи над стола си.

– Искаш да си присвоиш машината!

– Аз изобщо не я искам. Чувствам се преобразен. Вече не се боя от Рулке и не възнамерявам да те подпомагам в твоите интриги.

– Моля ви – изграчи Надирил. – Така вършим каквото Рулке иска от нас. Спомнете си за Катаза! Заедно можем да му се опълчим, разделени сме нищо. Нека съхраним съюза си, поне докато не се върнем в Туркад. Какво ще кажеш, Игър? – изрече той по-рязко, защото и двамата пред него си мълчаха. – Ами ти, Мендарк?

Отстъпиха неохотно.

– Предполагам – рече им Малиен, – че транкът е бил за Рулке същата потресаваща изненада, както и за нас. Трябва да научим какво се е случило в кулата.

– Кой би дръзнал да се върне в Каркарон? – усъмни се Игър.

– И откъде се взе този транк? – посмя да се обади Лилис.

Тя седеше на пода до огнището, а настанилият се в ъгъла Джеви не откъсваше поглед от нея. Талия бе изопнала дългите си крака до него.

– Лилис, каквото и да знаем за пустотата, не е нищо повече от несигурна мътва – започна Надирил. – Нерадостно пространство между световите. Преди изработването на златната флейта при случайно съвпадение на обстоятелствата някои твари са успявали да се промъкнат оттам на Сантенар.

– Що за твари са те? – не мирясваше Лилис.

– Понякога са диви зверове или уродливи чудовища. Друг път – коварни и изобретателни същества, почти подобни на хората. Като онзи лорск. Те не знаят пощада. В пустотата единствено борбата за оцеляване има смисъл. Появата на Възбраната е сложила край на всичко това. Оттогава са ни останали страшни приказки и едно-две наименования. Например „транк“. Лиан може да ти разкаже каквото е прочел, когато оздравее.

Но любопитството на момичето беше неутолимо. – Как е възможно този транк да лети? Ами че той изобщо не прилича на птица или на прилеп. Как тъй крилете му задържат във въздуха такава грамадно

туловище?

– Дете, та той не лети добре – поправи я библиотекарят, – поскоро се рее или подпърхва на големи скокове. Но дори и това би трябвало да означава, че непрекъснато си служи с Тайното изкуство, защото крилете му са неподходящи за притеглянето в нашия свят. Дали няма да се нуждае от дълга почивка след толкова усилия?

– Ето че ми даваш надежда за предстоящите сблъсъци – кимна Игър.

– Както ти каза, някой трябва да се върне там... – подхвана Талия.

– Ти си ми необходима в Туркад – скастри я Мендарк.

– Изслужих си десетте години при тебе, че и малко отгоре – ядоса се жената. – С това задължението ми се изчерпва.

– Продължаваш да си моя старша помощничка, докато не се откажеш официално от поста! – Пронизващият поглед ѝ отправяше предизвикателство, но настроението на Магистъра се промени изведнъж. – Всъщност идеята си я бива. Тръгни още сутринта и научи каквото можеш за неговите замисли и за машината!

– Ще дойда с тебе – реши Шанд. – Предпочитам да съм там, а не тук.

През следващата нощ само Лиан не можеше да мигне. Постелята му беше в старата част на голямата къща, недалеч от предния вход. В претъпкания с бежанци Готрайм никой не възнамеряваше да се грижи за удобството му. Ала той почти не усещаше туптящата болка в краката си. Какво ли са сторили Рулке и Каран? Какво ли е станало в Каркарон след нахлуването на транкса?

Незнайно в кой нощен час неясно движение привлече погледа му. Една сянка се промъкна през вратата от западното крило.

При толкова хора тук все някой щеше да има работа нощем. Влезият обаче като че търсеше нещо или пък не познаваше добре къщата. Лиан затвори очи, когато фигурата го доближи и около пръстите ѝ замъждука призрачно сияние. След малко примижа – сянката се качваше безшумно по стълбата към спалнята на Каран. Непознатият се върна скоро, разтърси го за рамото и светлината от показалеца му заслепи Лиан. Различаваше само златиста кожа и синеещи венчки под нея.

– Къде е тя, летописецо?

По това съскане не личеше дали говори мъж или жена.

– Аз не...

Ноктите се впиха по-надълбоко.

– Къде е Каран?

– В Каркарон! – изхърка той против волята си. – При Рулке, Ако не я е отвел в Шазмак или пренесъл между световете.

Съскането прозвуча като кръсък в ухото му. Ноктите се измъкнаха болезнено и светлината угасна. Докато очите му се приспособят към тъмата, от натрапника нямаше и помен.

Още се въртеше на сламеника, разтревожен до полуда за Каран. Минаваше полунощ. Изведнъж нещо се блъсна във вратата, почти до главата му. Разтърси я и го стресна. Последва нов удар, Лиан чу немощно подвикване, но не различи думи. Дали Талия и Шанд се връщаха неочаквано?

По гласа му се стори, че отвън има дете. Лиан запали свещта и запълзя по пода – предпочиташе да не ходи. Само че така не стигаше до дръжката на вратата. Три пъти се напъна да стане, подканван от жалното хленчене, и се свличаше задъхан.

– Помогнете! Моля ви, помогнете!

Лиан издрапа с нокти по рамката, вкопчи се в дръжката и трудно отмести резето. Щом отвори, вътре тупна момче. Наглед беше на дванайсет и носеше изцапани дрипи. Какво търсеше в този студ навън? Взра се – петната бяха кървави, а дебелите зимни дрехи бяха разпрани.

Остави свещта и помогна на момчето да се изправи. От порязаната му буза капеше кръв, едната ръка висеше безсилно. Детето се облещи. – Онова нещо се стовари от небето...

9. Заклещен

Виковете на Лиан събудиха всички. Някой позна момчето – било от стопанство по средата на пътя между имението и селото.

Игър гледаше раненото дете и мускулите по челюстите му се издуваха.

– Ако не се разправим с транкса още сега, същата гледка ще се повтаря безкрайно из Сантенар.

– Ако още като него се промъкнат – навъсено добави Мендарк, – или ако от този се пръкнат други...

– Да съберем ловна група, и то веднага!

Игър се обърна да даде заповеди на своите стражници. Минути покъсно от къщата излязоха Мендарк, Игър, войниците, Вартила, Осейон

и Торгстед. С тях бяха и всички здрави аакими, само Малиен и Аспър останаха да се грижат за ранените.

Лиан се сепна от тежък трясък, като че някой разкъртваше целия покрив. Заскрибуцаха греди, нещо рухна с грохот върху каменните стъпала, отскочи през залата и избумтя в стената. От напора на размествения въздух свещта на Лиан угасна.

Преди да я запали отново, дотича Малиен с фенер в ръка.

– Какво беше това?!

На пода стърчеше камък, широк поне един разтег.

– Да не е от стената под покрива?...

– Не ми се вярва. От едната страна е полепнала жълта пръст. Вдигнат е от земята и е хвърлен върху покрива, за да пробие дупка.

На Лиан му призля.

– Трябва да видим колко е зле горе...

Малиен понечи да се качи по стълбата, но се поколеба. Нацепени греди й препречваха пътя.

– Това ми напомня, че и кароните са изскочили от пустотата, за да ни отнемат света.

Лиан се страхуваше още по-силно. Подпираше се на стената, за да стигне до Малиен, и на всяка крачка го пронизваше болка в разкъсаните мускули под коленете. Реши да се катери, подпирайки се на длани. Тя вървеше до него. Провряха се между счупените дървени и стената. Лиан спря. По него се стичаше студена пот.

– Подай ми ръка!

Добраха се до третия етаж, където дългата площадка беше обсипана с парчета от керемиди. Надясно беше спалнята на Каран, а отгоре – разнебитеният таван. Лиан и Малиен погледнаха през огромната дупка, в която свиреше вятърът.

Нямаше как да сбъркат очертанятията на това, което отчасти закриваше звездното небе. Крило. Транкстът бе стъпил на пробития покрив. Провря глава да огледа и изсъска доволно.

Лиан усети как рамото на Малиен, на което се подпираше, се напряга.

– Защо пък точно нас си е избрал в цялата долина?

– Може би е видял как другите излизат.

– А може да му допада миризмата ни. Какво ще правим?

– Имаш ли нож?

– Нима си мислиш, че някой би ми позволил да нося оръжие? –

отвърна той с нескрита горчивина.

– Я претършувай набързо стаята на Каран, дано намериш нещо. Тя вдигна ръце и закрещя към транкса на своя език.

Лиан се мушна в стаята. През отворената врата проникваше слаба светлина от фенера. По средата имаше много голямо квадратно легло. Зърна шкафове и скринове, пълен фенер на поставка, но не и нещо, което да използва като оръжие.

Тъкмо се обърна, и си спомни за онази нощ в Нарн, когато спаси Каран. Тогавя счупи запален фенер в пода пред Вартила и пламъците блъвнаха чак до тавана. Зачатка с огнивото, появи се пламъче и той се заклатушка обратно към Малиен. Завари я в същата поза. Транксът наблюдаваше жената изпод дебелия си клепахи и явно се питаше дали и тя притежава мощта да му навреди като онзи мъж преди два дни. Лиан запрати фенера към купчината остатъци от греди. Светлината угасна, а Малиен изохка и се хвана за главата. Транксът изрева тържествуващо и скочи през дупката.

– И защо ти хрумна това?! – попита вбесената Малиен.

– Рекох си, че ако подпалия дървата, ще му попреча да ни докопа.

– Лиан, нямаш си работа с диво животно! Транксът не се страхува от огън. Аз отстъпих първа и вече не се плаши от мен...

Аакимката се дръпна по-назад. В сумрака зъбите на гадната твар лъщяха.

– А от какво ли се бои един транкс?

– Почти от нищо, предполагам, ако е прегладнял. Малиен заднешком стигна до горното стъпало.

– Че как ще е гладен, като изяде трима от нас и още незнайно колко хора в долината? Виж му търбуха. Какво ли иска?

– Не знам. Току-виж си търси леговище да поспи.

Внезапно транксът се спусна от тавана в коридора. Раздруса тежко пода, ноктите му изскърцаха по дъските. Лиан затътри крака назад и щеше да падне, ното подхвана тъкачът Галджи – и останалите от къщата се бяха струпали ококорени на стълбата.

Чудовището настъпваше, измъкна изпод пояса си боздугана. Малиен го пресрещна с жест на лявата ръка. Във въздуха изникна блестящо кълбо. Транксът оголи зъби, замахна и шиповете пръснаха като на шега мехура с ослепителен виолетов проблясък. Той се хвърли напред.

За миг преодоля над три разтега. Ноктите му се плъзнаха по треските, но зъбатата топка полетя към лицето на Малиен. Тя изви тяло точно навреме и от пръстите ѝ се появи ново кълбо. То кривна към транкса и

се пукна в яркозелена светлина при допира с гърдите му.

Чудовището изстена тихо и се обви с ръце, но веднага се напрегна за нов скок.

– Малиен, махни се оттам! – дрезгаво помоли Лиан.

Тя побягна към стълбата. Третото кълбо, сътворено от ръката ѝ, подпали преградата от дървени отломки.

– Да ви няма! – викна тя към събралите се хора. Разперените криле се закачаха в стените на коридора, но пренесоха транкса през пламъците. В бъркотията някой събори фенера.

– Излизайте от къщата! – не млъкваше Малиен. – И преградете вратата!

Транксът прескочи през огъня и го закри с могъщите си криле. Лиан се просна на последните три стъпала и удари разранените си глезени в някакъв ръб. Болката го погълна, направи го напълно безпомощен. Едва дочака да намалее поносимо и запълзя слепешком, без да осъзнава, че се е отдалечил от целта. Главата му се чукна в стена. Зашеметеният Лиан продължаваше да намира в нея.

– Къде е Лиан?! – стигна до ушите му вопълът на Малиен.

Транксът прехвърча през залата като сянка и затръшна вратата под носа на хората, готови да нахълтат отново. За броени секунди я запречи с тежки скринове и счупени греди, върху които сложи и камъка. После залости и капаците на тесните прозорци.

Лиан се облегна на стената. От глезените му пак течеше кръв. Не би могъл да побегне дори за да си спаси живота.

Транксът се отдръпна от вратата и огледа барикадата, килнал глава встрани. Явно остана доволен, защото се обърна към Лиан, направи крачка и се закова на място. Притисна с длани корема си, по който мина вълна на гърч, после продължи нерешително към човека, без да отделя поглед от него.

Лиан не шавна. За година и половина оцеля въпреки многото опасности, преодоля наглед непосилни препятствия. Беше готов да посрещне невъзмутимо и приближаващата си гибел.

Чудовището го сграбчи за ризата и го вдигна високо. Пожарът гаснеше, транксът извади късия жезъл и плъзна тъмния му лъч по цялото тяло на плячката. Изведнъж пак се превеи в спазъм, изтърва Лиан, но го улови, преди да е плъоснал на пода. А след това изуми младежа, като просто го захвърли на сламеника при стената.

Изглежда вече не се стремеше да утоли глада си, нито пък откри никаква заплаха в него. Естествено – в момента Лиан не намираще сили

да се пребори и с червей. Но защо транксът не го уби веднага?

Отвън заблъскаха по задната врата, скоро и по предната. Крясъците трудно се чуваха през дебелите стени. Може би се опитваха да научат дали вече е изяден, но Лиан беше твърде отпаднал, за да им отговори.

Транксът сви криле и се подпря на стената, обхванал корема си. Личеше, че страда. Лиан си спомни, че Игър успя да го рани. Съществуващото разтри с ръка кръста си и изпъшка глухо. В същия миг изви глава към Лиан. В пустотата слабостта носеше скорошна смърт. Но Лиан си беше на мястото.

Седеше и гледаше тази чужда за света му твар. По навик запомняше всяка подробност, за да я вложи в сказанията си – гримасите, подгъващите се от болка крака, все по-гръмките стонове. След едно особено изтерзано охкане транксът приклепна и започна да диша тежко през издутите си като тръбичка устни.

И чак тогава Лиан се досети какво се случва пред очите му. На това същество му предстоеше да роди. През цялото време бе търсило някое безопасно убежище със заблудата, че на Сантенар се вихри същата безмилостна касапница както в пустотата. Но защо го бе пощадило?... Ами да! Нали трябва да се нахрани след изтощителните усилия или – което беше още по-гносно – да засити с него глада на рожбите си.

Веднъж бе наблюдавал как котка учи малките си да ловуват и убиват. Играеше си с мишката, дебнеше я, а дребното животинче само тичаше насам-натам в съпя ужас. И към края на урока пухкавите мили котенца се бяха превърнали в хищници с окървавени муцуни, а мишката – в разкъсана бучица на пода. Такава участ ли бе подготвена и за Лиан?

Транксът изръмжа протяжно, звукът секна рязко и измежду краката се изля същински поток от розова течност. Лиан зяпаше в захлас и погнуса как се надига и спада огромният корем. Не бе виждал как ражда дори някое домашно животно. Транксът започна да вие вледеняващо, по едното бедро се плъзна кървава струя. Грабна късия си жезъл и насочи черния лъч към раната, която се затвори. Изпъшка пак и между краката се подаде глава.

Но раждането не продължи въпреки страхотните напъни и викове, от които кънтяха стените. Зелени капки, може би пот, покриваха гъсто лицето и гърдите на огромното създание. Родилните мъки се проточиха повече от час и транксът премаляваше забележимо. Лиан се чудеше какво ли си мислят хората отвън.

Процепът в капака на прозорец изсветля. Сигурно се зазоряваше. На Лиан му се виеше свят от недоспиване. Но въпреки заплахата,

въпреки увереността, че накрая ще бъде погълнат мръвка по мръвка, въпреки загиналите заради този звяр, не остана равнодушен към страданията на транкса.

Отвън блъснаха здравата по вратата. В последвалата тишина се надигна гълчава на множество гласове. Изглежда Мендарк, Игър и целият им отряд се бяха върнали.

Поредният могъщ гласък, придружен със стонове... и затруднение то свърши. Бебето се измъкна и тупна на пода. От тялото на майката пак шурна кръв с цвят на тъмен пурпур. Транксът отново си помогна с жезъла. Срязва пъпната връв и взе рожбата си на ръце. Бебето имаше огромна за размерите си глава със същия костен гребен отгоре, само че още мек. Ръцете и краката му провисваха. Майката го плясна и крайниците се раздвижиха слабо, малкият транкс заскимтя.

Майката го остави настрана, сви ръце пред себе си и ги разпери рязко. Яката като броня кожа се разтвори и се показаха бледорозови гърди. Малкото се заизвива и подуши жадно. Веднага бе вдигнато да суче.

Най-лошото като че бе отминало. Малкият транкс примляскваше звучно. Очите на майката уж бяха притворени, но щом Лиан шавнеше, долавяше свирепия ѝ поглед.

Бебето започна да суче и от втората гърда. Вече имаше доста пожизнен вид. Подритваше с мускулестите си крачета. Вдигна глава и се втурчи в Лиан. Майката изсъска доволно.

Лиан си представяше как ще послужи за играчка, за урок по анатомия. Майката старателно ще го изкорми, за да покаже най-вкусните части – черния дроб и бъбреците, още туптящото сърце. Колко ли ще го мъчи, преди смъртта да го избави?

Засега не беше по-пъргав от инвалид и не вярваше, че би избягал дори от новороденото, което проявяваше гибелно настървение. Как иначе биха оцелели тези същества в пустотата? А от майката не би се скрил никъде в къщата.

Тя се надигна внезапно и отдели бебето от гърдите си, то се разленчи и задраска с ръце. Майката размърда рамене и гърдите се скриха под кожата. Припряно стъкми клуп, нагласи рожбата си в него и я върза на гърба си. Крилете закриха малкото.

Лиан се притисна до стената, но транксът отиде да провери барикадата пред вратата. Мудните движения издаваха колко тежко е било раждането, а и кракът пак кървеше.

Тъкмо тогава нещо връхлетя вратата и изтръгна резето, от втория

удар дъските се сцепиха. Транксът се отдалечи и погледна Лиан, които отстъпи неловко, спъна се в сламеника и се просна по гръб.

Претърколи се и се опря на длани и колене в напразен опит да избяга.

Транксът го грабна, а бебето надничаше над рамото на майка си. Големият и малкият звяр се зъбеха. Лиан стисна клепачи.

Таранът се връза в барикадата и я разпиля, хората спряха чак по средата на залата. Транксът се изправи пред тях като сбъднат кошмар и те се разбягаха. Чудовището подскочи и размаха криле над стълбата. Увиснал с главата надолу, Лиан зърна Игър и Мендарк в рамката на вратата.

Един войник метна копие, което изсвистя между краката на Лиан и той стреснато се сви на топка. Някой от двамата магьосници запрати огнено кълбо нагоре и опърли края на крило. Транксът не трепна, но Лиан усещаше с какво усилие го носи.

Крилете заплюяха още по-упорито, транксът увисна във въздуха за миг и се понесе към зеещата дупка в покрива. Малиен, Игър и Мендарк тичаха по стълбата. Мендарк отново се опита да поразии врага с огън, но транксът се отклони и счупена греда се обви в пламъци.

Малиен блъсна ръката на Мендарк и от върховете на пръстите ѝ полетя още едно лъскаво прозрачно кълбо. Следваше полета на чудовището и се издуваше. Накрая докосна крака на Лиан, обгърна тялото му и се уголеми в мехур, широк два разтега.

Малиен прошепна нещо, кълбото се покри с иглички от скреж и се втвърди. Могъщите криле изгласкваха въздуха, но кълбото опря в неравните краища на дупката и заседна.

Транксът, който вече бе стъпил на покрива, изрева сърдито. Обливаше кълбото с черните лъчи от своя жезъл, но то остана непокътнато.

Накрая се отказа, хвърли се тронаво във въздуха, мярна се под тъмната луна и изчезна нанякъде. Блестящото кълбо се спусна и се стопи в струйки дим. Лиан лежеше на пода и прасците му отново кървяха.

– Не знаех, че владееш Тайното изкуство – обади се прегракнало.

– Някога си служех майсторски с него, но покрай Тенсор ми се отшя. – Тя се наведе да огледа раните му. – Това изобщо не ми харесва... Готов ли си за още малко хирургия, летописецо?

– Не! – немощно възрази той.

Тя го вдигна и за негово учудване го прегърна.

– Ама че нощ преживя, Лиан...

И рамото го заболя, напомняйки му за непознатия натрапник

посред нощ. Внезапно Лиан проумя кой се е промъкнал в къщата. Онази ръка...

– Фейеламор! – ахна той.

– Какво?! – смая се Малиен и го пусна, но го подхвана, преди Да се е свлякъл.

– Малко преди да ни нападне транксът, тук имаше друг натрапник. – Дръпна яката си и показа посинелите драскотини от нокти. – Искаше да знае къде е Каран. Според мен беше Фейеламор.

Малиен се взря в одраната кожа.

– Да, може да е от нейната ръка. Само това ни липсваше...

– Иска да докопа машината! – изсумтя Мендарк. – Значи трябва да я изпреварим.

10. Бледи сенки

Талия и Шанд потеглиха от Готрайм в ясно зимно утро. Слънцето огряваше по малко застиналия въздух – колкото предишният ден беше проклет, толкова този стана приятен. Но трябваше да газят в дълбок рохкав сняг, а пътеката към канарите си беше заледена.

– Нека внимаваме, може би пазят горе – каза Шанд. Наистина намериха следи от гашади – утпкан сняг и пепел от огън, но не завариха никого. Притъмняваше, когато двамата зърнаха пред себе си каменния павилион до езерото.

Обиколиха, докъдето се претрашаваха, за щастие нямаше врагове. Върнаха се в павилиона след изгрева на луната, чиято тъмна половина вече се обръщаше встрани от Сантенар. Най-сетне бе свършила ендре – средзимната седмица. Не посмяха да запалят огън и вечеряха със студено, месо, хляб и плодове. Побързаха да се пхнат в спалните си чували.

Още преди изгрев Шанд събуди Талия с докосване по рамото. Подаде ѝ къшей хляб и чаша леденостудена вода.

По пладне стигнаха до стръмнината под амфитеатъра. Новият сняг скриваше всички предишни следи. Час по-късно Талия надникна предпазливо към Каркарон и видя, че част от кулата е рухнала, а и очертанята ѝ бяха някак променени, сякаш нагънати и усукани от сгорещяване и топене.

– Ако не сме нащрек, кулата може да ни затрупа – отбеляза тя.

– Но изглежда празна – добави Шанд. По стените не бяха стражи.

– Ама че потискащо място – оплака се Талия, докато изкачваха

стъпалата. – Имало е от какво да полудее Басунез.

– Поначало си е бил луд, за да построи Каркарон.

Сега откриваха нов смисъл в бронзовите статуи до портата.

– Транкове... – промълви тя. – Как Басунез е опознал толкова подробно външността им?

– Оказва се, че е бил напреднал в начинанията си повече, отколкото сме искали да вярваме – задъхано изрече Шанд.

Макар че портата беше залостена, полегата купчина отломки водеше към дупка в стената. Надникнаха в първия етаж на кулата. Нищо, освен още парчетии и навети пресли.

Нагоре чудатостите се множаха. Талия сякаш виждаше стъпалата различни при всеки нов поглед. Понякога водеха надолу вместо нагоре или пък в двете посоки едновременно. А веднъж зърна с ъгълчето на околото си призрачна следа от Стената, минаваща през постройката.

Все пак спираловидната стълба беше почти непокътната. Тук-там по стените имаше издълбани симетрични неразбираеми фигури. Резките изглеждаха пресни, значи може и да бяха направени от гашадите. Талия надникна през пролука в стената – само почти отвесни скали и лед до дъното на пропастта, отсрещният склон беше същият, макар и не толкова висок.

– Не ми допада това място – повтори тя. – Тук все едно и камъните стенат.

– Нищо чудно, като се знае на какво са били свидетели. Но мястото си е било необикновено и преди да бъде издигнат Каркарон, такова ще си остане и след рухването на останките му. Едно от средоточията на мощ в Сантенар, където се усещат теченията ѝ в самата сърцевина на света. Башата на Каран не можеше да се освободи от очарованието му.

– Какъв беше той?

– Галиад ли? От една страна – особняк. С остър ум, но отчужден от всички. Понеже беше само наполовина ааким, не го приемаха като свой нито при нас, нито в Шазмак. Навсякъде се чувстваше изгнаник.

Залата на върха беше опустошена. Поне една трета от източната стена липсваше, съборена навън, и разкъртените подпори на покрива провисваха. Виждаха се белези от огън, тук-там стопеният зид бе протекъл и застинал в каменни локви. В пода имаше огромна вдлъбнатина, като че нещо тежко бе потънало в глина, загладена до стъклен блясък. По извивките и формите се познаваше, че отпечатъкът е от машината. В залата не бе останало нищо, освен огризки и счупена чиния. Рулке и гашадите бяха напуснали Каркарон.

Дори въздухът над кулата преливаше мудро, а когато облаци закриеха слънцето, в него искряха огнени точки. Гласовете на Шанд и Талия звучаха неузнаваемо променени, понякога отекваха като под великанска камбана, друг път глъхнеха и се налагаше да викат.

Шанд се отпусна на парче от греда и потропа с крак. Обхвана го отчаяно примирение.

– Какво ти е? Май изведнъж ти се отпя да живееш.

– Твърде стар съм. И вече няма за какво да живея.

– Няма ли да търсим Каран?

– Той я е отвел. Нищичко не мога да сторя. – Старецът въздъхна. – Я да поумуваме какво се случи. Машината е действала толкова добре, че да отвори проход към пустотата, щом транксът се е промъкнал оттам.

– Все пак откъде знаеш названието му? Дори Мендарк не го знаеше.

– Друг път ще говорим за това.

– Как мислиш, дали Рулке се е върнал в пустотата?

– Никой не отива доброволно там. От пустотата само бягат или при крайна нужда се прехвърлят през нея от един свят в друг. Никоя от дебнещите там твари не би губила време да го отмъкне със себе си, вместо да се опита да дойде тук. Или е на Аакан, или още е на Сантенар.

– Но къде?

– Вероятно в Шазмак при своите гашади.

– И е взел Каран. Какво ли се е объркало? Сигурно транксът го е стъписал. Я виж там. – Тя посочи замръзнала локвичка от виолетова кръв. – Ранил е или него, или лорска, който нападна Надирил. А хлътналият под... не проумявам какво е причинило това.

– Аз пък знам – поклати глава Шанд. – Машината се е килнала и е променила пода според формата си. Нещата наистина са потръгнали съвсем зле.

Шанд доби още по-състарен и изнурен вид. Порови под палтото си, отпи дълга глътка от манерката и я предложи на Талия, но тя, отказа.

– Искам да се стопля. Ще наклада огън.

Той не отвърна нищо и Талия тръгна надолу по стълбата. Върна се омърлушена.

– Няма никакви дърва!

Шанд посочи безмълвно останките от покрива. Събраха парчетии и трески и запалиха огъня в края на залата, по-далеч от кръвта и вдлъбнатината.

– Погледни! – възкликна Талия, когато отиде да вземе още дърва. –

Този нож не е ли на Каран?

Измъкна го изпод отломките. Двата припряно разместиха гредите, да не би тялото на Каран да е отдолу.

Талия сложи котлето на огъня, за да свари яхния. Шанд си седеше и отпиваше от манерката.

– Толкова ми дотегна светът... – промълви накрая. – Трябва вече да си отида. Скоро.

Тя не се сещаше с какви думи да го утеши. Зае се да претършува Каркарон, но и този път нищо не откри. Какво ѝ оставаше? До Шазмак имаше само няколко дни път при благоприятно време, но градът можеше да бъде защитаван и срещу всички войски на Игър. Талия се загледа към заснежените планини.

Шанд като че не бе помръднал. Огънят гаснеше в жарава, но котлето къкреше. Тя сипа щедро от гъстото вариво в металната паница и я тикна под носа на стареца. Той изгълта всичко, все едно не бе хапвал от седмица.

– Така е по-добре!

Талия се нахрани по-сдържано, макар и с не по-малко удоволствие. Изгребах котлето до дъното. После тя натроши ледени висулки от един корниз, за да свари чай.

– Сега към Шазмак ли?...

– Не! Колкото и да съм привързан към Каран, Рулке и Шазмак са недосегаеми за нас. Ще ни следят от много левги, преди да стигнем. Да тръгваме. Не ми се ще да прекарам нощта в Каркарон.

– Вече се стъмва!

– Брей, вярно – слиса се Шанд. – Май съм дрямал.

Заваля и сняг. Вятърът пишеше през покрива и пролуките в стени-те. Занесоха дърва в стая по-долу, чиито стени и таван поне бяха здрави, и ги наредиха в истинско огнище. Ала колкото и да бумтяха пламъците, не топлеха много.

Магнаха се от Каркарон с изгрева и по обяд се върнаха при Черно-то езеро. Беше им по-приятно до огъня, но и двамата тънеха в униние.

– Все си мисля, че не оправдах доверието на Каран – сподели Талия, която отдавна мъчеха угризения.

Шанд кимна. Същите мисли не даваха мира и на него.

– Оставих се да бъда въвлечен стъпка по стъпка и всеки път си мислех, че всичко приключва. А сега съм наред разгара на събитията. Ех, какъв смисъл има в закъснялото тюккане...

– Значи ти олекна поне малко на душата?

– Не особено, но поне съм жив и мога да се върна там, където ще съм полезен.

– А за мен в момента Туркад е най-омразното място.

– Слушай, нарочно отбягах да те питам досега... – запъна се старецът.

– Цена твоята деликатност, но карай направо.

– Преди време ти и Мендарк сте били... близки.

– Да, бяхме любовници, когато аз тепърва се учех да му служа, а той от векове беше сред най-могъщите хора на Сантенар. Скоро ни омръзна. Мендарк прекалено угажда на своя навик да налага волята си. Не вярвам това да е недостатък у един Магистър, но не е тъй в близостта между мъж и жена. Макар че се погрижи да получи възможно най-доброто обучение, той като че не искаше да стигна до истинско майсторство. Моите успехи му бяха неприятни, за разлика от напредъка на другите му помощници. А след Хависард...

– Не е сполучил много в обновяването на тялото си – вметна Шанд.

– Промени се напълно. Сега е подъл и пресметлив. Стремещът да се разправи с Рулке го е обсебил по-зле, отколкото бе обладан Тенсор. Виждам, че много лекомислено си служи със силата си.

Шанд се мръщеше на спомени, които би искал да забрави отдавна.

– Винаги си е бил такъв, когато се натъкне на трудности. Несгодите просто разкриха истинския му нрав. Същото важи и за тебе, и за мен. Така е с властта и могъществото.

– Значи може и да съм негодна да властвам.

– Не си само ти. Но напоследък се питам дали и отказът от власт, както постъпих аз, не е същото зло. Да не забравяме, че Мендарк направи и големи добрини на този свят. Дори да ти е смешно, че го казвам аз, като знаеш как се заяждаме, но той е добър човек по душа. Ако ще да е хитрец и интригант, поне не е зъл. А ето че е принуден да гледа как всичко, съградено от него, се руши. Тялото му отпада, а няма кой да го замести.

– Няма да съм аз – вдигна рамене Талия. – Но щом ще поема по свой път, къде да отида? Искам да се прибера у дома в Крандор, но се чудя дали това няма да е бягство. Случи се и още нещо...

– Аа, говориш за Джеви.

– Да. Прекрасен човек, който обожаваш Лилис. По-привързана съм към него, отколкото към всеки друг мъж преди, и все пак...

– Талия, защо се колебаеш? За пръв път те виждам толкова нерешителна.

– Той е храбър и мил, но се държи с мен като безупречен приятел, нищо повече.

– Не ти стига, а?

– Аз го искам, но се боя, че той може и да не ме желае.

– Убеден съм, че грешиш.

– Но защо тогава не ми каже?! – отприщи се раздражението й.

– Наистина ли държиш да чуеш отговора от мен?

– Не знам много за мъжете освен онова, което научих с Мендарк.

– А то не ти върши никаква работа точно сега! – прихна Шанд. – Е, ще ти кажа къде е проблемът.

– Да, моля те – смънка Талия.

– Ти си богата и красива, владееш голяма сила и познаваш влиятелни хора. Той е далеч от всичко това. Спомни си колко години е търпял униженията на робството. Как ще си позволи да мечтае за тебе?

– Тези неща нямат значение за мен.

– Лесно ти е да го кажеш, когато имаш всичко. Но за него са важни.

– И как да постъпя? Талия скочи и закричи напред-назад край огъня.

– Решавай сама. Само не прибързвай.

– Добре. Искам да поостана тук. Трябва да си поблъскам главата над какво ли не.

Шанд я изгледа учуден.

– Да остана ли и аз?

– Недей. Не ти се иска, а не бива да те задържам тук, за да ми правиш компания. Ще огледам околността и пътя към Шазмак. Нали е най-вероятно Рулке да излезе оттам пак по същия път, а все някой трябва да бди. Впрочем нищо не пречи и транксът да е някъде наблизко. Не ме разубеждавай. Имам нужда да се усамотя за малко.

– Разбирам те напълно. Но се пази.

11. Жилещото дърво

След като Фейеламор се запъти към Каркарон, Мейгрейт седя дълго, замислена над думите на своята господарка: „Талалейм, съдбата ти зависи от едната, събрала три в себе си.“ За трикръвна ли намекаше... тоест за Каран? Мейгрейт не беше сигурна.

Реши да продължи усъвършенстването си в отварянето на портали. Колкото и да й беше лесно сега, тя имаше опасен недостатък – просто

не беше способна да си представи отчетливо повечето места, където искаше да се пренесе.

Накрая се отказа и подхвана наново подготовката за пристигане то на фейлемите. Заблуждаваше се, че в тази закътана долина нищо не я заплашва, но след няколко дни тъкмо излизаше от реката, където поплува да се освежи, и зърна отпечатък от ботуш във влажната пръст.

Тутакси навлече дрехите си, без да се изсуши. Мека трева покриваше поляната пред нея. Наоколо се извисяваха великански дървета, недокосвани никога от брадва и трион. Погледът ѝ не откриваше никого, но в такава гора би се скрила и цяла армия.

Следа от дълга и тясна подметка, с налчета на петата и носа – сякаш ѝ напомняше за предишен живот. Гашади... За миг-два потисна паниката си, отглас от навика да отстъпва пред господството на другите. Но сега сама направляваше посоката на живота си. Какво да прави?

Личеше, че следата е оставена преди броени часове, скоро намери и други. Някой от гашадите бе вървял по брега срещу течението на реката. Явно бяха проследили Фейеламор до долината. Дали съгледвачът вече е открил бивака? Тръгна натам, заличавайки собствените си следи с голям клон. Не забеляза белези от натрапници около бивака, но започнеха ли да претърсват упорито, щяха да го открият.

Отвърза платнищата и свали хамака. Изкачи се няколко разтега по канарата и натика всичко в процеп, обрасъл с папрати и мъх. Още преди да слезе, между скалите отекна вик. Дали са я видели? Натъпка вещите си в раницата и се отдалечи крадешком. Някой подсвирна наблизко. Мейгрейт побърза да се покатери на дърво и замря.

Гашадите не се показваха. Изнизваха се часове. Седенето на грапавата нагъната кора беше неприятно. Тя опита да се намести, дланта ѝ се плъзна по листо и скоро усети изгарящо боцкане в кожата си. Как се бе улисала да не види, че това е жилещо дърво, чиито големи колкото чинии листа пареха по-лошо и от коприва?

Престраши се да слезе, но изведнъж прелетя подплашена птичка. Тя започна да оглежда внимателно навсякъде. Да, някой друг се бе приаил при канарите.

Не очакваше наблюдателят да е сам. Гашадите често действаха на групи по шестима или повече. В битката при Касим техният кръг се състоеше от деветима. Мейгрейт обмисли дали да не се смъкне на земята от другата страна на дървото, но зърна и друг съгледвач при реката. Хванаха я в капан. Замислите на Фейеламор щяха да се провалят.

Слънцето залязваше. Наблюдателите не помръдваха, появиха се и

още двама гашади. По-нататък – други двама. Проверяха всяко местенце в долината. Немислимо беше да не стигнат до нея. А побегнете ли, щяха да я преследват. Добре знаеше колко са непреклонни.

И нали обеща да остане тук до пристигането на фейлемите? Гашадите трябваше да се махнат дотогава. Не биваше и да се натъкнат на струпаните от нея запаси в пещерите, нито да се досетят за портала.

Недалеч от мястото, където тя обичаше да се къпе, запламтя огън. Мейгрейт хапна малко суха храна от раницата и се настрои да изтърпи, докато гашадите си отидат. В облачната нощ заревото на брега трепкаше чудато. Знаеха ли, че тя е тук? Непременно бяха надушили нещо, щом се разположиха да ношуват. Скоро долу мина една жена, патрулираща из долината, спря за малко, погледна нагоре, но не видя Мейгрейт и се облегна на дървото.

Мейгрейт я прокле наум и се постара да не мърда. Най-сетне досадницата продължи нататък. Мейгрейт извади голям орех и ножа си, за да счупи черупката. Пак докосна листо, отдръпна се рязко загуби равновесие и изтърва ножа, който падна върху камък и дрънченето на метал се разнесе надалеч.

Откъм огъня отекна вопъл. Мейгрейт изтри ръката си в ризата на руга се, че е толкова несръчна, и завъртя глава, за да огледа факлите, които сякаш осветяваха цялата гора.

Докато се събираха към дървото, усещанията в ръката ѝ ставаха все по-странни. Кожата се сгорещи и изопна. Пръстите се подуваха. Проклетото жилище дърво!

Прилошаваше ѝ. Болката започна като просветване на мънички мълнии в непрогледната нощ на изтърпването. След минута Мейгрейт трудно успяваше да се държи за дървото. Двама гашади се покатериха да я хванат.

Смъкнаха я ловко и я понесоха към огъня при реката. Оказа се, че са шестима и много си приличат – дългурести и кльошави. Единият обаче имаше безцветна коса и кожа, а когато се наведе над нея, пламъците се отразиха в розовеещи очи.

– Какво ти е? – попита я старица с бузи, нашарени от бръчки като белези.

Колкото и да беше странно, тя май се тревожеше за пленницата.

– Жилещото дърво!... – изгъгна Мейгрейт.

– Ребан, дай ми торбата – заповяда старицата.

Албиносът я донесе. Лечителката изми засегнатата кожа с течност, подобна на мляко, после я намаза с мехлем, ухаещ на мента. Болката

понамая. Старицата пипаше много внимателно.

– Аз съм Куисан – представи се тя.

– Защо се грижиш за мен?

– Рулке ни нареди да се отнасяме добре с тебе.

След около час подутината започна да спада, макар че паренето не изчезваше. Нахраниха я и задаваха въпроси до късно през нощта, особено за Фейеламор, нейните планове и пътувания. Почти всички отговори на Мейгрейт бяха откровени – знаеше, че ѝ личи, когато лъже. Малкото, което господарката ѝ бе споделила с нея, едва ли имаше значение. Все пак премълча, че Фейеламор е отворила портал, а и самата тя се е научила на това изкуство. Ето нещо, което гашадите много биха искали да знаят...

Мейгрейт лежеше под платнище, опънато на четири колчета, и се заслушваше в приглушения разговор до огъня. Гашадите несъмнено се страхуваха от нея и още не можеха да повярват, че са я заловили с такава лекота.

Тя пък не можеше да си прости, че се е показала такава тъпачка. И като си представи, че ще обяснява тази беда на Фейеламор... унижение-то, презрителния поглед на господарката ѝ. „Не съм се отдалечила много от досегашния си живот, щом мисълта за нейната ярост ме притеснява толкова.“ Мейгрейт беше готова на всичко, за да си спести този позор. Но как да се измъкне? Албиносът Ребан клечеше недалеч от навеса и розовите очи сезираха неуморно в лицето ѝ. Мейгрейт схвана, че е надарен с особен вид усет и дебне за хитрини или опити за бягство.

Ама че задача, досущ като Хригмите на Калиат. От каква слабост на гашадите би успяла да се възползва в сегашното си състояние? Общият им усет се засилваше, щом образуват своя кръг. Съзнанията им постигаха мощ, обаче телата им ставаха твърде уязвими. Може би това беше шансът да успее в сблъсъка.

Първо да всее у тях такава паника, че те да свържат съзнанията си, за да се защитят. Нали иначе би им се изплъзнала – поредното унижение за тях поражение. А после да ги удари, преди да са се подготвили. Знаеше, че имат слабо място – непоносимостта към ярка слънчева светлина.

Ала и тя се чувстваше безпомощна. Гашадите не пропуснаха да вържат ръцете ѝ в китките, а кожата още я болеше и отнемаше от бистротата на мислите ѝ. Как да се възползва от тази тяхна слабост?

В огъня бяха сложени достатъчно дърва, осветяваше далеч наоколо.

0, да – пламъци и светлина. Мейгрейт насочи съзнанието си към сърцевината на пламъците. Нямаха нужда от много разпалване, стига да е достатъчен притокът от въздух.

А за човек, владеещ Тайното изкуство, въздушните течения не бяха никакво препятствие. Мейгрейт се вторачи в струпаните клони и се съсредоточи във въздуха, засмукван постепенно към жаравата в основата на огъня, после изтласкван устремно нагоре. Погрижи се да подхрани напора. Въздухът полека се подреждаше в по-мощни течения. Скоро ветрецът разлюля стръковете суха трева наблизо.

Челото я засмъдя от продължителните усилия и в главата ѝ сякаш се разпали огън. Въздухът всеки миг можеше да поднови хаотичното си завихряне. Но тя не допускаше частиците му да и се противят.

Огънят се разгаряше и привличаше въздуха все по-силно. Тревата вече шумолеше от невидимата спирала, която се усукваше около дървата и изфучаваше нагоре сгорещена. Пламъците подскачаха буйно.

Сега стихията нямаше нужда от подтикване. Един гашад се обърна стреснато и заслони очите си с длан. Огънят бучеше като погребална клада и около него се въртяха вихрушки. Дори очите на Мейгрейт се раздразниха от сиянието.

– Но какво прави тя?! – ахна мъжът.

По бузите му се стичаха сълзи от разлютените очи.

– В кръг, по-бързо! – писна Куисан.

– Овъгли ги до кости! – кресна Мейгрейт, изправи се със скок и протегна вързаните си ръце напред.

Пламъците се проточиха нагоре като мълния и опърлиха листата на близкото дърво.

Гашадите жумяха и стенеха, докато се събираха около нея. Куисан им подаваше някакъв съд и те отпиваха. Хванаха се за ръце. Мейгрейт усещаше нарастващата мощ на връзката. Прехвърли вниманието си от огъня, който бездруго поглъщаше дървата с рев, а и вихрушката запращаше в него листа, парчета кора и съчки. Подготви се да поразии гашадите, преди да надделят. Време беше да се възползва от другата им слабост, да им нанесе мислен удар, ослепителен като огъня.

Гашадите затвориха кръга около нея и я доближиха. Този път се оказваха непреодолима преграда. На Мейгрейт ѝ се догади, не можеше да се съсредоточи. Уж щеше да ги поразии с беззвучен грохот по връзката, но силите не и стигаха. Те я притискаха, покоряваха я, проникваха в онова, което тя се стремеше да опазии скрито.

– Какво търсиш тук? – изръмжа млада жена с фанатичен поглед и

наскоро обръсната глава. – Какво е намислила Фейеламор?

Мейгрейт обаче им се опълчваше.

– Не я пускай, Кулис! – сопна се старицата Куисан.

Не издържаше на този натиск. В ума ѝ изплува представата за портала. Гашадите предвкусуваха победата и напрегнаха волята си докрай. Мейгрейт писна – не успяваше да прогони спомените за портала и за близката пещера. Лицата на противниците ѝ грейнаха ликуващо. Колко почетно щеше да бъде завръщането им при Рулке с Мейгрейт и нейната тайна. Тя им нанесе повторен удар, без да им навреди, но поне ги стъписа, колкото да се изскубне и да побегне нагоре край реката към оформените от нея камъни на портала.

Техните гърлени викове отекваха между канарите. Тя се застави да запази спокойствие, да не се страхува от тях.

Залиташе, когато свърна от брега към пещерата. Нека си мислят, че се опитва да им избяга през портала. Макар и едва забележима, пътечката щеше да ги отведе право към пещерата. Мейгрейт се затътри по хълмчето и в движение извади от джоба си каменното яйце, което бе сътворирила от четири различни късчета. То беше ключът към портала.

Доближаваха двама по двама. Мейгрейт се вмъкна между двата стърчащи остри камъка, размаха ръката с яйцето и призова своя портал. Той оживя на мига. Въображението често ѝ пречеше да се прехвърля свободно където иска, но едно място бе запечатано завинаги в паметта ѝ. Тя извика спомена за подземието във Физ Горго, където Вартила я бе изтезавала, след като Каран избяга с Огледалото.

Шмугна се припряно от другата страна на камъните и се постара гашадите да видят, че тръгва към пещерата. Щом се струпаха между камъните, тя закрепил образа и отвори портала с цялата му мощ. Разнесе се тътен, вдигна се пушилка и те изчезнаха – един, двама, трима, четирима, петима... Къде ли беше последният от групата? Кулис с бръснатата глава бе изостанала малко и се взираше недоверчиво в камъните.

Спря точно пред грубо издяланите колони. Озърташе се трескаво и нямаше намерение да продължи навътре. Мейгрейт заобиколи безшумно от другата страна. Порталът вече се колебаеше, когато тя притича и блъсна младата жена в гърба. Кулис политна напред, но се извъртя и се вкопчи в косата ѝ.

Мейгрейт се боричкаше отчаяно с нея. Виждаше смъртно други лица по-назад – Ребан и Куисан се мъчеха да излязат от поглъщащия ги портал. Кулис беше неимоверно силна, но в последния миг Мейгрейт я блъсна с чело по брадичката.

Главата на Кулис се отметна назад и Мейгрейт я запрати навътре с тласък в гърдите. Успя да събори и Ребан, и Куисан. Незабавно затвори портала.

Свлече се между камъните, не можеше да си поеме дъх. Размина ѝ се на косъм, но се отърва. През този сезон от Физ Горго дотук човек трябваше да пътува поне два месеца. Предостатъчно.

Докато махаше въжетата от ръцете си, тя неволно се питаше какво ли е искал Рулке от нея. Пулсът ѝ зачести от идеята да го срещне отново, но тя сама щеше да реши кога и как да се случи това.

12. Фейлемите

Няколко дни по-късно Мейгрейт седеше край реката и поправяше една кошница. Рядко показващото се зимно слънце сгряваше гърба ѝ, ромоленето на водата беше като музика в ушите ѝ. Неочаквано усети някого зад себе си. Обърна се бавно, защото не долови заплаха, и огледа трите фигури до бивака – две жени и мъж, наглед нито млади, нито стари.

Жените бяха по-ниски от Мейгрейт, а мъжът – със същия ръст като нея. Застиналите им пози издаваха безпокойство. Колкото и да се различаваха по телосложение, цвят на косата и външност, осведоменият веднага би разпознал в тях фейлеми по розовата кожа и стаените в очите им незнанийни столетия живот. Освен това Мейгрейт помнеше добре жените.

Изправи се припряно. Десетки години минаха, откакто бе срещала друг фейлем освен Фейеламор, но в душата ѝ се бе вкоренило детското страхопочитание. Не би позволила обаче да се досетят за чувствата ѝ.

А фейлемите на свой ред като че се притесниха при вида на уверената, уж съвсем млада жена, която закрачи към тях и тъмнокестенявата ѝ коса се разпиля по раменете. Очакваха да заварят тук Фейеламор. Е, да, познаваха Мейгрейт, но тя отдавна не беше стеснителното, вечно омърлушено момиченце.

Не спазваха обичая на ръкостискането, този път обаче стоящата отпред подаде ръка.

– Приветствам те, Мейгрейт. Аз съм Еламай, ако си ме забравила. С мен са сестра ми Халал и братовчед ми Гетрен.

Мейгрейт стисна десницата ѝ, но след това прегърна всеки, както подобаваше между фейлеми. Пренесе раниците им в бивака и им поднесе ферментирал нектар в дървени чаши. Новодошлите вдигнаха

наздравича и похвалиха питието, придържайки се към безукорната учтивост. Едва тогава Халал изрече думите, за които се бе подготвила Мейгрейт.

– Къде е Фейламор? – Въпросът прозвуча като трошени на лед под тежка длан. – Заповядахме ѝ да остане тук.

Тя стисна устни, в очите ѝ тлееше едва сдържан гняв.

– Отиде в Каркарон да узнае какво прави Рулке.

Бяха минали месеци, откакто Фейламор успя да се свърже със сънародниците си.

– Защо?!... – зафъфли Халал от бяс. – Защо тя не се подчини на волята на фейлемите?

– Рулке е в Каркарон. Страхуваше се, че замислите му може да са много опасни. И е твърдо решена да си върне една книга...

– Стига с тази книга! – сопна се Гетрен, но се овладя. – Ще ни разкажеш всичко поред по-късно. Сега искаме да се нахраним.

– Ще дойдат ли и други? Тримата се спогледаха напрегнато.

– Почти половината фейлеми на Сантенар. Ще бъдат стотици. Но те са много по-назад. Ние бързахме да подготвим мястото за тях. Макар че от Мириладел дотук са поне триста левги, не си дадохме нито ден от дих по пътя.

Разположена до Големите планини в континента Лоралин, Мириладел беше земя на безкрайни гори, безбройни езера и мочурища и голи канари. Зиме я сковаваха люти студове, лете я налягаше влажен задух, а и приютяваше какви ли не пълзящи и хапещи буболечки. Но фейлемите я бяха избрали за свое убежище още след появата на Възбраната. Мейгрейт живя там в детството си и не помнеше Мириладел с добро.

Халал наистина изглеждаше изтощена. Взря се в Еламай, която безмълвно поклати глава.

Мейгрейт пак се зачуди защо липсваше всякаква прилика между двете. По-младата Еламай имаше много светла коса, почти прозрачна, и сиви очи вместо кафяви. Макар и нисичка, беше яка. Дори когато беше спокойна, очите ѝ гледаха палаво. Халал пък просто беше изморена и угрижена.

И двете подканиха с поглед Гетрен. Той се отличаваше с черни вежди, дълги ресници и тъмnozлатисти очи. Имаше и бръчки по челото.

Изрече с кроткия си мелодичен глас:

– Не знаем нищо. Нека първо чуем нейната история. Мейгрейт губеше увереността си. Фейламор често се домогваше безогледно до целите си, без да я интересуват последствията. Тези хора не се държаха

така – избраници на прастара човешка раса, които не започваха нищо, без да претеглят всяка възможност. Но и те излъчваха самонадеяност, свикнали да заповядват и да очакват подчинение. Тя се опита да отложи сблъсъка.

– Искате ли да се измиете и да си починете, докато приготвя храната?

Гетрен отказа с нехаен жест.

– Стига ни да сме в тази долина, за да се отморим. Ти си седи, ние ще сготвим.

С няколко думи успя да отнеме на Мейгрейт положението на домакиня. Тя седна неловко, сякаш наистина беше на гости в собствения си бивак, а фейлемите започнаха да опразват учудващо обемистите си раници. Скоро вкуси от превъзходните им гозби, на които не се бе наслаждавала толкова години.

Фейлемите предпочитаха да се засицат с всевъзможни растения. Не че отбягваха месото, но слагаха от него по мъничко, по-скоро като подправка. Когато бяха на път, по неволя се задоволяваха със сушени и пушени продукти.

Докато хапваха, приказваха си на по-безобидни теми – красотата на убежището, подбрано от Фейеламор, трудните последни дни на похода през планините, прелестната игра на светлината сред дърветата.

Щом изпиха по чаша вино, което пътниците бяха купили преди седмица, прибраха всичко и измиха паниците и чашите. Мейгрейт усещаше как и тримата са се вторачили в нея, особено Гетрен, чийто поглед беше непроницаем от преживените векове.

– Сега ще ни разкажеш за Фейеламор – изрече той с напевния си глас.

Мейгрейт се озова между чука и наковалнята.

– Д-дългът ме обвързва с Фейеламор – заекна тя. – Целият ми живот се върти около дълга – това е първият урок, който тя наби в главата ми, и го повтаря неуморно. Нареди ми да не казвам повече от това, което вече чухте от мен.

– Фейеламор има дълг към фейлемите, защото тя се пребори за честта да ни води и се закле да не опетни тази чест. А ти не й дължиш нищо, това е немислимо! Ти не принадлежиш към нас. Самото ти съществуване е тежък грях!

– Какво говориш?! – прошепна Мейгрейт.

Казано от него, онова, което отдавна трябваше да е проумяла, проби през вкоренените в ума и внушения като мълния.

– Ти не си се родила, за да изпълняваш дълга си, както е присъщо на нашия народ. Задължена си на Фейеламор единствено за обучението и отглеждането ти, отплатила си се отдавна. А и не си се заклела по своя воля да ни служиш. Фейеламор те възпита според своите желания и не може да се смята, че наистина имаш дълг към нея.

Мейгрейт ги зяпаше объркана.

Еламай се смръщи. Тя беше най-откровена в проявата на чувствата си.

– Дългът сам по себе си не означава нищо. И ти не си й задължена просто защото тя ти е повтаряла това до втръсване. – В сравнение с Гетрен говореше отсечено и грубовато. – А тъкмо Фейеламор се провали в изпълнението на дълга си... към фейлемите. Дългът да бъде една от нас. Открай време се съобразява единствено със себе си. Извърши големи злини, спрямо тебе също. Разкажи ни каквото знаеш и не пропускай нищо.

– Тя ме уверяваше, че фейлемите са като кошер и тя е царичката-майка, а вие сте пчелите-работнички, просто изпълнявате нейните заповеди и нямате собствена воля.

Еламай стовари длан по масата.

– Прекалено се е възгордяла, време е да и наложим смирение. – Вторачи се в Мейгрейт така, сякаш я бодеше с игли. – Тя какво си е възбразявала, че сме правили през вековете, откакто я прогонихме за нейните злодеяния?

– Всъщност защо я прогонихте? – плахо попита Мейгрейт.

Открай време размишляваше над това. И до ден днешен не знаеше дали е свързано с престъплението, извършено от нейните родители, нито бе научила коя и каква е тя – тяхната дъщеря.

– Отблъснахме я заради прегрешението на твоята майка. И заради тебе. Оттогава се справяме доста добре и без царица-майка. Разказвай, моля те!

Мейгрейт започна от началото на събитията преди година и половина, когато Фейеламор я изпрати да открадне Огледалото от Игър. Описа им как изнуди Каран да тръгне с нея. Така се изниза следобедът. По здрач прегракна и Гетрен приготви вечерята. Еламай и Халала отидоха да се поразходят край реката. Една от двете – неясна сянка в отблясъците от огъня – посочи вечерното небе. Мъглявината Скорпион се спускаше към хоризонта, тъмната луна навлизаше в последната си четвърт. До хид оставаха няколко дни. Скорпионът подсети Мейгрейт за Рулке и тя потръпна.

Двете се върнаха и пак седнаха да слушат. Мъглявината се скри, луната се местеше недоловимо на запад. В късната нощ заваля сняг. Халал и Еламай станаха до донесат по-големи дърва за огъня.

Дочакаха и зората. Мейгрейт пресипваше, очите ѝ се зачервиха. Стигна и до портала на Фейеламор.

– Възмутително! – процеди Гетрен.

Описа им и преживелиците си в Хависард. Не спомена само какво почувства там, нито пък за сребърния писец и късчето хартия с името Аелиор.

Разпитваха я придирчиво за златото и книгата. Мейгрейт обаче не знаеше нито защо Фейеламор е търсила златото, нито какво съдържа книгата.

– Ааканско злато, казваш... – промърмори Еламай.

– Убедена съм. Вдъхва неприятно усещане, а Фейеламор тържествуваше, когато го намери.

– Златните накити на Ялкара – натърти Гетрен, – които се смятаха за загубени, след като тя се прехвърли през портал на Аакан. Значи все пак не ги е взела!

– Могъщо творение – тихо добави Еламай.

– И твърде опасно! – натърти Гетрен, явно най-предпазливият от тримата. – Особено за нас. Къде е златото сега?

– Не знам. Може би в някоя от пещерите, които използваме за складове. Не съм го виждала от деня, когато се върнахме тук.

– Заведи ни там! – възкликна Халал. – Трябва да бъде надробено и разпръснато по целия свят, за да не бъде употребено никога.

Веднага отидоха в пещерите. Претърсиха всяко кътче, с дарбите си фейлемите провериха и за скривалища. Нямаше и помен от златото.

– Това не ми харесва – троснато каза Еламай. – Предчувствам, че тя ще извърши големи злини с него.

Върнаха се в бивака и Халал реши:

– Утре ще претърсим цялата долина. Трябва да бъде намерено. Гетрен направи палачинки и ги поля със сироп. Мейгрейт довърши разказа си.

– Сега Рулке е в Каркарон и Фейеламор отиде да научи защо се е преместил там. Беше уплашена.

– Като нас – сподели Гетрен. – През тази година ще настъпят огромни промени, но не се знае какви ще бъдат. Нищо няма да остане същото.

Дългият разказ опустоши бездруго изчерпаните сили на Мейгрейт.

Млъкна и зачака. Но този път погледите им я отбягваха, а лицето на Еламай се помрачи за миг от сянка на съжаление. Хвана Мейгрейт за ръката и я отведе в колибата, дори й свали ботушите и се погрижи да е добре завита с одеялата.

Мейгрейт полежа заслушана в гласовете им. Мелодичната реч на Гетрен отново сякаш се противопоставяше на резкия говор на Еламай. А Халал изричаше думите с властна невъзмутимост – тя бе съперничила на Фейеламор за водачеството в прастари времена. И може би фейлемите нямаше да сбъркат, ако я бяха избрали. Мейгрейт долавяше стаеното у нея огорчение.

Унесе се постепенно. Стресна я по-разгорещен спор.

– Страхувам се и да мисля с какво се е захванала – призна Халал. – Отворила е портал! Как да и се подчиняваме след такива престъпления?!

– Трябва да се отървем от нея! – разпалено предложи Еламай.

– Боя се, че това ще ни съсипе – промълви Гетрен. – Да я изоставим и да се върнем в Мириладел.

13. Кървава следа

На Каран й идеше да пици, да разхвърля снега с ритници, да блъска с юмруци по скалите, за да й олекне. Не можеше да понесе, че отново са я подгонили гашади.

Но какво друго да прави, освен пак да им избяга? Хукна лудешки нагоре, раницата я биеше по гърба, сърцето й като че удряше още по-силно в натъртените ребра. Тичаше, а сълзите на ужас замръзваха по бузите, накрая дробовете й започнаха да парят, усети и кръв в устата.

Както се клатушкаше по билото, зърна кървава следа на леда. Не спря и за миг, но по-късно би могла да я нарисува точно по памет. Цялата настръхна.

Това не беше отпечатък, оставен от човек – босото стъпало повече напомняше за огромна квадратна длан, чиито пръсти лесно биха обхванали цялото й лице. Знаеше от кого е следата – от онзи лорск, който бе нападнал Рулке. Оглеждаше снега, докато се напъваше да бърза, но съществуването не се мяркаше никъде.

Тези космати твари бяха смъртно опасни с хитростта си, а и достатъчно схватливи, за да се опитат да овладеят машината, щом я видяха. Ако и да беше ранен, можеше да се разправи с десет като Каран.

Нямаше с какво да се защити.

Озърна се – макар че гашадите бяха тромави, започваха да я настигат. Раницата я бавеше, но без нея беше обречена. А тук ридът се издигаше още по-рязко нагоре и навсякъде имаше лед. Всичко я болеше.

Не откриваше убежище, гашадите щяха да я изтощят скоро. Костеливите им крака ги придвижваха напред като същински машини. Не знаеха ли що е умора?

Хрумна ѝ да търкулне камъни върху тях, само че не би се преборила със здравата хватка на леда и снега, стиснала скалните отломки. Продължи нататък, люшкаше се на всяка крачка.

Надникна в урвата. Тук стените бяха почти отвесни и се събираха все едно някой колос е халосал планината с брадва. Представяше си и как той може би е разделил скалите с ръце, защото начесто попадеше на каменни мостове, за жалост рухнали по средата.

Най-близкият до нея гашад беше на един изстрел с лък. Е, не носеха лъкове, нито други оръжия. За какво са им, щом имат умовете си, които вече ѝ нашепваха сляп страх и отчаяние? Рулке ли им бе дал тази сила?

Дългурестата фигура ѝ беше зловещо позната. Пак Идлис, неуморният преследвач, същинска напаст в живота ѝ повече от година.

Пред нея пропастта се стесняваше, но оставаше непреодолима и за най-невероятния скок. А имаше много път до мястото, където двете била се събираха. Натрошените каменни ивици над бездната бяха отрупани със сняг, който тук-там образуваше заледена арка, съединила късовете, привидно по-здрава и от стомана.

Каран не си позволи и миг надежда. Знаеше колко измамни са тези мостчета. Усети се обаче, че мисли не е ли по-добре да се хвърли долу, за да не я хванат, или дори да се втурне по някоя от неустойчивите арки. Тук урвата не беше по-широка от десетина крачки. Вгълпяваше си, че е почти осъществимо.

„Никога, ама за нищо на света не доверявай живота си на снежен мост – бе повтарял неведнъж баща и. – Правят ги планинските духчета, за да подмамват лековерни пътници. Стъпиш ли, ще паднеш, Ще се сплескаш долу и духчетата ще пируват цял месец с твоите останки.“ Каран отдавна бе забравила вярата си в планински духове, но баща и беше прав, разбира се. Огледа се. Втурнеше ли се надолу, имаше някакъв нищожен шанс, защото така пъргавината щеше да и даде предимство въпреки страхотната издръжливост на гашадите. Но те се бяха пръснали равномерно по билото, по-надолу настъпваше още една редица. Не,

нямаше шанс. Рулке искаше да си я върне.

Взря се и нагоре. Безнадежно. Какъв смисъл имаше да продължава по този безкраен рид? Спря в началото на поредния снежен мост, толкова тесен по средата, че би го обгърнала с ръце. Не беше по-здрав от първата ледена коричка върху езерце, би поддал и под тежестта на дете. А и как да се задържи върху хлъзгавия лед?

Мимолетният отдиш изсмука и последните сили от краката ѝ. Колелете ѝ се подгъваха. Идлис вървеше към нея.

– Не мога да се върна – рече му Каран.

– О, можеш! – изкряка гашадът. – Господарят измисли нов план. Усмихна ѝ се. Ама че грозна гледка.

– По-скоро ще умра! – сопна се тя.

– Няма да ти позволим.

Идлис разпери ръце и ѝ се нахвърли тронаво.

Край на бягството. Каран се втурна право към него. Гашадът се разсмя, но на две крачки от протегнатите му ръце тя се плъзна странично по леда, шумгна се между него и втория преследвач и продължи по надолнището. Коленете ѝ не понасяха сътресението при дългите крачки. Всички гашади се устремиха да ѝ пресекат пътя.

Не се съмняваше, че ще я хванат.

– Няма да ви се дам – изхриптя Каран.

Пак зърна снежен мост с ъгълчето на околото си. Към него се спускаше гладък откос под ръба на скалата и я споходи безумна идея. „Ще се засиля с пързалане и ще прелетя. Това е, няма друг начин. Ако не успея... не е по-зле, отколкото да ме върнат.“ Като дете много обичаше да се пързала без шейна, но накрая нейно приятелче си пукна главата в камък и ядосаната ѝ майка забрани тези игри.

Хукна към ръба, гмурна се, стовари се на гърди и се ускори по наклоната към мостчето. Трескаво се опитваше да насочи тялото си безпогрешно. Мъничко да сбъркаше и щеше да падне в пропастта. Мярна се бабунка, Каран се отблъсна с юмрук, колкото да кривне в нужната ѝ посока и да се изстреля от ската по мостчето. Разпери ръце, за да плъзга длани по ръбовете. Брадичката ѝ се блъсна в леда, а когато фучеше нагоре по дъгата, чу пукот на лед. Все пак успя да прелети ниско над горната точка и отново докосна другата половина на дъгата леко като перце. Въпреки това ледът запраща. И тъкмо когато цялата бяла дъга рухна в пропастта, Каран устремно се плъзна от мостчето и се заби в купчина сняг и камъни зад отсрещния ръб.

Очакваше да се хързулне обратно към ръба и да падне. Отвори очи

и се оказа, че се е заклешила между отломки от скала. Май нямаше счупени кости, колкото и натъртено да беше тялото ѝ. По снега капеше кръв от прежулената и брадичка.

Подпря се да седне. Гашадите стояха в безмълвна редица от другата страна на разбитата снежна арка.

– Възхищавам ти се! – изгегърта гласът на Идлис. – Но въпреки това ще те хвана.

Гашадите се обърнаха като механизми и затичаха равномерно нагоре. Каран погледна в същата посока. Щяха да минат часове, преди те да се доберат до съединението на двете била. Но не се зальгваше, че е в безопасност. Ако поддържаха някаква връзка с Каркарон, Рулке щеше да я причака в подножието на този склон, преди да се е притаила в гората.

– Никога няма да ме спипате! – викна тя с продрано гърло и се насили да тръгне.

Не спря поне час. Почина няколко минути и продължи до здрач. Излезе на пътеката, която водеше към Шазмак.

Тук отново се уплаши – в снега личаха следите на трима-четирима гашади, толкова дълбоки, че те несъмнено бяха превивали гърбове под тежки товари на път към Шазмак.

Какво ли означаваше това? Рулке да не е напуснал Каркарон? Или машината е била повредена толкова, че са я разглобили и отнесли на части? Как да разбере?

Продължи пипнешком и по тъмно – хем се боеше да не налети на още гашади носачи, хем я пришпорваше ужасът да не бъде настигната от Идлис и неговия отряд.

Преди да се развидели, тя усети, че склонът става по-полегат. Оттук до моста имаше половин левга открита земя. Успееше ли да прекоси реката и да се шмугне в гората, щеше да се промъкне до пътеката, слизаща по канарите, и да се прибере в Готрайм. Скри се зад камък, откъдето виждаше моста. Подаде предпазливо глава – три източени силуета вървяха към моста от отсрещната посока.

Не ѝ се вярваше да са я забелязали, защото очите на гашадите не бяха зорки. Тук вече можеше да се спусне в клисурата. Спокойно, мина по замръзналата река, покатери се между камънаците по другия склон, пропълзя към бруления от ветровете рид и се скри от нежелани погледи. Опитваше се да върви там, където дълбокият сняг няма да я издаде. Накрая си плю на петите и не спря да тича, докато не се приюти в прекрасната си Готраймска гора.

Предишната нощ едно извънредно ядосано същество изскочи от леговището си сред облак от разпръснат сняг. Постоя на склона над Каркарон, поемайки си дълбоко дъх. Това беше лорскът, паднал в локвата разтопен метал. Страдаше непоносимо. При всяко движение изпод черната кора на раните му се процеждаше кръв и светложълта течност.

Трудно се принуждаваше да се движи заради болката. С всяка тромава крачка трепваше от главата до петите. Студът пареше босите му крака. Присвиваше се от глад. Завъртя глава и вятърът донесе миризма на топла жива плът.

Тръгна на зиг-заг и попадна на следи от същество, излязло от снежно леговище като неговото. Позна миризмата – онази малка женска с червената коса, която беше в залата. Щеше да го засити само за ден-два, но пък месото ѝ сигурно беше вкусно и крехко. Лорскът пое по следата на Каран.

Скоро се натъкна на стъпки от много хора и накрая стигна до падналия снежен мост. Премери на око разстоянието. Можеше да прескочи, но ако беше здрав. Пък и нямаше нужда. Следваше дирята на гашадите до мястото, където се съединяваха двата рида. И тук въпреки падналия наскоро сняг долавяше миризми от множество пътници. Лорскът намери пътеката към Шазмак и се досети, че наблизо има прясно месо.

Каран си внушаваше, че всичко ще се подреди според желанията ѝ, стига да се върне у дома. Колкото и да бе загазила за кой ли път, пак ѝ се искаше да мисли за бъдещето, за себе си и Лиан (ако някога ѝ прости) и за Готрайм – как да го възстанови, да се избави от бремето на дълговете и данъците.

И в същото време се страхуваше да доближи канарите, където беше единствената пътека надолу – сигурно някой дебнеше там. Боеше се обаче да стои в гората. И се опасяваше, че дори да се подслони в дома си най-сетне, Рулке ще дойде да я измъкне и оттам. С протакането не печелеше нищо. Преглътна няколко хапки и продължи много внимателно към площадката над канарите. В съзнанието ѝ все по-често се мяркаха откъслечни чужди мисли за преследване. Не се съмняваше, че е доловила отдалеч присъствието на гашади.

Доближи още малко, покатери се на един бор и щом пред очите ѝ се показа равната скала, видя там четирима от тях.

Седеше на клона и умуваше какво да прави. Всъщност нямаше друга възможност освен да се крие в гората, докато те се откажат... или храната и свърши. Върна се по-навътре в гъсталака. Каран попиваше с

цялата си душа уханието на дърветата и храстите, покоя, самотата и пречишването. Но и красотата на заснежената гора не я освобождаваше от главоблъсканиците на стореното в Каркарон – добро или зло. Непрекъснато се питаше как ли изглежда всичко в очите на Лиан.

Знаеше, че в северния край на гората има малък заслон, където понякога ношуват ловци. Рядко се случваше човек да отиде там през зимата. Каран беше близо до Черното езеро и трябваше да извърви към четири левги до заслона. Два дни в този дълбок сняг. Но никому не би хрумнало да я търси там, стига пак да завали, за да изчезнат следите ѝ.

На свечеряване не бе и преполовила разстоянието, затова продължи в очакване луната да се покаже скоро. Имаше стара пътека, но след около час блуждаене в мрака Каран установи, че е свърнала някъде от нея. Озова се сред поредица от падини и ридове, не можеше да се ориентира. Да не бе тръгнала към планинския склон?

Стъпи на снежен гребен над долчинка и се стовари заедно с огромната буца върху камъните долу. Назъбеният край на счупен клон се заби в горната ѝ устна. Опипа раната. Нищо страшно. Провря се между прораснали млади дървета, хлъзна се, проби лед и цопна във вода, която тутакси напълни ботушите ѝ и опари краката като студен пламък.

Каран се вбеси от самата себе си. Ето че трябваше да си накладе огън, и то веднага, иначе краката и щяха да премръзнат. Ще не ще, налагаше се да пренебрегне всички други опасности. Тя докопа заледените корени на дърво, щръкнали от пръстта, издърпа се нагоре и изля водата от ботушите си.

Нападалите по земята клони бяха мокри, опипваше само за изсъхнали по стволите на дърветата. Събра малък наръч. Веднъж пак доближи рекичката и за малко не падна отново. Стъкми си площадка от мокри дърва, за да не пали жалкото си огънче в снега.

Ходилата ѝ изтръпваха. Каран обърна ботушите си да се изцедят. Докато смъкваше чорапите, от тях падаше лед. Разтърка грижливо краката си и обу резервните чорапи.

Имаше огниво в раницата, но съчките не се разпалваха от искрите. Не носеше дори късче хартия. Пръстите ѝ обаче докоснаха объл марим – плод, подобен на портокал, но по-дребен и с мазна кора.

Спомни си, че като малка изстискваше корите над огнището и пламъците избумтяваха нагоре.

Обели марима със зъби и съдка омекналата сърцевина със зрънца лед в нея. Щракна с огнивото, раздуха тлеещата прахан и поднесе към нея свитата кора, която стисна силно. Възнагради я пламъче под

купчинката съчки. Разпалиха се, обаче това огънче нямаше дай стопли краката. Крайно време беше да потърси повече дърва на оскъдната светлина.

Скоро се грееше до истински огън, който щеше да поддържа до сутринта. А сега да си пийне нещо горещо. Слезе при реката по чорапи и докато водата кипваше, най-после успя да възстанови кръвообращението в краката си.

Можеше да си свари само чард, без да го подслажда. Изрови от раищата всички остатъци от сушени плодове, накъса ги на дребно със зъби и ги пусна в отварата. Устните я засърбяха.

Препече си къшей хляб, сложи глава лук в жаравата и закрепил парче змиорка над пламъците. Изгълта първата чаша чард на един дъх. Течността я опари отвътре и ароматът сякаш запали нов огън и в стомаха ѝ. Дояде рибата и хляба, гребна си още една чаша и седна удобно. Вече и олекваше. Извади от котлето късче гашадски плод (както го наричаше мислено) и го засмука, но в устата ѝ отново остана толкова гаден привкус, че побърза да го изплюе. Видя, че единият ѝ ботуш започва да дими и веднага го обърна на другата страна. Отвътре ботушите още си бяха подгизнали. И тогава започнаха странните преживелици.

Внезапно се замая, стомахът ѝ се сви. Стори ѝ се, че дърветата в гората са увиснали с върховете надолу. Каран скочи, но тупна в следващия миг. Боцкащо парене обгърна главата ѝ. И преди да се опомни, всичко изчезна заедно със собственото ѝ „аз“ и света.

Какво стана? Къде беше? Земята... не, подът май подскачаше нагоре-надолу. Но защо под? Къде се дяна снегът? Краката ѝ трополяха безчувствено по твърди плочки. Умът и се объркваше ужасно като от прекаляване с вино. Косъмчетата по тила и настръхнаха, сякаш някой стоеше зад нея. Искаше да се обърне, но тялото не ѝ се подчини. Не, имаше някой друг в нея!

Тя... тоест те двамата вървяха в едно тяло и другият се смути още по-силно от нея. Каран осъзна, че чува стържещо по нервите свистене и вой. Толкова познати звуци...

Отвори очи и разпозна мястото. Свирепият вятър фучеше в опънати метални въжета и стройни кули. Имаше релефи и пана от метални нишки по стените на този огромен опустял град. Тя вървеше по дълъг коридор към голяма зала за сбирки. Или пък само съзнанието ѝ се носеше натам...

Нещо се надигаше като изпод повърхността на блато. И това нещо я сграбчи, напираше да я завлече надолу, да се изкатери по нея към

въздуха, към свободата. То беше и напласнено до полуда, и страховито. Прозрението я скова – случи се точно обратното на онова през нощта край Нарн. Цялото ѝ съзнание се бе напъхало по мисловна връзка в ума на някой от гашадите, който също никак не харесваше изненадата. Досега все си представяше гашадите като напълно чужди твари, но откри човек като себе си, колкото и да беше жесток и неприятен. Дори долови своеобразно достойнство.

А мислите му бяха далеч от привичните за нея. Умът му като че си служеше с прекъснати изречения, смесени с образи, все едно четеше книга, където много думи са заменени с разкривени до неузнаваемост картинки.

Макар и мудро, гашадът проумяваше, че произшествието се дължи на чиста случайност и Каран дори не разбира какво е направила. Тя не беше подготвена да овладява умовете на другите, дори не знаеше как се постига това. Другото съзнание се опомни от уплахата. Прецени как да постъпи и започна да налага волята си с неукротима свирепост.

Появиха се други гашади, които зяпаха недоумяващо. Каран чуваше слова, изблъвани насила: „Филокс вурнгх хвое!“ Непознат език. Влагаше всичко от себе си, за да съхрани своята личност.

Внезапно стените наоколо се завъртяха, всичко избледня и след миг тя гледаше в тавана. Цяла тълпа гашади се взираха в нея от горе на долу, докато и помагаха да се изправи. Ободряваха, насърчаваха и малко по малко гашадът, който се мъчеше да проникне в съзнанието ѝ, успя да я притисне до въображаема стена. Гласовете отзвучаха нанякъде като перца, понесени от буря, и вместо тях се появи друго лице. И друг ум. Това беше Рулке.

Той се заливаше от смях. „Малка приятелко, лошо си прегладняла, щом си била принудена да ядеш хрукс, за да оцелееш. Предположих, че пак тебе усетих миналата нощ, но ти не се появи повторно досега. Сигурно не ти е допаднал вкусът. Няма значение, лесно ще свикнеш. Колко изяде този път? Внимавай, скъпа ми Каран. Прекалиш ли, ще те убие. Погълнеш ли цял плод, свършено е с тебе, доколкото мога да преценя. Ти си толкова дребничка. Дори от парченце колкото грахово зърно ще те тормозят кошмари. Половин плод... и ще жадуваш за още до края на дните си. Ще идваш да се молиш и скоро сама не би пожелала да си тръгнеш.

И не ме гледай с такъв укор. Нямам никаква вина. Гашадите заробват жертвите си с хрукс, пък и никой не те е карал насила да вземеш от плодовете. Не те принуждаваме и да ги ядеш. Ти си решавай. Виждаш

ли, предупредих те честно.“ Какво си бе причинила?! А онзи, в чието съзнание се бе наместила, пак я притисна. Не успяваше да му се възпротиви. Пак губеше себе си, оставяше се да бъде погълната и скоро щеше да се превърне в безпомощна кукла във властта на гашадите.

„Лиан! – писна безмълвно. – Лиан, помогни ми!“ Нито имаше отговор, нито можеше да има – не създаде истинска връзка, само изпрати мислен зов, а той беше далеч. Но щом се сети за него, и събра сили или пък въздействието на парченцето хрукс не беше чак толкова дълго.

Каран ритна във въображението си и гашадът ѝ отвърна със също-то. Изведнъж се озова в нощната гора с див вой. Видя, че наистина е ритнала огъня и разпиляла запалени клони и жарава навсякъде из бивака. Единият ѝ палец беше разръфан.

Каран се тресеше цялата, докато изливаше отварата от чашата надолу. За всеки случай изми съдовете три пъти с чиста вода. Стъкми отново огъня, събра още много сухи дърва и накладе втори огън. Изгори остатъците от гашадския плод. Изпразни раницата си и я прерови, да не би да е останало парченце.

Намери едно, закачило се в шевовете. Каран го извади и го поднесе към устните си. Едва в последния миг се опомни, но въпреки това ѝ беше тежко да го захвърли. Колкото по-дълго го стискаше в шепа, толкова по-трудно поддържаше решението си. Само с невероятно напрежение на волята, подтикната от погнуса, тя го пусна върху най-нажежената жарава.

Превърза кървящия си пръст и си свари обикновен горчив чард. Седеше между двата огъня и се наслаждаваше на доскоро нежелания вкус. Накрая не остана и помен от хрукс в устата и, устните и коремът ѝ не бяха неестествено горещи, нито усещаше пламъци в главата си.

„Няма да дойда! – сопна се беззвучно. – Подценяваш ме, Рулке. Ще ти се опълчвам докрай.“

И изведнъж той се вмъкна в съзнанието ѝ, все едно нашепваше в ухото ѝ. Май му беше весело.

„Хитроумна си, малка Каран, и заслужаваш уважение. Радвай се на победата си, докато имаш време. Някой ден ще отmine необходимостта да се крия в Шазмак и пак ще те повикам. Тогава нищо няма да ме спре.“

– Махни се! – кресна Каран. – Излез от ума ми. Никога няма да ме намериш.

„Не е нужно – засмя се Рулке. – Ще дойдеш по своя воля, когато настъпи часът.“

Връзката прекъсна.

Каран се отпусна на колене до огъня. Благодарни на късмета си, че взе толкова малко хрукс от Каркарон и не хареса вкуса му. Иначе щеше да е на път към Шазмак, безволна пленница на привикването. Или щеше да е мъртва. Ето че се сдобиха и с полезни сведения. Рулке бе избягал в Шазмак със своята машина. Засега не беше опасен за Лиан. Сънят ѝ щеше да е по-спокоен. Ако Рулке не лъжеше. Ако не я преследваше и в момента.

Завалия по-силно и снегът бързо затрупваше следите ѝ. Каран се сви в спалния чувал. Най-сетне заспа, измъчвана от още по-чудати и смахнати видения.

14. Пиршество в гората

Сутринта Каран продължи към заслона. Още няколко пъти долови странните, прекъснати от картини изречения – явно гашадите я търсеха. В късния следобед се добра до къщичката. Валеше, но вятърът се обърна на изток и в посока към Туркад облаците се разкъсваха. Значи сутринта времето щеше да е ясно, което нямаше да е добре за нея.

Бе идвала в заслона като дете и тогава ѝ се видя много по-просто-рен. Сега се убеждаваше, че постройката е ниска, грубовато съградена и твърде овехтяла. Нищо повече от хижа с една-единствена стая, стъкмена със събрани наоколо камъни и малко хоросан. Стрехата надвисваше над две мънички прозорчета, шистените плочи на покрива зеленееха от мъх и някои бяха разместени. Откъм края на платото имаше тясна веранда.

А отдолу се ширваше наглед безкрайната Файдонска гора, стигаща до подножието на планините. Недалеч от Каран стърчаха голи зъбери – тук платото беше широко само неколкостотин крачки.

Тя внесе раницата си в заслона. В пръстения под личаха ямички от водата, процеждаща се през покрива. Имаше примитивна маса и скамейка, до огнището бяха подредени малко дърва. Убеди се, че са оставени тук преди години, защото пламнаха тутакси. Разбира се, не намери никаква храна, а нейните запаси бяха на привършване.

След минута гъсти облаци дим се разстлаха из стаята. Коминът беше запушен. „Само това ми липсваше...“ – рече си вяло Каран.

Покатери се на покрива. Коминът се оказа задръстен с изоставени птичи гнезда и навети вътре листа. Тя слезе да потърси дълга пръчка, за да разбута отдолу през огнището. Не се наложи – със силен бумтеж

пламъците подскочиха чак до върха на комина. Боклукът се запали. Каран знаеше, че това не е опасно, стига зидарите да са си свършили работата добре. Но тази тъмна пушилка беше ясен знак за човешко присъствие, който щеше да се вижда поне от една левга.

Постоя до огнището да се стопли, сложи вода да кипне и съдъвка бучка сирене. Сутринта трябваше да си потърси нещо за ядене. Не се надяваше да е кой знае какво, гората не предлагаше изобилие през зимата.

Щом пийна чай, започна да носи и да трупа дърва на верандата, за да ѝ стигнат за една седмица снежни бури – и това можеше да я сполети в планината. Напълни големия казан с вода от поточе в близката долчинка. Свечеряваше се. Реши на другия ден да се заеме и с покрива, ако времето ѝ позволи.

Изчерпа заниманията, с които можеше да се улиства, а не ѝ се спеше. Пак беше неизбежно да се замисли за постъпките си в Каркарон и да мува безплодно какви ли ще бъдат последиците.

Задряма, но не за дълго. Коминът припука, изпраща и едната му стена се изтъркаля в снега до заслона. Бурното горене все пак бе разхлабило хоросана.

Вягърът нахлу в дупката и разнесе искри и сажди. Каран не можеше да запуши отвора, камъните бяха прекалено горещи. Изгреба въгленчетата и саждите от казана и пак си направи чард. Стаята изстина бързо. Тя се пхна в спалния чувал на завет при единия ъгъл и затвори очи.

Дали Възбраната се бе възстановила, след като Рулке я проби? Ами нахълталите на Сантенар същества? Ако не бе помагала на карона, нямаше да има убити от тези зверове. Още какви трагедии щеше да навлече нейното предателство?

Наученото в Каркарон за нейния баща я изправи пред нова загадка. Дали Басунез бе стигнал до някаква важна тайна в кулата си? Несъмнено Галиад се бе надявал, че е така, и бе загубил живота си, опитвайки се да научи истината. Каран подозираше смътно, че всички тези злощастия и събития са свързани и въвличат и нея, трикръвната.

Призори я събуди гладът. Тя излезе да си набави храна в чудесното утро, но остана с празни ръце. Обядва с малко змиорка и лук, после се зае да поправи комина. Още плочи бяха изподавали, сега трябваше да запуши дупка колкото врата.

Нямаше как да забърка хоросан, оставаше само да подреди камъните, а те не стигаха. Работата вървеше бавно, издра си пръсти те, преди да падне сумрак, а изобщо не бе привършила.

И през следващия ден не намери нищо за ядене. Все пак запуши дупката, колкото да поддържа огъня в заслона, но топлиеше само ако стои близо до него.

На третия ден гладът я отчая. Наоколо нямаше дървета, раждащи плодове или ядки, не зърна нито веднъж животински следи. Не се престрашаваше да се отдалечи от заслона. Всяка стъпка в снега беше помощ за нейните врагове.

Никакъв избор – трябваше да се махне оттук, който ще да я търси. И можеше да отиде единствено в Готрайм. Гузната съвест и отнемаше цялата радост от завръщането у дома.

Излезе да попълни запасите за огнището. Трудно се пребори с ниското сухо дърво, защото сатърчето се бе притъпило и нямаше с какво да го наточи. Най-сетне дървото падна и се разцепи. Каран се разочарова – какво да гори, като отвътре бе проядено от тлъсти бели личинки.

„И личинките са храна, ако гладът те докара до отчаяние“ – отекна в паметта ѝ гласът на нейния баща. Когато излизаха заедно в гората, той не забравяше да я учи къде да си налее вода, как да извади мед от кошер в хралупа, кое е годно за ядене и какво да отбягва.

Тя се загледа в личинките, дебели колкото неин палец. Струваше ѝ се немислимо да ги яде. Но по-добре това, отколкото гладна смърт.

Събра ги в куртката си и хукна към заслона. Изтърси плячката на масата и пак се вторачи. Взе една, понечи да я лапне и се разколеба. Направи от тях редици, после кръг, накрая изписа името на Лиан.

А стомахът вече я болеше от глад. Стисна клепачи, пак доближи личинка до устата си, но неволно погледна. Издутото бяло телце с лилав край и кафеникави крачета се гърчеше противно. Пак затвори очи и натика гадинката в устата си. Насилваше се да не повърне. Изведнъж усети остра болка. Отвратителното създание я ухапа по езика. Опита се да го изплюе, но то не се пускаше, дори когато го сдъвка случайно.

Спука се подобно на презряло грозде и заля устата ѝ с нещо като гъсто горчиво желе. Що за гнусотия! Тя се задави и изплю всичко в огъня, откъсна мъничката глава от езика си и си изплакна устата със студен чард.

Но преди да изхвърли личинките през вратата, Каран се сети, че щеше да е по-добре, ако ги сготви. Опразни котлето, избърса го и го сложи на жаравата да опече личинките в него. Скоро извади една – сбръчкана, кафеникава и три пъти по-малка. Миришеше на храна.

Устата ѝ се напълни със слюнка. Схруска набързо личинката, придобила доста по-приятен лешников вкус. Гребна цяла шепа от котлето,

но периферното ѝ зрение улови минаването на висока фигура край едно-то прозорче. Припряно грабна полуизгнила цепеница. Как тази жена бе успяла да доближи заслона, без дарбата на Каран да я предупреди?

Вратата се отвори с протяжно скърцане. Каран вдигна тоягата.

– Каран, ти ли си?!

– Уф! – издуха се бузите на Каран и тя преглътна насила. – Талия!

Захвърли дървото и прегърна другата жена, все едно срещна отдавна изгубена сестра.

– Как ме намери?

– А ти какво правиш тук?

– Крия се. Гашадите ме подгониха.

Каран побутна котлето с крак, за да не види Талия какво има вътре.

– Предполагам, че са се отказали. Не видях никого от тях през последните два дни.

– Значи мога да си отида у дома?

– Още сутринта! – весело я увери Талия.

– Седни да пийнем чард и ми разкажи... А Лиан добре ли е?

– Да. Но след онова представление в Каркарон имамхе преমেждия.

– Тъй ли?... – смънка посърналата Каран.

– Ти защо отиде в кулата?

– Лиан не ви ли обясни?

– Той обясни, но искам да чуя и от тебе.

Каран откри в думите ѝ намек, че на Лиан не му се е разминало толкова леко, колкото тя се бе надявала.

– Отидох да се пазаря с Рулке за свободата на Лиан. Нямахме друг начин. И за мое огромно учудване се оказа, че той поначало не е бил нужен на Рулке. Всички сте се заблуждавали. Искал е да докопа мен.

– Но за какво си му ти? Защо чак такива усилия?

Каран нямаше никакво желание да се издаде, но погледът на Талия стана изгарящ. Този път нямаше да опази тайната.

– Аз съм трикръвна – прошепна в очакване Талия да се отдръпне с отвлечение. – Сред предците ми има и фейлем.

Но Талия само се изуми нескрито.

– Трикръвна! – Закрачи из стаята, начесто стрелкаше Каран е поглед. – Това обяснява... почти всичко. Двамата с Мендарк често сме разсъждавали за причината да си различна. И какво се случи в Каркарон?

– Щом Лиан получи свободата си, бях длъжна да спазя своята половина от уговорката. Рулке пожела да намеря за него Пътя между световете, но тогава всичко се обърна срещу нас.

– Значи Лиан те е придумал да отидете в Каркарон?

– Не говори глупости! аз реших! Измъкнах се потайно от къщата, но той ме спипа и не ме пусна да тръгна сама. – Очите на Каран засияха. – Държа се великолепно! И не съм виждала по-храбра постъпка от опълчването му срещу Рулке. Е, накрая нищо не постигна. Къде е Лиан сега? Всичко наред ли е с него?

– Нищо му нямаше, когато тръгнах от Готрайм – премери думите си Талия и седна на скамейката.

Каран си спомни за печените личинки и грабна котлето.

– Искаш ли чай? – попита нехайно.

– Какво си сготвила? Може ли да опитам?

– Ти не си ли носиш храна?

Каран държеше котлето настрана, силно притеснена.

– Имам предостатъчно! Просто ми стана любопитно...

Каран полека изсипа личинките в дъното на огнището, изми котлето и го напълни с вода. Пиха чай в дървени чаши, издялани нескопосано от предишен обитател на заслона.

– Как ме намери? – попита пак Каран. Талия обясни защо обикаля наоколо.

– Радвах се на свободата, да си призная.

– Значи Каркарон е изоставен?

– Да, така го заварихме аз и Шанд на четвъртия ден от хид, значи преди три дни. А днес се натъкнах на следа от малък ботуш при ръба на платото на една левга оттук. Кой друг можеше да е освен тебе?

– Не съм била аз – замисли се Каран. – Минах през гората и после валя сняг.

– Интересно... Не знаех накъде да продължа, затова вървах по края. Зърнах тази къщурка съвсем случайно.

– Малка следа ли?! – ахна внезапно Каран. – Не е Рулке, не са и гашадите. Да не се е изгубила жена или момиче от Готрайм?

– Всички си бяха там, когато тръгнах. Не смееха да се отделят от къщата заради транкса. Прегладнявам. Я да видим с какво да се заситим.

Същинско изобилие според Каран – цял самун хляб, увит в мазен плат и все още мек, малка пита твърдо сирене, два вида сушено месо, едното подлютено както го обичаха жителите на горещите северни земи. Талия си носеше солена риба, също и огромно парче пушена риба.

– Риба... – изсумтя Каран. – Откраднах няколко пушени змиорки от Каркарон и още усещам вкуса на този боклук.

– Ами да не беше краля храна от гашадите, но не пренебрегвай моята риба толкова лекомислено. Няма по-вкусна риба от бамунди. Гозба за принцеси.

– Пушено бамунди? Де да знам... – проточи Каран.

– Както искаш. Видя ли бамунди, не мога да се спра. И да знаеш, все се чудя дали Шанд не я е измъкнал от личните запаси на Мендарк. – О, това вече е друго! Ще я опитам.

Талия се подсмихна и извади цяла кутия сладкиши. Тя се бе погрижила дори да вземе няколко подправки в хартиени кесийки. Имаше сушени плодове и зеленчуци.

– Готови сме за пиршество, липсва само лук. Как ще се тъпчем с пушено бамунди, особено измъкнато под носа на Мендарк, като нямаме лук?

Каран, която се срамуваше, че няма какво да предложи, веднага се засмя до уши.

– Имам две глави лук. Ще ни стигнат.

– Прекрасно! Виж какво намерих в Каркарон.

Талия ѝ подаде ножа. Каран се разчувства и я прегърна повторно.

– Подарък ми е от милата Малиен.

Каран доливаше чашата кафе и чоплеше сладкиша. Не знаеше как да подхване разговора заради тежките си угризения. Изведнъж изпъна ръцете си по масата.

– Знам, че сгреших. Ако искаш, вържи ме, няма да се дърпам. Талия избута ръцете ѝ от масата.

– Не на мен се пада да отсъдя. Кажи ми все пак какво си направила.

– Лиан е по-важен за мен от всичко, но сега се боя. Колко ли хора е убил транкстът? Как ли ще се промени светът?

Талия се пресегна и докосна сцепената ѝ устна.

– Това от какво ти е?

Каран се впусна да разнишва историята си. Разказът се проточи дълго, защото от Каркарон се отплесваше накъде ли не и далеч назад в миналото – до детството, до баща ѝ Галиад – наполовина ааким, до Тенсор и останалите аакими. Пак изреди преживяното в Нощната пустош, повтори признанието на Тенсор онази нощ в Сухото море, сподели за нещастната си майка и за любовта си към Лиан.

Обясни всяка негова привидна проява на двуличие и коварство – в Нощната пустош, през злощастната нощ в Тулин, дори в Шазмак, когато го свари да тършува за Огледалото. Не пропусна и миговете на доблест

– как подпали старата къща в Нарн, как търпя мъченията в Готрайм, за да не я предаде. Очите ѝ блестяха, докато описваше сказанието му в Каркарон.

– Нима след всичко това можех да скъпя отплатата си?

– Забелязвам, че отбягваш да говориш за ролята на Мендарк – подхвърли Талия. – Не я пропускай, моля те.

– Ти си негова близка помощничка – въздъхна Каран.

– Предпочитам да си откровена.

– От мига, в който срещнах Мендарк, не можех да му се доверя, защото той ме намрази. А сега го презирам.

– Не те мрази. Но ти не играеш по свирката му. Мендарк се стреми да властва, да господства, да бъде прочут с могъществото си.

– Ако бяхме успели – промълви Каран, – щеше да е от онези дела, които увековечават в преданията. Но...

– Въпреки това ще ви възпееят – вметна Талия.

– Нищо чудно. Аакимите например се отнасят по-възторжено към величавия провал, а не към вечно побеждаващите герои. Сигурно затова все още изпитвам уважение към Тенсор, колкото и глупости да извърши. Но за мен всичко приключи. Отивам си у дома, залоствам вратата и загърбвам света. Искам да се грижа за имението си, за градините, да поправам щетите от войната. А най-голямото ми желание...

– Няма да го бъде – завъртя глава Талия. – И ти се нареди сред видните люде. Светът не би допуснал да го загърбиш.

Каран се засмя притеснено.

– Дрън-дрън! Бедна стопанка, която няма пари да си плати данъците. И...

– Величието се познава по делата! Мнозина ти се възхищават, сред тях съм и аз. Твой дълг е да помогнеш и на своята страна, и на всички в Сантенар. Извинявай, искаше да кажеш нещо...

Каран бе притихнала.

– Май няма значение – прошепна тя. – Такъв тревожен хаос, краят му още не се вижда. Не е време за мечти. Но какво ще стане с Готрайм след смъртта ми? Толкова искам да имам дете...

Талия избълва невъздържано:

– Трикръвните са ялови!

Каран застина като статуя и кръвта бавно Се оттече от лицето ѝ, докато накрая наистина заприлича на мраморна маска.

– Ти току-що ми каза, че нямам бъдеще...

Талия би си прехапала езика, ако не беше твърде късно. Каран

въздъхна на пресекулки и избърса сълзите.

– Благодаря ти, че ме избави от заблудата – промълви немощно. Чак сега разбра защо Рулке се държеше така, когато сподели с него мечтата си.

Двете с Талия мълчаха дълго, загледани в пламъците. Вятърът напираше и тресеше вратата. Каран я подпря с цепеница, сложи още дърва в огнището и си взе още един меден сладкиш.

– Как е Лиан? – попита с пресилено равен глас.

– Доста добре, като се знае, че...

– Нямахте ли... неприятности, когато се върна... без мен?

– Всички се настроиха зле, когато той излезе от кулата, а ти остана.

Талия стисна устни и не продължи. Каран се надигна, обиколи стаята и неочаквано приклепна пред нея.

– Премълчаваш нещо. Добре ли се отнасях с него? Значи го е намерил Мендарк?

Талия не скри срама си.

– Когато транксът изскочи от кулата, заряхахме Лиан при стълбата. Още малко и щеше да замръзне до смърт. Оковите пък му разраниха краката...

– Захвърлили сте го окован през онази мразовита нощ, така ли? На всички ли им беше все едно?

– Не си търся оправдания. Объркахме се, когато се появи транксът.

– Каж ми всичко!

– И лорскът ни нападна. Каран, половината нощ ще мине, докато ти разкажа всичко. Лиан обаче се възстановяваше, когато тръгнах с Шанд.

– Оставила си го на грижите на Игър и Мендарк, най-злите му врагове?!

– Много неща се промениха.

– Не ми се вярва! – студено отсече Каран. – Предупреждавам те, Талия, който и да е навредил на Лиан, става мой враг. Съмне ли, тръгвам, каквото ще да е времето. Ти прави каквото желаеш.

15. Действителност и илюзии

Каран се затвори в себе си, докато преживяваше с чувствителността си, дължаща се на дарбата, всички мъки на Лиан. Скоро Талия се отказа от опитите да подхване разговор. Часове наред вървяха една до друга в неловко мълчание.

И денят беше неприветлив. Слънцето се показа за малко сутринта, после вятърът задуха по планинския склон и започна да ги обстрелва със зрънца суграшица. Дори двете да бяха настроени за приказки, как да се чуват във воя и скрибуцането на разлюлените клони?

Газеха до колене в новия сняг, който скриваше ямички и бабунки, паднали дънери и улеи, в които можеха да си изкълчат глезените. А денят ставаше все по-мрачен. Уж бързаха, а изобщо не напредваха. И всяка посока изглеждаше еднакво невярна. Каран се отърси от унинието.

– Загубихме се.

Облегна се на дръвче, което изтръска белия си товар под яката и. Скоро Талия се спъна в невидим камък и си поряза глезена. Дръпна крачола – на кожата и имаше права резка с няколко капки кръв.

– Що за скала е това?

Разригнаха снега и видяха колона с плосък капител, покрита с гневни слова. Каран доразчисти надписите и зачете на глас:

– „Тук паднаха Тартим и Тартам, Хулия и Далан, Мелусинта и Бърн. Проклето да е името на Басунез и делата му до свършека на седмата вечност.“ – Мелусинта! – възкликна Талия. – Звучи като едно от родовите ти имена – Мелуселда. Тя да не ти е била...

– Басунез е имал седем внуци и тя е била една от тях – потръпна Каран. – Излезли да се разходят в гората. Най-големият бил на осемнадесет. Шестимата умрели тук, разкъсани от планински рис, така е записано в родовите ни предания.

– Но защо има проклетие срещу Басунез?

– Не знам. Било е отдавна. Поредната трагедия, за която днес никой не знае почти нищо. Е, поне се ориентирах къде попаднахме. Да вървим.

Каран обаче не можеше да прогони мислите за загиналите деца. Каква ли беше истината? Не бе чувала рисовете да са се срещали по-често в планините и преди векове. Тези животни не нападаха с такава необуздана свирепост, предпочитаха да ловуват предпазливо. Вече знаеше за статуите в Каркарон, неволно и хрумна въпросът: „Какво ли е изтръвал Басунез да броди на воля тук?“ След още няколко часа се озоваха на скат, който слизаше към плетеница от долчинки. Снегът се трупаше неумолимо. Каран няколко пъти се опита да заобиколи камък или пречупено дърво, но откриваше, че краката я водят в друга посока. Тя се закова на място.

– Що за щуротия! Познавам и тази част от гората, но изобщо не знам къде сме сега.

Талия махна с ръка на изток.

– Ако слизаме надолу, рано или късно ще се върнем при рѣба на платото.

Каран потисна безпокойството си, но с всяка крачка гората сякаш се сгъстяваше и накрая се натъкнаха на същински плет от млади дървчета. Едва се промъкнаха странично през преградата.

Склонът беше още по-стръмен.

– Това трябва да е краят на платото! – изфуча от досада Каран. – Тук гората е широка само половин левга. Щяхме да я прекосим за час-два.

– Ето там има празно място – посочи Талия. – Скоро ще стигнем.

– Не помня и него!

Каран понечи да мине пред нея от нетърпение.

– Много глупаво се чувствам – промълви Талия. – Нали минах наблизо вчера.

– Гората е прастара. Съмнявам се някой да е отсякъл дърво още от времето на Басунез. Винаги ми е изглеждала особена. И баща ми говореше за това.

Каран припряно се мушна в последния гъсталак, като първо свали раницата от гърба си, и излезе на малка хлътнала поляна. Снегът беше гладък, без нито една следа по него. По средата ручейчето, край което вървяха двете жени, се събираше във вир и продължаваше нататък. Всичко беше сковано от лед и приличаше на лъжица в паница – Ама че смахнато... – промърмори Каран.

Разсея се и дори не обърна внимание, че живеят плет заобикаля полянката и от другата страна, и то още по-гъст. Обърна се към вървящата след нея Талия. – Странно... Талия не се виждаше никъде.

– Изостанала е – смънка под носа си. – Талия!

Не чу отговор. Каран пусна раницата на снега и тръгна обратно по следите си към гората. Или поне се опита, но сега пролуките между дървчетата бяха твърде тесни. А отпечатъците от ботушите ѝ се скриваха зад тях.

– Талия!

Тръпката плъзна от темето ѝ по гърба и ръцете, дори косата ѝ се изправи.

– Талия!

Дърветата като че поглъщаха звуците. Чернеещите облаци пък всмукваха светлината. Посивялата поляна имаше зловещ вид. Високо горе тънките клони се преплитаха и режеха небето на голи триъгълници.

Каран седна върху раницата и се постара да мисли спокойно. Нищо подобно не може да се случи от само себе си. Някой го е направил. Но кой! Извърна се. Никой не стоеше зад гърба ѝ.

„Илюзия – рече си внезапно. – Знам как да ги преодолявам. Не бива да вярвам в тях и те изчезват.“ Устреми се самонадеяно към мястото, където бе излязла от гората, блъсна се с хълбок, рамо и чело в две дървета, и то така, че чу призрачен звън. Все едно се бе хвърлила срещу решетка на затворническа килия...

„Рулке! – хрумна ѝ окаяна догадка. – След отварата от хрукс научи къде съм. Оставаше му да върне машината в Каркарон и да се погрижи за последната дреболия.“ Какво друго да очаква? Тя му беше необходима.

Каран вървеше напред-назад край замръзналия вир и постепенно се убеждаваше, че Рулке не е замесен. Той не боравеше с илюзии, а действаше направо. Кожата по тила и пак изтръпна. Значи беше много опасен враг, за когото бе забравила от половин година. Онази, която искаше смъртта ѝ в Катаза, а и в Туркад преди това. Фейеламор...

Талия вървеше зад Каран, но нещо я убоде болезнено в свода на ходилото. Приличаше на ужилване, но какви ти насекоми наред зима?! Смъкна ботуша и видя червена подутина колкото нокът. Почеса я, но само разлюти раничката.

Обу се и продължи. Веднага се блъсна в препятствието, което спря и Каран. Следите продължаваха нататък, а стената от дръвчета беше непреодолима. Сега не виждаше поляната зад тях.

Веднъж ѝ се причу, че някой вика името ѝ отдалеч, по-скоро като шепот, носен от вятъра. С притъмняването не успяваше да определи и точно къде е била поляната.

Не си позволи да загуби хладнокръвие. Като вещ познавач на Тайното изкуство тя разгада илюзията и призна, че много ловко е била отделена от Каран. Онази малка следа... Не се и съмняваше, че това е дело на Фейеламор. Мнозина се занимаваха с Тайното изкуство, но малцина овладяваха илюзиите. А тази изглеждаше толкова безупречна, че явно бе сътворена от истински майстор.

Талия не би могла да я премахне, но владееше способности за намаляване на въздействието ѝ. Каран сигурно беше наблизо. Погледна накъде водят следите и направи свои белези. Фейеламор можеше да скрие само онова, за чието съществуване знаеше.

– Фейеламор! – прошепна Каран с убеждението, че е напълно беззащитна.

Ножът ѝ бе останал на дъното на раницата. Озърна се натам.

– Недей! – възпря я Фейеламор.

Очите ѝ бяха бездънни като пространството между звездите.

– Какво искаш от мен? – колебливо попита Каран, макар че не искаше да прояви слабост.

– Да си поговорим.

– Брей! А в Катаза желаше смъртта ми.

– Сега е друго. Може би ще те пусна да си вървиш, ако науча от тебе каквото ми е нужно.

– Нямам представа какво ти е нужно – отвърна Каран.

– Не си играй с мен... нищожество!

– Е, затова пък съм нищожество, което се изплъзна от Рулке.

– Какви смели думи от устата на лъжкия, измамница и убийца. Каран си спомни за друг ден, когато чу подобни обвинения.

– Това, в което ме обвиняваш, важи стократно за тебе. Ти погуби Шазмак! Няма чет злодеянията ти.

– Аакимите не са ни сроден народ – равнодушно отвърна Фейеламор. – Пък и те се провалиха, трудно ми е да ги нарека хора. Нищо от стореното на друга раса или вид същества не се смята за престъпление, иначе дори касапите и рибарите на тази планета щяха да са в тъмниците.

– Хора са като мен и теб! Впрочем аз си тръгнах от Каркарон, прозряла още нещо.

Фейеламор наостри слух.

– И какво е то?

– Разбрах, че мълвата за Рулке е несправедлива. Не видях да постъпва иначе освен с достойнство, както го разбира неговият народ. – Е, не беше съвсем вярно, но и не лъжеше... – Кароните се борят за собственото си оцеляване.

– Както ние се борим да запазим и себе си, и своя свят – враждебно промълви Фейеламор. – Какво друго научи за кароните?

Каран пресе набързо спомените си.

– Видях несъкрушимата мощ на Рулке. Той би смазал и тебе, и жалките ти илюзии на мига. Направи пробив във Възбраната. Дори един транкс от пустотата побягна в ужас, когато се убеди в силата на неговата машина.

Стените около поляната се разтресаха, все едно някой буташе

упорито дърветата, сплели се като пръти. Фейеламор овладя отново илюзията с жест, от който на Каран й се зави свят.

– Какво е това? Кой е отвън?

– Талия – изгъркори Каран, неспособна да излъже.

– Силна е – призна Фейеламор и размърда пръсти.

Дърветата се сгъстиха в непроницаема стена. Фейеламор пристъпи към Каран, която се свлече по лице. По-добре да бе срещнала Рулке, поне разбираше подбудите му. Поне се усмихваше. А лицето пред нея приличаше на лъсната с восък кора на дърво. Обичта имаше ли някакъв смисъл за Фейеламор? А болката? Каран разбираше защо отгледаната от тази жена Мейгрейт беше толкова потисната и отчуждена. Затова ли не намираше смелост да се откъсне от своята господарка?

– Къде е Мейгрейт? – попита неочаквано. – Какво си й сторила?

Фейеламор не отвърна, все едно не бе чула въпросите й.

– Каж ми истината за случилото се в Каркарон.

– В Каркарон ли? – протакаше Каран в опит да налучка какво иска нейната противничка.

Фейеламор нямаше нито чувство за хумор, нито търпение. Вълни на прилошаване се сблъскаха в главата на Каран и се пръснаха като издут цирей.

– Той си послужи с машината, за да отвори Стената на Възбраната...

– Знам! И още какво? Защо му беше необходима ти?

Тихият глас преливаше от заплаха, натискът смазваше. Каран повърна в снега. Погледна Фейеламор със сълзящи очи.

– Искаше аз да намеря Пътя към Аакан.

– Тъй ли било! – тържествуващо изрече Фейеламор. – Не може да си го намери сам, колкото ще да е великолепна машината му. Не вярвах да успее, но новината е интересна. А ти намери ли Пътя?

Гаденето се засилваше. Каран се задави, сълзите рукнаха от очите й, по лицето й избиха петна. Фейеламор се гавреше с нея и това бе лошо от всичко, което й причини Рулке. Нямаше да даде в ръцете й оръжие срещу когото и да било. Как да прикрие мъничка лъжа? Ами като я представи за проява на нрава, който Фейеламор и приписваше.

– Опита се да ме принуди – започна Каран. – Подготвяше ме ден след ден. Толкова е мъчително! Умът ми не побираше онова, което той ме заставяше да върша. И ничий ум не би издържал. – Тя се постара да хленчи. – И аз си мислех, че разбирам, и той също, бяхме на прага на успеха. – Каран си придаде замечтано изражение. – А какъв ум е неговият!

Какъв мъж е той... Не знаеш какво означаваше да се трудя редом с него.

Фейеламор я изгледа с пренебрежение.

– По нищо не се различаваш от останалите жени на тази окаяна планета. Как ли се е забавлявал Рулке да те очарова без никакво усилие. Усмивва се,зира се в очите им и те примират. Сподели ли и леглото с него? – Тя се приведе към Каран. – Ама че си гнусна гадинка! Едва ли би паднал толкова ниско.

– А после видях онези страшилища в пустотата – забърбори Каран с глас на малка глезла. – Трупача се до Стената, лигавеха се, драскаха с нокти. Толкова се плаших, като ме погледнеха! А едно дори се промъкна през Стената! Трябваше да се спасявам. Рулке не биваше да ме излага на такава опасност. – Каран се възпря да не фъфли – защо да прекалява? – Не съм виновна аз. Той беше длъжен да ме защити. Умолявах го, но не ме чуваше. Затова прекъснах връзката, докато той се устремяваше към Аакан. Нима можех да знам какво ще последва?

Презрението на Фейеламор беше безпределно.

– Защо те е оставил жива след тази постъпка от страх? – Впи пръсти в палтото на Каран и я придърпа към себе си. – Какво се случи после?

– Всичко се обърка в паметта ми. Рулке се бореше да закрепи Стената, за да не бъде разкъсана. – Каран се вживя в глупавото детинско бръщолевене. – Навсякъде имаше чудовища. Чух го да вика „Транкс!“ и грамаден човек-звяр с криле го връхлетя. Сбиха се, Рулке го рани с лъч от машината. Транксът избяга, но нахлуха други. Нарече ги лорски. Вкопчиха се в схватка, а аз офейках. Да де, спасих се – добави превзето.

– Още при първата ни среща те разгадах – изсъска Фейеламор. – Коварна, скимтяща, дребна отрепка. Почти съм готова да съжаля Рулке, който си е въобразил, че ще му бъдеш полезна. И все пак научих много от тебе. Увереността му е разколебана. Той е слаб! Преди да го затворят в Нощната пустош, нямаше да трепне дори пред транкс. Я почакай... – запъна се склонната да размишлява на глас Фейеламор. – Да не го подценявам. Когато тя се е отказала от усилието, нанесла му е ужасен удар, разкъсала е съзнанието му. – Позволи си злорад кикот. – Рулке е дори по-слаб, отколкото смеех да се надявам, и сега ще му се наложи да потърси друг с дарбата на усета. Но тази какво да я правя? Ако не беше предупреждението за трикръвната, бих я пуснала. Толкова е подла, че ще навреди повече на враговете ми, а не на мен.

Каран седеше отпуснато на снега и триеше устата си с ръкав. Преди очите й всичко бе размътено.

– Не, по-добре да не рискувам – реши Фейеламор и сви пръсти.

Талия още се опитваше да преодолее някак илюзията. Понякога дори долавяше движенията на двете жени зад преградата. Питаше се как ли въздейства заблудата – за сетивата стената беше плътна, а не можеше да е такава. Преобразуването на вещества беше съвсем Друг дял от Тайното изкуство и дори най-надарените рядко постигаха успех.

Ако имаше брадва, щеше да си опита късмета, но не ѝ се вярваше, че би успяла. Изведнъж я осени нова идея. Напълно неуязвимата илюзия изискваше създалият я човек да предвиди и предотврати всички възможни посегателства. Но което беше непосилно за съзнанието на Каран, едва ли щеше да е толкова мъчно за подготвеното по съвсем друг начин съзнание на Талия, която Фейеламор почти не познаваше.

До каква ли височина се простираше илюзията? Тук дръвчетата бяха дебели колкото ръката на Талия и имаха съвсем малко клончета. Тя се отдалечи да свали ботушите и чорапите си. Избра си по-яко наглед дърво и започна да се катери. Дрехите ѝ начесто се закачаха в плътно долепените други дървета. Тънкият ствол се люлееше и притискаше босите ѝ крака към съседните, съдираще парченца кожа. Червени капки оросиха снега долу.

Изкачи се седем-осем разтега над земята и прецени, че илюзията отслабва, защото Фейеламор не бе очаквала да има нужда от нея и тук. Вече надзърташе към поляната между дърветата. Пълзеше от едно дърво към друго с риск да се пребие, ако се изтърве. Прехвърли се на последните стволоче преди поляната.

От илюзията въздухът трепкаше като пустинен мираж, но тя видя Фейеламор и Каран по-нататък. Каран се свлече и не се надигна повече. Талия припряно се прехвърляше от дърво на дърво. Тънкият ствол на поредното се огъна плашещо навън под тежестта на тялото ѝ, после се изправи светкавично.

Талия премери на око, че когато дървото я изхвърли, тя ще се стовари далеч зад Фейеламор и ще пострада тежко. Изтласка се нагоре, прелетя в дъга и когато дребната жена се обръщаше към нея, Талия заби колене в гърдите ѝ.

Фейеламор се просна като блъсната от бик и зарови лице в снега. Талия също беше зашеметена, но веднага върза ръцете ѝ зад гърба.

– Каран, как си?! По-чевърсто, моля те, тя може да се опомни всеки миг.

Каран зяпаше с изцъклен поглед. Виеше ѝ се свят, но не усещаше да и се гади. И дърветата не изглеждаха събрани едно до друго. Илюзията я нямаше. Можеха да се запътят накъдето поискат.

– Какво да правим с нея?

– Аз знам какво би трябвало да направим – промълви Каран. Талия безмълвно ѝ подаде своя нож.

– Казах би трябвало, но не и че ще го направя. Дори нея не бих убила, когато е безпомощна.

Обърнаха Фейеламор по гръб. Още беше в несвяст, но дишаше.

– Да я оставим, щом е така – съгласи се Талия, – но да ѝ запушим устата и да и вържем очите, за да намалим силата и.

Сториха това незабавно, а Фейеламор вече шаваше.

– Хайде! – кресна Талия, двете с Каран хукнаха през поляната, взеха раницата и побягнаха към гората.

Огледаха се. Фейеламор извиваше ръце и крака, може би проверяваше колко здраво е вързана. Стигнаха и до раницата на Талия.

– Какви рани имаш по краката... – посьрна Каран.

– Вярно, много ме болят.

Талия обу чорапите и ботушите, вкоравени от студа. Продължиха напред тичешком, но не се отдалечиха много и зад тях се разнесе жален вопъл. Каран се вледени. Фейеламор се гърчеше в безпомощна агония и щеше да умре съвсем сама. Каран понечи да се върне.

– Не!

Талия стисна китката ѝ като с менгеме.

– Тя страда ужасно! Не мога да я изоставя на сигурна гибел.

– Стига глупости! – Талия я повлече напред. – Тя те призовава. И това е могъща илюзия. Щом се махнем оттук, не би могла да ти стори зло.

Каран се терзаше, че остава равнодушна към отчаяна молба, но понататък зовът наистина секна. И всички чудатости в гората наоколо изчезнаха отведнъж.

Пробиха си път през заровени в снега бурени и намериха края на платото. Вървяха по него до края на деня и през следващия. Стигнаха до пътеката, виеща се по канарите. Притъмняваше, но Каран продължи. Тревожеше се за Лиан и подтичваше по опасния наклон.

– Чакай де! – скара ѝ се Талия. – Що за лудост? Ще се пребиеш.

– Лиан има нужда от мен.

– Но не и мъртва. Ако искаш, препускай. Аз няма да се надбягвам с тебе.

Каран я изчака и продължиха надолу по-благоуразумно. Щом слязоха в подножието, Каран отново се разбърза и Талия не изоставаше от нея въпреки разранените си крака. Пристигнаха в Готрайм посред нощ.

През капачите на един прозорец се процеждаше светлина – кабинетът, където Рейчис съхраняваше счетоводните книги. Вратата беше залостена. Каран потропа на прозореца два пъти, после още три пъти, за да я познаят по сигнала. Капакът се отвори.

– Каран! – изрече Рейчис задъхан. – Ти ли си?

– Аз съм – жива и здрава. – Тя подскочи върху перваза и стъпи леко на пода. – Ето я и Талия.

Рейчис се отпусна на стола.

– Това трябва да е сън. След вестите от Каркарон, които чухме...

– Сбъркали са. Колко се радвам, че пак съм си вкъщи. – Тя помогна на Талия да се покатери през прозореца.

Спътницата ѝ се стовари на пода със стон.

– О, съвсем забравих за горките ти крака. – Каран се наведе да разхлаби кончовите на ботушите ѝ. – Рейчис, има ли топла вода?

– Котелът в кухненското; огнище е пълен.

Икономът излезе. Чорапите на Талия бяха залепнали за ходилата ѝ и ги свалиха, чак след като ги намокриха. Раните не бяха дълбоки, макар и болезнени. Каран се подсмиваше, докато ги промиваше и мажеше с мехлем.

– Не виждам нищо смешно – начумери се Талия.

– Както си лежах в снега наред поляната, видях дървото да се огъва назад, а ти го прегръщаше втрещена.

– Имала си лъжливи видения заради илюзиите на Фейеламор – кисело подхвърли Талия.

– Върхът на дървото почти опря в снега – хилеше се Каран, – а устата ти така зейна от ужас, че можех да ти различа сливиците.

– Нищо подобно. Вятърът ми е разлепил устните.

– От ужас – натърти Каран и прихна. И Рейчис се усмихна. – Най-удивителната гледка. Досетих се, че ще отвлечеш вниманието на Фейеламор, като забиеш глава в снега, а на мен би останало да избява и двете ни. Но тя в последния миг ти се изпречи. Прехласнах се. Ако беше размахала ръце, сигурно щеше да полетиш.

– Все някой трябва да те измъква от бъркотиите, в които затъваш. Значи няма нужда да се заяждаш как точно е било направено.

Каран се разсмя от душа.

– Нямам търпение да разкажа всичко на Лиан. Къде е той?

- Отведоха го в Туркад – каза Рейчис.
- Отведоха го? Как тъй?
- Защото те е предал на Рулке.

ВТОРА ЧАСТ

16. Необикновено лечение

Пътуването към Туркад беше мъчително, най-вече защото Лиан знаеше, че не успя да направи нищо за Каран, и не му се вярваше да я види пак някога. Но той никога не губеше надежда. Всяка сутрин се будеше в очакване този ден да ги догонят Шанд и Талия, довели Каран или поне донесли вест, че е жива. Всяка вечер се увиваше в опърпаните одеяла отчаян, че още ги няма.

В първобитната конска каруца усещаше с болните си крака всяка неравност и дупка по пътя. Лилис държеше юздите, а Джеви седеше до нея и я увещаваше съвсем ненужно да внимава повече. Малиен ги придружаваше на кон. Игър, Мендарк, Надирил и спътниците им бяха заминали за Туркад един ден преди тях. Другите аакими пък останаха в Готрайм при Зара, която беше твърде зле да понесе такова пътуване.

– Малиен, а ти къде виждаш мястото си в тази история? – не се съдържа Лиан.

Отдавна си задаваше въпроса, защото Малиен няколко месеца не показваше никакво желание да се намеси в борбата срещу Рулке. Държеше се настрана още след неуспешния опит да затворят Нощната пустош миналото лято.

Тя побутна с пета коня си и доближи каруцата.

– След безразсъдството на Тенсор и провала при разлома не виждах пътя пред себе си. Предпочетох да бездействам, докато не се изясни срещу какво сме изправени.

– Е, сега си наясно, та няма накъде повече – отвърна Лиан.

– Но аз не мога да направя нищо срещу машината на Рулке.

– Щом е тъй, какви са намеренията ти?

– Миналата есен пратих на изток скийт с послание, призовах нашите сънародници да дойдат, за да обсъдим всичко. От Туркад ще прекося морето с кораб, за да се срещна с тях. А твоето място къде е, летописецо?

– На страната на Каран, разбира се!

Малиен се пресегна безцеремонно и обърна лицето му към себе си, за да впие поглед в очите му. Мигът се проточи, преди да го пусне.

– Убедих се, че говориш искрено.

– То се знае! – укори я тъничкото гласче на Лилис. – Лиан няма да те лъже, като говори за Каран!

– Лилис, не се намесвай, това не е наша работа – сгълча я на свой ред Джеви.

– Щом опира до приятелите ми, значи е моя работа! – ядоса се момичето.

Малиен се отдръпна от каруцата и продължиха в мълчание.

– Не карай през този камък! – подвикна Джеви.

Лилис стисна устни и спокойно заобиколи малкото препятствие.

– Джеви, вече не съм на пет години – напомни тя със съдържана досада.

– Навлязохме ли в земите, подвластни на Мендарк? – обърна се Лиан към Малиен.

– Не ми се вярва. Защо питаш?

– Защото няма друга страна, която да харчи повече за господаря си и по-малко за пътищата си.

Той изпъшка страдалчески.

– Отбий встрани – нареди Малиен на момичето.

Лилис спря каруцата под голите клони на крайпътно дърво. Лиан се бе изкривил настрана.

– Какво ти е? – попита Малиен.

– Всяко друсане е като набождане на стъкло в краката ми.

Тя изпружи краката му на капрата, нави крачолите и се зае да махне превръзките. Раните на левия крак несъмнено заздравяваха, но десният беше плашещо подут и зачервен.

– Джеви, какво ще кажеш? Убедена съм, че си видял доста рани през живота си.

– Стотици. И хич не ми харесва как това възпаление е проникнало навътре. Лилис, наклали огън, моля те, и кипни вода. Само внимавай...

Очите ѝ блеснаха, но тя послушно се зае да събира дърва. Промиха раната и я намазаха със смес от мед, счукан чесън и утайката от шише червено вино.

– Свършило ни е виното – поклати глава Малиен. – Най-добре да купим още в следващия град по пътя. Как мислиш, летописецо, ще хи стигнат ли силите да ни улесниш в изпиването му? Понеже имаме нужда от утайката за раната ти – засмя се тя.

Лиан се бе прочул с неутолимата си жажда за всевъзможни алкохолни удоволствия.

– Та това е едничката наслада в живота, която ми остана! – сприхаво отвърна той.

Докато се занимаваха с раната, около каруцата се събра тълпа от пътници. Зяпаха Лиан и подхвърляха шегички за вероятната му участ.

– И на моя брат'чед Марли ей тъй му се зачерви кракът – дърдореше огромна дебела жена на трудна за налучкване възраст. Беше опряла внушителния си бюст в ритлите. – Червената ивица се проточи нагоре чак до слабините и докато се усетим... онуй му падна.

– Ама как, целият крак ли?! – смая се дружката ѝ, подобна на птица и с грозна бенка на единия клепач.

– Не ма, не кракът... онуй – изкиска се дебеланата. Дребната женица веднага подхвана разговора.

– Е, аз съм чувала, че Марли бездруго не го е ползвал много още от младите си години.

– И она Фасели как загази с такваз рана – жизнерадостно си спомняше дебеланата. – Отрязаха му пръстите на крачището един по един, ама да не си помислиш, че се оправя?

– Де да знам. К'во стана?

– Нищичко – ухили се досадницата. – После му клъцнаха крака до глезена, а гангрената си пълзеше все нагоре. Мазаха го със същото, дето го забърка ей тоя дребен грозник – чесън, червено вино и Други глупости. Все тая беше. Докато се усетят, всичко изгнило чак до коляното. Леле, как смърдеше! Гнилоч, казвам ти, не можеше да се стои в оная къща.

– Пфу, че гадост – смръщи се кльошавата. – Почне ли гангрена, трябва да режеш много по-нагоре, и то на часа. – Тъй, тъй. После отрязаха крака чак при чатала, ама късно. Онази с бенката се пресегна и ръгна крака на Лиан с бастуна си.

– Чуй к'во ще ти река – накарай ги да ти отрежат и двата догоре. Иначе няма да се отървеш.

Лиан дотук понасяше клюокарките безмълвно, но изведнъж се подпря и седна.

– Я се разкарайте, проклети дърти хиени! – ревна в лицата им.

– Че ние се мъчим да ти помогнем! – възмути се кльошавата. – Да си вървим, приятелко.

Те продължиха по пътя, но дебеланата не се стърпя и подхвърли през рамо:

– Утре ще плачеш, че не си ни послушал.

Скоро каруцата потегли и мъките на Лиан започнаха отново. Така

отмина ден, после и втори със спирания през няколко часа, за да проми-
ват и мажат раните. Малиен и Джеви си шепнеха все по-често и клатеха
глави. Лиан се опитваше да чете дневниците си, но не успяваше да се
средоточи.

На втория ден по пладне Малиен и Лилис махнаха превръзките и
момичето ахна приглушено. Малиен пък се смръзна, приковала поглед в
раните.

– Какво има? – стресна се Лиан.

След миг ветрецът го облъхна с противна воня и той разбра, че
плътта по ходилото вече е загнила. Значи онези жени бяха прави. Ганг-
рената го разяждаше и Малиен щеше да му отреже крака волю-неволю,
но въпреки това сигурно го чакаше скорошна смърт.

Малиен и Джеви пак се отдръпнаха да поговорят. На Лилис като че
й прималя, но тя застана до каруцата и стисна ръката на Лиан.

– Знам, че скоро ще оздравееш.

И на нея, и на него не им се вярваше, но той също се престори:

– Дано си права. Не е за вярване колко пъти досега Малиен успя ва-
ше да ме закърпи.

След малко и Малиен дойде при него, забравила привичните ст
шегички.

– Положението ти е лошо, Лиан, не знам какво да правя. Няма леко-
ве срещу гангрена. Но не се отчайвай. Понякога тялото се преборва със
собствени сили. Ще продължим по пътя още няколко часа и ще видим...

– И ако няма подобрение?

– Не бива да отлагаме неизбежното.

– Значи ще ми отрежете крака.

– Не целия – тихо го увери тя.

При следващото спиране видяха, че петънцето загнила плът се е
разпростряло. Малиен завъртя глава.

– Няма смисъл да чакаме, Лиан. Налага се да режа!

– Как... как ще го направиш? – изхриптя той.

– Наистина ли държиш да ти кажа?

– Да!

– Ще срежа до костта ето тук, точно под коляното, и ще зашия кръ-
воносните съдове. Тогава ще срежа и костта.

Лиан се вторачи в крака си. След няколко минути щеше да се лиши
от него завинаги. Изобщо не си представяше това.

Малиен каза нещо на Джеви, той кимна и яхна трмаво коня й

заради превръзката на ръката си.

– Отиде да потърси трион – обясни Малиен.

За пореден път около каруцата се събраха минувачи да позяпат и да сипят безплатни съвети. Малиен обаче ги пропъди. Чакаха сякаш цяла вечност.

– Може да се живее и с един крак – подхвърли Малиен.

– Ти колко имаш, та знаеш? – сопна се Лиан.

Джеви доближи, пришпорил коня – държеше юздата с една ръка и се клатушкаше на седлото, все едно гребеше в кану. На гърба си бе вързал дълъг трион с две дръжки. Малиен му помогна да слезе от седлото.

– Само това намерих – оправда се той.

Едрите зъбци бяха по-подходящи за отрязване на старо дърво в гората.

– Няма как, ще свърши работа – намръщи се тя.

Двамата се отдалечиха да поговорят и все се озъртаха към Лиан, който предположи, че се уговарят кой ще го притиска неподвижен, а кой ще борави с триона. Върнаха се при него.

– Джеви предлага нещо друго – започна Малиен. – Ако искаш помисли, макар че... не знам дали аз бих се съгласила да изтърпя това.

Морякът не продумваше, само стрелна с поглед дъщеря си и се извърна.

– Казвай де! – изтъня гласът на Лиан.

– Ами... може да си речеш, че е отвратително – притесни се Джеви, – но веднъж видях как помогна, след като корабът ни се разби в скалите на остров Банти. Такова де... за личинките говоря.

– Какви личинки?

– Тези, които ядат мърша – ще е по-лесно, отколкото аз и Малиен да ти режем крака.

На Лиан наистина му се доповръща, но какво по-лошо можеше да има от отрязан крак?

– Значи ядат гангрениясала плът?

– И се облизват!

За по-нагледно Джеви дори примлясна.

– И така може да си спася крака?

– Има някакъв шанс.

– Готов съм на всичко, дори да ме гризат личинки. Можеш ли да намериш?

– Вече ги нося. – Морякът отвърза кожена торбичка от седлото. – На пътя имаше едно умряло куче...

Лиан сдържа пристъпа на гадене.

– Хайде, да не се бавим!

Не му се гледаше, докато Джеви загреба от торбата шепя гърчещи се бели твари, нагласи ги върху раната и я превърза хлабаво с влажен парцал.

– И сега какво? – промърмори Лиан.

Малиен, на която май и прилошаваше, се пресегна назад в каруцата и взе огромно шише с червено вино.

– Сега чакаме! Къде ти е чашата?

– Мога и направо от бутилката. Той я надигна за могъща глътка.

– Лиан, а какво усещаш на крака? – обади се Лилис.

– Малко ме е гъдел по краищата на гноясалото.

Момичето се зае да шета заедно с Малиен в подреждането на бивака. Баща ѝ седна срещу Лиан в каруцата – изглежда не искаше той да се чувства сам. Но не отваряше уста.

– Как е ръката ти? – опита се да го запrikaзва Лиан.

– Никак не е зле.

Тъй и не го чува да се оплаква нито веднъж, поначало продумваше рядко, и то повечето пъти на Лилис.

Отново дълго мълчание. Лиан лочеше виното и си казваше, че ако на Джеви не му се приказва, най-добре да слезе от каруцата.

– Как ли са Талия и Шанд в Каркарон? – подхвърли нехайно по някое време.

За миг зениците на моряка се разшириха от ужас, но той побърза да наведе глава. „Брей, че интересно! – прозря Лиан. – Влюбен е в нея. Защо ли не се досетих по-рано?“ – Надявам се с Талия всичко да е наред – добави той. – Тя е чудесна жена.

Джеви смънка нещо под носа си, а виното както винаги омая Лиан и той непредпазливо реши да поразвълнува моряка.

– Да знаеш, според мен Талия е влюбена в тебе. На Джеви му заседна буца в гърлото.

– Стига глупости! Как е възможно тя да ме обича? Тя е толкова... – Запъна се и отсече: – Лиан, я си гледай своята работа!

Скочи от каруцата, без да го е грижа за зарастващите кости, и се шмугна в шубраците край пътя.

– Лиан, събуди се!

Лилис разтърсваше рамото му. Слънцето се бе издигнало високо.

– Какво има?

– Време е за закуска.

Лиан се натъпка, без да обръща внимание на храната. След това Джеви махна превръзката много сръчно и внимателно. Лиан затаи дъх, за да не вдиша отново вонята на гнилоч. Джеви и Малиен се наведоха да погледнат раната.

– Как е? – припряно попита Лиан. Малиен клатеше глава.

– Изобщо не ми се вярваше...

– Какво става?!

– Няма и помен от гангрена.

Джеви вдигна една личинка и се ухили до ушите.

– Тия дребосъчета доста са затлъстели, как ти се струва? Лиан изломоти нещо.

– Не разбрах – отвърна Малиен. – Добре ли си?

Лиан се разкикоти. Страшният махмурлук изведнъж престана да го тормози.

– Споходи ме идеята да съчиня „Ода за личинките“, докато пътуваме към Туркад. Да тръгваме!

17. Ученичката на книжника

Вечерта, след като докараха Лиан в Туркад, неколцина се събраха в къщата на Надирил – прекрасна стара вила със собствена градина, недалеч от цитаделата. Пътуването бе изтощило стареца, чиито дробове още свиреха.

Лилис беше при своя наставник. Дойдоха Мендарк, Игър и Малиен. Игър се появи избръснат и пременен в нова синя роба вместо привичните си черни одежди. Изглеждаше, че няма търпение да започне живота си наново. На вид беше спокоен, дори по-самоуверен, отколкото го бе виждал Мендарк досега. Победата над транкса му върна облика на предишния доблестен Игър, оставил зад себе си пораженията, които войната и негодите нанесоха на духа му. Това преобразяване беше изумително, само че Мендарк неволно се запита колко ли ще трае този път.

Самият Магистър стоеше до камината и отпиваше от малка чаша ароматна теления – сладкото питие, което Шанд дестилираше от презрели гелони. Наведе и остави чашата на решетката да се сгрее, уханието тутакси се разнесе из цялата стая.

Малиен държеше своята чаша, без да я поднесе към устните си. Наблюдаваше с удоволствие червени, оранжеви и пурпурни оттенъци в

иначе златистата течност, които се преливаха от играта на пламъците в камината.

– Колко малко ни дели от пустотата... – промълви Надирил и се подпря на възглавниците.

Лилис притича да ги оправи.

– Благодаря ти, дете. – Ръката му се отпусна като сивкава буца върху белоснежния лен на чаршафите. – И колко лесно би било да ни смажат...

– Искам да поговорим за Лиан – настойчиво се намеси Малиен.

– Потайната Малиен най-сетне подаде глава от черупката си – раздразнително се заеде Мендарк.

– От Тенсор научих колко е лесно да сбърка водачът, а от вас двамата – колко капани го дебнат по пътя! Исках да изтъкна каква огромна несправедливост бе проявена спрямо Лиан.

– Гузната съвест ли говори с устата ти? – сопна се Мендарк.

– Да, изпитвам угризения. Колкото и надарен летописец да е Лиан, той е почти безпомощен в околния свят. Аз постъпих зле с него в Каркарон.

– Да бе... – не отстъпваше Магистърът. – Ала не беше толкова безпомощен, когато отведе Каран горе, за да ни предаде.

– Аз го опознах. Надзърнах в душата му – той е невинен.

– Да го беше видяла в Готрайм през онези нощи, нямаше да си толкова убедена – още по-несговорчиво рече Мендарк.

Пак взе да му се струва, че всички в тази стая са се настроили срещу него.

– И аз вече не съм особено склонен да ти вярвам! – озъби му се Игър. – Толкова отдавна изкривяваш истината в своя полза, че си загубил способността да я разпознаваш.

– Аз държа на доброто си име! – вбеси се Магистърът.

– Че как да не държиш – нали се крепи на собствените ти измислици! Цялата ти слава е твое собствено творение.

– Ти пък си един жалък неудачник!

– Транкстът не би се съгласил с тебе – опита се да ги укроти Надирил. – Чуй ме, Мендарк – сега виждаме другояче извършеното от Лиан.

– Преди да се съглася, бих искал да чуя и какво има да каже Каран. Защо е отишла доброволно да служи на Рулке?

– Защото си е такава по нрав! Познавам я и... не би позволила лесно някой да я разиграва – отсече Малиен и най-последно отпи от чашата.

– Значи се споразумяхме – натърти библиотекарят. – Край на

приказките за съд над Лиан, връщаме му свободата.

– Така да бъде – отстъпи Мендарк. – Ще ти угодя, но ще го Държим под око до завръщането на Каран, иначе знае ли се...

– Ще възложа тази задача на някои от малкото останали ми верни уелми – предложи Игър. – Вартила ще отговаря за това. Малиен, а ти не се тревожи – косъм няма да падне от главата му.

Мендарк се усмихна неискрено. Съотношението на силите пак се променяше. Той губеше опора под краката си, затова пък Игър отново се издигаше. След Хависард нищо не му вървеше както трябва, а и не знаеше какво да стори.

– Да се заемем с истинския си проблем – Рулке! – подкани ги Игър.

– От онази машина ми се омръзва кръвчицата – смънка Магистърът, наежен в креслото си като лешояд. По раменете му и тапицерията се ронеха люспици кожа. – Рулке ще ни унищожи. Нямаме оръжие, което да го възпре. Нито защита!

– Тогава да се хващаме на работа и да намерим! – скастри го Игър. Застанал прав до камината, той изглеждаше двойно по-едър от Мендарк. – Рулке понесе тежък удар в Каркарон. Може би не е толкова велик, колкото би искал да се заблуждаваме. Това ми дава нова надежда.

– Ами планът на Шанд да изработим втора златна флейта? – напомни Малиен.

– Ако я имахме – размечта се Мендарк, – бихме могли да го сварим неподготвен. Да рискуваме всичко, за да спечелим всичко – машината!

– Флейтата не може да се мери с тази машина – завъртя глава Игър. – Тя просто отваря портали от едно място към друго. А машината е и оръжие, и защита. И не забравяйте, че за флейтата се нуждаем от червено ааканско злато, а то не ни достига.

– Но Фейеламор има достатъчно! – изсумтя Мендарк, все още озлобен от неуспеха.

– Ти си играй с твоите фантазии, ако искаш! – с пренебрежение изтърси Игър и тръгна към вратата. Тази вечер изобщо не куцаше. – А в истинския свят аз трябва да управлявам империята си и да смазвам бунтове, да не споменавам за главоболията с транкса. Видели са го недалеч – във Фейдонската гора. Ще го подгоня още сутринта.

Мендарк се затвори в стаята. Не се съмняваше в правотата си. Задължително беше да сътворят нова флейта. Нищо друго нямаше да им помогне.

„Нямаш злато!“ – сякаш кресна някой друг в главата му.

Дори когато се проснешеш по гръб в леглото, ставите му пареха. Струваше му се, че през последния месец се състари с десетилетия.

Завлече се в банята и се отврати от отражението на лицето си в огледалото. Едва се въздържа да не забие юмрук в стъклото. Животът му изтичаше като водопад, но оставаше толкова несвършена работа! Той отпаднаше прекалено бързо – след броени месеци щеше да е прикован към постелята от своята немощ, а след не повече от година щеше да е труп.

Идеше му да залости вратата и повече да не си покаже носа навън. Отчайваше го не скорошната смърт, напротив – очакваше я с интерес след толкова векове. Смъртта щеше да бъде върховният завършек, ако преди нея постигнешеш всички свои цели.

Магистърът обичаше силно и своя град, и целия Сантенар. Немислимо беше да умре, ако над тях все още е надвиснала заплахата на Рулке. Разправеше ли се веднъж завинаги с тази опасност и с Фейеламор, можеше да се присмива и от гроба на победените врагове.

Дръпна шнура на звънчето и щом слугата надникна, заповяда му да повика лечителите и знахарите. Те се стараеха да облекчат схванатите мускули и изопнатите сухожилия, да скрепят с магиите си крехките кости и претритите стави. През това време в главата на Магистъра се зараждаше нов план. Фейеламор грабна ааканското злато, което беше редно да попадне в неговите ръце. Значи в нея беше ключът към всичко. Фейеламор обаче беше могъща противничка. Мендарк можеше да очаква необходимата му подкрепа от един-единствен човек на този свят.

Игър разполагаше с хора, съгледвачи и войски. Налагаше се Мендарк да хитрува, за да го убеди да издири нейното скривалище и после да изпрати там достатъчно силен отряд, та да си върнат златото. Щом Магистърът се сдобиеше със златната флейта, щеше да осъществи най-дръзкия си замисъл – прехвърляне в Шазмак и превземане на машината. Твърде вероятно беше да се провали, но при успех щяха да го прославят во веки веков. Освен това с машината щеше да се отърве и от Рулке, и от Фейеламор. Дори от Игър, ако посмееше да му се изпреди на пътя.

– Стига! – подвикна той и всички се изнизиха мълчешком от стаята.

Познаваха добре сегашните му нужди и настроения, а Мендарк им плащаше щедро и изискваше мигновено подчинение. Щом стъпи на пода, той откри, че от месеци не се е чувствал толкова добре. Нямахше да е задълго, разбира се, и не биваше да си пилее времето.

През нощта обаче не мигна, умуваше сърдито за неблагодарността на хората. Той направи много за Сантенар, но не получи подобавашо

признание за своето величие и добрини. Това беше незарастващата рана в душата му. Никой на Сантенар не си представяше по-висша чест от въткването на името му в безкрайния гоблен на Преданията.

Някога Мендарк се пъчеше от гордост при споменаването на името му и в най-незначителния документ. Но с годините завоюваше власт и тези всекидневни дреболии престанаха да го вълнуват. Дори си казваше, че са по-лоши от нищо, защото след време някой би се възползвал от тях да пренапише по своему историята, да представи Мендарк като глупак или мошеник. Жадуваше за по-достойна слава.

С интриги и лукавство той осигури признание за своята роля в един от обемистите текстове по история, които всеки ученик наизустяваше. Но и това не го удовлетвори, дори когато му посветиха цяла глава в дебелия книги. Най-важни от всичко си оставаха Великите предания. Дълго след запращането на Рулке в Нощната пустота най-последно бе съставено и това Предание. Мендарк изкачи и този връх. Името и делата му щяха да бъдат запомнени, докато има човек, който да разказва или слуша Преданията.

Тогава си мислеше, че нищо повече не му е необходимо. Ала ето че не му стигаше, и то отдавна. Както при всяко пристрастяване. Летописците скъпяха похвалите си. Честта се падаше на него, те обаче я разпределиха и на още десетина по-дребни фигури.

Как да поправи грешката? Всичко, извършено от него, заслужаваше собствено Велико предание, само че летописците бяха неподатливи инаги, които не допускаха никой да се намесва в работата им. Единствено всички вкупом имаха правото да обявят някое сказание за Велико предание, но това не се бе случвало от столетия. А и биха склонили само дълго след смъртта му. Ако не се погрижеше сега, може би никой нямаше да разкаже историята му или пък щяха да го очернят.

„Е, всеки човек, променил своя свят, не бива да очаква признание. С това се примирявам. Но как да допусна след смъртта ми други да си припишат всички заслуги, а моето име да бъде свързано с несполуките и глупостите на Съвета? Ще имам свое Велико предание! Никой не е по-заслужил. Инструментът, с който ще си послужи, е в ръцете ми – Лиан. Задължен ми е за годините, през които плащах обучението му в школата. Няма да е лесно, тези летописци ревниво бранят своята независимост, но е постижимо. И ще стане! Събитията, наред които сме сега, ще се превърнат във Велико предание не «Предание за Огледалото», а «Предание за Мендарк»!“ С тази утеха Магистърът се унесе.

Настаниха Лиан под охрана в стая на първия етаж в цитаделата – малка, но спретната и със зарешетен прозорец. През него се виждаше ограден двор с едно голо дърво, чиито клони стърчаха като изкривени от ревматизъм пръсти.

Щом съмна, Мендарк нахълта в стаята.

– Време е, летописецо!

– Какво искаш да кажеш? – предпазливо попита младежът.

– Искам моята история да бъде разказана. Нека и в бъдещето се знае как съм се жертвал за този свят.

„Що за наглост!...“ – Зает съм с „Предание за Огледалото“.

– Чудесно. Ще промениш заглавието – „Предание за Мендарк“, защото всичко се върти около моите дела.

Лиан зяпна като поразен от мълния.

– В школата няма да склонят за нищо на света. Предлагам ти да потърсиш някой наемен разказвач.

– Неблагодарник! Това е моята история, а аз те храних петнадесет години! – изръмжа Магистърът.

Лиан с удоволствие би го цапардосал, но само затътри крака към прозореца и надникна, докато овладее обзелия го бяс. Стоящите на стража пред вратата нямаше да го избавят навреме, ако Мендарк се наканеше да му стори зло. И тогава се сети, че може би му се отваря вратичка – дали няма все пак да научи какво всъщност се е случило в дните, когато е възникнала Възбраната? И истината за пленяването на Рулке? Защо да не се възползва от слабостта на Магистъра и да се добере до документи, които никой друг не е виждал? Но трябваше да опипа почвата внимателно.

– Съзнавам колко съм ти задължен – обърна се той към Мендарк. – Заповядай да ми донесат архивите ти и ще обмисля твоето искане. Дори да се съглася обаче, спомни си какви са задълженията на майсторите-летописци – те лично проверяват свидетелствата. Ще ми дадеш всеки документ, който ти поискам, а аз няма да променя нищо освен онова, което съм разкрил като неистина. Не изпълниш ли тези условия, ако ще да съчиня най-великолепното сказание, то никога няма да бъде признато за Велико предание.

Мендарк се ядоса, но преди да се развика, до вратата застана Игър.

– Разбира се! – припряно каза Магистърът на Лиан с измъчена усмивка.

– Просто не е за вярване! – озъби им се Игър. – Светът се разпада на парчета около нас, но ти не мислиш за друго освен за славата си.

Рулке дали ще чака, докато вие двамата обсъждате своите приказници за дечица?

Изплю се на пода до краката на Мендарк и се отдалечи.

На другия ден Лиан седеше до масата при прозореца. Започваше да подрежда документите на Мендарк от първия сандък, но тази задача не му беше присърце. Все си мислеше за Каран и не можеше да се съсредоточи. Някой потропа плахо на вратата.

– Влез! – извика той, без да помръдне от стола.

Краката му заздравяваха, но всяка крачка беше неприятно изпитание.

Лилис надзърна и попита:

– Позволяваш ли да поседя при тебе за малко?

– Разбира се. Как е Надирил тази сутрин?

– Спи.

– А баща ти?

Джеви го отбягваше след разговора им в каруцата.

– С Пендер отплаваха към Ганпорт.

– Оставил те е сама?

– Ами нали трябва да работи... – защити баща си Лилис.

– С тези наскоро счупени кости ли?

– И сега може да върши какво ли не.

– Ти обаче нямаш с какво да се занимаваш, а?

– Нямам! И съм самичка. Липсват ми и Джеви, и моята приятелка

Талия.

Лиан се вкопчи в шанса да задоволи любопитството си.

– Лилис, ще ми кажеш ли как се отнася баща ти към нея? Изражението ѝ издаде, че тя не е много сигурна дори в собствените си чувства.

– Според него тя е най-прекрасната жена на света.

– А според тебе?

– Обичам Талия с цялата си душа.

– И какво ще прави Джеви?

– Страхува се. Ох, Лиан, стана тя една... досущ като в приказките.

Той се чуди как може един обикновен моряк...

– Не ми се вярва – прекъсна я Лиан – това да има някакво значение за Талия.

– Разбира се, че за нашата Талия няма значение! – натърти, момичето. – Ама той не знае. Нищичко не разбира от жени.

– Дали не е добре да му помогнеш... – подсказа Лиан.

– Добре е, да! Ех, че бъркотия! – Тя предпочете да не продължават разговора за баща и. – Как ми е жал, че не съм в Голямата библиотека, толкова е хубаво там...

Слабичкото ѝ лице грейна за миг.

– Слушай – засмя се Лиан, – сетих се нещо. Защо не помогнеш и на мен в работата?

– Охо! – Той сякаш ѝ бе предложил цяло съкровище. – Само че ти си такъв умник, как ще ти помагам...

– Повечето ми занимания са съвсем обикновени – проверявам книжа, подреждам ги, намирам книги, преписвам. И чак когато всичко се събере в цялостно сказание, започва да подлъгва колко съм умен. Виж това! – посочи той огромната купчина документи, изпратена му от Мен-дарк. – Трябва да ги подреда и опиша.

– Моля те, позволи ми аз да го свърша. Толкова имам да уча, но от- както заминахме от Голямата библиотека... – Тя се запъна, за да не за- сегне неволно наставника си. – Надирил все беше зает с важни дела, а сега е болен.

– Немалко знания, които ще ти бъдат от полза, няма да намериш в книгите – увери я Лиан. Самият той бе извлякъл тази поука доста късно. – Разбира се, съгласен съм да работиш с мен. Дори признавам, че много се нуждая от помощта ти. Ела, ще ти покажа какво Ще вършиш.

Няколко дни той се радваше на компанията на Лилис, а документи- те скоро бяха подредени така, че стигаше той да се сети за някой и мо- мичето вече го държеше в ръка. Но постепенно започна Да се уморява от напрегнатото ѝ внимание.

– Лилис... – Тя се озова мигновено до лакътя му. – Съжالياвам, но все се разсейвам, защото ме наблюдаваш, без да мигнеш.

Момичето посърна.

– Искаш да изляза ли? Само кажи – опита се тя да запази достоинс- твото си.

– Не искам, разбира се. Но това не е добре нито за мен, нито за те- бе. Какво друго да ти възложя?...

Лилис спря, хванала дръжката на вратата.

– Ще правя каквото поискаш – промърмори тя, преглътнала обидата.

– Има нещо, което трябва да бъде вършено безупречно. Можеш ли да преписваш?

– Надирил ме научи първо на това – засегна се момичето.

– И остана ли доволен от напредъка ти? Тя се поколеба.

– Ами не чак доволен...

– Ще препишеш ли това на чисто? – Даде и лист, който бе запълнил с равния си почерк. Изпъстриха го задрасквания и поправки с различни мастила. – Не забравяй – никакви грешки. Ако не разбираш нещо, попитай.

Тя подостри ново перо и започна да пише, навела глава към листовете. Пак застана до лакътя му, и то по-скоро, отколкото бе очаквал.

– Въпрос ли имаш?

– Готово е!

– Толкова бързо?

Лиан взе нейния лист, изписан в красивия, макар и старовремски стил на Надирил. Но точно затова подхождаше на текста. Лиан провери придирчиво всяка буква и завъртулка, като поглеждаше оригинала.

– Почти свършено... Много добре!

Лилис обви с ръце шията му и го целуна по бузата.

– Това ли беше? – попита се тя.

– Дори не сме започнали – засмя се Лиан. – Имам за тебе толкова работа, колкото не ти се е събирала за цял живот. Я погледни.

На пода до бюрото бяха оставени три тома, подвързани в разноцветна кожа. Две от книгите бяха оръфани и захабени, третата изглеждаше по-нова.

– Това е моето „Предание за Огледалото“ и съм убеден, че ще стане Велико предание.

Той неволно сплете пръсти зад гърба си, докато изричаше думите.

– Искаш аз да препиша твоето сказание?!

Лиан не разбра правилно възкликанието й.

– Знам, задачата е тежка. Виж каква цапаница.

Отвори първия том, чиито страници имаха по-плашещ вид от токущо преписаната. Същинска джунгла от няколко цвята мастило, поправки, номерирани допълнения, вмятания, пъхнати тук-там нови листове, бележки по полетата...

– Но такава задача подобава на майстор-книжник. За мене ще е прекалено висока чест.

– Знаеш ли как ще ме оскубе за оказаната му чест майсторът-книжник? Нямам пукната пара. И да му търпя киселото сумтене по цял ден? С тебе, Лилис, се работи много по-леко. Но ако ти е трудно или не ти се иска...

Лилис грабна томовете и ги притисна до гърдите си.

– Искам, то се знае! – отвърна надменно. – Искам тази работа

повече от всичко и никой не би се старал повече от мен. А къде са чистите листове?

– Хартия ли... Дори не бях помислил. Нямам пари да купя дори малък бележник. Ще видя мога ли да изкопча нещо от Мендарк. Сложи ги на мястото им. С малко късмет ще започнеш следобед. Впрочем и без това не можеш да се занимаваш с третия том. Не съм довършил тази част от сказанието. А за четвъртия още нямам бележник. Къде ги дяха тези патерици?

Лиан изкрънка малък бележник с бели листове в кожена подвързия, но не получи нищо друго. Чака дълго Лилис да се върне. Боляха го краката. По средата на следобеда закуцука към прозореца и се загледа през решетката в двора и кривото дърво.

Лилис влезе, олюлявайки се, метнала на гръб тежка торба.

– Какво си носиш – обяда ли? – весело я посрещна Лиан. Момичето отвори торбата и извади четири дебели пакета хартия, мека и гладка на пипане.

– Но... но това е копринена хартия! По-хубава от нея няма! Откъде я взе?

– Имах спестени пари, за да издирвам баща си, но не похарчих нищо от тях. Затова сама купих хартията.

Лиан рядко губеше дар слово, но в този миг онемя. Цената на копринената хартия беше баснословна, най-малко два златни тела за пакет. Лилис бе купила четири... Той пресметна, че и един златен тел ще му стигне да се изхрани две години.

– Не мога да се съглася – смънка, а коленете му се подгънаха. – Никога няма да събера толкова пари, за да ти ги върна.

– Лиан, аз вече не съм бедна – успокои го момичето. – Когато започна войната, изведох някои хора от Големия събор на безопасно място. Повечето бяха богаташи и Талия ги притисна да ми се отплатят за спасението си. И Мендарк ми плати щедро, че му помагах по пътя към Зайл миналата година. Скътах парите, за да плащам да търсят Джеви. А и Надирил ми дава пари, че се уча при него, представяш ли си!

– Така си се охарчила...

Лиан се отпусна на опърпания килим. През целия си живот не бе имал повече от един златен тел наведнъж.

– Щом ще е Велико предание, струва си парите – простичко отвърна момичето. – Пък и цената не е чак толкова висока. Търговецът ме познава. Обещах му да поговоря с Надирил да възложи на него

поръчките за Голямата библиотека. Склони да ми направи голяма отстъпка.

Лиан се тръшна на стола си. А той още я мислеше за дете! Лилис вече си беше млада жена и съзряваше пред очите им. И какво друго бе очаквал, щом бе оцеляла по улиците на Туркад и в последвалите промеждия?

Тръсна глава. Тя му каза още нещо.

– Питам дали имаш и друго за преписване? Искам да се упражнявам малко, преди да се заема със сказанието.

– Преписвай в ей този малък бележник. Току-що го получих.

– Какво да преписвам?

– Сега ще ти намеря нещо.

18. Предсказания и пророчества

Осейон отвори вратата и каза на Лиан:

– Викат те на съвет, а Мендарк много държи да ти сложа ей тези гривнички. И заръча да предам думите „Първият ти урок!“ Огромният воин носеше белезници, свързани с дълга верига. Лилис се сачиса.

– Осейон, какви ги вършиш?!

– Не се стряскай, дете – отвърна той. – Нищо не заплашва Лиан.

– Мендарк просто иска да ми напомни, че съм негов дължник – промълви летописецът.

Посегна към патериците, без да трепне. Последните месеци изгориха като с нажежено желязо незрелостта у него. Още какво би могъл да му причини Мендарк, което да не е преживял досега? Щеше да му угажда с усмивка, но през цялото време тихомълком да гони своите цели. Лиан протегна ръце напред и Осейон шракна белезниците на китките му.

Стражът го отведе в разкошните покои на Магистъра. В украсата им бе вложено най-доброто, което можеше да предложи Сантенар – гоблени, изтъкани със златни и сребърни нишки, килими от най-скъпата коприна, мебели от абанос, леопардово дърво и други редки и ценни видове дървесина, инкрустирани със седеф и нефрит. За съвета се бяха събрали Игър, току-що завърнал се от преследването на транкса, Мендарк, Шанд, пристигнал от Каркарон, Тенсор и Малиен. Надирил пак не се чувстваше добре.

– Проследихме транкса по опустошенията, които оставяше след

себе си – разказваше Игър, още по-самоуверен и властен. – Криеше се във Фейдонската гора западно от Мънцит. Надирил позна, че гадината не може да лети надалеч. Накрая я приклешихме и убихме, но понесохме страшни загуби.

– А малкото? – попита Лиан, който веднага си спомни сцената на раждането, кръвта и свирепия поглед на бебето.

– И него. Ама че бясно зверче беше!

– Чух историята още на влизане в града – сподели Шанд. – Игър, говори се, че самият ти си поразил транкса с безпощадни удари.

– Бях там – съдържано отвърна пълководецът. – Мнозина нанесоха удари и мнозина загинаха, преди да го победим. Имах късмет, че накрая бях сред оцелелите.

– Скромнен както винаги! – ехидно се обади Мендарк.

– За разлика от тебе нямам желание да ме възхваляват незаслужено.

Шанд, какви са новините от Каркарон?

– Рулке го е изоставил. Засега.

– Ето го нашия шанс – изтъкна Мендарк. – Да се захващаме с изработването на флейтата.

– Не ни стига златото! – сопна се Игър с досада.

– Но Фейеламор има злато.

– И сигурно е напреднала в замислите си, щом получих вест, че фейлемите са тръгнали насам от югоизточните земи – вметна Малиен.

– Доколкото знам, тя се крие в Елудорската гора... – обади се Игър.

– Ами ако... – запъна се Мендарк. – Не, няма начин...

– Като ще предлагаш нещо, изплюй камъчето най-после! – изръмжа му Игър.

– Мислех си за набега в Елудорската гора, за дай вземем златото. Но в онези дебри не можеш да си водиш цяла армия...

Игър се изправи поривисто и закричи напред-назад из стаята.

– Плаша се, като си представя за какво може да използва Фейеламор златото – продължи Мендарк. – Само че... тя ще се разправи и с най-добрите бойци, които съм срещал.

– И все пак дали верният път е в направата на флейта? – размишляваше на глас Игър. – Плановете ни обаче трябва да бъдат изпипани до последната дреболия.

Мендарк прикри усмивчицата си и единствен Лиан забеляза изражението му.

– Ние имаме предсказание за тези събития – промълви вгълбената в себе си Малиен.

– За Фейеламор ли се отнася? – Не, то е отговор на предсказанието, изречено от Рулке. Спомни си какво ни извика той, когато го изхвърлихме от кулата в Катаза:

„Когато тъмната луна е пълна в средзимния ден, аз ще се завърна. Ще разбия Възбраната и ще отворя Пътя между световете. И Трите свята завинаги ще принадлежат на кароните.“

– Ти какво му отговори, Шанд? – сви вежди Игър.

– „Пречупете златния рог, пожелайте да се стопи стъклото, бойте се от трижди родения и се пазете от трижди предадения.“

– Детски гатанки! – ухили се Мендарк.

– Рулке не за пръв път изрича това предсказание – добави Малиен, още по-улисана в мислите си. – И в детството си съм чувала да го споменават, но отговорът беше друг. Не съм съхранила в паметта си точните слова...

– Ето нещо, което би могло да ни донесе избавление, но ти не го помниш! – язвително изсъска Мендарк. – Каква полза от Преданията на аакимите...

– Имаме си ги тези предсказания с хиляди – пренебрежително изхрипя Тенсор. – Угнетени от робството, ние ги бълвахме, както пекар вади хлябовете от фурна – и за всяка беда, достъпна на въображението, и за немислимите. Аз също не го помня. Да тръгваме, Малиен, отливът няма да чака нас.

– Къде отивате?

– Отвъд морето – отвърна Малиен. – Свикали сме събор на нашите сънародници. Ще се върнем най-рано след месец.

– Известно ли ти е нещо за такова аакимско пророчество? – попита Мендарк следобед.

Все се въртеше в креслото, като че не можеше да се намести заради болезките си. Лиан прерови паметта си.

– Хм... имаше нещо в „Предания на аакимите“...

– Кои предания?

– Онези в книгата с аакимски сказания, която прочетох в Шазмак. Заглавието е „Нажак тел Мардукс“, в свободен превод е тъкмо „Предания на аакимите“. Още тогава започна да ме гложди...

– Ще видиш какво ще те гложди тепърва, ако не престанеш да Увърташ! – заплаши го Магистърът, а пръстите му ръфаха парченце

хартия.

– Не го помня ясно...

– А бе, ти що за жалко подобие на летописец си?! Лиан не се поддаде на уловката.

– Книгата не беше на език, който съм изучавал задълбочено. Налагаше се да я разгадавам дума по дума и... – ... и освен това си я оставил в Шазмак.

– Щеше да е позорно безчестие, ако я бях взел.

– Доста свободно тълкуваш понятието „чест“, щом над тебе тегнат обвинения за съюз с най-страшния ни враг.

– Несправедливи обвинения! – остро натърти Лиан, който се вбеси пряко волята си. – А за тебе честта е единствено повод да се самоизтъкваш, поредната разменна монета, с която да си купуваш онова, което желаш. Впрочем защо е толкова важно някакво си пророчество?

– Защото може да ни покаже спасителния път – уклончиво отвърна Мендарк.

Лиан се засмя и издрънча с веригата на белезниците си.

– Щом съм ти нужен, няма ли да променим това-онова? – Протакаше, колкото му стигаше смелостта, макар че Мендарк можеше да избухне всеки момент. – Наистина забравяш, че съм майстор-летописец. Два пъти прочетох всяка дума в книгата и няма да я забравя до последния си миг. Така съм обучен. Всеки от гилдията е способен на това.

– Но нали ей сега каза... – Магистърът разтри подутите кокалчета на юмруците си. – Я говори, проклет да си!

– Не е толкова просто – увери го Лиан. – Помня книгата на езика, на който е написана, а не го владее свободно. Трябва да си я повтора наизуст, за да се заема с превода. Това ще ми отнеме цяла нощ.

– Разполагаме и с нощта, и с утрешния ден, ако е необходимо – непреклонно го увери Мендарк. – Ако отговорът е скрит в книгата, задължително е да го научим.

Лиан пак задълба в паметта си за началото на книгата. Сказанието започна да се разгръща в мислите му. Аакимите бяха горд и силен народ, но никога не намираха твърда опора под краката си. Винаги верни и достойни съюзници, те твърде често биваха предадени. Художници и строители с ненадминато майсторство, които все се озъртаха към миналото и накрая се бяха откъснали доброволно от света. И все умуваха как да отмъстят на Рулке, който ги бе довел на Сантенар. В него съзираха първоизточника на всичките си нещастия.

– Стига си спал с отворени очи! – сепна го викът на Магистъра. –

Захващай се!

Чак посред нощ Лиан стигна до текста, който търсеха – един-единствен абзац за предсказанието на Рулке и начина да не бъде допуснато събдването му.

– „Ще се появи инструмент“... буквално кхаш-зик-макатзах... „и ако бъде открито как да си послужат с него, Сантенар може да бъде“... според мен думата означава „спасен“. „Но самият инструмент ще бъде изгубен.“ – Лиан си потърка челото. – Според мен кхаш-зик-макатзах означава също „трите и едното“, но нищо чудно да е „тридесет и едно“. По-добре да попиташ Тенсор.

– Сетих се! – възкликна Мендарк. – „Трите“ се отнася за флейтата, защото тя е творение на Трите свята: ааканско злато и скъпоценен абанос от Талалейм, съчетани с гения на Шутдар, който я е измислил и създал. „Едното“ пък е онзи човек с дарбата на усета, който ще си послужи с нея да отмести Възбраната и да възстанови равновесието между Трите свята. Инструментът обаче щял да бъде изгубен накрая... Изгубен или погубен? Лиан, опитай още веднъж.

Лиан повтори текста.

– Може би има как да предотвратим онова предсказание. Шанд, нуждаем се от Огледалото. По-бързо, моля те!

– Тенсор трябва да потвърди превода ми – заинати се Лиан. – Не знам езика им достатъчно добре.

– Пак оправдания! – дотегна му на Магистъра. – Ами преведи го трети път. Аакимите отплаваха през морето.

Лиан отново обясни всяка дреболия.

– Какво друго може да означава „трите и едното“? – нетърпеливо избърбори Мендарк. – Получих знамението, което очаквам толкова отдавна, й все пак тъкмо златната флейта е верният избор. Шанд, вече нямаш право да криеш от нас Огледалото. Да проверим не би ли ни показало повече от миналия път.

Шанд очакваше притеснен този момент. Ех, защо изобщо си подаде носа извън Тулин... Но нямаше връщане назад.

Когато извади стегнато навитата метална тръбичка от калъфа и я Разгъна в твърда плоскост, всяко негово движение преливаше от неохота. То легна на дланта му – красивото черно Огледало със странните сребристи знаци по бордюра, лунния символ в единия ъгъл и преливаща се като живак равна среда, отразяваща неговото загубено старческо лице. Всички наоколо се взираха в загадъчния предмет мечтателно или

алчно. Изведнъж му стана неприятно. „Виж ги само... Всеки си въобразява, че може да изтръгне от него някакво чудо. Нима забравиха, че това е Лъжовното огледало, което погубва копнежите?“

Ето го и Лиан – ококорен, с увиснало чене. Мисли си, че Огледалото ще му разкрие всички изгубени сказания от миналото. Сега никак не прилича на майстор-летописец. По-скоро зяпа като похотлив свинар, скрил се в храстите да гледа как се къпят в реката девойчетата от селото и си мечтае те сами да му паднат в ръцете, ако им се нахвърли. Как пък не – ще избягат и ще го осмееят жестоко отдалеч. Каквото можеш да очакваш и от Огледалото.

Ето го и Мендарк. Въобразява си, че то ще му върне онова, което някога е притежавал по право, и ще му посочи как да остави името си ехтящо през идните столетия. От тези възжеления дори вече не криви устни. Но може само да дочака нещо, което е по-лошо и от най-черните му страхове.

Ами Игър! Досуц като от камък. Не личи какво му се върти из главата. Но той знае, че Огледалото крие нещо – и неговите очи проблясват, дори позата му го издава. Облегни се удобно, Игър. И ти ще получиш не повече от мен. Нищо като всички ни.“ Шанд плъзгаше палец по майсторски нанесените знаци – времето не ги бе похабило от деня, когато Ялкара ги е връзала в рамката. Едно от последните й дела на Сантенар, значи е било важно. Искаше му се да знае защо го е направила. Какви спомени разбунваше Огледалото... Каква непоносима печал...

Шанд припряно подаде металния лист на Мендарк.

Магистърът го задържа на разперените си пръсти, опрял палец в гравирания бордюр.

– Най-сетне! – изтръгна се ликуващ възглас.

Докосна символа в ъгъла. Появи се същата гледка както преди година, когато Каран склони да му даде Огледалото в Туркад. Другите се струпаха около него.

Чернеещ унил пейзаж с високи планини в далечината. Равнината беше осеяна със стоманеносиви сгради с формата на бичи бъбреци, целите в преливащи се извивки. Заледен разлом зееше бездънен по средата. Решетеста желязна кула стърчеше косо върху възвишение от едната страна. През размятаните от буря облаци надничаше малко червено светило. Никъде не се мяркаше жива душа.

Магистърът изрече думата „диргаш“. Картината изчезна. Опита с друга дума. Показаха се нови изгледи от Аакан, но нямаше нищо, което да е ценно за него. Шанд виждаше свят на великански планини,

увенчани със снежни шапки в оттенъка на сяра, по които пълзяха струйки алена лава. Земя на отвесно пропадащи урви и бесни реки, на мазно застинали тресавища и синкаво-черни блещукащи цветя. Между възвишенията се простираха плата, покрити със сивкава трева, тук-там стърчаха могили и развалини на древни градове. В небето властваше грамадна оранжева луна, която висеше мрачно над хоризонта и къпеше всичко в нерадостната си светлина.

Мендарк изреди какви ли не слова във всевъзможни съчетания, напеви и странни призовавания. Извлечаше още картини от Огледалото, мяркаха се и познати хора. Появи се Тенсор, който напразно се опитваше да подчини своя портал на волята си с помощта на Лъжовното огледало. Фейеламор се вираше отчаяно, а над нея беше вътрешността на платинения купол. Разрошена, с изцъклени очи и изцапана буза, Каран се вторачи надолу, извърна се рязко и Огледалото потъмня.

– Само не ми казвайте, че тази дребна никаквица е видяла повече от мен! – изръмжа Мендарк и плесна с длан по масата.

Лиан така се захласна по образа на Каран, че дори не чу обидата, но Шанд не я пренебрегна. Кафявите му пръсти стиснаха тънката китка на Магистъра толкова силно, че Огледалото издрънча на масата. Мендарк вдигна другата си ръка, погледите на двамата старци се срещнаха. Не помръднаха половин минута, после Мендарк промърмори:

– Съжалявам.

Шанд го пусна.

– Това ще да е било малко преди да сваря нея и Мейгрейт във Физ Горго – обади се Игър. – Да проверим няма ли да открием още нещо.

Мендарк отново взе Огледалото, но то упорито си оставаше празно.

– Ама че своенравен предмет – дотегна му накрая. – Няма как, Ще се позанимавам с него през нощта.

– Няма да го изнасяш оттук! – с нетърпящ възражение тон изрече Шанд.

– Твърде напрегнат си, Мендарк – вметна Игър. – И прекалено ядосан. Нека опита някой друг.

Измъкна ловко Огледалото от пръстите му и го връчи на Лиан.

– Не мога – възрази летописецът. – Вече опитвах.

Все пак повтори различните фрази за отключване, които бе прочел в една или друга книга. Нищо не се появи.

– Ако Талия беше тук... – проточи Игър.

– Но не е! – сърдито го прекъсна Мендарк. – Нали открай време чашкаш да ти падне в ръчичките – ето го. Стига превземки, възползвай се.

Игър се вторачи неприязнено в него с хлътналите си очи.

– Всички изпадахме в заблудата, че Огледалото е нещо оформено веднъж завинаги, неизменно. Но не е така. То е изменчиво, с всяка употреба става друго, по-сложно и трудно за овладяване. И по-опасно! Може би вече е отвъд възможностите ни да възстановим...

– Заеми се с това де! – изкрещя Мендарк, на когото му се стори, че Игър го дразни нарочно.

Игър взе Огледалото от Лиан, докосна символа, както само той си знаеше, и образите изплуваха незабавно. Редуваха се шеметно, както пред очите на Фейеламор в Катаза. Показваше се порталът на Тенсор, мяркаше се изтерзаното му лице, в мътилката се смесваха други хора и места.

Игър остави Огледалото.

– Само това ми е по силите да намеря. Аз познавам добре способностите си.

– Дори не се опита истински – обвини го Мендарк. Беснееше, че съперникът му извлече повече от Огледалото, но се отказа толкова нехайно. – Гониш някакви свои тайни цели!

– О, не, уверявам те. Нямам намерение обаче да напявам над Огледалото безсмислени слова подобно на селски шаман с надеждата случайно да се натъкна на ключа. Не разполагам с ключ и това ми е добре известно. Спомни си, че Огледалото беше у мен над двадесет години. Нека сега се върне при пазителя си.

Игър подаде с поклон коварния предмет на Шанд, който го пое с гузната радост, че никой нищо не постигна. Но преди да го прибере в калъфа, Лиан настоя:

– Шанд, опитай се и ти!

– Няма! Аз бях определен единствено за негов пазител. Никога не съм си служил с Огледалото и това няма да се случи.

Игър обаче умуваше напрегнато.

– Шанд, Лиан е прав. Време е да смъкнеш тази твоя маска. Ами ако нещо е оставено в Огледалото специално за пазителя му?

На Шанд като че щеше да му призлее.

– Не... – прошепна той. – Не е предназначено за мен. Дадох обет...

– Стига си се крил зад обетите си. Взри се в Огледалото, Шанд, ако не ти покаже нищо, няма и да ти навреди.

– Не разбираш – смотолеви Шанд, свел поглед към студената гладка повърхност. – И никога няма да разбереш...

19. Пръстенът

Мендарк направо подскочи в креслото си.

– Чакайте! Току-що се сетих нещо!

Излезе забързано и скоро се върна с пакет и свитък от дебела хартия, прихванат със сребърен пръстен.

– Намерих ги в Хависард – обясни, докато слагаше предметите на масата. – Разгъна ярешката кожа и взе малка подвързана книга. – Фейеламор я изтърва в библиотеката. Помните ли какво ви разказах, след като се върнах от пътешествието на изток? – Тикна книгата в ръцете на Лиан. – Виж дали ще успееш да я разгадаеш някой път, когато ти остане свободно време. Опитай се да откриеш защо Фейеламор искаше да я прибере.

Мендарк се обърна към Шанд.

– Попаднах и на това. – Даде му свитъка и пръстена. – Тогава си помислих, че може да са интересни само за някой летописец. Но сега се питам дали пазителят на Огледалото няма да знае повече... Какво ще кажеш?

Шанд беше озадачен.

– Този стил на гравирание ми е познат... – промърмори, след като огледа пръстена.

Пусна го на масата и разгъна свитъка.

– „Мой скъпоценни Гилиас...“ Той извика неволно, сякаш хартията опари пръстите му. По гърба на Лиан плъзна ледена тръпка.

Шанд се зазяпа сляпо в нищото, мислите му се лутаха из миналото. Лиан надникна през рамото му и зачете на глас:

– „Мой скъпоценни Гилиас,

Как бих желала да ти кажа това, виждайки очите ти, но ти все не се връщаш, а не ми остава време да чакам. Фейеламор ме нападна отново и този път беше необикновено силна. Нанесе ми рана и се тревожа дали не е смъртоносна. Единственият ми шанс за спасение е да избягам през портала на Аакан. Пази се от Фейеламор!

Уви, делото ми не е завършено и се боя, че това никога няма да се случи. Умолявам те, вземи Огледалото и го пази добре, защото все някога би се появил някой, способен да възстанови равновесието, което Рулке наруши със своята златна флейта.

Заклучих Огледалото. Тайните му са недостъпни за всички освен за Единствения, който ще има ключа.

Вземи този пръстен – направих го със собствените си ръце от руда, която пречистих в Хависард. Среброто, златото и платината са от мините под града. Той пък е ключът за твърдината и дава някаква защита срещу моята неприятелка. Нека бъде за тебе знак, който сгръбва сърцето в мрака и ти напомня за моята вечна обич.

Тъжно ми е да си тръгна така, но съм принудена.

Сбогом завинаги.

Ялкара“

А показалецът на другата ръка на Шанд поглаждаше разсеяно лунния символ – бавно, леко движение. От Огледалото внезапно изригна светлинен сноп, който отвори всяка бръчка по обветреното старо лице, всяко косъмче в брадата му. Той изгърва металния лист, все едно беше нажежен. Всички видяха показалия се образ.

Поразително красиво, издължено женско лице, буйна тъмна коса със сребърни нишки и индигови очи. Тя вдигна поглед, сякаш бе видяла Шанд, и се усмихна печално. Същото лице, което Каран зърна за пръв път в Огледалото във Физ Горго.

– Мейгрейт! – възкликна Игър. – Мейгрейт, какво те е сполетяло?! Толкова си състарена! – Недоумението го накара да млъкне. – Мейгрейт?...

– Не – успокои го тихо Шанд. – Това е Ялкара. Любима, как копнея за тебе...

Двамата мъже се спогледаха.

– Да, това е Ялкара – потвърди Шанд. Старческите очи се наляха със сълзи. – Бяхме любовници през цяла епоха в този свят. Такава я видях последния път... и такава си тръгна.

– Шанд, не мисля, че можеш да криеш тайната и занаят – промълви Игър с учудила всички благод.

– Не мога – съгласи се старецът. – Да я тая в душата си, се оказа по-тежко, отколкото да я разглася. – Той избърса сълзите. – Аз съм... или поне бях Гилиас. Ще ви разкажа историята си.

Мендарк се опули.

– Ти си бил великият Гилиас?! Шанд дори не кимна.

– През вековете Ялкара и Фейеламор влизаха в сблъсък неведнъж, но силите им бяха почти равни и никога не успяваше да смаже другата.

Преди малко повече от три столетия Ялкара откри изкривяване във Възбраната – път за бягство от Сантенар. Тайна, която Фейеламор неистово се стремеше да научи. Последната им схватка започнала в развалините на Тар Гаарн, недалеч от Хависард, могъщата твърдина на Ялкара. За нея това противопоставяне беше крайно нежелано по много причини, и сред най-важните беше нейната бременност, приближаваща края си. В тази ужасна битка Ялкара пострадала по-зле, отколкото би посмяла да се издаде. Никой друг не знаеше за бременността ѝ, най-малко пък Фейеламор. Такава вест би я накарала да се развихри до безумие. И аз не знаех, защото бях в другия край на света по онова време. Отсъствах половин година.

Ялкара надделяла над Фейеламор, но с тежки поражения в тялото си, докато се мъчила да съхрани тайната. Призова ме и аз потеглих незабавно, но бях далеч. Ялкара била сама в покоите си, когато родила хубаво момиченце. Плакала и над рожбата си, и над нашата участ – нито можела да остане на Сантенар, нито да пренесе безопасно детето през портала. Подготвяла се дни наред с надеждата аз да се върна навреме.

Когато пристигнах, тя вече чакаше до портала. Втурнах се да я прегърна, а тя ме възпря:

„Съжалявам, Гилиас.“

„Какво се случи?“ – слисах се аз.

„Ранена съм тежко и никой в този свят няма да ми помогне. Остана ли, ще умра след няколко седмици. Обичам те безкрайно, но още силно съм привързана към своята раса. Непоносимо е да дочакам края си тук, далеч от моите сънародници, а не мога да прехвърля и тебе на Аакан. Уви, трябва да се разделям завинаги. Но аз имам дар за тебе. Най-прекрасния дар, който можеш да получиш от една жена.“ Тя преви рамене и закри лицето си с длани. Когато се изправи отново, видях колко е изтерзана. Взе от широка кошница малко вързопче, увито в кожи, и ми го поднесе. А аз стоях стъписан и само гледах. Накрая отдръпнах пелените и съзрях прекрасно мъниче, наследило очите на майка си. Единственото ми дете.

„Тя е наша дъщеря – каза Ялкара. – Името ѝ е Аелиор. Грижи се за нея и бди винаги. Порасне ли достатъчно, дай ѝ Огледалото, научи я да си служи с него. Оставих послание, което ще намери, за да ѝ бъде утеха и насока, защото тя ще има своя задача в бъдещето, ако се сбъдне едно предсказание. Вземи и този мой подарък за нея – златните накити. Винаги съм ги носила. Предай ѝ ги, като му дойде времето, нека тя също ги носи.

Ще ти дам и частица от моята сила и живот. Дано не станат твърде тежко бреме за тебе в идните епохи.“ Обгърна лицето ми със своите хладни и силни, но загрозени от белези пръсти. Потрепери и нещо се прехвърли от нея в мен. После ме целуна леко по бузите и по челото.

„Не забравяй – пази Аелиор всеки миг и щом съзрее, нека получи каквото ѝ се пада по рождение. Но дотогава останете тук, в Хависард. Настроих крепостта да ви закриля. Имам още един малък подарък за тебе – пръстен, с който ще можеш да излизаш и да се връщаш. Къде ли го сложих?“ Озърташе се, но не намери този пръстен и това писмо. А аз бях толкова наскърбен, че съвсем забравих за тях.

Заклех се да бдя над Аелиор и пак сведох поглед като омагьосан към невръстното създание в ръцете си.

През всички онези години не бях виждал Ялкара да плаче, но сега сълзите се стичаха по бузите ѝ. Отново докосна лицето ми с върховете на пръстите си и тогава усетих колко е слаба, колко близо до смъртта. Целуна Аелиор, усмихна ми се и пристъпи в портала. Извика напевни римувани слова, които не схванах, и изчезна от живота ми.

Взирах се в портала дълго след като се затвори, но накрая Аелиор изхленчи и ме накара да се опомня. Предстоеше ми да науча ново изкуство.

Още същата вечер излязохме от опустелия Хависард, защото исках да покажа на дъщеря си залеза над Тар Гаарн – града на аакимите, който дори в разрухата си оставаше най-красивият, построен някога на Сантенар. Ала когато опитахме да се върнем, Хависард беше недостъпен за нас. Напуснах твърдината без подаръка на Ялкара, а защитата не е отслабнала и до днес.

Това беше само първата ми недомислица. Дватама с Аелиор останахме сами наред широкия свят. Но тогава нищо не ме притесняваше. Чувствах се могъщ. Никой не можеше да ми навреди!

Живеехме и пътувахме неразделни. Наистина бях над своята скъпоценна Аелиор и радостта, която тя ми даваше, поне малко разсейваше тъгата. Но в онези времена още се смятах за твърде важен, за един от хората, които определят бъдещето на Сантенар. Неведнъж се отправях към места, където беше неразумно и опасно да водя Аелиор. За нея се грижеха приятели, на които имах непоклатимо доверие. Заливах ги с толкова наставления и молби как да я пазят, че сигурно им проглушавах ушите. – Устните на Шанд се изкривиха от неприязън към самия себе си. – Но веднъж, завръщайки се от поредното перчене с власт, преливащ

от самодоволство, аз намерих приятелите си убити. Аелиор я нямаше!

– Съжалявам, Лиан. – Старецът погледна безстрастно младия летописец. – Винаги съм обвинявал за това зейните. Там намерих доста точно доказателства, че злодеянието е тяхно, пък и имаха доста силни подбуди да го извършат. Тогава бях сред най-злите им врагове. Два пъти разкривах на света къде са се притаили в дългото си скиталчество и им стоварвах ново изгнание. Заради мен твоят народ е подложен на гонения и до ден днешен.

Аелиор още беше дете, когато я изгубих. Рожбите на кароните съзряват бавно. Можеха да я помислят за момиче на дванадесет години от коренната раса, макар възрастта ѝ да беше далеч по-голяма. Както и да е, още не беше жена, но вече изглеждаше досущ като Ялкара. Пазеха я, но не както аз бих бял...

Колко дълго я търсих! Понякога долавях съзнанието ѝ и изглеждаше, че е потопено в безкрайни сънища. Веднъж или два пъти едва не достигнах до нея в моите сънища, но нещо ме отблъскваше. Диренето продължи десетилетия и една нощ я чух да ме вика, писъците ѝ звънтяха в кошмарите ми. Страданието ѝ беше ужасно. И оттогава вече я няма.

Пазете децата си дори с цената на своя живот – завърши Шанд и вгълбеният в скръбта му поглед се спря поред на всекиго. Лиан се извърна и продължи да пише в бележника си, за да попълва преданието.

– Макар че се заклев да защитавам Аелиор – горчиво продължи старецът – и да съхраня Огледалото за нея, нехайството ми провали всичко. Предадох я и търся вината преди всичко у себе си, затова се отказах от предишния си живот. Скрих Огледалото и всички нейни вещи. Отрекох се от Тайното изкуство, от пътя на властта и тръгнах да бродя в горест и самота. А накрая дори Огледалото бе намерено и отнето. И след време попадна в твоите ръце, Игър. Не те обвинявам, обаче предсказанието за Рулке се сбъдна. Аелиор не е тук да си послужи с оставеното ѝ наследство, както Ялкара се надяваше. Отиде си, а аз нямам нищо. Ялкара ми дари частица от живота си и днес съм по-стар, отколкото изобщо ми се е искало. Силите ми чезнат, с тях гасне ѝ разумът ми. Жадвам смъртта, но животът още ме измъчва.

Млъкна. Изглеждаше смазан и останалите не намираха какво да кажат. Шанд изведнъж вирна глава.

– Игър, ти я нарече Мейгрейт. Защо? И коя е тази Мейгрейт, прословутата ученичка на Фейламор ли?

– Не е Мейгрейт – промълви Игър, вторачен в Огледалото. – Сега ми е ясна тази стряскаща прилика. Старче, вече мога да ти разкажа и

останалото – обеща той. – Грозна история... Няма да ти донесе радост, освен може би в самия край. Натъкнах се на първите откъслечни сведения, докато търсех Огледалото. Преди двадесет години заедно с намирането му научих още нещо. А след като срещнах Мейгрейт, накарах моите шпиони да изровят каквото могат. И едва днес, щом чух твоя разказ, всичко се подреди в ума ми.

Шанд, напразно си обвинявал зейните. Нямали са нищо общо, въпреки че хитро са ти били пробутани фалшиви улики. Фейеламор ти е отнела Аелиор.

– Фейеламор ли?! Сигурен ли си? – Този път погледът на Шанд към Лиан гореше от срам. – Говори де!

– Не може да има съмнение. Фейеламор е лежала болна месеци наред след онази битка с Ялкара. Изгаряла я омразата, натрупана от вековните провали на фейлемите, особено от причинените от Ялкара. В нея виждала източника на всичките си беди. Незнайно как Фейеламор научила за Аелиор и в главата ѝ се пръкнал извратен замисъл – щяла хем да си отмъсти на Ялкара, хем с малко късмет да постигне целите си. Всички знаете, че я води едно желание – да върне своите сънародници на Талалейм, от който са откъснати толкова отдавна. Но вече нямало да човърка за някаква слабост във Възбраната. Канела се да я разбие окончателно, пък каквито ще да са последиците за този свят! Пътят ѝ бил подсказан от древно пророчество на фейлемите – то гласяло, че съдбата на Талалейм зависи от едното, събрало три в себе си.

За да разкъса Възбраната, тя се нуждаела от особено творение, подарено със сила чрез Тайното изкуство. Такива са златната флейта или машината на Рулке. На фейлемите обаче е забранено да прибягват до подобни устройства. Фейеламор измислила как да заобиколи забраната. Щяла да си създаде човешко устройство, трикръвна – „едното, събрало три в себе си“. Само че трикръвни се срещат извънредно рядко, а и мнозина от тях полудяват и не се поддават на контрол. Единственото решение – да създаде своя трикръвна и да я обучава от самото ѝ раждане. И как да го постигне? Тя знаела, че Аелиор е мелез, рожба на Сантенар и Аакан. Значи чрез нея щяла да получи своята трикръвна, а и да си отмъсти на Ялкара.

Фейеламор отвлякла Аелиор и... мъчно ми е да ти го кажа, Шанд, но се отнасяла с нея зверски. Едва дочакала тя да съзрее достатъчно и против волята ѝ я съшила с един от фейлемите. От такова чифтосване рядко се раждат деца, но Фейеламор все ще да е измислила нещо и продължавала черното си дело, докато не получила каквото искала. Аелиор

нарекла дъщеря си Мейгрейт и, както научих от своя шпионин, дори ѝ се радвала. Но Фейламор не би допуснала между майката и детето да укрепне връзка, иначе как да подчини трикръвната на волята си? Откъснала Мейгрейт от майчината гръд. От скръб и срам Аелиор убила фейлема, с който я събрали насила – още по-опозорен дори от нея. После посегнала и на своя живот.

– Знаех, че се е случило нещо страшно, когато я чух да ме вика – изплака Шанд. – Аелиор...

Игър го остави да се справи с мъката си и се обърна към един страж. Скоро влязоха слуги с пълни чаши ласий. Шанд изпи своята на един дъх и попита Игър:

– Какво е сторила Фейламор на моята внучка?

– Поела грижите за нея и я подготвяла да изпълни великата задача. Фейлемите обаче се чувствали обезчестени. Отчуждили се от Фейламор, отбягвали и Мейгрейт, която дълго живяла с нея в самота и бавно израствала в жена. Дори не знаела коя е и макар че била несравнимо поумна от околните, а и по-могъща, бояла се да използва волята и силата си. Когато пък се престащавала, винаги прекалявала и привличала нежелано внимание. Може би злодеянията на Фейламор ще доведат до собствения ѝ провал... – замисли се Игър. – Мейгрейт има и дарбите, и мошта да изпълни задачата, но вероятно ѝ липсва сила на волята.

Първото важно поръчение, което Фейламор възложила на Мейгрейт, било да открадне Огледалото, защото си знаела, че в него може да бъде намерена тайната на Ялкара. Аз плених Мейгрейт във Физ Горго и още там започнах да се досещам за произхода ѝ. Очите на кароните ги издават с това неопишуемо преливане между виолетово и алено. Фейламор бе дала на Мейгрейт отварата калаш, за да прикрива цвета, но моите уелми ѝ я отнеха. И когато поех Мейгрейт в прегръдката си, видях очите и каквито са. Веднага се досетих, че е потомка на карон, но чия? По едно време имаше немалоко мелези на кароните, само че при Прочистването те бяха издирени и изтребени почти до последния. Рекох си, че може да са я крили векове, които почти не биха я състарили, преди да я пратят за Огледалото.

– Векове, да – потвърди Шанд. – Минаха 309 години, откакто Ялкара се прехвърли през портала.

– Дори не знаех, че Ялкара си е избрала мъж тук – с досада вметна Мендарк.

– Това беше наша тайна. А и както споменах, тогава ме познаваха под друго име. Дори имах няколко имена. На изток – Гилиас, но на

запад в дните на могъществото си бях познат като Чезойт. Истинското ми име, известно и на тебе, Мендарк.

– Тогава ти си прочутият Архивар! – възкликна Лиан.

– Да, аз бях Архиварят. Много време ти трябваше да се досетиш.

– Всички знаете останалото за Мейгрейт – реши да приключи разказа си Игър.

– Мейгрейт... – прошепна Шанд. – Дъщерята на нашата дъщеря, а аз дори не подозирах. Каран често говореше за нея. О, какъв прекрасен ден! Ако я видя, ще умра щастлив. – Той въздъхна. – Лиан, отнесох се с тебе крайно несправедливо. От самото начало обвинявах зейните, а в тебе винаги съм се съмнявал. Настроих всички тези хора срещу тебе, посях съмнението дори в душата на Каран, както от столетия се стремя да стъпча твой народ. С нищо не мога да залича злото, но поискай каквото и да е от мен и ако е по силите ми, ще го направя.

– Искам да си върна Каран – промърмори Лиан, – това обаче не ти е по силите.

Той опря чело на скръстените си ръце и веригата издрънча. Игър кресна на стражниците:

– Я донесете чук и клин! Веднага махнете тези окови! Всички гледаха свалянето на белезниците. Мендарк се зъбеше.

– И все пак не можеш да напускаш цитаделата – отсече той, – преди да научим истината за Каран.

Лиан му отвърна с груб жест. Усещаше се толкова лек, че сякаш би могъл да се зарее под тавана.

– Значи затова знаеше за транкса и пустотата – подхвърли той на Шанд. – Открай време долавях, че у тебе е скрито нещо особено.

– Ялкара сподели много знания с мен – отвърна старецът. – Ето го отговорът на някои от твоите въпроси за мен, макар и не на всички. Тъй и не престанах да копнея за нея – да я върна тук или да я последвам на Аакан. Що за безплодни мечтания!

Той затвори очи и млъкна задълго.

– Шанд! – реши да го изтръгне от унеса Игър. Старецът се отърси от виденията.

– Знае ли някой къде е Мейгрейт сега?

20. Разходка сред природата

– Шанд, днес изглеждаш учудващо добре – отбеляза Игър на

другия ден.

Двамата обядваха в доста мрачната работна стая на пълководеца, където поне пламъците в камината прашяха весело.

– Чувствам се като младеж. Не, излъгах. Чувствам се прероден, за нещастие в облика на старец.

Игър се засмя.

– Е, има още много да направиш в този свой нов живот.

– Имам много за поправка! Що за глупак съм бил! – изрече Шанд не озлобено, а с гласа на човек, който внезапно е прогледнал. – Трябва да намеря Мейгрейт и знам, че ти се досещаш къде е тя.

– Имам догадки – потвърди Игър.

– Спомена Елудорската гора, която е огромна...

– Вярно, но Фейеламор я е напускала неведнъж. Известно ли ти е, че тя се промъкна на онова първо съвещание след връщането ни от Катаза миналата есен?

– Какво?!

– Ами да. Голяма дързост. Долових, – че е в залата, чак когато Съветът бе започнал. Сигурно си се чудил защо срещата потръгна толкова странно.

– Спомням си добре – кимна Шанд. – Пъчене, борба за надмощие – накратко, бръщолевене за политика. Рекох си, че ти и Мендарк пак подхващате вашите игрички. Толкова се ядосах, че тръгнах към Тулин още на другата сутрин.

Игър се облегна на стола и прехвърли спомена в ума си.

– Наложил се да прекъсна някак срещата, без Фейеламор да се усети. Тя обаче е твърде хитра. Преди да залостя вратите, вече се бе изсулила. След това направих... каквото беше нужно, за да не се промъква никой при разговорите ни. Не знам дали си е опитала късмета повторно. – Той помълча. – Знаех, че скривалището и не може да е отдалечено. Елудор ми се стори добър избор и това се потвърди преди няколко седмици. Трима фейлеми дойдоха през морето от югоизток. Наредих да ги проследят.

– Възможно е да не я открием – замислено промълви Шанд, – ако ще да тръгнем натам с цяла армия.

– Особено ако поведем армия. Но аз съм намислил друго.

– И какво е непосилното за една армия, което е във възможностите на двама старци?

Игър прихна.

– Какво ли не, мисля си. Ще се стърпиш ли някак до сутринта?

Шанд за пръв път го виждаше толкова ведър.

– Все някак ще издържа дотогава.

Измъкнаха се от Туркад преди зазоряване. Игър тръгна напълно преобразен, тъй като външността му беше всеизвестна. Шанд можеше да изглежда невзрачен или внушителен според настроението си. Днес с нищо не се различаваше от всеки друг старец по пътя. Брадата, която си пусна в Тулин преди година, бе вече дълга и посивяла. Косата му беше окълцана грубо да пада до яката на куртката. В едната ръка държеше възлестата черна тояга. Носеше избелели, нашарени с петна кафяви дрехи.

И Игър избра мърляви дрехи – зелена риза и кафяв панталон с отте-някка на рядка кал. Постара се да прошари своята въгленочерна коса и също носеше брада, макар че неговата бе изработена през нощта и зале-пена за лицето му. Загърна се в широко наметало и нахлупи над очите си безформена кафява шапка.

Стражниците при западната порта имаха сънлив вид. Провериха документите им без излишна придирчивост и им махнаха да излязат от града.

– Когато се върнем, напомни ми да пратя тези момци на служба в блатата за един месец. Не биваше да ти позволят да припариш до порта-та с такъв пропуск в ръка.

Зъбите на Игър блеснаха в сумрака. Шанд се подсмихна и подкара коня си в тръс.

– Преди време бих заповядал да ги пребият с бич – добави Игър, забравил безгрижието. – В дните на моите терзания душата ми се бе вкаменила.

– Чух... каква участ си отредил на Втора армия – предпазливо от-върна Шанд.

– Повечето пълководци биха постъпили по същия начин, но тепър-ва започвам да разбирам, че е възможно да се живее иначе.

– Транкстът те е променил.

– Може и така да е. Толкова дълго над мен тегнеше ужасът от Рул-ке, че той определяше всичко останало.

– Но вече го няма?

– Да, струва ми се. В Каркарон стигнах до решението да се изпра-вя срещу страховете си и да умра, но незнайно как оцелях. И се преобра-зих, надявам се. – Игър потърка бузата си. – Ама че ме сърби заради та-зи брада! И вони. От какво я направи?

Шанд прихна.

– От конски косми и рибешки клей.

Дъждецът през нощта бе превърнал мръсния сняг по пътя в киша. Парцалива мъгла се стелеше над полята. Слънцето изгря и я изпари за не повече от час.

– Чувствам се като след отхвърлянето на голям товар – сподели Игър. – Наистина ли искам да прекарвам дните си прикован зад бюрото, зает с управлението на империя? Да се занимавам с интриги и надхитряне в играта с Мендарк и напирашите да заемат поста му? По-щастлив бях през годините, когато скитах, без да притежавам нищо.

– И аз съм си помислял същото – призна Шанд. – Разкажи ми за онова време.

– Възстановявах се след Забранените опити. Сигурно знаеш цялата история? – Само по слухове. От Мендарк не научих нищо.

– От него няма да чуеш истината! – натърти Игър с нотка на предишната си враждебност. – Тези Опити бяха различен начин за прилагане на Тайното изкуство. Няма да кажа нищо излишно за тях Дори пред тебе, Шанд, но ти и сам би се досетил, че приличаха малко на призоваването, чрез което Рулке е прехвърлил първоначално Шутдар на Аакан, за да изработи за него златната флейта. Също наподобяват донякъде на изкривяването на пространството, чрез което се създава портал.

– И ги забраниха – вметна Шанд, преровил прастарите си спомени, – защото бяха прекалено опасни.

– Никой никога не успя да изложи смислено на хартия законите, които действат в този дял от Изкуството. Все едно да се опиташ да създадеш птица, без изобщо да си наясно, че съществуват закони, на които е подвластно летенето. Неведнъж Опитите пробиваха насила проход към пустотата и пускаха твари, които изобщо не би трябвало да вилнеят на воля из Сантенар. Последниците бяха ужасяващи, но Съветът тъй и не си признаваше, то се знае. На хората обяснявах, че се дължало на злощастно взаимно разположение на планетите.

Върху всички тези занимания бе наложена забрана преди хилядолетия, когато Възбраната още не бе откъснала Сантенар от останалия свят. Но не всеки бе готов да се подчини.

– Дали и Басунез не се е захванал с нещо подобно в Каркарон?

– Твърде вероятно.

– А ти, Игър, защо прибягна до Забранените опити?

– Съветът и особено Мендарк бяха пощурели от стремежа да се отърват от Рулке. Не виждаха друг начин освен Опитите да го

приклепят в капан, а според тях единствено аз бях способен на това. Един състав на Съвета бе наложил забраната, значи следващият имаше право да я отмени. Разбира се, по онова време и Възбраната вече ни пазеше от най-страшните заплахи. Нищо не би могло да я преодолее.

– Но този опит завърши с провал – промълви Шанд.

– Смелостта на хората от Съвета им измени в решаващия момент и Мендарк се отметна тъкмо когато трябваше да ме подкрепи. Тъкмо заради него провалът ни беше в кърпа вързан! Рулке обсеби съзнанието ми и макар че по-късно бе затворен в Нощната пустош, зарязаха ме да умра и стовариха цялата вина за бедствието върху мен.

– Ти обаче си жив и до ден днешен!

– Само че полудях. Всичко бих дал да узная какво всъщност се е случило, но спомените ми са напълно заличени. Сто години изчезнаха от живота ми! Една сутрин се измъкнах от кожата, с които бях завит, огледах се и осъзнах кой съм. В светлината на утрото съзрях цялата грозота и нищета на досегашното си живуркане. Цял век, в който съм бил приравнен със скот. Суровите, необработени кожи воняха и гъмжаха от бълхи и въшки. При входа на пещерата бе струпано бунисце от кости и оскубана козина. Когато излязох, подплаших чакащи лешояди. – Игър се почеса с досада по кожата около залепената брада. – Ходенето беше мъчително. Костите ми като че се отгъркваха една в друга, мускулите ми от едната страна се сгърчваха. А се помнех млад, силен, здрав. Бях красив и надарен, можех да имам всичко, което пожелаея...

Той се умълча и до края на утрото двамата яздеха, потънали в спомените си.

– Това село е Спинкт.

Гласът на Шанд не проникна веднага през съзерцанието на Игър. Пълководецът огледа пръснатите наоколо колиби, измазани с глина и покрити със слама. Повечето се състояха от една-две стаи, но изглеждаха грижливо поддържани.

– Оттук можем да поемем по два пътя – посочи разклонението Шанд. – Главният е по-пряк и минава през няколко по-големи града. Левият обикаля, но край него има само села.

– Да тръгнем по обиколния, ще намалим риска някой да ме познае. – Игър пак се унесе, но внезапно се сети, че не е довършил разказа си. – Извинявай, приятелю...

– Ще ми се да чуя всичко, ако си склонен да го споделиш.

– Защо не? Не се съмнявам, че ще откриеш някоя и друга прилика

със собствената си история.

Игър се извърна. Може би подбираше думите или се питаше с какво да започне. Накрая въздъхна.

– Докъде бях стигнал?... Да, дори не знаех на кое място съм, макар да ми беше ясно, че съм далеч от Алсифър, където извършихме Опитите. В безумието си сигурно съм бягал неспирно месец след месец. – Пак млъкна задълго. – Представи си как се почувствах в онова утро. Идеше ми да подрипвам и да кряскам като младеж, само че бях окаяна развалина. Трудно ми беше да вървя, дори да говоря, както се случва и досега. Дори наполовина не съм какъвто бях. След време се примирих.

Захвърлих кожите, потопих се в реката и се изтърках с парче пясъчник, докато не махнах цялата мръсотия. Подрязвах косата, брадата и ноктите си, сдобих се с нови, чисти кожи. Все още приличах на дивак, но поне личеше, че съм човек. Как можех да започна живота си отново? Не исках да служа никому, свикнах със самотата. У мен напираше желанието да бродя, да видя останките и развалините от цивилизациите на Сантенар, да открия себе си.

Налагаше се да се сдобия с дрехи, храна, пари. Бих могъл да се възползвам от силите си – макар и западнали, още ги имах. Ако предложех дори дребни услуги, щях да забогатя бързо. Но нещо ме възпираше. Тайното изкуство ме бе предало.

Конете се тътреха по лепнештата кал към билото на стръмен хълм. Игър и Шанд се смъкнаха едновременно от седлата, за да не изтощят животните.

– И какво направи?

– Станах скитащ занаятчия. Открай време съм си сръчен. Запоявах пробити котлета, поправях счупени столове, слагах прозорци, нови колела на каруци... захващах се с всичко потрошено и повредено. Припечелвах честно за прехраната си и още стотина години обикалях навсякъде из Лоралин. Не бях загубил и дълголетието си на магьосник.

Тук пътят се стесняваше в обрасла пътека. Стигнаха до равното и видяха, че нататък пътеката криволичи през ливада с отдавна изсъхнала сива трева. Зелена ивица бележеше руслото на рекичка, която лъкатушеше вляво от тях. До бродя имаше още половин левга. А право пред тях край пътя стърчаха развалини – само комин, ъгъл между две стени и пръснати камъни от зидове. На стара, крива и прогнила в средата овошка още висяха две парчета въже – останки от детска люлка.

– Що за печално място... – промълви Шанд, който откри тук отглас от собствения си живот.

Пак яхнаха конете, но Игър не поднови разказа. Той също тънеше в колебания. Какво ли щеше да се случи, когато намерят Мейгрейт? Как би го посрещнала? Ако още държеше на него, все щеше да му прати някаква вест досега...

– Игър, как намери Огледалото?

– Чух слухове за него.

– Отдавна ли?

– Не, преди двайсетина години – сякаш е било вчера в предългия ни живот. Все пак научих за Огледалото дълго след настаняването си във Физ Горго.

– Какво те накара да се откажеш от скитането като занаятчия?

– Слушах с интерес пътуващите разказвачи и кръчмарските сплетни, особено за делата на великите. Така научих, че Ялкара е изчезнала. Това беше в далечни земи – повече обикалях из изтока и в мразовития юг. Но веднъж се преместих на запад чак до бреговете на Туркадско море и там чух как възхваляваха Магистъра на Туркад. Описваха го като легендарен герой, който сам-самин спасил света от игото на Рулке, след като моите щуротии щели да погубят всички. Вярно, спомените ми от онези събития бяха накъсани, но сякаш всяка кост и сухожилие в изтерзаното ми тяло креснаха: „Лъжи! Лъжи!“.

Шанд си мълчеше, защото каквато и симпатия да изпитваше към спътника си, още се чудеше кой ли лъже в случая. Ами ако Игър, след непростимото престъпление да прибегне до Опитите, бе съчинил всичко, за да успокои собствената си съвест? През последната година се убедих, че на Игър е трудно да се разчита. Изпаднаше ли в затруднение, можеше да не пощади и най-близките си приятели.

А пълководецът продължаваше:

– Така узнах, че Мендарк още е жив и остава Магистър на Туркад, както и осем столетия по-рано, когато аз се сгромолясах на дъното. Нищо не бе загубил, но въпреки това смяташе за необходимо да възвеличава себе си и да охулва мен. – Игър с такава ярост усука юздите около юмура си, че на кожата му останаха червено-бели ивици. – В онзи ден, в онзи миг се зарекох, че ще му отмъстя за долната лъжа.

Скоро обаче открих, че Мендарк е пуснал пипалата си навсякъде. Богатството му просто не се поддаваше на описание, а аз си бях бродещ майстор и цялото ми имущество се побираше в торбата на гърба. За осем века силите ми се бяха сринали до пълното нищо. Не помнех голяма част от знанията си за Тайното изкуство. Значи ми предстоеше да посветя на възмездие остатъка от живота си.

Реших, че имам нужда от място, където полека да се възстановя, и то не биваше да ми излезе скъпо, защото няхах с какво да платя престоя си. Ето как си присвоих руините на Физ Горго, толкова отдалечени от средищата на властта, че минаха десетина години, преди някой да научи за пребиваването ми там. Успях да направя обитаеми някои части от крепостта и написах книжка с онова, което помнех за Тайното изкуство. Поднових заниманията си. Само с неуморни и тежки усилия задържах всичко това в главата си. Накрая овладях някои по-простички упражнения и вече разполагах с нещо за продажба. Предлагах услугите си в начинания, които твърде често бяха съмнителни, затова пък се замогнах, колкото да наема служители и да започна възстановяването на Физ Горго. А преди половин век намерих уелмите. Чувстваха се безнадеждни нищожества, защото няхаха кому да служат, и аз ги убедих да ми се закълнат във вярност.

– Знаеше ли, че някога те са били гашадите?

– Разбира се! Нали затова тръгнах да ги търся. Рекох си, че ще е забавно за мен да работят бившите слуги на Рулке, но шегата се обърна срещу мен. Както и да е. Поставих си за цел да издира всяко древно творение, което би могло да улесни събъждането на моите желания. В кръчмите дърдореха за вълшебни бокали и пръстени, за мечове и звънци, та дори и за омагьосани кърпички. Съставях списъци и се мъчех да открия тези предмети, та ако ще да ги отнема насила от притежателите им. Натрупах цели купища, но твърде малка част оправдаваха славата си.

– И Огледалото ли попадна в купищата?

– Нямаше го в списъка, натъкнах се на него случайно.

– Нима? Тази част от историята ти е особено любопитна за мен.

– Е, не беше точно случайност, защото вече имах цяла мрежа от осведомители, които ми съобщаваха за всичко необичайно. Някаква трето-разредна джебчийка го задигнала от друг, който може би също се сдобил с него чрез грабеж. Захванала се да си изкарва прехраната с него по панаирите като гадателка. Вероятно притежавала известна дарба – успявала да извика в Огледалото различна картина за всеки клиент, а после я тълкувала.

Аз изобщо не бях чувал за Огледалото на Аакан, но новината привлече вниманието ми и отидох лично при гадателката. Щом зърнах творението, тутакси осъзнах колко е ценно, а и колко древно. Показа ми и Аакан, и Рулке... но сега се сещам, че нито веднъж не зърнах в него Ялкара. Взех Огледалото – платих щедро на жената! – и се върнах във Физ Горго да науча как бих могъл да си служа с него. Като средство за

шпиониране далеч не беше свършено и все пак ми даде немислимо до-тогава предимство над моите съседи. Скоро могъществото ми нарасна.

Добраха се до брода по средата на следобеда. Седнаха да се заситят с хляб, сирене, лук и по една-две чаши чард, за да се сгреят. Игър поднесе чашата към устните си, но отварата му се стори прекалено гореща и я остави да изстине. Тогава чуха тропота на препускащи коне. Скоро от запад доближи патрул от собствените му войски. Сигурно забелязаха дима от огъня, защото свърнаха към бивака. Игър разпозна в командира им сержант ветеран от Първа армия на име Гриск.

Колкото и рядко да му се случваше, в този миг не знаеше как да достъпи. Отвореше ли уста, край на преструвките – гласът му щеше да го издаде. Не искаше в никакъв случай да обяснява постъпката си, нито пък тези войници да го проследят скришом, за да го пазят, дори да им заповяда точно обратното. Неговите бойци се отнасяха твърде сериозно към задълженията си.

Шанд измисли как да му спести всичко това.

– Прегърби се. Придай си болнав вид. Наложил ли се да говориш, само ще шепнеш.

Взе чашата и я поднесе към устните му. Игър понечи да отпие, но Шанд изля всичко наведнъж в гърлото му. Игър се задави и от устата му полетяха пръски от горещ чард.

Когато Гриск застана над тях, Игър се задъхваше и от очите му струяха сълзи. Шанд се изправи да поздрави сержанта.

– Документите! – изръмжа Гриск.

Шанд вече се потупваше по джобовете с угоднически вид, лицето му се разкриви от притеснение, толкова присъщо на невинните хора в присъствието на властник. Сержантът се смръщи, щом видя книгата му – напълно редовни, но пък орфани и замацани. Обърна се към Игър. Шанд го бе изпреварил и бъркаше в дългото палто на спътника си. Тик-на кожения калъф с документите в ръката на Гриск и заслони с гръб Игър, чиято фалшива брада провисваше и вонеше на развалена риба.

– Браг'чед ми е поизкуфял – подхвърли през рамо на сержанта и намести брадата. – Водя го при дъщеря му в Салит, вече тя ще си го гледа.

Гриск прегледа и тези книжа и се взря в Игър, който изглеждаше твърде окаяно, а и неспирно кашляше. Сержантът обаче не беше доволен от нещо.

А Игър се напъваше да си прочисти гърлото. Гърлото му избълбука противно, накрая той успя да изплюе гъста хрчка в огъня. Продължи да се дави и само прошепна:

– Рейф, добри ми господине, на ваш'те услуги. – Подсмръкна и пак се иззрачи. – Ей сегинка...

На Гриск му омръзна тази гледка. Подаде документите на Шанд, върна се при войниците си, които не бяха слизали от конете, и всички продължиха забързано по пътя си.

Шанд прихна гръмогласно.

– И се смееш отгоре на всичко! – гневно възкликна Игър и смъкна брадата. Бузите му бяха зачервени, тук-там се издуваха мехурчета, – Още малко и щеше да ме задавиш до смърт, освен това май вече нямам небце в устата. Но... съм ти благодарен.

Втората вечер оставиха конете си в село до покрайнините на Елудор. Канеха се да навлязат в най-гъстите, прастарите части от гората, където почти не се намираха пътеки и ездитните животни ставаха безполезни.

– Е, сега започва трудното – отбеляза Игър, застанал в сянката на първите дървета.

Шанд се бе отдръпнал назад и се вираше на запад, където заснежните планини издигаха стена от назъбени върхове над гористите си подножия. Мислеше за Каран и за грешките, които бе допуснал.

– Хайде де! – нетърпеливо го подкани Игър. Шанд тръсна глава.

– Колелото се върти безспир... Какво ли ще заварим в Елудор?

– Мейгрейт, надявам се. Тя ми липсва непрекъснато. Направи толкова много за мен. Вече няма да я пусна да си отиде.

Шанд сви вежди и побърза да заговори за друго.

– Все се питам за това злато на Фейеламор...

– И аз. Особено защото Мендарк гори от желание да го докопа.

– А ти не, така ли? – О, иска ми се, преди всичко за да открия какво представлява и откъде се е взело.

– Значи не вярваш на чутото досега?

– Нещо не се връзва. Пък и аз няма да правя от златото никаква флейта, дори някога да попадне в ръцете ни. Но никак не ми харесва Фейеламор да го притежава.

Той намести раницата на гърба си.

– Тогава нека сме нащрек – промърмори Шанд и навлезе пръв в гората.

Вървяха цял ден на югозапад и рядко разменяха по някоя дума. Тази местност с плавните си извивки не ги затрудняваше, но гъстите шубраци между дърветата им пречеха да виждат надалеч.

Следобед се появи наклон, тук гората избуяваше на богатата почва с шоколадов оттенък. По здрач двамата изкачиха един рид и установиха, че другата му страна пропада стръмно в дълбока тясна долина, която пресичаше пътя им. В тъмното не можеха да видят как да заобиколят, затова се разположиха да ношуват до ручейче в основата на варовикова канара. Шанд плъзна пръсти по спиралите, оставени в камъка от черупки на отдавна измрели същества, и потръпна.

– Виждал ли си някога подобни същества, но живи? Игър само изсумтя отрицателно.

– Колко ли е стар Сантенар – промълви Шанд, – че и морски животни да се превръщат в скали? Може би това е средище на някакво възшебство...

– Много такива места има – отвърна Игър, – но и до ден днешен никой не е измислил как да стигне до тази древна магия.

– И тъй, дойдохме – подхвана Игър след вечеря. – Откъде да започнем?

Разгъна навитата карта, копирана върху пергамент. Гората, очертана с изумруденозелено мастило, им се стори огромна.

– Двадесет левги на петнадесет... Огромна площ – обобщи той унило.

– А какво ти казаха съгледвачите?

– Онези, които са проследили фейлемите ли? Изгубили им следите някъде наред гората на третия ден. Те прекосили реката и поели на запад.

– Отвѣд този хребет ли? – посочи Шанд разклонение на планината, отделящо се на изток от основния масив.

– Да, предполагам.

Стесниха участъка, където щяха да търсят, до квадрат със страна пет левги. Шанд извади манерка и си сипаха по малко от силното питие.

– Някога познавах тази гора доста добре – сподели Шанд и отпи още глътка. – Ще ги намерим.

– Кое кътче привлича вниманието ти?

– Мислех си, че в земите, които си набеleyзахме за претърсване, има скривалища, които ще паснат на Мейгрейт. Дълбоки долини, които опират в планината. – Шанд се почеса по темето. – Тогава търсех злато из тези части на Елудор. Дали...

– Какво си намислил?

– Векове наред се занимавах с Тайното изкуство – промърмори

Шанд и в очите му блесна искрица.

– Досещам се – засмя се Игър. – Склонен ли си да се позанимаваш пак с малко... геомантия, да речем?

– Нима има по-подходящо място от тази древна гора?

Шанд се надигна от постелята още призори, за да се подготви.

– Ставай, ленивецо! – побутна с крак спящия Игър.

– Никой не ме е наричал така – намуси се Игър и се измъкна от спалния чувал. – Поне няма такъв сред още живите.

Шанд изпръхтя.

– Я се качи ей там – посочи канарата – и ми намери камък, вдлъбнат като плитка паница. После изплети лодчица от това! – Той отрязва кичур от брадата си. – Надявам се, че ще ни насочи към Мейгрейт.

– Още не съм закусил – недоволстваше Игър.

– Още не си заслужил закуска! Да не губим време. Шанд взе металната си чиния и тръгна по реката.

– Може да се позабавя.

Вървя повече от час, преди някое място да му хареса. Нагази в студената вода и се зае да вади чакъл от дъното. Промиваше го и изхвърляше по-едрите частици. Не намери злато нито там, нито на следващите места. Но след като мина на другия бряг, усилията му бяха възнаградени с няколко люспици като едри зърна сол и късче колкото чаено листенце. Това му стигаше. Тръгна обратно към бивака.

Там завари Игър да пържи шунка, лук и хляб в лой. Наблизо имаше вдлъбнат камък колкото легенче, целият в странни вкаменелости. Малката лодка от косми бе слепена със смола.

– Намерих и това.

Игър държеше на дланта си няколко лъскави жълти кристалчета.

– Пирит, златото на невежите. Дано не заблуди и нас.

Щом се нахрани, Шанд напълни камъка с речна вода, сложи истинското злато в единия край на лодчицата и пирита в другия. Нагласи я неподвижно до водата. Стисна с пръсти ръбовете на камъка и се съсредоточи върху отразяващата повърхност на водата. Представяше си лицето на Ялкара, каквото го видя в Огледалото. Нямахше по-добро подобие на образа на Мейгрейт.

Вложи цялата си воля и веднъж му се привидя сянката на Ялкара. В този миг бутна лодчицата. Тя се понесе към средата, завъртя се бавно два пъти, върна се мъничко и спря. Краят с истинското злато сочеше на запад-югозапад. Шанд дори не погледна картата.

– Знам къде са!

Няколко дни по-късно стояха върху варовиков гребен над скален отвее и оглеждаха тясната, гъсто обрасла с дървета долина, чиито склонове се събираха към планината. По подгизналите камъни лепнеше мъх. На входа на долината имаше клисура и в нея можеше да се влезе само по тясна пътека край буйната река.

– Това е – заяви Шанд.

– Страхувам се – смънка Игър. – По-скоро съм готов да изляза отново срещу транкса, отколкото да се опълча на Фейеламор. Но за да си върна Мейгрейт...

– Аз пък го очаквам с нетърпение – невесело се усмихна Шанд. Въртеше на пръста си подаръка от Ялкара – пръстена от платина, злато и сребро.

– Но дори ти – усъмни се Игър, – колкото и велик да си бил някога...

– Научих много от Ялкара за Фейеламор. И правото е на моя страна. Имам и пръстена, ако силата му се е съхранила. Не че разчитам на него. Ще се промъкнем в долината незабелязано, после ще видим. Игър, позволяваш ли обаче да ти кажа нещо лично и да бъда напълно откровен? Отнася се за Мейгрейт.

Игър се начумери.

– Стига да не злоупотребиш с нашето приятелство.

– Не си позволявай... прекомерни надежди.

– Чух достатъчно! – сопна се Игър.

21. Гилиас

Снежната буря принуди фейлемите да се скрият в другия заслон и Мейгрейт престана да чува разговора им. Тя ту задрямваше, ту се будеше до края на деня. Опомни се по здрач. Фейлемите отново седяха около огъня. Сега си приказваха за южните земи и думите им й напомниха отдавнашни случки. Отиде при тях.

– Трябва да си направим по-добър бивак – каза Гетрен. – Ако изобщо решим да останем, тук не можем да настаним стотици.

– По-нагоре в долината има пещери – успокои го Мейгрейт. – Там скалите се събират към реката. Достатъчно просторни са да подслонят стотици хора през зимата, макар и по-натясно.

– Ние предпочитаме да сме всички заедно, но ще имаме затруднения с храната. Това, което си натрупала, ще стигне за не повече от седмица.

– В тези гори има дивеч – отвърна тя.

– По-добре да не седим бездейно.

Тъкмо този ден беше хид, но отмина незабелязано, защото от плътните облаци се сипеше сняг. Но в часа, когато луната изгря, Мейгрейт се поддаде на плашещо предчувствие.

Не прекарваше много време с фейлемите, които бяха заети да ловят дивеч и риба и да опушват месото. Беряха и всякакви ядки от гъстите храсти край входа на долината, а и подготвиха пещерите. Тези занимания запълниха още две седмици.

Фейлемите се бяха върнали току-що в бивака – уморени, но натоварени с прясно месо и пълни торби ядки, когато Фейеламор Докуцука при огъня. Тътреше се като саката старица. Талия я бе ударила лошо в гърба, когато се стовари върху нея.

Мейгрейт бе слязла при реката да налее вода. Върна се с две пълни дървени кофи на кобилица и завари тримата си гости в странно наежени пози да спорят разгорещено с Фейеламор.

– Само триста?! – нададе вой тя. – Ами другите?

– Заклеха се да останат на Сантенар – осведоми я Еламай, макар че под напора на гнева ѝ се огъна назад като фиданка в ураган. – Няма да направят и една крачка под твое водачество, дори ти да им предлагаш единствения път към дома.

Фейеламор се разтресе от главата до петите. Мейгрейт се шмугна зад близкото дърво с опасението, че нейната господарка ще изпадне в передния си пристъп, но Фейеламор се овладя.

– А вие какво имате да ми кажете?

Впи във всекиго поред поглед, който би могъл да разтопи стъкло. Тримата обаче ѝ се опълчиха.

– Мейгрейт ни разказа за твоя позор – натърти Гетрен. – Щом намерим книгата, която си благоволила да загубиш, отиваме си у дома. Тоест в Мириладел!

– Мириладел не е наш дом! – разпищя се Фейеламор. – Ние сме фейлеми. Нямаме друг дом освен Талалейм.

Тримата се врътнаха и се отдалечиха с изопнати гърбове. Тя продължи да им крещи, но никой не я погледна.

– Мейгрейт! – провикна се тогава Фейеламор.

Мейгрейт остави кофите на земята. Знаеше какво и предстои.

Фейеламор пак щеше да я унижава и да и напомня колко е безполезна. Отново щеше да и отнеме чувството за собствено достойнство, което бе градила с толкова терзания.

„Не и този път!“ Другите фейлеми й бяха сторили голяма добрина. Подготвяше се усърдно, развиваше силните страни в съзнанието си и опознаваше докрай слабостите си. Стоеше пред прага на отърсването от оковите.

– Какво има, Фейеламор? – невъзмутимо се обади тя и излезе иззад дървото.

– Ти си ме предала! Заповядах ти да не им казваш нищо!

– Та те са от твоя народ – опита да се оправдае Мейгрейт. – Защо да не им отговарям, когато задават въпроси?

Розово-златистата кожа на Фейеламор потъмня до цвета на меден съд.

– Твоят дълг е към мен! Единствено към мен! – И защо да имам дълг към тебе?

– Защото те храних и обличах, а по-добро обучение не би получила от никой друг на Сантенар. Отдадох ти сто години от живота си!

– Не си го правила заради мен, а за да осъществиш гнусните си замисли.

– Няма значение защо съм го правила.

– А фейлемите казват, че...

– Фейлемите са овце! – презрително процеди Фейеламор. Мейгрейт прибягна до по-убедителния си довод.

– Аз изобщо не принадлежа към вашия народ. Немислимо е да имам дълг към тебе. Отричам се от тебе окончателно.

Тя затаи дъх в очакване на нападението. Очите на Фейеламор просветнаха и тя вдигна ръка. Мейгрейт вече разпознаваше принудата, макар че още не знаеше как да и противостои.

– Ти ще... – започна господарката и, но млъкна и се завлече към входа на пещерата. – Има някой там – прошепна и златистите й очи сякаш зяпнаха в безкрая. – Познавам това излъчване, тази защита. Невъзможно! Тя не може да се е върнала.

Измъкна се навън с превити рамене.

Мейгрейт си рече, че се връщат фейлемите, но у нея напираше неясно вълнение. В застиналия въздух се рееха пухкави снежинки, които незабелязано покриваха в бяло скалите. Мейгрейт видя как Фейеламор се промъква нагоре и изчезва от очите й наскоро крачка. Вдигна рамене, сгъна кожата си върху един дънер и седна до пещерата. Случваше се

снопове слънчеви лъчи да огреят това място за малко.

Извади сребърния писец от Хависард и го завъртя разсеяно между пръстите си. Спомни си как го използва да се съсредоточи на връщане преди няколко месеца. Питаше се дали двете каменни игли, които бе издялала, още са непокътнати. Фейлемите може и да ги бяха съборили. Раззриха се, когато чуха за портала на Фейеламор, но Мейгрейт не успя да прецени как се отнасят към нейния. Все едно. Тя вече не се нуждаеше от такива приспособления.

Бръкна в джоба си и каменното яйце удобно се намести в шепата ѝ. Внезапно я обзе увереност, че то е предоставен фокус, а входът на пещерата ѝ стига, за да отвори портал. Толкова време се заседа в тази долина и чакаше някакво вдъхновение да ѝ подсказе накъде да продължи. А шансът, който се откриваше, внезапно я накара да прозре, че е свободна. Защо пък не? Време беше за нов живот... на ново място. Фейеламор ѝ повтаряше до полууда, че е негодна. Нека сега сама се оправя с негодите си!

Мейгрейт стисна каменното яйце между свитите си длани, вдиша дълбоко и прикова съзнанието си в тази точка, за да създаде портал. И незабавно околността заплува пред очите ѝ, още преди дори да е намислила къде иска да се прехвърли. Но в гората над нея изпука съчка. Кой ли идваше? Фейлемите бяха прословути с уменията си да се прокрадват безшумно. Мейгрейт се подвоуми. Нямахше време да довърши портала, а не искаше да я сварят как се занимава с това. Тя се отказа, от опита.

Фейеламор се хлъзна по склона, приличаше на съживен насила труп.

– Някой се промъква! – избълва задъхана. – Усетих същото изкривяване на пространството както в Хависард. Сигурно е Мендарк, дошъл е да ми отнеме златото.

От челото ѝ капеше пот. Мейгрейт не спомена, че Фейеламор е доловила отварянето на портала. Наслаждаваше се на явния ѝ ужас.

Фейеламор влезе, гребна вода от кофата и я изгълта на един дъх. Застина, после започна да се олюлява едва забележимо – понякога изпаднаше в подобие на транс, за да се успокои. Мейгрейт я гледаше, но лек полъх я накара да настръхне. Обърна се бавно и видя старец само на три-четири крачки. Сивата брада и провисналата шапка бяха отрупани със сняг и лед. Зелените му очи сияеха. В едната си ръка стискаше тояга от тъмно дърво, но Мейгрейт не почувства никаква уплаха.

Пристъпи, готова да възкликне: „Кой си ти? Какво търсиш тук?“, но старецът я изненада – завъртя глава и опря показалец в устните си.

А в пещерата зад гърба ѝ дървената паница изтрака на пода. Фейеламор нададе пресеклив вик. Мейгрейт не се озърна. Старият мъж я ободри с поглед, после очите му продължиха да следят всяко Движение на Фейеламор, която се скова. Вместо Мендарк пред нея стоеше човек, когото отдавна бе забравила.

А изражението му се промени в сурова студенина. Той доближи и на Мейгрейт ѝ се прииска да го докосне.

– Гилиас! – ахна Фейеламор. Старецът кимна.

– Така ме наричаха преди време. Сега съм известен като Шанд. Дойдох да си върна онази, която е от моя род.

Шанд!... Мейгрейт харесваше това име, чувала го бе и преди като приятел на Каран. Фейеламор се изплю на пода.

– Гилиас, дори в разцвета на силите си не можеше да ми се опреш, а оттогава минаха много векове. Макар очевидно да ти е дарен дълъг живот, той те е похабил. – Гласът ѝ загубя с последната дума, но тя отхвърли страха. – Старец. И то глупав! Сега ще усетиш как треперят схванатите ти колене и как се замъгляват помътнелите ти очи.

Тя размаха ръка във въздуха.

Коленете на Мейгрейт омекнаха като масло, всичко се сля пред очите ѝ. Беше толкова жалка, че трудно си спомняше името си. Фейеламор имаше на разположение ужасяващи дарби, нейните илюзии вдъхваха безумие на всекиго. Мейгрейт не искаше Шанд да пострада, а в същото време копнееше той да остане тук, да отблъсне Фейеламор, както никой не бе успявал.

Старецът се разкикоти и илюзията се разсея като захвърлен парцал. Той също направи жест и защитният пръстен на Ялкара блесна в мимолетен слънчев лъч. Пренебрежителното движение подчертаваше отказа му да повярва в илюзията.

– Ти ми отне дъщерята – изръмжа Шанд. – Най-скъпоценния човек в живота ми. Погуби я. А сега идвам за разплатата.

Фейеламор сплиташе видения, от които Мейгрейт се свлече в гърчове на земята. Шанд не трепна. Противничката му опитваше какви ли не заблуди, но те се крепяха на самоувереност, а нейната просто се изпаряваше пред каменното хладнокръвие на стареца. Внушенията ѝ пък бяха безсилни пред гнева му.

Мейгрейт виждаше как се изчерпва смелостта ѝ. Да отстъпи пред Шанд за Фейеламор беше по-зле, отколкото сама да си отреже дясната ръка, но тя беше победена и го знаеше. Прикри се с илюзия за невидимост и изчезна. Старецът просто разпери пръсти към нея и си послужи с

Тайното изкуство. Тутакси премахна прикриващото въздействие. Тя веднага възстанови заблудата и Шанд не повтори заклинанието си, но Мейгрейт зърна лицето ѝ за миг. Стори ѝ се, че Фейеламор вие безмълвно от мъка и дори и стана неловко, че видя слабостта ѝ.

Очите на Шанд проследиха бягството на уж невидимата противничка.

– Няма да се върне скоро! – промърмори той.

Мейгрейт се почувства напълно объркана, но в душата ѝ бушуваше радост. По-прекрасен ден не бе имало в живота и. Тръгна бавно към Шанд, който свали шапката от главата си. Оказа се, че не е по-висок от нея.

– Защо дойде? – промълви тя плахо. – И кой си ти, Шанд? А той я гледаше прехласнато.

– Аз съм твоят дядо. – Протегна ръка и тя я стисна. – Ялкара и аз сме родителите на Аелиор, твоята майка.

Прегърна я и топлотата му, увереността заляха Мейгрейт като вълна, от която бликнаха сълзи в очите ѝ. Дватамат слязоха смълчани към любимото ѝ място при реката – малка площадка от сив камък, подаваща се над късата трева. Тя не пускаше ръката му. Когато се обърна отново към него, лицето ѝ беше мокро.

– Не съм плакала от дете. Фейеламор не търпеше сълзи. Струваше ѝ се, че ще се пръсне от нетърпеливо очакване. Шанд знаеше отговорите на най-важните за нея въпроси – коя е, как се е появила.

– Разкажи ми за Аелиор. И за моя баща. Разкажи ми всичко! – Но преди той да отвори уста, Мейгрейт го спря: – Чакай, искам да ти покажа нещо. Моите малки съкровища, макар и да не знам защо са толкова ценни за мен.

Извади внимателно сребърния писец и подложката за писане, вече доста поомачкана, на която се виждаше единствената дума „Аелиор“.

Шанд се вторачи смаян в реликвите.

– Аз подарих този писец на баба ти. Първият ми подарък за нея... Откъде го взе?

– Двете с Фейеламор се прехвърлихме в Хависард през портал. Тя се боеше, но аз се почувствах добре там.

– Този писец ме връща към прекрасни спомени... и към много тежки. За Ялкара нямаше по-скъпа вещ, но не можеше да я пренесе през портала.

– Разкажи ми за Аелиор.

Шанд сподели с Мейгрейт страшната история и я завърши с

думите:

– Фейеламор я отвлече, за да я чифтоса с мъж от фейлемите и да има своя трикръвна.

– Аз ли съм трикръвна?! – ахна Мейгрейт.

– Да, ти.

– Като Каран!... Дали затова винаги ми се е искало да бъде нейна приятелка?

Шанд трепна, но не пожела да я разпитва.

– Каран... Това обяснява много неща. Ти приличаш на нея, но в същото време си съвсем друга. Ама че съвпадение! Или пък не... Твърде вероятно е вие двете да сте единствените живи трикръвни на този свят.

– Шанд, а кой е бил баща ми?

– Не знам. Това сигурно е известно само на Фейеламор.

Чак тогава Шанд си спомни за Игър, който бе чакал търпеливо цяла сутрин, за да не им попречи.

– Имам още една изненада за тебе.

Старецът се надигна пъргаво и кресна с все сила. Гласът му отекна из долината. Игър ги доближи, накуцвайки, без да крие колко е притеснен. Изглеждаше състарен, дебелите лещи на очилата изкривяваха очите му.

– Игър! – Мейгрейт скочи и се втурна към него. – Колко се тревожех за тебе! Фейеламор ме уверяваше, че си умрял в Катаза.

– Малко оставаше – отвърна той, – но това вече е минало.

Тя прегърна и него – без страст, съвсем приятелски. Доскоро не си позволяваше да проявява чувствата си, а сега това изобщо не я засягаше. Игър понечи да плъзне длан по хубавата ѝ коса, но не се осмели.

Накрая Шанд се изправи.

– Не бива да оставаме тук. Дадем ли повече време на Фейеламор, ще измисли как да ни нападне. Мейгрейт, какви са твоите намерения?

Тя не знаеше какво да стори.

– А ти какво би искал от мен?

– Да искам ли? – учуди се Шанд. – Този твой живот приключи. Ти какво искаш да правиш отсега нататък?

Мейгрейт не можеше да свикне с мисълта, че може да е нужна някому, без той да се опитва да я използва. Представата за свобода още ѝ изглеждаше чужда.

– Искам да знам коя съм, да науча всичко за своя род. Искам да намеря своето място в родовите Предания.

– Ще си тръгнеш ли оттук с нас? – почтително попита Игър. – Поне докато решиш накъде ще продължиш.

– Но защо ме питаш толкова нерешително? Все още сме приятели, дори ако не можем да бъдем по-близки.

– И твоят живот се промени коренно, и моят – тихо отвърна Игър. – Разминах се със смъртта – той се подсмихна криво, – макар и не на косьм, както са ти внушавали. Паднах до дъното и отново се изправих, не съм същият като преди.

– Потегляме ли към Туркад? – подкани ги Шанд.

– Щом предпочиташ да се запътиш натам – съгласи се Мейгрейт, – ще се радвам да дойда с вас. За мен всяко място е като всички други. Но бих искала да надникна в Огледалото, ако е у вас...

Шанд ѝ го подаде безмълвно. Тя го разгъна на дланта си и понечи да го върне.

– То е твое – спря я Шанд.

– Мое ли?! – изуми се Мейгрейт. – Не мога да го проумея, но дори да е вярно, не ми се ще да го получа тук. Нека го взема, когато пристигнем.

Шанд прибра Огледалото и тримата излязоха от долината. Не припираха, но пък съзнаваха, че няма време за губене. Предстояха съдбоносни събития.

По пътя Игър най-сетне трябваше да признае пред себе си, че вече няма да бъде близък с Мейгрейт. Трудно се примири с изгубените надежди. И макар да не показваше това пред Мейгрейт, душата му отново загубя като камък за всички останали.

22. Среца

Откакто потеглиха от Готрайм, Каран и Талия вървяха неуморно от изгрев до залез всеки ден, но газенето в калта и кишата ги изтощаваше и очакваха да се доберат до Туркад след цяла седмица бъртене по пътя.

– Много се умълча напоследък – подхвърли Каран на седмия ден, докато изкачваха каменист рид.

Горе Талия се облегна за малко на паянтова ограда.

– Мислех си за Лилис... Питам се какво ли прави.

– И за Джеви, нали? – И за него.

В ранния следобед се довякоха до моста над река Сабот, чиято поправка след разрушенията от обсадата миналото лято още не бе

довършена. Видяха по средата само три редици заковани дъски. Наложих да чакат ред, за да минат, и май нямаше да се озават скоро на отсрещния бряг. Пред тях цяла върволица каруци се тътрузеше мудно по дъските.

Каран крачеше насам-натам и проклинаше войната, моста, некадърността на строителите му и тъпотията на всички колари. Особено красноречива беше за наглостта, алчността и покварата на човека, който управляваше града – Мендарк. Талия я слушаше, без да се обажда.

– Страх ме е! – избълва накрая Каран. – Убедена съм, че нещо лошо е сполетяло Лиан. Нали знаеш, че все има нужда някой друг да се грижи за него.

– Няма да се забавим много – успокои я Талия. – Ето, тръгна и последната каруца. Олеле, колко е претоварена...

Вехтата каруца като че щеше всеки миг да се разпадне пред очите им.

– Ама защо пъпли така!

– И аз щях да внимавам, ако карах каруца по онези дъсчици.

– Кобилата не ми се вижда доволна от живота... Костеливата сивкава кобила се запъна наред моста. Каруцарят скочи пред нея и задърпа поводите, но тя отказваше да помръдне.

– Мразя този град! – изсъска Каран. – Само туркадци са способни да нахвърлят малко дъски, вместо да поправят моста. Я погледни – ей там са струпани толкова греди, а никой не ги е пипнал.

– Но какво... – заекна Талия.

Каран се извъртя рязко. Коларят псуваше и налагаше кобилата с камшика. Тя мятеше глава и копитото на единия заден крак се хлъзна по ръба на дъската. Животното зарита с предните крака, каруцата се върна малко и едно колело хлътна встрани от ръба. Коларят изрева, кобилата зацвили, каруцата се килна.

– Горкото добиче! – кресна и Каран. – Талия, идвай с мен! Тя хукна по средната редица дъски.

Талия я следваше по-предпазливо, защото дървото беше мокро, а не ѝ се падаше отвисоко в реката, придошла от неспирния дъжд, примесен със сняг.

Тантурестият мъж на средна възраст, който нямаше не само коса, но и вежди, биеше немилостиво наплашената кобила. Бузите му отдавна се бяха набръчкали от злоба и отчаяние.

– Дърпай ма! Тегли по-силно, кранто проклета!

Кобилата се напъваше немощно в хамутите, но каруцата се

накланяше все повече, толкова отрупана с товар, че осите ѝ се огъваха. Каран притича.

– Режи хамута – извика тя, – иначе ще останеш и без кон! Коларят изхленчи и напразно изплюща с камшика във въздуха.

– Жена ми ще ме убие...

Каран се опитваше да укроти животното, но каруцарят пак се разпсува, а и заради побоя нямаше надежда кобилата да се успокои скоро. Пак се надигна на задни крака като могъщ побеснял жребец. Каран едва не политна във водата.

Задържа се, стиснала оглавника с едната ръка, а с другата освободи ритлите и товарът се изсипа – дървени сандъци, бъчонки с вино, гърнета с мед и делви с туршия.

Коларят стовари болезнено камшика по рамото ѝ.

– Ти ме съсипа ма!

Кобилата зарита пак с предните крака, плъзна се по дъските и се заклеши между тях. Каруцата се наклони силно напред и остатъкът от товара се стовари на моста. Кобилата висеше на хамутите, риташе и цвилеше, накрая ремъците се скъсаха и животното падна с главата надолу в реката.

Лицето на Каран се изопна, но кобилата се подаде над водата далеч надолу по течението, измъкна се тромаво на заледения бряг и се повлече на юг.

Задницата на каруцата се бе стоварила със сила върху моста, изкърти дъска заедно с всички пирони и разтроши временния парапет. Последните сандъци се разпукваха по моста и съдържанието им цопваше в реката.

Всичко притихна, чуваше се само вайкането на коларя.

– Ти ме погуби ма! Жена ми ще ме изхвърли от вкъщи. – Вторачи се в Каран и Талия. – Ей, ще ви съдя и за последния грайнт, дето го загубих заради вас!

Каран го изгледа с погнуса.

– Съди ме, вдън земя да пропаднеш!

Мина по останалите здрави дъски, а тантурестият мъж, който, още стискаше камшика, заудря глава в грубо одяланата дървения.

Каран нямаше пропуск, бе изхвърлила предишния преди много седмици. Затова, се забавиха при портата и тя едва се съдържаше да не обсипе с обиди стражниците, но те познаха Талия и се съгласиха да пуснат двете жени. Написаха временен пропуск на Каран и им махнаха да

влизат в града.

Двете тръгнаха по нагорнището към щаба на Игър в старата крепост на хълма над цитаделата. Там научиха, че Игър се е запилял нанякъде предишния ден, без да каже нищо никому. Шанд също го нямаше.

– Тук ли е Лиан? – кресна Каран в лицето на стража. Опръскана с кал от главата до петите, тя приличаше на бежанка от войните.

Войникът вирна глава и се обърна към Талия.

– Доколкото знам, задържан е в цитаделата – отвърна хладно.

– Задържан ли?! Каран вече тичаше.

– Не можеш просто така... – опита се да я спре Талия, но повлече крака подире ѝ.

Цитаделата не беше далеч и улицата се спускаше натам, Талия обаче не се надяваше да догони Каран.

Яката двукрила порта беше отворена – знак за цял Туркад, че Магистърът пак е наложил властта си над града. Двама стражници във великолепни униформи и лъснати ботуши се облягаха от двете ѝ страни. Каран се шмугна към онзи отдясно, но когато той се наклони да я спре с дръжката на копието, тя рязко смени посоката, профуча между двамата и препусна през двора към парадния вход.

Вторият страж изруга и кресна:

– Ще ни отсекат главите заради нея!

Той вдигна копието и замахна. Талия му извика с най-властния си тон:

– Стой!

Войникът изви глава, щом чу познатия глас, но реши, че тя също е подгонила Каран, и метна копието.

Острието се заби във вратата до рамото ѝ. Тя се озърна, изгърва дръжката на вратата и тежката дървена плоскост я халоса, завъртайки се обратно. Каран залитна и падна на настлания с плочи двор. Можеше само да гледа как първият войник се приготвя да я пониже с копието. В този миг Талия го цапардоса с юмрук и го просна в несвяст.

Каран скочи и се втурна покрай сградата на цитаделата, и нахълта през по-малка врата отзад. Претича край дремещ страж, свърна по страничен коридор и стигна до стълба, по която можеше и да слезе, и да се качи.

Помъчи се да върви спокойно надолу, макар че не би заблудила и най-лишения от наблюдателност човек. Цялата беше плувнала в пот, а лицето ѝ още малко щеше да добие цвета на червената ѝ коса. Знаеше как да стигне до тъмниците. Молеше се само да не Са напъхали Лиан

отново в онази гнусна дупка.

Чак на най-долния етаж се натъкна на друг войник.

Той я изпъди, но Каран първо успя да се убеди, че Лиан не е тук. Върна се вихрено на горния етаж, огледа, и изтича още по-нагоре. Вече само таванът я делеше от приземието. Тук бяха много от канцелариите в цитаделата – на ковчезника, приставите, писарите и чиновниците. От другата страна започваха кухните и складовете.

Тя не знаеше къде да търси. Загриза я страхът, че са го осъдили и екзекутирали.

Тръгна бавно, потънала в покруса.

– Ей, ти! – изрева огромен страж от отсрещния край на коридора.

Каран се потули зад ъгъла и видя още един коридор, водещ към канцеларии. Мина покрай отворена врата, скочи в стаята, затръшна вратата, отстъпи гърбом и се блъсна в някого. Човекът беше висок и неимоверно силен, със студени пръсти и еластична кожа, от чийто допир тя настръхна. Изви се в хваналите я ръце и вдигна глава към лицето на Вартила. Щеше да припадне, но и Вартила изглеждаше стъписана. До вратата стоеше още един уелм.

Преди да се запита какво правят уелми в цитаделата, където се разпореждаше Мендарк, Вартила ѝ поднесе още една изненада – пусна я. Е, бездруго нямаше къде да се дене. Виковете отвън се усилиха, тряскаха врати по коридора.

Каран се промуши във втората стая, искаше да седне и да си поеме дъх. Огледа се и видя срещу себе си Лиан, зяпнал озадачено нахлулите въоръжени стражници. На масата пред него бяха пръснати книги и документи. Сърцето на Каран пропусна един удар. Тя събра цялото си достойнство и седна пъргаво до него на скамейката.

– Не казвай нищо – заръча му.

Стиснаха ръце под масата и изгледаха високомерно войниците. Уелмите пък скръстиха ръце на гърдите си и просто не допуснаха стражниците във вътрешната стая. Дошлият със стражата Мендарк се зъбеше, особено щом видя заради кого е връвата, но уелмите спазваха получените заповеди и не позволиха и на него да влезе.

– Само едно ще ти кажа – добродушно промърмори Лиан. – Да не си посмяла да повториш колко нескопосано съм се опитвал да те спася аз!

Каран обви шията му с ръце и го целуна по устните, като го изцапа обилно с кал. И преди той да помисли не е ли това сън, от който ей сега ще се събуди, тя стана и го дръпна за ръката. Озърна се и изви вежда,

Вартила ѝ кимна. Каран спря пред Мендарк и дланта на Лиан се напрегна в пръстите ѝ. Всички се смълчаха, дори закъснялата Талия сгуши глава в раменете си.

Но този път нямаше сблъсък. Устните на Магистъра трепнаха в иронична усмивчица. Вартила също се позасмя, което беше твърде рядка гледка.

– Никакъв съд – отсече Каран. – Лиан не е направил нищо лошо и повече не бива да го държиш под стража. – О, няма да съдим Лиан! – потвърди Магистърът. – Талия сне вината от него. Но твоето положение не е същото. Недей да напускаш Туркад, Каран.

Отмести се и тя го подмина. Лиан вървеше до нея, макар че съвсем скоро се бе отказал от патериците и се клатушкаше силно. Вартила и другият уелм носеха след тях книгите и документите, с които Лиан се занимаваше.

Талия ги настигна.

– Ще се оправите и сами, нали? Нямамте нужда от мен, надявам се.

– Благодаря ти – рече ѝ Лиан. – Желая ти щастие с твоя любим. Тя се изчерви и се отдалечи припряно.

– Къде отиваме? – попита Каран.

– В крепостта на господаря – отговори ѝ Вартила. – Той ми заповяда да пазя Лиан дори с цената на живота си.

– А за мен какво каза? – пресекна гласът на Каран.

– За тебе не е заповядал нищо. Но ще си позволя да предугада волята му. – Мрачният ѝ смях напомняше за стърженето на ръждясали зъбни колела. – Ще закриляме и тебе до завръщането на Игър.

Каран не продума повече, само не пускаше ръката на Лиан, докато се влачеха след Вартила към навъсената твърдина на хълма. Открай време си знаеше, че ще трябва да се разплаща за стореното в Каркарон, но въпреки това се смръзна от думите на Мендарк. А болезненото куцукане на Лиан я натъжаваше безмерно. И беше толкова измършавял.

Влязоха през портата, където нямаше натруфени стражници – войниците носеха полеви униформи, но гледаха зорко и сурово. Вартила ги поведе по широк коридор. Тук тъмните каменни зидове бяха осветени мъждиво като в затвор.

– Нямамте ли някоя... по-уютна стая? – смънка едва чуто Каран. Желанието да остане насаме с Лиан я изгаряше отвътре, но не искаше да се свират в някоя килия. Вартила издаде гърлен звук, който може и да беше кикот.

Изкачиха няколко стълбища и тръгнаха по поредния неприветлив

коридор. Вартила отключи скрибуцаща врата и им посочи да влязат. Стаята беше просторна, макар и унила като всичко останало в крепостта. „Можеше да е и по-зле“ – утеши се Каран.

Вартила отиде до прозореца със скованите си крачки и отдръпна завесите. Щом нахлу светлина, стаята изобщо не ѝ се видя толкова неприятна. Стените бяха покрити до половината с лъскави дървени панели, а кремовата боя до тавана успокояваше очите. И простичкият килим на пода, и завесите бяха наситеночервени. През отворената врата към спалнята се виждаше огромно ложе с балдахин, а зад него – баня, облицована с каменни плочи.

На средата в нея имаше голяма квадратна вана, до нея стърчеше желязна печка с огромен котел. Вартила го напълни с вода и запали печката.

– Щом водата се сгорещи, завъртете този кран. И не забравяйте да допълвате котела, за да не изври всичко. Ще заръчам да ви донесат вечеря.

Тя излезе, Каран и Лиан се спогледаха. Каран се смути, но той протегна ръце към нея.

– Не мога да повярвам, че най-сетне те виждам...

Тя налетя толкова бурно, че го събори, и доизцапа лицето му, докато го целуваше. Накрая се озоваха опрени в ръба на ваната.

– Какъв е този смешен шум? – сепна се Лиан по някое време. Каран отвори очи – в банята се кълбеше мъгла.

– Водата е завряла! – Завъртя кранчето и във ваната шурна кипяща струя. – Ей, я запуши ваната, преди всичко да е изтекло в канала!

Скоро Каран пусна и студената вода, сапунени мехури запълваха цялата вана. Тя въздъхна.

– Гореща вода! Дори не помня кога съм се топвала за последен път. Обърни се, докато се събличам, моля те.

– Не те помня толкова свенлива – промърмори Лиан, обзет от съмнения, че отношението ѝ към него доста се е променило.

Каран прихна и го целуна по носа.

– Лиан, не съм се къпала от седмици. Сега съм отвратително мръсна и не искам да ме виждаш такава. Щом се измия, зяпай ме гола, докато ти излезе дим през ушите, ако щеш. Обърни се, моля те.

Лиан се ухили и отиде в другата стая, където на масата бе сложен отрупан с блюда поднос. Залости вратата към коридора, изяде къшей хляб, подреди книгата си на бюрото и оправи леглото. Чак тогава Каран го повика:

– Вече можеш да влезеш.

В гъстата пара трудно различаваше ваната. Червената коса на Каран провисваше на мокри къдрици, лицето ѝ също руменееше.

– Я гледай настрана, докато се събличам – заяде се Лиан.

– Глупости! Ще те разгледам целия, и то веднага. Лиан смъкна ризата.

– Ама че си кльощав! – разтревожи се тя. – Броят ти се ребрата. Дойде ред и на панталона.

Каран се ококори и се надигна във ваната. Над глезените на Лиан се набиваха на очи широки червени ивици, където заледените окови бяха остъргали и кожа, и месо. Тя докосна грозните белези.

– Още ли те боли?

Лиан не отговори, зяпаше я във вцепенен унес.

– Да, малко... – смънка след проточилото се мълчание. Каран го дръпна да влезе във ваната.

– Помниш ли онази игра в Голямата кула на Катаза?

– Коя от всички? – ухили се лукаво той.

– Състезанието кой има повече рани. Победих те, и още как!

– Помня, че се присмиваше на това колко съм пострадал, но се увлече в самохвалството.

– Ти се беше възгордял и трябваше да ти посмачкам самочувствието. А играта...

– Хайде, казвай, че ми е студено.

Тя пак пипна дълбоките зараснали рани по прасците му.

– Край на играта. Печелиш! Той се усмихна до ушите.

– Оттогава ми смачкаха самочувствието още по-силно. Имам нужда от малко насърчение.

Каран пак го огледа от главата до петите.

– Не ми се вярва, летописцо! Потапай се!

Лиан потъна в прегръдката ѝ.

Лиан лежеше напреко върху постелята, но едната му ръка още обвиваше кръста ѝ. Каран не можеше да заспи. Примъкна се по-близо до него, но той не шавна. Този мъж си беше избрала, не искаше друг. Но от тяхната близост нямаше да има плод – нали трикръвните бяха ялови? Край на рода и. Не можеше да роди наследник на любимия си Готрайм, нямаше на кого да предадат родовите Предания. Как ли ще постъпи Лиан, когато сподели с него? Не можеше да познае. За такова бъдеще никога не бяха говорили.

Толкова имаха да си кажат, че и цял месец нямаше да им стигне. През първия ден рядко продумваха, достатъчно беше телата им да са едно до друго.

Но после Лиан изслуша с жадно внимание разказа ѝ и макар че тя се запъваше, отплесваше се, а и понякога си противоречеше сама, това нямаше никакво значение за него.

Историята ѝ се проточи повече от ден с късното ставане от леглото и отскачането до покрива на цитаделата, откъдето разглеждаха града (а пазещите ги уелми не се отдалечаваха от тях). Прекъсваха и да похапнат по четири-пет пъти, а следобед се сгушиха в леглото под приятното прашене на дървата в огнището и тихото шумолене на снега по перваза.

– Как събра смелост да направиш това, за което отиде в Каркарон? – попита я Лиан.

– Мислех си за тебе и твоята доблест, когато те унижаваха и измъчваха Мендарк и Рулке, когато знаеше, че целият свят е срещу тебе, дори аз! Лиан, толкова съжалявам... Но ти не се предаде. Предизвика самия Рулке с надеждата да ме спасиш от него. Как бих могла да си позволя мекушавост? Значи трябваше да правя каквото Рулке поиска от мен. Иначе твоите страдания нямаше да свършат. Но оттогава трудно заспихах, все се безпокоях какво ли ще си помислиш за мен.

– По-добър приятел не бих могъл да си намеря. Ето какво мисля.

– Рулке обаче се провали, а и аз заедно с него. Страх ме е, Лиан. Някой ден ще дойде да ме хване. Сам ми го каза. Щом се подготви, всичко ще започне отново и какво ще се случи тогава? Толкова съм гузна... Каквото и да сторя, повличам цяла лавина от беди.

– Същите мисли глождат и мен – призна си той.

– И как се справяш с тях?

– Правя най-доброто, което мога да измъдря, и оставям тревоги те за по-късно. – Той поумува и добави: – Научих много за себе си през последните месеци и разбрах, че сам си навличам нещастията.

– Що за дивотии говориш! – възкликна Каран.

– Така е! Толкова се настървих да науча цялото предание, че не ме интересуваше какво върша. Но вместо само да наблюдавам, постоянно се намесвах от любопитство какво ли ще стане нататък. От дадох се на страстта си към Преданията безогледно, без да се съобразявам с никого и нищо. По моему бях алчен като Мендарк, като. Тенсор, като всеки друг!

– Е... – не намери думи Каран. – А с какво се занимаваше през

последните седмици? Как запълваше дните си, освен с копнежи по мен?

– Те не ми оставяха много време – засмя се Лиан. – Каран, правя каквото и досега. Трудя се над преданието си. Да де, над преданието за Мендарк, както той предпочита да го нарича.

– Какво?! – Каран се задави с глътката и обсипа с пръски огнището. – След всичко, което той ти причини?!

– Аз съм му длъжник за обучението и той настоява да си изплатя дълга. Прав е, не мога да му откажа.

– И как ти върви работата?

– Твърде зле! Не е каквото се иска от мен. Виждам, че съм позор за занаята. Дори велик разказвач като мен... – лъчезарната му усмивка сгря и нея – ... не би успял да състави такова предание, без истината да пострада.

Лиан изобщо не спомена скрития си замисъл. Навсякъде имаше шпиони, Мендарк сигурно се бе погрижил да ги подслушва дори тук.

– Ами откажи се. Какво ще ти направи?

– Напълно е по силите му да ме съсипе. Все още разполага с голяма власт. Една думичка, изгървана от Мендарк, и... повече никой няма да ме наеме като летописец. Но не това ме възпира...

Той стисна устни и се вторачи в пламъците. Каран хвана ръката му.

– Боиш ли се от нещо?

– Не. Толкова ме дразни, че не знам какво всъщност се е случило по времето, когато прибегнали до Забранените опити. Все се заблуждавам, че съм на прага на извънредно любопитни разкрития.

– Какви?

– Де да знам! – отвърна той с досада. – Тъкмо затова не мога да се откажа.

Мина едва седмица от пристигането на Каран в града, а тя вече се измъчваше от желание да се прибере в Готрайм.

– Няма да те пуснат – вразумяваше я Лиан. – Стражниците на портите са предупредени за тебе.

– Длъжна съм да си отида у дома! Ти няма ли да дойдеш?

– Хайде да си опитаме късмета.

Събраха си багажа и поеха към рядко използвана, потулена западна порта. Каран скри косата си под ниско нахлупената качулка. На портата пазеше само възрастна жена с благо лице, която обаче дори не пожела да погледне документите им.

– Каран от Банадор, върни се в града. Ще си загубя старата глава,

ако ти позволя да си тръгнеш.

Каран се извърна засрамена и ядосана.

– Да отидем на пристанището. Ще си платим да ни качат на някой кораб.

– И как ще платим? Имам само две медни монети. А ти?

– Един-единствен сребърен тар.

– Няма смисъл, Каран. Дори да се измъкнем, ще дойдат, за да те отведат. Къде можем да се подслоним, щом нямаме пари?

– Защо не ме оставят на мира? – изхлипа тя.

Следобед Каран реши, че няма друг избор, освен да отиде при Магистъра. За нейна изненада я пуснаха веднага в канцеларията му. Мендарк я изгледа иззад огромната абаносова маса.

– Защо си се заял с мен? – сопна се Каран. – Защо ми е забранено да се прибера вкъщи?

Устните му бяха толкова изтънели и синкави, че тя неволно се уплаши.

– Защото помагаше на Рулке и още не сме ти потърсили сметка. Когато се върнат Игър и Шанд, може и да те съдим. Или... ако предпочиташ, ще си изкупиш вината с подобавачи за една трикръвна услуги!

Усмихна се с уродливите си устни, а Каран я полазиха тръпки. Всеки искаше да я използва. Проклятието на трикръвните. Нямахше как да избяга и от произхода си.

23. Парадоксът на огледалото

Лиан загуби цяла седмица в безплодно ровене, но нямаше архиви от времето, когато Рулке е бил пленен. Разполагаше само с книгата, които Мендарк вече му бе дал, собственоръчно написани от Магистъра. Каза си, че това е странно – Съветът обикновено полагаше усърдни грижи в Преданията да няма пропуски.

Знаеше, че спомените на Игър за онези събития са се заличили, но в този свят, обсебен от своите Предания, другите членове на Съвета би трябвало да са оставили записки. Само че всички те отдавна бяха покойници. Дори установи, че и младите сред тях са умрели не по-късно от една година след Забранените опити. Брей, че любопитно...

Опита се да поговори със старшата архиварка на Мендарк, тя обаче не прояви никаква склонност да му помогне. Игър още не се бе върнал. Сещаше се за един-единствен човек, който би могъл да знае нещо. Лиан

се запъти към вилата на Надирил. Библиотекарят се възстановяваше от болезките в белите си дробове. Завари го да седи в леглото, отпуснал ръце на аления юрган. Изглеждаше заспал, но веднага отвори съзлящите си очи.

– Как си днес? – почтително попита Лиан.

– По-добре – изхърка Надирил. – Днес може да стана от леглото за малко. Много мило, че отдели време да ме навестиш. Напоследък съм скучен събеседник. Но ти не си дошъл от безпокойство за здравето ми. Искаш нещо. Казвай.

Лиан сподели проблемите си.

– Разбира се, записали са своите впечатления от събитията! – увери го Надирил. – Всеки член на Съвета и до днес е длъжен да попълва Преданията.

– Има само един разказ – на Мендарк. Другите дори не са отбелязани в каталозите.

– Хм... – Очите на библиотекаря заискриха. – Ама че предизвикателство! Убеден съм, че всичко се обяснява просто, но ти не напираш да разпитваш Мендарк, нали? Я дръпни шнурчето на звънеца, ще закусим заедно, после ще видим как ще се почувствам.

Лиан бе похапнал, но имаше приятни спомени от гостоприемството на Надирил и не остана излъган в очакванията си. След закуска наеха носилка и стражниците веднага ги пропуснаха в цитаделата.

– Нека се опра на рамото ти – помоли дрезгаво библиотекарят и съзлязоха поляка в архива.

Този път старшата архиварка не посмя да им откаже каквото и да било, защото Надирил беше член на Съвета. Но и той потвърди съвсем скоро, че не са запазени други документи на Съвета от времето на Забранените опити.

– Ти спомена веднъж, че опасните книжа се съхраняват на отделно място – пристраши се Лиан.

Надирил го стрелна с пронизващ поглед.

– Така е – онзи трезор, в който Игър те завари. Но дори в тайния архив няма да намериш описание на Опитите. Все пак ще проверя. Ти не бива да идваш с мен – добави той, когато Лиан се изправи да го придружи. – Заеми се с административните архиви от същите години. Може да има нещо за доставки и товари. Провери всичко.

Не се видяха повече този ден, но Лиан попадна на нещо интересно и го съобщи на Надирил на следващата сутрин. Библиотекарят пак се почувства зле и остана в леглото, а Лилис се навърташе наоколо и

гледаше укорно Лиан.

– Виж това. Беше пхнато във вехта папка за товарителници. – Даде на Надирил късчето хартия. – Копие от разписка, издадена на Юван, която е прехвърлила на Мендарк книгата, останали след смъртта на сестра и Ниван.

– Ниван е била сред седмината членове на Съвета в онези години – кимна библиотекарят и прочете разписката. – Тук са изброени документите и един от тях е озаглавен „Моето сказание за Опитите и пленяването на Рулке“. По-долу е посочено, че книгата са непокътнати и са приети в изряден вид за съхранение в цитаделата.

– Нали тъкмо това ме спъва! – раздразнено промърмори Лиан. – Никъде другаде не са споменати!

– Дори в секретния архив – осведоми го Надирил. – Необичайно... Все пак има всевъзможни причини и начини да се изгубят за цяло хилядолетие. Лиан, уморен съм. По-добре ела утре.

Библиотекарят затвори очи, а ученичката му побърза да изпроводи госта. На прага Лиан докосна ръката ѝ.

– Как върви при Талия и Джеви?

– Не е на добре. Когато Талия се върна, уж всичко беше прекрасно. Джеви толкова и се радваше, а после нещата се объркаха...

– Как?

– Не знам какво му е казала, ала той изведнъж се затвори в себе си и се умълча. Попитах го, но той не изтърва нито думичка. Опитах се да му втъпя, че Талия го обича, а той ми се разсърди. Същински ужас! Джеви никога не ми е крещял досега. Дори когато правех бели като малка, търпеше и се държеше мило. Пак отплава нанякъде с Пендер. Не знам какво да правя. Горката Талия съвсем се омърлуши.

– И аз не знам какво да направя – рече ѝ Лиан. – По-добре ги остави да се разберат сами.

На следващия ден Каран и Лиан вървяха, хванати за ръце, от цитаделата към евтина закусвалня, но зърнаха Игър да стърчи над тълпата.

– Къде ли е бил? – подхвърли Лиан.

– Защо да ме е грижа? – Каран го дръпна. – Да вървим, гладна съм.

– Почакай малко, може би има някакви вести. – Той заби пети в калдъръма, а гъмжилото пред тях се разреди. – Ей, Шанд е с него. А коя е жената до тях?

– Мейгрейт! – ококори се Каран.

Пак изпадна в затруднение. Мейгрейт я въвлече в цялата тази

противна бъркотия, но двете споделиха много опасности и между тях възникна мисловна връзка. Каран бе успяла да надникне в изтерзаната ѝ душа. А после Мейгрейт поведе армия да освободи Банадор и обяви на всеослушание, че го прави заради приятелката си Каран. Затова беше готова да ѝ прости всичко.

– Мейгрейт! – развика се тя. – Шанд! Тримата се обърнаха.

– Каран! – провикнаха се едновременно Мейгрейт и Шанд. – Как се озова тук?!

Каран им обясни набързо.

– А ти къде беше? – взря се в приятелката си.

– След войната в Банадор Фейеламор ме принуди да отида с нея в Елудорската гора. Там бях от есента, ако не броя двете прехвърляния в Хависард през портал.

– Хависард! – опули се Лиан. – Трябва да ми разкажеш всичко, за да го добавя в сказанието.

– Това е летописецът Лиан – представи го Каран. Мейгрейт го огледа придирчиво.

– Виждала съм те в Нарн преди около година. Радвам се, че си намерил Каран. – Тя му протегна ръка. – Каран, няма да повярваш какво ми се случи – аз намерих свой път. Шанд ми е дядо!

Сияеше като щастливо дете.

– Лиан ми разказа. Но ти ще ми обясниш ли...

– Виждам, че ви предстоят дълги разговори. – Игър ги накара да се отместят от средата на улицата, за да мине натоварена каруца. – Защо не отидете да закупите за моя сметка?

Подхвърли златна монета на Каран, която щеше да я запрати в лицето му, но Лиан я улови пръв.

– Няма ли да дойдеш с нас? – попита Шанд.

– Радостта от срещата е ваша. А аз прекалено дълго пренебрегнах задълженията си. Утре в девет ще се съберем на съвет. Не закъснявайте!

Докосна шапката си и закри нагоре, следван от войници.

– Аз го нарах... – промълви Мейгрейт, загледала подире му.

Събраха се в крепостта на Игър, в малка стая на първия етаж. За разлика от покоите на Мендарк тук цареше строга простота. Широките дъски на пода не бяха покрити с нищо, имаше дълга маса с тежки дървени столове без тапицерия. Подредените в камината дърва не бяха западени. Въздухът натежаваше от студена влага.

Дойдоха Игър, Мендарк и Талия, Надирил в стол на колелца и

Шанд. Аакимите още не се бяха върнали. Каран и Лиан влязоха последни, смееха се на някаква шега. Игър им се намръщи.

– Свиках тази среща – започна той, – за да обмислим случилото се след Каркарон и да обсъдим има ли нови начини да нападнем враговете си. Предлагам всеки да разкаже – накратко, моля! – какво е преживял, после ще видим ще ни осени ли някаква идея.

– Да отнемем златото от Фейселамор и да направим нова флейта! – отсече Мендарк.

– Днес приумицата ти ми харесва още по-малко от предишния път – отвърна Игър.

– Аз обаче подкрепям Мендарк – намеси се Шанд, макар и да гледаше печално.

Всички се размърдаха, когато Мейгрейт стана да говори последна. Игър се вторачи в нея с неплоден копнеж, но тя не го погледна нито веднъж. Лиан осъзна какво желание измъчва Игър, разбра и че Мейгрейт го е отблъснала веднъж завинаги.

– Всички налягаме умовете си над парадокса на Огледалото – обобщи пълководецът. – „Може да го използва единствен онзи, който знае начина, той пък е скрит в самото Огледало.“ Какво ли може да означава това?

Отговориха му с мълчание.

– Питам се дали знаците, гравирани по рамката, са свързани с това – обади се накрая Мендарк. – Знаем, че ги е нанесла Ялкара, преди да се прехвърли на Аакан.

Шанд трепна видимо.

– Какво ти е? – учуди се Магистърът.

– Тя спомена нещо...

– Казвай! – възкликна Мендарк.

– Въздушният поток в портала бучеше и не я чувах добре.

– Добре де, разрови паметта си! – троснато го посъветва Магистърът. – Току-виж, намериш ключа към тайната.

– Аз умувах дълго над този парадокс – намеси се Лиан. – Всъщност отговорът е очевиден.

Той огледа седящите в стаята с изражение на блажена невинност. Всички го наблюдаваха втренчено. Мендарк не издържа пръв.

– И що за отговор е този?! – отприщи се яростта му.

Лиан му се усмихна, помълча още малко, за да засили напрежението, и отвърна:

– „Огледалото знае!“ Настроено е да разпознае Аелиор и да я

наУчи как да го използва.

– Аелиор е мъртва, малоумнико! – изръмжа Магистърът.

– Е, да, но според мен Огледалото ще се разкрие и за Мейгрейт...

– Убедена съм, че това вече се случи – натърти Каран, – и то още

Когато тя надникна в него за пръв път. Във Физ Горго.

– Шанд, ти нищо ли няма да добавиш? – попита Игър.

Шанд, който още се бореше с тежките си спомени, позабави отговора си.

– Неосведомените се наприказваха, нека сега чуем Мейгрейт, ако тя е готова да ни просвети.

– Да, Мейгрейт, време е да си послужиш със своето наследство! – заяви Мендарк, сякаш заповядваше на робиня. – Намери в Огледалото онова, от което се нуждаем! Времето ни свършва.

Тя го изгледа за миг и каза тихо на Шанд:

– Той ми напомня за Фейеламор. Няма да се върна към този живот.

Шанд стисна ръката ѝ.

– Очаквах да направя това още преди двеста и петдесет години. Но Аелиор...

Поклати глава и извади Огледалото от калъфа. Без да го погледне, сложи стегнато навития метален лист на дланта на Мейгрейт. По повърхността му заиграха отражения.

– При първото докосване – подхвана тя – то ме привлече толкова неустойимо, като че пред мен щеше да се покаже цял изгубен свят. И може би щеше да е точно така, ако не бе влязъл Игър. Още тогава почувствах зова на Огледалото. В Хависард го долових отново.

Тя нетърпеливо изпъна пръстите си и Огледалото се разгъна.

– Лиан – небрежно нареди Мендарк, – копирай тези знаци. Ето ти още едно занимание.

Изчакаха безмълвно Лиан да повтори знаците на лист, да ги провери два пъти и да върне Огледалото.

– Не познавам тази писменост, само че...

– Е?

– Учудващо прилича на... Ами да! Знаците са огледални образи на онези в книгата на Ялкара.

– Какво ли означава това? – промърмори Шанд.

Мейгрейт се взираше разсеяно в Огледалото, но мислеше за Ялкара – майката на нейната майка. Колко ли често го е държала и го е употребявала за цели, неизвестни никому на Сантенар, дори на Шанд? Питала

ли се е каква ще бъде още неродената ѝ дъщеря? Мечтала ли е да зърне в Огледалото поне миг от бъдещето на Аелиор? Но то не и бе показало нищо...

Искаше да научи всичко. Фейеламор не ѝ бе разказвала за Ялкара, своята страшна противничка. И Шанд рядко говореше за нея.

Опознаването на миналото би могло да запълни целия ѝ живот, то беше вплетено във велика загадка, в която никой не успяваше да проникне.

– И какво да правя с Огледалото? – попита тя.

– Не знам – поклати глава Шанд. – Ти трябва да намериш начин, недостъпен и за мен, и за Аелиор. Колелото се завъртя, всичко е различно.

Мейгрейт повъртя Огледалото в ръцете си, чувстваше се неуютно сред тези чужди за нея хора, които толкова жадно очакваха нещо от нея. Нима щеше само да смени една безжалостна господарка с мнозина други? Само Шанд, потънал в размисъл, и Каран, опряла буза в рамото на Лиан, не я изяждаха с погледи. Нямахше да позволи толкова лесно да я покорят отново. Щеше да порови в Огледалото, ако успее, и тогава да реши какво ще прави.

– Не мога да се съсредоточа, когато толкова хора ме зяпат – обърна се тя към Шанд.

– Какво би искала да сторим?

– Всички се стремят да получат нещо от мен. Трябва да се махна. Може би някъде до морето. Ще дойдеш ли с мен, дядо?

След цял живот, прекаран в болезнени въпроси коя е, изпита от тази дума прилив на удоволствие. Вече имаше и минало, и бъдеще. Имаше кой да я обича каквато е, без да придирия.

– Ще помоля Талия да ни намери жилище – реши той. – Тя знае всичко за този град.

Скоро Талия се върна с адрес, надраскан на листче. Шанд го взе и двамата с Мейгрейт веднага напуснаха това сборище на алчно изопнати лица. Запътиха се към източните покрайнини. Свърнаха встрани преди фара и поеа по криволичеща камениста пътека. Отдалечиха се достатъчно от Туркад, за да не усещат вонята му. Пътеката излезе от проскубаните шубраци и пред тях се ширна заливът, чиято синееща вода се надигаше разпенена, за да се разбие във вълнолома. Навсякъде гъмжеше от бели, жълти и кафеникави платна.

Шанд и Мейгрейт минаха през тясна гора по дъното на падината. Провряха се между скупчени скали и стигнаха до миниатюрно заливче.

Оттук друга пътека се изкачваше до върха на канарите. Неголяма къща се бе сгушила между дървета по-навътре от бреговата линия. Прозорците ѝ бяха обърнати към морето. Свалиха раниците от гърбовете си и седнаха на верандата.

– Винаги съм искала да живея край морето – въздъхна Мейгрейт. – Като мъничка играех с очукана раковина, тогава беше по-голяма от юмрука ми. – Тя се вгледа в дланта си. – Често сънувах, че живея на брега с майка си и баща си, с техните родители, с една-две сестри и дори брат. Излизахме заедно на дълги разходки...

– Била си много самотна – кимна Шанд и изопна крака по овехтелите дъски.

– И още как! Копнеех за всичко, което имаха другите деца – бащи и майки, братя и сестри, братовчеди. Аз бях различна от останалите. Това беше първото, което научих за себе си. И другите деца също го долавяха. Още когато бях на четири-пет години, ми бе забранено да играя. Учех по цял ден и до късна вечер. Отначало живеехме при фейлемите, но накрая те ни прогониха заради ужасното деяние на Фейеламор.

– Фейеламор ли те обучаваше?

– В началото – не. През първите ми години ме отглеждаше Хана. Не знам дали това беше истинското ѝ име. Тя не принадлежеше към фейлемите. Висока жена с кестенява коса в дълга плитка, падаща по гърба ѝ. Когато ме вземаше на ръце, кожата ѝ винаги беше мека и топла. Държеше се добре с мен. Заместваше ми майката, колкото можеше. За баща ми никой не споменаваше. Нямам представа какъв е бил.

– И аз...

Шанд се надигна развълнуван и се вторачи към носа, където вълните бучаха.

– Жалко, че не знам нищо. Хана ме разбираше, защото Фейеламор бе отвлякла и нея. Била учителка сред своите хора.

Когато Фейеламор заминаваше някъде, Хана ме водеше при един рид, издигащ се стръмно между две езера. Помня порутената кула там. Зиме всичко замръзваше, но през лятото водата беше толкова топла, че захвърляхме дрехите и плувахме към някое островче. Чувствах се прекарно във водата, а Хана бдеше неотлъчно над мен.

Ако не беше тя, сигурно щях да се превърна в машина – точно каквото искаше от мен Фейеламор. Но Хана преливаше от доброта и обич. Тя ми подари онази раковина и слушаше със съчувствие, когато споделях снисищата си за морето. И тя не го бе виждала, но знаеше всичко за него. Разказваше ми за страшни корабкрушения, за океани, в които

водата е топла като кръв, а нощем блещука, за кули на брега, които пращат странни послания. Говореше ми и за удивителните създания, които се спотайват в дълбините, за жестоки мъже и жени, върлуващи с могъщите си кораби.

Но когато навърших осем години, тя изчезна от живота ми. Веднъж Фейеламор пак ми се подигра, че не разбирам поученията ѝ. През нощта Хана дойде да ме утеши и да ме размива с шегички. Фейеламор ни завари. Не знам какво направи, но Хана преbledна и стисна главата си с длани, сякаш щеше да се пръсне. На другия ден беше болна и омърлушена. Фейеламор ме отведе, за да ми преподава. Преди зазоряване се прокраднах до къщичката на Хана, но я нямаше. Повече не я видях.

Фейеламор се разбесня така, че загуби дар слово за малко. Май Хана знаеше прекалено много за нас. Втурна се да я преследва и аз се уплаших за участието на своята възпитателка. Но Фейеламор не я откри. Мисля си, че фейлемите са и помогнали да избяга. Иначе как би се изплъзнала на Фейеламор? Скоро след това те ни прогониха. Бродехме из южните земи и никъде не се застоявахме. Нямахме дом, а как ми се искаше...

През годините често си спомнях за Хана, ала навярно тя отдавна е покойница. В нощта след бягството ѝ бях толкова окаяна. Извадих раковината и плъзгах пръсти по спиралите отвън и вътре. Напипах нещо – късче хартия, сгънато на топче. Бележка от Хана. Пазя я до днес.

Мейгрейт хвана едрото златно мънисто, окачено на верижка, която носеше на шията си, и в пръстите ѝ то се раздели на две. В дланта ѝ падна топче хартия. Разгъна го внимателно и го подаде на Шанд.

– Уелмите го взеха, когато бях във Физ Горго, но Игър ми го върна.

На листчето бе написана думата „Смелост“ със старателния почерк на учителка. Думата беше на едно от южните наречия, които Шанд владееше, макар да не бе проговарял на тях от десетилетия. Усети как в очите му напират сълзи от този дар на непознатата.

– Това ме спасяваше неведнъж – продължи Мейгрейт. – Често се отчайвах, особено когато съзрявах в жена. Фейеламор издевателстваше над мен неуморно. Изобщо не я разбирах. Сега си мисля, че твърде много съм приличала на нейната заклета противничка.

– Да, ти си образ и подобие на Ялкара – потвърди старецът. – Но и умалено копие, тъй да се каже – тя беше едра жена.

– Питам се колко ли мъчително е било за Фейеламор да вижда тази прилика? У мен няма почти нищо от фейлемите.

– Наследила си достатъчно и от тях, макар да не личи външно.

– Наистина ли не знаеш нищо за моя баща? – умоляващо промълви Мейгрейт.

– Нищо. Съжалявам.

– Фейеламор осъзнаваше неохотно, че замислите ѝ не се осъществяват. Тя бе създала своята трикръвна, но не сполучи да ме напъха в каляпа, който изля с такива усилия. Все ми натякуваше моите недостатъци. Понякога не виждах друг изход, освен да посегна на живота си. Когато стигнах до зрелостта си, малко ми олекна. Постигнах напредък в уменията, на които Фейеламор ме учеше упорито. Започнах да и помагам, дори бях доволна от това, особено когато се справях с нещо, което не ѝ беше по силите.

– Какви недостатъци намираше тя у тебе? – почеса се по брадичката Шанд.

– Искаше от мен пълно послушание, не биваше да проявявам никаква самостоятелност или да се стремя към власт за самата мен. Тя не би си позволила да създаде втора своя съперница.

– Каква ирония... Все пак е отгледала подобие на Ялкара – завъртя глава Шанд.

– Не ми се вярва! – засмя се Мейгрейт. – Страхуваше се обаче от онова, в което можех да се превърна. Затова сломи духа ми. Чак когато се провалих във Физ Горго, тя проумя какво е сторила. Не бях способна да налагам волята си на околните. Но оттогава се научих... е, донякъде.

– Но още преди това си заставила Каран да тръгне е тебе към Физ Горго.

– Горката Каран! Не беше по мое желание. Само мислех как да изпълня заповедта на Фейеламор. Бях готова на всичко, за да не застана пред нея с вестта, че не съм успяла.

Мейгрейт прибра топчето хартия в своя накит. Натискът на чуждите стремежи, който я бе угнетил в този ден, сякаш я затвори отново в яката черупка на отчуждението, но шумът на прибой ѝ върна безброй спомени наведнъж, все едно се скъса бент.

– Толкова обичах онази раковина – сведе глава тя.

– Какво се случи?

– Една нощ Фейеламор ме намери заспала, както стисках раковината в шепите си. Децата се вкопчват във всяка дреболия, която им е скъпа. Захвърли я на пода и я стъпка с крак.

Мейгрейт отдавна бе претръпнала, но Шанд кипваше бавно, докато я слушаше.

– Разбирам в каква страшна самота са изпаднали феилемите, когато

са били откъснати от своя свят. Но дори Рулке не би си позволил постъпките на Фейеламор. Тя е покварена до дъното на душата си! Що за възплъщение на злото!

– Така ли мислиш? Никога не съм я виждала по този начин, феилемите просто са друга човешка раса, различна от коренната, това важи и за аакимите, и за кароните. Всички поставяме своите на първо място, както кучето не се интересува от благополучието на котката. Тя е обсебена от мисълта за добруването на феилемите...

– Я да разтребя тук – сепна се Шанд, – после ще приготвя вечеря.

– Искам да ти помогна.

Подхванаха с радост простичката работа да съберат дърва и да ги нацепят зад къщата. Оправиха леглата, изметоха и обраха паяжините, изтръскаха чергите и когато направиха къщурката приветлива, колкото можаха, окачиха тук-там ароматни билки вместо цветя.

Заеха се и с храната. Опитът на Мейгрейт в готвенето се ограничаваше с онова, което може да бъде направено набързо на огъня в бивака. Шанд обаче обичаше вкусните гозби и извличаше не по-малка наслада от заниманията с тях. Докато месеше тесто, киснеше месо в марината и разбиваше масло със захар, той обясняваше подробно и Мейгрейт можа да сподели удоволствието. Приличаше на току-що прогледнал слепец. След като намери своето място, целият свят и се струваше напълно променен.

Останаха в къщата няколко дни, през които тя дори не надзърна в Огледалото. Катереха се върху плоските върхове на скали под брулещия вятър или вървяха по чакълестия бряг да събират миди. Понякога сядаха на верандата, завити с одеяла, друг път оставаха при запаленото огнище и Мейгрейт слушаше историите на Шанд.

Отначало Игър и Мендарк пращаха по няколко запитвания на Ден, но Шанд късаше посланията им и отпращаше вестоносците. Скоро потокът от досадни посетители секна. А Мейгрейт се събуди една сутрин и откри, че е готова да вземе Огледалото в ръце.

Жадуваше да види отново лицето на своята баба и да вникне в новия живот, който като че и обеща мимолетното надничане в Огледалото. А дали нямаше да ѝ покаже и лика на Аелиор? Това беше най-съкровеният ѝ желание.

Огледалото обаче остана гладък отразяващ лист от метал, в него виждаше само своето лице. Тя се напрегна да стигне до същността му, както постъпваше с кристалите, превърнати от нея в светлици. Огледалото устоя на опитите ѝ. Мейгрейт плъзгаше пръст по сребърните знаци

върху рамката и се чудеше дали не са някакъв ключ. Тя обаче не знаеше да го използва. Тя прокле Огледалото и накрая вложи цялото си майсторство в Тайното изкуство, за да проникне в тайните му насила. Огледалото сякаш ѝ се присмя беззвучно.

24. Спомени

Вечерта пак излязоха на верандата и се увиха в одеялата. Отпихаха по малко от поредното силно питие на Шанд и го редуваха с глътки горещо кафе. Взираха се в звездите и мъглявината Скорпион. Мейгрейт помоли дядо си дай разкаже за нейната майка.

– Опасявах се, че ще стигнем до това – отговори той тихо. – Горката Аелиор... Едва ли нечия обич към детето му е била по-силна от моята към дъщеря ми.

– Каква беше тя?

– Ами като всички деца, предполагам, макар че тогава не знаех много за децата, бях прекалено важен. Аелиор беше своенравно момиче, схватливо и решително. Знаеше какво иска и не мирясваше, докато не го получи – или като ме врънкаше, или чрез собственото си упорство. Но имаше блага душа, беше обичлива и палава. Каран понякога ми напомня за нея.

В зрелостта си сигурно щеше да е досущ като тебе. Имаше съвсем същите очи и черти на лицето. Косата ѝ беше доста по-тъмна и къдрава. Когато ми я отнеха, изглеждаше на тринадесет години, макар и да бе преживяла много повече лета и зими на Сантенар.

– И аз израснах бавно – вметна Мейгрейт и заговори за друго. – Ще ми разкажеш останалото след време, ако поискаш. Но сега предпочитам да чуя повече за Ялкара, защото въпреки че не искам да мисля за това, мнозина очакват аз да сторя нещо с Огледалото. Ще ми се да науча и за твоя живот, дядо, стига да не засягам скромността ти.

Последните думи изрече с лукава усмивчица и отначало сама се изненада. Шанд прихна едновременно с нея.

– Нека отложим моите самохвалства! Ще ти разкажа каквото мога за Ялкара, но вероятно няма да сбъдна всичките ти очаквания. Бяхме влюбени цяла епоха, но имаше огромни периоди от живота и, за които тя просто не продумваше. След като Огледалото ти се разкрие, ти май ще знаещ повече от мен.

Не научих почти нищо за времето преди прехвърлянето ѝ от Аакан

на Сантенар. Твърде рядко беше готова да обсъжда и подбудите си да дойде тук, също и какво е правила. Носеше ѝ се лоша слава, не се сещам за друг човек, който да е бил оклеветяван така. Как ли не я наричаха – „повелителна на демони“, „царица на лъжите“... Гнусни слова! Хората са по-склонни да хулят изтъкнатите жени, отколкото мъжете. Великите вземат решения, които засягат мнозина, а тя не се двоумеше при нужда. Но не съм бил свидетел на жестокост от нейна страна, макар че проявяваше неумолима твърдост спрямо враговете си.

– Как я срещна?

– Помня мига, когато я зърнах, не по-зле от събуждането си тази сутрин.

Шанд се облегна на стената и затвори очи. Мълчеше минута след минута, а Мейгрейт не откъсваше поглед от него. И все си повтаряше:

„Това е моят дядо. Бащата на моята майка. Връзка, която никога няма да се разкъса.“

Това кръвно родство беше необичайно преживяване, сгръваше я като огън. И я подтикваше да научи всичко за онези, които нямаше да види никога – за своя баща, за неговите родители. Изведнъж осъзна, че не е изключено другите ѝ баба и дядо още да са живи.

Усети се, че Шанд не проговаря. Той сякаш не присъстваше духом.

– Шанд? – обади се тихо тя.

Старецът се опомни, но в първите мигове я погледна толкова отнесено, че тя неволно се уплаши. После дядо ѝ се усмихна.

– Извинявай. Това се случва все по-често напоследък. Придобих този лош навик в годините, когато се скитах в черна печал. Още не се бях добрал до Тулин, където пак открих, че мога да бъда полезен. Трудно ще ти е да проумееш какво е съзнанието на човек, преживял толкова столетия като мен. Всевъзможни спомени са оплетени в главата ми и понякога е по-приятно да търся убежище в паметта, вместо да се боря с настоящето. Някой ден може да се пренеса в миналото и да не намеря обратния път, да забравя, че има и бъдеще.

Уплахата на Мейгрейт прилича. – Това ще ме съсипе... Шанд стисна ръката ѝ. – Не се безпокой, има още много време дотогава. Но искам да знаеш, че когато настъпи мигът да си отида, това ще е най-доброто за мен, защото този свят ми носи само горести. Старците трябва да отстъпват на младите. А и не биваше да живея толкова дълго. – Защо се случи така? – Не забелязвах да остарявам в Хависард. Не се съмнявам, че Ялкара е наложила някакво заклинание. Преди да си тръгне, ми даде и частица от живота си. Често се питам какво ли е отнела тогава от себе си и

дали е оцеляла... – Шанд се постара да върне мислихте си в настоящето. – За какво говорехме? – Как си се запознал с нея.

– Беше по време на Прочистването. Чувала ли си за онази епоха? – Разбира се.

Той продължи, все едно бе отрекла.

– Ах, това Прочистване, войните между кароните и аакимите! Но не се заблуждавай, че и Ялкара се намеси пряко в сблъсъка. Всъщност тя не поддържаше армия, а само малобройна стража. Сраженията бяха предимно между силите на Рулке и войските, предвождани от Питлис.

Това бяха отчайващи години за Сантенар, по-лоши не е имало в историята ни. Не ми се вярва някой да е наясно с истинската причина за войната. В Преданията се изтъква, че Рулке е започнал пръв. Не оспорвам. Ако искаш, попитай Лиан как обосновават твърденията си летописците.

Впрочем тогава и аз бях в разцвета на силите си, преливах от самодоволство и гордост. Сега ме е срам да си спомням колко безогледно постъпвах. След поредната страховита, кървава битка в далечини земи край Крандор неколцина от нас се събраха на осеяното с трупове бойно поле, за да потърсим начин да сложим край на сраженията. По-добре да бяхме облекчили мъките на умиращите – с неприязън към себе си промърмори Шанд. – Чувахме стоновете и писъците, но оставихме тази грижа на други. Нали важните хора са заети с важна работа!

Събрахме се на съвет под голямо смокиново дърво в края на полето. Дори бих казал, че дървото беше великанско, а дънерът му изглеждаше като изплетен от хиляди разкривени корени. Изреждахме се да прознасяме надути слова, а аз се увлякох най-много в красноречието. Сключвахме съюзите си, дребнавите си сделчици само за да се предадем един друг по-късно.

Тъкмо млъкнах и забелязах, че недалеч стои жена и се взира в мен. Не беше изненадващо, защото всеки слушаше, а някои дори ръкопляскаха. Тя беше възхитителна жена, но с по-скоро царствена, съдържана красота. Като твоята.

– Че какво е красотата, ако не последното средство в живота, ако нямаш други дарби? – грубовато подхвърли Мейгрейт. – Никога не съм се смятала за красива.

– Кой ти втълпи това?

– Фейеламор неведнъж повтаряше колко отблъскваща била външността ми.

– Как да каже друго, щом изобщо не приличаш на фейлемите?

Затова пък е трудно да те различи човек от Ялкара. Та както вече ти казах, тъмнокосата жена ме наблюдаваше. След края на моята реч тя леко поклати глава, като че не бе намерила каквото търсеше, и се извърна. Познавах повечето видни особи там, но нея виждах за пръв път. Естествено зададох си въпроса за целта на идването ѝ. Любопитството ми се разпали, но никой не знаеше нищо за нея. А докато разпитвах, вече я нямаше наоколо.

– Изчезна ли? – прекъсна го Мейгрейт, която се бе надигнала да го погледне в очите, все едно там можеше да съзре отразения лик на Ялкара.

– Не, просто си отиде, напусна онази касапница през гората. Втурнах се подире ѝ и несъмнено се показах глупак в очите на мнозина, а и някои от съюзниците ми сигурно се усъмниха дали трябва да разчитат на мен. Не ме засягаше. Вероятно е чула стъпките ми, защото, когато излязох на бегот от един завой в пътеката, тя бе спряла и ме чакаше. Не изглеждаше уплашена или разтревожена, че е сама наред гората, а някакъв особняк търчи подире ѝ. Нито пък проявяваше прекален интерес. Чакаше учтиво, за да чуе какво имам да ѝ кажа и да се отърве от мен.

Носеше черно – свободно падаща блуза от черна тъкан като коприна, по която не се виждаше и една гънчица, и панталон от същия плат. Косата ѝ също приличаше на коприна с цвят на абанос. На шията, челото и едната ѝ китка блестяха накити от червено злато. Нейната красота беше съвършена. Но в следващия миг забелязах, че по пръстите и дланите ѝ има белези, може би от изгаряне.

Аз я доближих тичешком, надникнах в очите ѝ и оттогава нищо в живота ми не беше същото. Аз, който дотогава не отстъпвах пред влечението към жените, вече знаех, че тя ще бъде единствената ми любима. Ако не можех да се надявам на нейната взаимност, нямаше да се примиря с друга вместо нея. За мен животът щеше да е свършен.

Тя ме гледаше от горе на долу, защото беше почти с цяла глава по висока. Кимна ми, че е готова да ме изслуша, и по лицето ѝ мина сянка. За секунда-две ми се стори озадачена. После се разсмя със звучния си приятен глас.

„Виждам...“ – рече ми.

„Как е името ви?“ – попитах любезно.

Тя пак се засмя.

„Не казвам името си на непознати. Ако желаш, наричай ме Илен. За какво искаше да говориш с мен?“ Съвсем се оплетох и запелтечих. Тя ме слушаше, но нетърпението ѝ растеше. Не се вираше в мен, а

погледът ѝ шареше из гората. Отчаях се от себе си, млъкнах наред изречението и понечих да си тръгна. Почувствах се още по-глупаво. Не съм я виждал да проявява снизхождение към глупец през следващите години, затова не знам какво я подтикна да ме изгърпи. Може и да е открила нещо под суетната ми гордост, защото ме спря.

„Знам какво те мъчи, Гилиас, но не мога да ти предложа лек. Ако това не е мимолетно увлечение, ела да ме потърсиш в Лоркист (тя назова името на малко село в Крандор от другата страна на планините и като че пресметна нещо наум) след... година и петнадесет дни. Седни до някоя маса пред странноприемницата на пазарния площад и ме чакай след пладне.“ Кимна ми, въртна се и се отдалечи. Гледах я как потъва в златистите сенки. Отпрати ме ей така, колкото и мило да се държеше! И трябваше да чакам цяла година, че и петнадесет дни отгоре...

По-дълга година не е имало в живота ми. Всеки ден си мислех за нея... не, всеки час. Да, това беше същинско обсебване, което ме преобрази. За да си върша работата, бях принуден да си налагам най-сурова духовна дисциплина. Дотогава не полагах усилия да се съсредоточа, а изведнъж установих, че се рея из видения. И понякога бях напълно неспособен да се заема със задачата, която си бях поставил. Това избиваше опората под краката ми и разочарова мнозина от моите привърженици.

Както и да е, най-сетне се изниза и тази година заедно с петнадесетте дни. Едва ли е нужно да се питаш бях ли в Лоркист пред странноприемницата, и то до най-хубавата маса далеч преди уречения час.

Мейгрейт долавяше нетърпението му дори след толкова столетия – отглас на неугасващата страст.

– Настъпи пладне. Тя не дойде. Вярно, бе ми казала, че ще се появи след пладне, тоест когато и да било в следобеда. Реших да удължа чакането до полунощ. Седях ли седях там на студа и тъкмо повярвах, че няма да я видя, към мен доближи един от прислужниците – як мъж на средна възраст и с обноски, които показваха, че е честен и надежден човек.

„Вие ли сте Гилиас?“

Аз потвърдих.

„Значи трябва на вас да кажа, макар и със съжаление, че на господарката Илен ѝ се наложи да замине по неотложна работа и е невъзможно да се срещнете, както ви е обещала. Моли ви да ни навестите отново четири дни след ендре, ако все още имате такова желание.“ Разочарованието сигурно е сковало лицето ми – всички мои надежди и мечти бяха заличени и вместо тях получих тази трошица утеха. Мъжът добави:

„Тя е много огорчена, че ви постави в толкова неловко положение.“ Благодарих му и поседях там още час-два, загледан в бавния ход на луната по небето. До ендре, средзимната седмица, оставаха 370 дни, почти още една година.

Заех се отново със своите дела и малко ми олекна, защото моето увлечение не стигаше до неудържимо буйство. Влагах повече усърдие от всякога и постигнах много през тази година. Дочаках и средзимната седмица, която посрещнах отново в Лоркист.

И отново следобедът отмина, без да зърна жената. Застудя необичайно за Крандор. Само аз седях пред странноприемницата. Накрая, минути преди да се здрачи, прислужникът излезе при мен. Чудеше се как да се извини от името на господарката си. Не успяла да се върне навреме и изпратила отдалеч вест със скийт, за да ме помоли да уговорим трети ден за среща.

„Кажете ми къде е тя и ще отида при нея“ – предложих аз.

„Не бих могъл. Пазим в строга тайна къде се намира господарката. Дори аз не знам точното място.“ Нямаше как да не се замисля дали това не е своеобразно изпитание. Този път срещата се отлагаше за по-кратък срок – само 150 дни.

„Не мога – отказах и прислужникът като че се учуди. – Ще бъда зает в Туркад и Зайл, изключено е да се върна в Крандор след по-малко от година. Бих казал – добавих с оправдана досада, – че вече не виждам сериозна причина да се връщам.“ „Не ми е наредено как да ви отговоря, щом е така – призна мъжът след дълго мълчание. – Значи трябва да изпратя вест на моята господарка и да чакам да ме осведоми за желанията си.“ „Как ще ѝ изпратите вест, като не знаете къде е?“ – попитах ехидно.

Той подсмръкна презрително, щом чу глупавото ми заяждане.

„Скийтът знае къде да я намери.“ Наистина бях забравил за великолепната памет на тези огромни, злонравни гадини.

„Моля ви, елате отново след седем дни“ – каза ми той.

След седем дни ме посрещна на площада.

„Илен също ще бъде в онези земи идната година. Тя ще ви намери в Зайл или Туркад, стига да не пътувате под друга самоличност.“ „Не, но там ме познават под друго име – Чезойт.“ Качих се на кораб, отплаващ към Туркад, и пак се хвърлих презглава в моите дела. Войната бе навлязла в решаващия си момент и макар че не участвах в новите сражения, все не ми достигаше време. Месец след месец рядко се сещах за жената. Нямаше какво да подхранва моето влечение към нея и то гаснеше. А и никак не ми харесваше идеята да бъда подложен на изпитание, нито бих

се настроил мило към жена, готова да прибегне към такива хитрини. Самолюбието ми беше уязвено. Ето какъв човек бях тогава.

Шанд се усмихна на Мейгрейт, която нито за миг не отмести поглед от него. Тя хвана ръката му и помоли с блеснали очи:

– Разказвай нататък.

– Както си седях пред ханче на брега в Туркад, където обичах да се заглеждам в залива, някой ми заслони слънцето, а пък аз се радвах на лъчите му в иначе хладния ден. Вдигнах поглед с леко раздражение и я видях да стои до мен.

Нито се усмихнах, нито я поздравих, макар че сърцето ми щеше да се преобърне в гърдите. Тя седна срещу мен. „Не се радвам, когато ме разиграват“ – казах ѝ аз. „Нито пък аз, но не подхващам игри и държа на думата си. Аз също имах много работа след онази наша среща, но сега съм тук. Какво искаш от мен? И бъди пряк. Не понасям увъртания.“ Доляях у нея някакво смущение, моето гърло беше пресъхнало. Как да намеря смелост? Не ми се бе налагало да проявявам такава храброст, както при изричането на следващите ми думи.

„Искам тебе“ – изграчих и пламнах в очакване да ме отхвърли пренебрежително.

А тя се усмихна незабележимо и улови ръката ми.

„Чудесно, защото и аз разбрах, че искам същото.“

Дръпна ме да стана и открих колко изумително силна беше тя. От този ден бяхме неразделни. Често се озовавахме на различни места, но това не ни пречеше да сме заедно в мислите си. Сега ти е ясно защо още тъгувам по нея.

Мейгрейт избърса сълзата, избила в ъгълчето на едното ѝ око.

– Колко ли ти липсва...

– Повече от живота. Всичко бих направил, за да си я върна.

– И аз съм готова на всичко, за да ти помогна.

– Шанд, какво да правя? – промълви Мейгрейт по-късно. – Толкова съм объркана!

Разказът – му я подтикна да осъзнае, че връзката ѝ с Игър е била твърде повърхностна. Искаше много повече от живота.

Той откъсна вниманието си от скицата, по която щеше да начертае карта на потайните кътчета в Елудор. Занимаваше се часове наред със своите карти, а понякога само се взираше в тях, като че преживяваше отново пътешествия в прастари времена.

– Защо си объркана?

– Мислех си, че Игър е всичко за мен, а днес дори не проумявам

тази приумица. Защо се бях вкопчила така в него и защо го отблъснах сега? Обидих го тежко, а не съм искала. Има й още нещо...

– Още нещо ли?

– Не смеех да ти призная, защото не знаех какво ще си речеш за мен. Миналото лято видях Рулке, съвсем скоро след като сте го прогонили от Катаза. Успя да изпрати някак образа си в Туркад. Не присъстваше изцяло, но когато ме погледна, аз се уплаших от копнежа си. Игър се превърна в блед призрак в сравнение с него. Видях го отново, когато беше в Каркарон, малко преди средзимния ден. Пак ме обзе същото желание... и същият ужас.

– Очарованието на кароните е могъщо, аз ли не знам това – кимна старецът. – Може би твоята каронска кръв, неизвестна задълго за съзнанието ти, започва да се проявява.

– Колебая се. И се плаша.

– Не бих се осмелил да те съветвам. Прави нужното според тебе, но първо опитай да се увериш, че наистина го искаш. Знаеш какво се говори за Рулке. Но нима и аз не се убедих наскоро, и то с цената на голямо унижение, че нечия лоша слава може да се окаже лъжа.

Тя седна до прозореца, сложила Огледалото в скута си. Размишляваше над разказите на Шанд за нейните майка и баба. Затваряше очи и си представяше как Ялкара идва при нея. Изведнъж усети светлина по клепачите си и без да поглежда, знаеше, че Огледалото е станало достъпно.

Зад нея Шанд ахна, останал без дъх, но Мейгрейт не го чу. Лунният символ грейна като огън. Мейгрейт се вторачи в баба си, на която толкова приличаше. Ялкара се усмихна. Огледалото не можеше да предаде гласа й, но думите се изписваха с ярки букви под лицето.

„Аелиор, ако си успяла да прочетеш това, имам за тебе послание, предупреждение и задача.

Аелиор, ти си ми най-скъпа, но трябваше да те изоставя. Няма пострашна мъка и знам, че и ти си страдала заради мен. Но ако бях останала, щях да умра. Нямах сили да взема нищо при прехвърлянето, дори тебе.

Може би се питаш защо съм била на Сантенар, а за мен разказват всякакви измислици. Умолявах Съвета на кароните и те ми разрешиха да се прехвърля, защото научихме, че и друга раса е изпратила свои хора на Сантенар – фейлемите. Те ми вдъхваха най-мрачни опасения, макар че наглед не можеха да се мерят по могъщество с нас. Повярвай ми, разполагам със знания, недостъпни за останалите карони. Аз, най-

младата сред тях, бях възпитана от най-стария – Джалкмах, за да съхраня опита от черните за нас първи дни в пустотата, а и за епохите преди това.

Записах всичко под формата на дневници, които съхранявах в Ха-висард, защото няма на кого да предам знанията си. Дори кароните няма да разгадаят писмената, но Огледалото ще те научи да ги четеш, когато му дойде времето.

На мен бе възложено да държа под око фейлемите. Но Фейеламор ми се противопоставяше на всяка крачка, сякаш и нея бяха изпратили с подобно поръчение. Накрая ме победи, макар да я заблудих, че съм постигнала надмощие. Пази се от Фейеламор. Няма граници за нейната враждебност и към кароните, и към този свят.

Аелиор, аз създадох Възбраната след смъртта на Шутдар – временното спасение в онази безизходица. По-късно обаче открих, че не владее начин да я премахна. А сега тя отслабва. Неизбежно е да се разкъса накрая. Всяка употреба на творения, заредени с мощ чрез Тайното изкуство – портали, машини, златни флейти, наследеното от тебе Огледало и дори дреболии като светлиците – ще ускори разпадането ѝ. И тогава Сантенар ще бъде беззащитен пред пустотата без надежда за оцеляване. На тебе възлагам да премахнеш Възбраната, но същевременно да възстановиш равновесието между световете, което съществуваше преди създаването на златната флейта.

Ето какво трябва да...“

Образът на Ялкара бавно се разпадна на хаос от шаващи точици и огнените букви угаснаха. Мейгрейт чакаше. Ялкара се появи отново.

„... виж в Огледалото и то ще ти покаже как да успееш. Аелиор, желая ти сполука. Ако се справиш със задачата, може и да се срещнем някой ден.“

Образът се стопи с усмивка на уста.

– О, толкова се надявам! – промълви Мейгрейт.

Нещо ѝ подсказа да ре озърне. Шанд така се бе вторачил в отново опразнилото се Огледало, сякаш искаше да проникне през него чак на Аакан. Трепереше. „Ще сторя каквото мога, за да ви събера отново – зарече се повторно Мейгрейт. – Дали това е причината Шанд да настоява за изработването на нова златна флейта?“ Остави Огледалото, още по-задачена отпреди минути, и го взе отново. Видя съвсем същото, но не научи пропуснатото.

– Какво е искала да предаде? Как да използвам Огледалото? Шанд се върна в настоящето съвсем бавно.

- Не бих могъл да се досетя – прошепна той.
 – Ами ако е повредено? – Мейгрейт разгледа много старателно рамката и гърба. – Или не приличам достатъчно на Аелиор...
 – А може би Лъжовното огледало пак погажда номерата си – промърмори Шанд. – Как да познаем?

25. Трите задачи

Духът на Фейеламор беше сломен. Откакто намери златото в Хависард, сблъскваше се с препятствия едно подир друго. А сега трябваше да се спогоди някак с вироглавите си сънародници. Бе си позволила да ги нарече „овце“, с което само издаде колко се е отчуждила от тях през вековете.

Тримата се върнаха, понесли пълни торби с ядки, събрани изпод снега. Фейеламор седеше до входа на пещерата, стигнала до дъното на безнадеждността. Рязко вдигна глава, когато Гетрен влезе.

– Претърпях пълен крах – каза му тя. – Доведох ви за нищо в този зъл свят. Мейгрейт си отиде и всичко, за което се борих три века, бе изпепелено. Бременето е твърде тежко, за да го нося и занаяпред.

Ако търсеше съчувствие, не го намери.

– Твоите изтъкани от поквара замисли, които Мейгрейт ни разкри, заслужаваха единствено провал – сопна й се Гетрен. – Няма как да не се опасявам, че тепърва ни очакват и по-лоши изпитания. С всяка костичка в тялото си мечтая да се завърна на Талалейм, но сигурно има и други пътища. А ако не е така, ще остана на Сантенар до смъртта си и тогава нищо няма да ме терзае. Ако това ми е съдено, дано този ден не е далеч.

Фейеламор мълчеше и не мислеше за друго, освен за неуспеха. „Ти пожела да се нагърбиш с този дълг, но Самохвалството ти беше напразно. Довериха ти се, но се показа негодна. И сега тези фейлеми, и останалите, и милионите, които ни чакат на Талалейм, ще загубят надежда.“ Халал и Еламай грижливо прибраха храната и седнаха пред Фейеламор.

– Спомни си от какво ни предпазваха, когато напуснахме Талалейм, за да дойдем на тази окаяна планета – започна Халал. – Ти си само една от многото фейлеми и ако си изправена пред труден избор или товарът натежи на плещите ти, длъжна си да се посъветваш с нас. Щом изборът е направен, ще те подкрепяме, но не и ако в надменността си не ни питаш за нищо. Затова те пропъдихме, след като научихме чрез какво престъпление се е появила Мейгрейт. Не сме те товарили и със своите

грижи, ти пожела да увеличиш бремето си.

– Е, търсиш ли най-сетне съвет от нас? – озъби се Еламай. – Това ли е причината да ни повикаш?

Фейеламор само помръдна пръсти в жест на отрицание.

– Или ни призова, защото злодейските ти кроежи най-после щяха да дадат плод и ти пожела да го споделиш с нас? В такъв случай сме решили да ти откажем и да се върнем в студените си гори, дори да ни отвориш пътя към Талалейм. Потвърдиш ли подозренията ни, ще се свържем с нашите сънародници и незабавно ще поискаме да се отправят към Мириладел. Чакаме да чуем! – грубо натърти Еламай.

– Така беше – не отрече Фейеламор. Гетрен въздъхна шумно.

– Но ти се провали.

– Напълно.

Фейеламор нададе вой, заби юмруци в корема си, сви се на топка и се вцепени на пода на пещерата. Другите я наблюдаваха безизразно да изпълнява своя ритуал на омразата към самата себе си. След няколко часа Гетрен я потупа по рамото.

– Стига! Трябва да сме осведомени на какви опасности ни излага твоята глупост и преди всичко твоята неспособност.

Изслушаха я в мълчание. Накрая тя каза:

– Когато погледнах книгата на Ялкара с тези уж необикновени, но познати писмена, бях потресена. Привиждаше ми се, че знаците се гърчат, опитват се да изскочат от страниците, за да ме поразят. Книгата е гнусна купчина от лъжи за нас, фейлемите.

– Тъй значи... – изсумтя Гетрен с тон, напомнящ за ледниците, проточили се от Големите планини към новата им земя Мириладел. – След като ти бе победена от най-страшната си противничка, открадна нейната дъщеря и накрая се сдоби в нейно лице с още по-опасен враг. – Гласът му заплющя като камшик. – Ти си глупачка!

Заслужаваш всичко, което те е сполетяло. А ние не ти дължим нищо. Да вървим, Халал, Еламай – отсече с погнуса. – Да се свържем с другите фейлеми и да им кажем да се връщат. Не мога да понасям вонята на това свърталище.

Халал го възпря с властен жест.

– Не прибързвай. Тя е създала трикръвна. Ами ако Мейгрейт реши да сключи съюз с Рулке? Дватамата заедно биха могли да застрашат дори Талалейм.

– Що за безумие! – настръхна презрително Еламай. – И сега какво да правим?

– Аз не... – обади се Фейеламор. – О, ти не виждаш опасността?! – скастри я Еламай. – Мейгрейт може би притежава всички дарби – и на кароните, и на фейлемите. Тя ни е опознала, разбира ни, а след всичко, което си и причинила, просто е немислимо да не ни е намразила.

– Аз се погрижих да прекърша волята ѝ.

– Явно се възстановява бързо, защото вече чухме как е повела армия към Банадор, за да защити родината на своя приятелка. Тя е способна да ни помете. А Талалейм е уязвим. Нали затова се прехвърлихме тук? Ние сме малобройни и слаби. Нашите илюзии, с каквото ще хитроумие да ги създаваме, не са защита срещу грубото могъщество на кароните, нито пък срещу техните машини, каквато си е направил и Рулке тук. Нищо чудно да ни отнемат света накрая.

– Не виждам изход – сведе глава Гетрен.

– Загубихме правото да бездействаме – троснато му отговори Халал. – Ако машината на Рулке започне да работи безупречно, той ще си присвои този свят и ще заламти за нашия. Щом сме дошли да се опълчим срещу кароните, нека го направим. Те и техните творения са най-нетърпимата заплаха за нас, откакто тези нашественици завзеха Аакан. И оттогава нищо не се е променило. Потънали в скръб заради принудителното откъсване от нашия свят, ние си позволихме да забравим, че бяхме решени да погубим кароните!

– Приемам упрека – смънка Фейеламор. – Страхът ни беше твърде силен, а и Възбраната като че премахна неотложността на нашата задача.

– И онази книга ме плаши – промълви Гетрен. – Длъжни сме да я намерим и унищожим.

– Как? – попита Еламай.

– Няма съмнение, че е у Мендарк – каза и Халал. – Някой от нас ще отиде в Туркад, ще вземе книгата и ще я изгорим. Ето я първата ни нова задача.

– А Рулке? – подсети ги Гетрен.

– Ще се борим с него – отсече Еламай, – колкото ще да е силен, И колкото ще да сме слаби ние!

– Значи е задължително да имаме свое творение, което да противопоставим на неговото – оживи се Фейеламор.

– Никога! – креснаха тримата в един глас. – По-тежко прегрешение не може да има.

Тя обаче се бе изпъчила насреща им, отново поела ролята на водач.

– Изслушайте ме! Повече от три хилядолетия сме тук като

противници на кароните. Ако паметта не ви изневерява, опитахме всички средства, с които разполагат фейлемите. И си останахме безпомощни, защото се придържахме към забраната и отказвахме да увеличим мощта си с магически творения. Колцина от своите загубихме, преди да проумеем това? А и по-късно? Накрая по неволя се скрихме и се принудихме да забравим защо сме на този свят. Мейгрейт беше моето средство да заобиколя забраната – творение в облика на човек!

– Но Мейгрейт вече е загубена за тебе, сега е неподвластна никому – напомни Халал. – Значи сме по-закъсали отвсякога.

– Ето я нашата втора задача – отсъди Гетрен. – Мейгрейт трябва да умре!

Фейеламор се смръзна и очите ѝ придобиха стъклен блясък.

– Не... – прошепна тя. – Мейгрейт е всичко за мен, колкото и жестоко да се отнасях с нея. Все едно да си отрежа ръката.

– Тази твоя ръка е гноясала и е задължително да бъде отсечена, иначе гибел застрашава цялото тяло. Не я смятай за по-важна от Талалейм!

– Не – повтори Фейеламор.

– На нас също не ни допада, но се налага да бъде извършено.

И тримата впиха погледи в нея. Тя отново се залута в мислите си, отчаянието и несбъднатите мечти се подхранваха взаимно и почти я подлудиха. Никога нямаше да си върне Мейгрейт. С ума си съзнаваше правотата на другите фейлеми, но душата ѝ не би склонила за нищо на света.

– Не мога да го направя. – Прехапа си устните до кръв. – Ще гласувате ли?

– Да! – натъртиха тримата.

– Тогава аз заявявам несъгласието си. Умолявам ви, не и причинявайте зло. Двете сме обвързани.

– Губиш! – сопна ѝ се Еламай. – Ще се подчиниш ли на решението ни, или пак ще отидеш в изгнание със своята трикръвна?

Фейеламор се разкъсваше пред немислимата принуда да избере.

– Няма да преживея ново изгнание. Но Мейгрейт... Как да допусна да я погубите? Знаете какво означава тя за мен.

– Ти загуби – студено изрече Гетрен.

Фейеламор нахлупи качулката на главата си и се сви на топка. Тримата се спогледаха.

– Мейгрейт винаги ми е била симпатична – първа заговори Еламай. – Но ще изпълня решението, щом е нужно.

– Нужно е – като ехо потвърдиха Халал и Гетрен. – Направи го бързо и милосърдно.

– И другата трикръвна – бездушно добави Еламай. – Онази с дарбата на усета! Каран също трябва да умре. Така ще пъкнем як прът в колелата на плана, задвижен от Рулке. Единодушни ли сме?

– Да. Каран също ще умре.

– Третата и най-безнадеждна задача – продължи Еламай, без да си поеме дъх, – е да се преборим с Рулке и неговата машина. Фейеламор, не те ли е споходила някаква идея?

Не чуха отговор. Гетрен изправи насила Фейеламор, а Халал смъкна качулката от главата ѝ. Очите ѝ зееха като дупки.

– Чакаме, Фейеламор – подкани я Еламай.

– Остана само един начин – прошепна тя вяло. – Толкова далеч кривнах от пътя, но това престъпление е несравнимо с досегашните. Няма как, ще нарушим забраната и ще създадем свое творение. Ще използваме златото на Ялкара.

– Никога! – за кой ли път изръмжаха тримата.

Тя изопна рамене и страхът за малко надделя над мъката.

– Чуйте ме! – засъска в лицата им. – Как изобщо е била измислена тази забрана? Някой от вас може ли да обясни?

– Не – призна Гетрен. – Произходът ѝ се губи в далечното забравено минало. Винаги я е имало.

– О, не винаги! Питам се дали не са ни я натрапили, за да останем слаби. Може би тъкмо нашите врагове са ни оковали така в онези далечни времена. Как е възможно ние – най-издигнатата сред човешките раси, да търпим подобни ограничения? Без такова творение нямаме никакъв шанс срещу Рулке, нали?

– Нямаме – навъсено се съгласи Гетрен.

– Е, аз пък казвам да отхвърлим забраната и да си направим оръжие, равно на неговото. Не е лесно, неуспехът е твърде вероятен, но поне ще сме дали на нашия народ мъничко надежда. Какво решавате?

Погледът ѝ стана изгарящ.

– Покажи ни златото – помоли Еламай.

Фейеламор извади накитите, които бе взела от Хависард, и ги разпиля на земята пред краката им. Докосна червеното злато с пръст и не я прониза удар както в Хависард, но усещането пак беше крайно неприятно. Гетрен взе накитите един по един и ги даде поред на другите две жени.

– Боцка кожата ми. Изобщо не ми допада. Еламай подхвърли

всичко на Фейеламор.

– Така е, защото ги е носила Ялкара. Как ми се подиграваше чрез Огледалото, обръщаше нашите предсказания в своя полза. Как ме предизвикваше да надникна в него. Но аз дръзнах и намерих онова, което тя бе скрила. Това ааканско злато е особено...

– Силните оръжия изискват твърда ръка – възрази Халал. – Ако е необходимо да извършим толкова страшно прегрешение – а аз не съм казвала това, – нека творението поне да е пригодено към нашите способности и умения.

– И от какво ще го изработим? – наежи се Фейеламор. – Къде ще намерим материалите? Как ще се научим да боравим с него? От такова злато мога да създам могъщо устройство, защото всеки атом ще е съхранил отражение от предишната си употреба. Ако взема нещо друго и се опитам да направя от него флейта или каквото измисля, ще си остане безжизнено. Не мога да вложа мощ в него.

– Щом не ти е по силите да овладееш нещо, не бива и да помисляш за него – не отстъпи Гетрен. – Не бях чувал по-необмислена шуротия досега. Не съм съгласен.

Фейеламор пристъпи към него и извика:

– Нима се предаваш? Значи обричаш сънародниците си и тук, и на Талалейм, защото долавам и с костите си, че нашият свят се нуждае от помощта ни. Няма друг начин.

Тримата се отдалечиха между дърветата да поговорят. Върнаха се скоро.

– Ще ти позволим – промърмори Гетрен, – стига да избереш устройство, което се вписва в нашите обичаи. Никакви флейти! Никакви машини!

– Ти се допита до нас – продължи Халал, – както подобава, и ние ти съобщаваме решението си. Сега на тебе се пада дългът да избереш средството.

– Благодаря ви – отпаднало им рече Фейеламор. – Предпочитах да направя този избор тук, заедно с вас. – Седя дълго с наведена глава. – Каквото и да избира, Трите свята ще бъдат променени завинаги. А може би Талалейм вече е неузнаваем. Няма съмнение, твърде дълго сме тук. Но всичко се променя рано или късно и забраната трябва да бъде отхвърлена. Направих своя избор. – Гласът ѝ прозвуча като прокоба. – Това е нашата трета задача. Ще използваме златото. Ще създадем от него собствен инструмент. Нека бъде нанолет, с който всяко дете на феилемите знае как да си служи. Чрез него ще разкъсаме Възбраната, ще

унищожим машината на Рулке и така ще го смажем, че никога повече да не се надигне срещу нас. И тогава – очите ѝ засияха – ще се върнем у дома в Талалейм и ще знаем, че дългът ни е изпълнен.

26. Като падащи плочки от домино

Мейгрейт и Шанд стояха в потискащата работна стая на Игър, останалите се бяха скупчили около тях. Всички се взираха в редовете, които огледалото показваше:

„На тебе възлагам да премахнеш Възбраната, но същевременно да възстановиш равновесието между световете, което съществуваше преди създаването на златната флейта.

Ето какво трябва да...“

– Следващата част от посланието липсва – обясни им тя. – Чете се само краят:

„... виж в Огледалото и то ще ти покаже как да успееш.“

– Има връзка с предсказанието! – развълнува се Мендарк. – Спомнете си аакимския отговор: „Ще се появи инструмент“ – кхаш-зик-макатзах, тоест трите в едното, и ако бъде открито как да си послужат с него, Сантенаар може да бъде спасен. Но самият инструмент ще бъде изгубен. „Знаем какво означава – злато от Аакан, скъпоценен абанос от Талалейм и дарбите и уменията на майсторите от Сантенаар, които ще създадат флейтата от тези материали. А онази, която ще си послужи с нея, може да си само ти, Мейгрейт.“

– И защо това да е правилният начин? – заинати се тя. – Ялкара предупреждава, че такива устройства само ще ускорят разпадането на Възбраната. От къде на къде ще е искала да бъде направена нова златна флейта?

– Очевидно е дори за глупак! – заядливо отвърна Магистърът. – Ако употребим флейтата по подходящ начин, тя просто ще премахне Възбраната, вместо да я разкъса.

Мейгрейт започваше да се плаши от настървението му.

– И какъв е подходящият начин? Никой не знае как е била използвана.

– Ами да, затова предлагам – враждебно каза той, видимо притеснен от каронската ѝ външност – да запълниш времето си с усилия да извлечеш липсващата част от съобщението, вместо само да търсиш къде грешат онези, които се опитват да направят нещо. Имаме и скъпоценен абанос, имаме и умели златари, които ще спазят указанията на Тенсор, стига да го убедим, че флейтата ни е нужна. Липсва ни само ааканско злато, за да сътворим своето оръжие.

Той постави на масата малкото, с което разполагаха – пръстена, даден от Игър, няколко брънки от верижка и късчета варак.

– За нищо не стига – подчерта Мендарк.

– Да, трябва да се борим! – подкрепи го Игър. – Рулке отново показва силата си на запад, проверява готови ли сме. Гашадите върлуват извън Шазмак. Мощта му расте с всеки изминал час. Или ще му се опълчим, или ще ни унищожи.

Мейгрейт мълчеше, смутена от разпазената настойчивост на Мендарк, но беше уверена, че той греша. Премисли каквото бе научила за Ялкара и се сети за още нещо.

– Огледалото чие наследство по рождение е – мое или на някой друг?

Шанд поумува.

– То бе предназначено за Аелиор. Открай време смятах, че Ялкара говореше за Огледалото, но дали не съм бъркал?

Поседя и стана рязко.

– Ела навън – покани той Мейгрейт.

– Както винаги офейкваш, щом има работа за вършене – язвително му рече Мендарк.

Шанд му се ухили през рамо и двамата с Мейгрейт излязоха.

Каран слушаше приказките за война, но вече знаеше какво предстои – от седмица пак я тормозеха сънищата за Шазмак и пустотата. Значи не оставаше много време. „Искам да си ида у дома – каза си тя окаяно. – Този път трябва да съм там.“ – Само си губим времето! – избухна Игър след дългите безплодни часове.

– Аха – потвърди Надирил. – Единственото сигурно нещо във всичките ни разпавии е, че златото на Ялкара е в ръцете на Фейламор.

Игър се изправи стремително.

– Имам и по-смислени занимания.

– Трябва да поведем армия към Елудор и да и отнемем златото – настояваше Мендарк.

– Ти нямаш армия – недружелюбно му напомни Игър, но пак седна на стола.

– Съвсем вярно, но ако я имах, Игър, не би ми липсвала смелост да я предвождам.

– Стига с тези лукави подмятания – сгълча го Игър. – Доказал съм смелостта си. – Той прехвърли книгата на масата и взе свита на руло карта. – Поне веднъж и ти да си прав. Може би е най-добре да отидем в Елудор и да вземем златото.

– Тя ще се скрие – възрази Каран. – Изобщо няма да я намерите.

– Имам идея! – изръмжа Игър. – Стража, изведете останалите от стаята.

Щом останаха насаме, Игър и Мендарк започнаха да се държат като най-близки приятели.

– Тя няма да се скрие от мен – увери го Игър и разстла картата, която Шанд бе начертал в къщичката на брега. – Само за ден-два ще събера цяла група майстори на илюзиите. И ще я приклещим там – нейното съвършено убежище ще се превърне в съвършения капан. Погледни – за онзи, който не умее да се катери по стръмнини, от долината има само един изход.

Мендарк разгледа картата.

– Шанд си го бива да запомня подробностите! Но наистина ли ще събереш веднага толкова много познавачи на илюзиите? – изви вежди той.

– Още щом научих, че златото е у Фейеламор, започнах да ги викам тук.

– И аз събирам подходящи хора – призна си Мендарк, увлечен от идеята. – Ти как би провел похода?

– Виж, долината е обградена с високи скали отвсякъде, дори там, където реката изтича от нея. Лесно е да преградим и пътеката. Катеренето по канарите е неимоверно трудно. Но ще се нуждаем от защита.

Мендарк подхвана веднага:

– Ако имаме достатъчно майстори на илюзиите и някой с дарбата на усета, който да свърже умовете им, ще доловим всяка нейна заблуда и ще ѝ противопоставим своите.

Игър си потърка брадичката.

– Мендарк, знам, че и ти имаш тази дарба. Но би ли рискувал

разума и може би живота си в това начинание с незнаен край... и опасности?

– Предпочитам да не съм аз. Сам каза, че е рисковано, а имам и други задължения.

– Сещаш ли се за друг? Знаам, че покрай войните хората с усет понамаляха, но... готов съм да назова няколко имена.

– И аз съм помислил за неколцина, но ще се радвам да чуя предложенията ти. Съзнавам, че не всеки от тях ще ни свърши работа. Необходим ни е такъв, който създава мисловни връзки.

– И е доказал способностите си под огромно напрежение, а?

– Мейгрейт може да създава връзка.

– Но тя е лишена от усета. Освен това Фейлеламор я познава прекалено добре.

– Мислех си за онази, която е твърде задължена на всички ни. Вярно, трикръвна е, затова пък ни е напълно подвластна. Тази наша Каран е толкова невзрачно създание... – подсмихна се зло Магистърът.

– И аз бих искал да е тя. Доведете я! – обърна се Игър към стражниците.

Бутнаха Каран в стаята, където Игър и Мендарк ѝ обясниха какво ще прави. Тя седеше уплашена и покорна пред двамата навъсени мъже.

– Животът ми се върти в кръг... Всеки иска само да ме използва.

– За жалост такава е участта на хората с усет, мелезите и особено трикръвните – напомни Игър без помен от съчувствие.

– Имам ли избор? Какво ще стане, ако откажа?

– Време е за разплата, Каран! – избухна Мендарк. – Ти ни предаде в Каркарон и само сляпата случайност не позволи да бъдем смазани още тогава. Като Магистър ти заявявам, че нямаш право на избор. Или така ще изкупиш вината си, или ще те съдим. Ти вече призна стореното, значи ще получиш присъда, каквато подобава на изменница. При твоите полезни дарби е по-вероятно да те осъдим на робство, отколкото на смърт.

– И първата заповед, която ще чуя като робиня, е да участвам с дарбата си на усета в този поход – кисело промълви Каран.

– Именно.

Каран сведе глава. Всяка нейна постъпка неизбежно водеше към следващата...

– Добре, ще си изиграя ролята. Кога започваме?

– Незабавно – отсече Мендарк. – Игър, свикай своите майстори на

илюзиите, аз ще събера моите.

– Много скоро! – смути се Каран. – Защо решихте да нападнете с толкова припряна подготовка?

– Ако протакаме и Фейлеламор дочуе за намеренията ни, никога няма да я намерим.

– Ще заварим там малцина феилеми – добави Игър. – А аз ще поведа хиляда от най-коравите и опитните си войници. Ще ги смажем с надмощие.

– Боя се... – смънка Каран, но те престанаха да и обръщат внимание.

– Ти оставаш тук под стража до тръгването – реши Игър. – Напиши от какво снаряжение се нуждаеш, за да наредя да ти го донесат.

Но мина почти цял ден, докато съберат хиляда опитни войници, умеещи да се катерят и да се притаяват в засада. Щеше да ги командва Ванхе, наскоро отново повишен в маршал. С отряда тръгваха петдесет и двама майстори на илюзиите. В групата мъжете и жените бяха поравно – мъжете с дълги черни роби и къси бели наметала, а дрехите на жените бяха оцветени обратно. С обоза пътуваха и десет стражници на Мендарк, сред тях Осейон и Торгстед. Лиан идваше в ролята на летописец.

Само трима обаче знаеха накъде и с каква цел потеглят. Дори Лиан научи чак когато се отдалечиха от Туркад. В началото на Елудорската гора по принуда оставиха конете и каруците. Устремиха се бързо към долината. Малка група остана да пази входа. Останалите се изкачиха на хребета, граничещ със съседната долина.

На втория ден от пролетта още не се усещаше зимата да си е отишла. Преди полунощ майсторите на илюзии заеха местата си в тъмната палатка – стояха в кръг като Черно-бели и бяло-черни плочки от домино. Лиан наблюдаваше безмълвно от един ъгъл и запомняше всичко, за да не го пропусне в сказанието. Тревожеше се, ай от съзнанието на Каран до него блискаше страх на вълни.

Тя седеше в дъното на палатката, извън кръга. Мендарк беше в отсрещния край, вдигнал къс жезъл. Лиан си мислеше, че нищо няма да е наред, щом Каран е в такова състояние. А и поначало не вярваше в успеха.

– Започнете – нареди изрече Мендарк. – Каран, свържи се с първия.

Тя сигурно почерпи хладнокръвие от някакъв скрит източник в себе си, защото вълните на чувствата и вече не заливаха Лиан. Дори му се стори отнесена, когато затвори очи, разшири обсега на съзнанието си и

създаде връзка със старшия сред майсторите на илюзии. Светът отвън, бездруго потънал в мъгла и сенки, се размъти още малко.

– Сега и с втория.

Мендарк насочи жезъла си с пресилен жест. Челото на Каран леко се набръчка.

– С третия!

Изредиха кръга, всеки в него се свързваше със следващия и накрая връзката се върна към Каран като удар, от който тя се килна настрани. Призрачно бледа, младата жена се подпря на пръта, за да не падне на земята.

Мендарк се обърна към старшия майстор:

– Помни, че имате само две задължения. Първото, най-важното, е да прикривате войската, да ги направите невидими в мъглата.

– Това вече е сторено – отвърна другият мъж с доста приглушен глас. – В тези условия е лесно.

– Недей да подценяваш тази противничка! – сгълча го Магистърът. – Второ – да бдите за всяка илюзия, с която Фейеламор би скрила пътя от нас, и да я разпръснете, каквото и да ви струва.

– И сега усещаме такава илюзия, но е толкова слаба, че все едно я няма.

– Не се отпускате! Вероятно поддържа защита на долината, откак-то Шанд и Игър са били тук. Но долови ли присъствието ви, ще я засили така, че дори с общи усилия трудно ще я преодолеете. Готови ли сте? А ти – изпружи ръка към Лиан – не смущавай с нищо спокойствието на Каран. Връзката трябва да остане непокътната. Сега е моментът! – натърти Мендарк към Долода, плашливата помощничка на Игър.

Тя изтича да прати вестоносците, които се втурнаха да предадат на чакащите войници, че трябва да тръгнат в колона по пътеката спускаща се по канарите.

Мендарк се затътри тромаво заради болките в ставите към Игър, Ванхе и неговите заместници.

– Талия, щом дам знак, ти ще поведеш първия взвод надолу. Внимавайте, пътеката е опасна. Торгстед – продължи той по-тихо, – ти винаги си ми служил вярно. Ще се спуснеш ли с войската, за да бъдеш моите очи и уши в този набег?

– Ами аз...

Торгстед се озърна колебливо към Осейон.

– Нуждая се там от човек, на когото имам пълно доверие – подчерта Мендарк.

Ръцете на Торгстед трепереха.

– Магистре, нещо ще потръгне зле.

– Ти да нямаш дарбата на усета? – даде воля на досадата си Мендарк.

– Не, макар че майка ми имаше изострено шесто чувство... Е, няма значение. Ще отида, разбира се.

– Добре. Осейон, разположи стражата около палатката и бъдете нащрек.

Едрият тъмнокож воин стисна ръката на приятеля си. Отрядът се промъкна само с едва чуто шумолене и всичко стихна.

Лиан стоеше при входа на палатката и се взираше в Каран. Тя нито помръдна, нито продума, но от време на време се поклащаше. И майсторите на илюзиите оставаха безмълвни. Изведнъж старшият ахна:

– Тя знае! Усещате ли силата на нейната илюзия?!

Всичко помътня. Вътрешността на палатката сякаш се изпълни с мъгла. Някой изохка.

– Ох, че е трудно! – пшккаше старшият. – Олеле... Дръжте се! Така ще отстъпим пред нея.

Тишината се задържа около минута и мъглата изчезна също толкова внезапно.

– Успяхме – прошепна старшият. – Разбихме нейната защита. Вижте, ето я пътеката.

За миг пред мисления взор на Лиан се мярна видение – въгленочерна пътека, криволичеща в снега между дърветата. Тъкмо нея бяха набелязали съгледвачите.

Намирането на пътя надолу до сборния пункт беше по-мъчно в мъглата, отколкото очакваха, но в края на краищата илюзиите на Фейеламор не се оказаха чак толкова непреодолими. Докато се промъкваха в гората, войниците се присмиваха на врага. Скоро дотича вестonosец при Мендарк, който оповести с крясък победата.

– Тя е лукава, но ние надделяхме. Майсторите са твърде много за нея, а и са силни. Пътят е чист.

– Открай време се съмнявах, че преувеличават могъществото й срещу големи групи познавачи на илюзиите – подхвърли Мендарк на Игър, – макар да е ясно, че в двубой няма кой да ѝ се опре. Талия, готови ли сте?

– Да. Избрах шестима да дойдат с мен.

– Знаеш какво се иска от тебе. Вие навлизате първи и заемате позиция. Щом войската отвлече вниманието ѝ, намирате златото и го донасяте.

– Ванхе – тихо промълви Игър, – а вие готови ли сте? Тантурестият маршал кимна.

– И помни, че това е изпитание за тебе. Подведеш ли ме отново, ще те разжалвам завинаги в редник!

Обидата пролича в очите на Ванхе, но той се обърна към офицерите да даде заповедите си.

Талия и нейната група поеа надолу по пътеката. Мъглата се съгъставаше. Налагаше се да използва целия си опит в диви местности, за да не кривне встрани. Но имаше и нещо по-неприятно – въпреки Самохвалството на старшия майстор тя установи, че долината все още е защитена с объркващи заблуди, които размътваха съзнанието и и я подтикваха да се съмнява в собствената си памет. Тя спря Разколебана. Сега накъде? Надясно или наляво след онези две великански дървета? Ами да, надясно! Въпреки това продължи предпазливо.

Пътеката пак зави наляво по тясна издатина под ръба на канарата. Талия усещаше, че урвата сякаш я придърпва. Тя изчака своите хора.

– Оттук пътеката се спуска стръмно по склона и всяка грешна крачка означава смърт. Ще се вържем един за друг. Ако нещо ви смущава, в никакъв случай не стъпвайте встрани, а спрете!

Заблудите ги връхлитаха толкова смазващо, че и Талия едва им устояваше. Начесто се заковаваха на място, защото на един или друг му скимваше, че непременно трябва да стъпи в празното пространство.

– Какво ли щеше да бъде, ако над нас не бяха толкова майстори? – подхвърли ехидно тя на мъжа зад нея.

Воинът само стисна устни, но тя виждаше как се е облецил от напрежение.

Накрая все пак се спуснаха и доколкото можеха да преценят, заеха уговорената позиция над пещерите на Фейеламор и малко вдясно от тях.

– Тук ще чакаме – натърти Талия. – Войската ще се раздели горе, половината ще слязат малко по-нататък в долината, другите пък ще преградят пътя от пещерите към излаза на реката. Ще нападнат от две страни, за да отвлечат противника, а ние ще влезем в пещерите. Засега само малцина от сънародниците на Фейеламор са тук, иначе атаката щеше да е немислима.

Тя не беше толкова уверена дали ще изпълни собствената си

задача. Знаеше, че Фейеламор не би и помислила да остави такова съкровище без охрана. Дори да намереха златото, пак щяха да стигнат до стълкновение с врага, а и после трябваше да се измъкнат от долината.

– Още малко... – успокои тя хората си по времето, когато се очакваше да получат знак.

– Още малко – промърмори доста по-късно. Опасенията ѝ избуяваха и накрая тя отсече:

– Не мога да чакам повече. Ще отида да проверя какво става при пещерите. Вие си отваряйте очите и ушите и ако извикам, плюйте си на петите мигновено!

Знаеше обаче, че тези елитни бойци няма да побягнат, защото им бе заповядано да я опазят. Все пак ѝ се подчиниха и останаха на мястото си.

Едва се отдалечи от тях и чу отслабения от мъглата звук на боен рог – разнесе се сигнал за отстъпление. Значи имаха несполука. Войската сигурно бе разкрита. Нямаше да и се притекат на помощ. Тя се подвоуми. Толкова близо до целта... Защо да не се възползва и от това положение? От сблъсъка си с майсторите на илюзии Фейеламор вероятно беше изтощена, вече се бореше с прилошаването след магиите. Талия продължи към пещерите.

Войниците ставаха неспокойни, искаха да започнат набега. Ванхе и неговите заместници се бяха спускали донякъде по виещата се пътека, за да няма риск от объркване. Сега маршалът крачеше напред-назад и се тревожеше за успеха и бъдещето си.

Войската тръгна по пътеката, набивайки снега в черната пръст. Минаваха по остри ридове, до ръба на канарите, ограждащи долината от всички страни, провряха между две огромни дървета и започнаха да се спускат по склона. Ванхе поспря между дънерите, сякаш парализиран от отговорността.

– Не бива да се бавим! – прошепна му един от заместниците. Маршалът въртеше глава. Имаше само една пътека. Луната я осветяваше мъждиво, но той още се двоумеше.

Накрая даде заповед. Отдръпна се от дърветата, зави наляво и се скри в мъглата. Войниците го следваха неотстъпно. Напредваха безшумно – гордата гвардия на четири армии, – уверени в предводителите и уменията си.

– Нека вниманието ви не отслабва – наставляваше подчинените си

старшият майстор. – Фейеламор е силна и коварна, може да поднови нападението си всеки момент. Ето, започва се. Задръжте ясният образ на пътеката. Задръжте го!

Тогава Каран се разтресе, но неудържимото треперене спря изведнъж.

– Н-н-н... – замънка тя, но не можа да изтръгне думата от гърлото си.

Лиан притича, само че се боеше да я докосне, защото помнеше предупреждението на Мендарк.

– Н-н-н...

Клепачите на Каран трепкаха като крилцата на пеперуда. Стисна челюсти и писна задавено:

– Heee!

После тупна на пода.

Лиан се опитваше да я вдигне, ала тя бе изпаднала в несвят и не успяваше да я събуди. Озърна се боязливо към старшият майстор:

– Как е връзката?

– Още я поддържаме. Мисля, че най-лошото отмина. Повечето войници вече са слезли в долината.

– Брей, че бързо. Май не съм разбрал колко време е минало... В този миг старшият майстор въздъхна и се стовари по лице.

Вторият изрева от внезапно нарасналия натиск върху съзнанието му и Осейон нахълта в палатката. Опипа гърлото на старшият майстор.

– Няма пулс! – кресна през рамо на Долода. – Веднага съобщи на Мендарк.

И вторият майстор на илюзии се гърчеше на пода и сякаш се напъваше да изхвърли червата си през устата. Очите му се подбелиха, накрая се сгърчи и замря.

– Той поне е жив засега – промърмори Осейон и попита дотичалата Долода: – Къде е Мендарк?

– С Игър. Сигурно вече се спускат.

– Предаде ли му съобщението?

– Да, но не бива да ни усети врагът... – Тя разпери ръце безпомощно. – Вестоносецът ще се прокрадва бавно.

Другите майстори на илюзиите още поддържаха кръга, но очите им се изцъкляха от напрежение.

– Това не ми харесва... – процеди Осейон.

Скоро влезе на бегот една от вестоноските, дребничка млада жена с бухнала руса коса.

– Какво е станало? – избълва задъхана.

– Каран е в безсъзнание, макар че не прекъсва връзката. Старшият майстор е мъртъв, а вторият... – Долода посочи тялото на пода. – Предчувствам най-лошото...

Гърдите на вестоноската свиреха, тя се държеше за хълбока.

– Ох, че боли! Какво е съобщението? Те слизат в долината. Ако вдигнем тревога, целият поход се проваля.

Осейон и Долода се спогледаха.

– Да ги отзовем ли или не?

– Дадем ли знак за оттегляне, докато са на пътеката, може да стане и по-зле – реши той. – Ще изчакаме още минута:

Но след миг-два третата по старшинство майсторка спря да диша. Тъмна кръв шурна от носа ѝ, тя отметна ръце назад и рухна по гръб. Същото сполетя мъжа до нея и жената до него, и мъжа до нея... Падаха като плочки от домино, които се събарят една друга. Скоро нямаше ни един изправен майстор на илюзиите.

Долода и Осейон се втрещиха, но след броени секунди се втурнаха заедно към изхода. Долода се разкрещя с все сила, докато тичаше по пътеката:

– Назад! Връщайте се!

Осейон изфуча към командирската палатка, грабна рога и звънливият му зов заехтя из долината като стон.

Нямаше отговор, никой не извика. Осейон също препусна по черната пътека, надуваше рога, докато остана без дъх. На един завой се подхлъзна в калта и свърна наляво. В мъглата се показа тъмен силует, разперил ръце да прегради пътеката.

– Късно е – безнадеждно отрони Мендарк. Мъглата се разпръсваше и Осейон смотолеви слисан:

– Но това не е пътят, който разузнахме. Как...

– Що за самонадеяни глупаци се показахме! – завайка се Мендарк.

Малко по-надолу се размърда сянка. Дватамата слязоха натам и доближиха Игър.

– Свършено е – изрече той с мъртвешки глас, застанал на ръба. – Всичко е свършено.

– Но какво... – запъна се Осейон.

– Мъртви са от първия до последния. – Игър се олюля, сякаш искаше да сподели участта на войниците си. Долода го улови за ръката и го дръпна назад. – В мъглата изпадаха от ръба, без дори да усетят, и се пребиха в скалите долу. Натъкнахме се на непобедим враг. Фейеламор

просто ни разгроми.

Въздушните течения носеха мирис на прясно пролята кръв.

– Отивам нагоре – изсумтя Осейон.

Би предпочел да е къде ли не, само не на това място, където хиляда от най-добрите бойци на Игър и неговият най-скъп приятел Торгстед току-що намериха смъртта си.

– Каран се опита да ни предупреди – обърна се към Игър и Мендарк, – но мощта на Фейеламор не й позволи. Онази от самото начало е знаела, че сме тук.

– Да, знаела е всичко – потвърди отпаднало пълководецът.

– И през цялото време владееше положението – добави Мендарк. – Показвала ни е каквото сме искали да видим, а нашите майстори на илюзиите се въобразяваха, че я побеждават. После тя създаде собствена привидност, за да ни насочи наляво там, където пътеката завиваше надясно. Просто, изящно и гибелно. Ах, Талия, как ще ми липсваш...

Талия се промушваше през шубраците между дърветата, като се стараеше да задържи в ума си подробното описание, което чу от Мейгрейт. Объркването отслабваше полека. Стигна незабелязано до входа на пещерата и видя до него пещ от глина, разпалвана с дървени въглища. Жаравата вътре още тлееше. Наоколо имаше калъпи и уплътнен пясък в дървени съдове. Първобитно... Май тъкмо се бяха заели с топенето и леенето, когато са надушили идващия враг. Значи златото трябваше да е наблизо.

Порови с пръсти в пясъка. Единият съд още беше горещ, но не намери нищо. Оставаше да претърси пещерата. Обърна се и едва не се блъсна във Фейеламор. Талия се стресна в очакване животът ѝ да приключи в миг, но Фейеламор беше смъртно бледа от прилошаването след злоупотребата с магия. Усмихна се насила.

– По-хитра си, отколкото очаквах. И по-досетлива от Мендарк, но това не е достатъчно. Набегът ви се провали, а аз вече скрих онова, което търсите.

Тя се отместваше полека от пещерата. „Щом е тъй, защо се опитваш да ме подмамиш встрани от калъпите?“ – рече си Талия.

– Не съм забравила и какво ми стори в Готраймската гора – продължи Фейеламор и пак помръдна така, че Талия да се обърне с гръб към пещта, за да не я изпусне от поглед.

„Тя е изтощена и сама, а знае, че с мен има и други. Сега е мигът!“ Талия се престори, че нанася удар с дясната ръка, и когато

противничката ѝ се отдръпна, запрати шепа пясък в очите ѝ. Поне за секунда-две Фейеламор не можеше нищо да направи и Талия се възползва, за да изрита калъпите и сандъчетата. Разхвърчаха се миниатюрни гейзерчета от пясък и златна отливка с чудновата форма тупна тежко на тревата. Талия я грабна и хукна. Щом доближи дърветата, нададе вопъл към своите войници:

– Прикривайте ми гърба!

Но макар че илюзиите пак ги обгръщаха, гъсти като желе, нямаха предишната сила да внушават и подлъгват.

Не се натъкнаха на други фейлеми във вихреното си бягство нагоре. Навсякъде тегнеше тишина. „Дали не ни чакат по-нататък?“ По едно време спряха да отдъхнат, един от войниците изчатка огнивото си и Талия се взря в предмета, който носеше, но вече се досещаше и от тежестта му, че това не е злато. Пробна бронзова отливка.

Мисълта, че нищо не е постигнала, я омаломощи, но какво още можеше да измисли само с неколцина войници до себе си? Пъхна отливката в джоба си и продължиха да се катерят.

– Аз ги изпратих към гибел!

Мендарк седна, закри лицето си с длани и се разплака. Игър крачеше наоколо като оживяло каменно изваяние. Той не ронеше сълзи, вцепенен от скръбта и отчаянието.

– Защо се оставих да ме изиграеш?! – реवेशе диво. – Ти си виновен, Мендарк!

Зърна Каран, свита на стола, и ѝ се разкрещя:

– Ти го направи нарочно, за да ме съсипеш!

По горната му устна избиваше пяна. Налетя ѝ и започна бясно да я налага по главата. Каран само го погледна и не понечи да се защити.

– Престани, глупако! – изръмжа Мендарк.

Закуцука към него и се опита да го дръпне. Осейон скочи да му помогне и двамата отнесоха Игър, който не млъкваше:

– Каран, заради тебе стана така! – Той се изтръгна и пак я нападна, но Мендарк я заслони с тялото си. – Никога няма да ти простя!

Магистърът го зашлеви безмилостно.

– Не можеш ли да се държиш като мъж? – каза му с преливащ от презрение глас. – Аз и ти подготвихме тази беда с участието на Фейеламор. Каран за нищо не е виновна.

Игър плюсна на земята. Двама войници го вдигнаха, отнесоха го в палатката му и застанаха на стража отпред.

– Няма ли как да изнесем мъртвците? – тюккаше се Осейон. – Ако бях вдигнал тревога по-рано, може би щяха да се спасят...

Мендарк стискаше устни.

В подножието на канарите лежаха почти хиляда трупа. Едва ли бе оцелял и един от всеки десет войници.

– Сгъвайте палатките и да се прибираме с подвити опашки в Туркад – изсумтя той накрая.

Стъкмиха носилки за онези, които не бяха на себе си, сред тях и Каран, събраха палатките и се приготвиха да потеглят. И тогава от мъглата изплуваха последните седмина.

– Какво се обърка?! – извика Талия. – Толкова близо бяхме...

Мендарк за миг се просълзи отново в тази най-злощастна нощ.

– Не се съмнявахме, че и ти си загинала.

– Къде е войската?

– Загубихме всички.

– За нищо – тежко отрони тя, разказа преживелиците си и му подаде бронзовата отливка. – За нищо!

Твърде смаленият отряд се смъкна надолу по рида и излезе от Елудорската гора. От хиляда и сто души не бяха оцелели и стотина. А Игър изглеждаше още по-жалък, отколкото след поражението, нанесено му от Рулке в Катаза.

Лиан не бе виждал и Мендарк толкова потиснат. На славата му бе лепнато петно, което никога нямаше да бъде изтрито. Начесто кашляше в голяма кърпа и когато не триеше кръв от устните си, мъчеше се да спре изтичането ѝ през носа. Кожата му се лющеше на големи парцалчета.

От майсторите на илюзиите останаха живи петнадесет, но с разнебитени умове и вероятно угаснали завинаги дарби. Каран беше като сянка, смазана от угризения. Лиан крачеше до нея през целия път до Туркад.

– Знаех си... – фъфлеше тя. – Знаех си...

Не различаваше деня от нощта в тези кошмарни видения наяве. Все ѝ се привиждаше как най-опитните бойци на Игър завиват наляво вмес-то надясно и падат от скалите, отново се опитваше да ги спре с писък, но нещо ѝ запушваше устата.

Мендарк повървя с Лиан на втория ден.

– Направо е страшно да те гледа човек...

Лиан не посмя да довърши изречението, опасяваше се, че Магистърът ще го скастри както преди. Мендарк обаче не се ядоса.

– Умирам, Лиан, и това е ужасното.

– Мислех си... – Младежът подбра думите си. – Живял си толкова дълго... Но пък сигурно с всяка година от дългия живот се засилва и желанието да продължиш...

– Не ме разбра. Не се боя от смъртта, но ако умра, кой ще брани този свят от Рулке?

Лиан неволно се огледа към Игър, който куцаше, провесил нос, а ръцете му се люшкаха безсилно.

– И аз си го мислех доскоро – сниши глас Магистърът, – особено след като се справи с транкса. Но Игър няма да се опомни след това нещастие.

– И преди се е въздигал след прекеждия – напомни Лиан.

– Но с всяко поражение пропада все по-надолу. Спомни си как се е държал в Туркад, след като не успя да ме залови. Ами в Катаза? Ами с Втора армия? Постъпките му са непредвидими и никой не може да разчита на него.

– И ти си вършил...

– Разбира се, вършил съм големи злини. Но всеки път се стремях да успея в делото, на което се бях посветил. Никога не съм обричал на гибел такава войска само защото ме е зарязала любимата!

Мендарк изхрачи кръв на тревата и млъкна.

27. Горящата планина

Щом излязоха от стаята, където се провеждаше съветът, Шанд и Мейгрейт бавно се качиха на покрива на цитаделата и се загледаха в града през жълтеникавите пушеци от поне сто хиляди комина.

– Ялкара бе оставила два подаръка за Аелиор – започна Шанд, след като се увери, че няма кой да ги подслуша. – И Огледалото, и нейните златни накити. Имаше дебела златна верижка с различна форма на брънките, сложно изработена гривна и огърлица. Винаги ги носеше – единствената проява на суетност, която си позволяваше. Е, поне тогава си казвах, че е от суетност, но сега не съм убеден. Видях я да ги сваля единствено в деня, когато повери Аелиор на грижите ми.

– Златото би ли стигнало за изработването на флейта? – попита плахо Мейгрейт.

Старецът пресметна наум.

– Горедолу, стига флейтата да е малка, каквато е била и онази на Шутдар според преданията. Да, сигурен съм, че би стигнало. За това е било предназначено златото!

Мейгрейт се замисли.

– Но нали наследството на Аелиор е заграбено от Фейеламор! Щом се сети у кого са накитите, Мейгрейт едва не се разрида от ярост.

– Не! Онова злато не е подаръкът. Мейгрейт се извърна мигновено да го погледне.

– Шанд, не разбирам какво ми казваш...

– Не знам що за злато е взела фейлемката от Хависард. Но Ялкара сложи в моите ръце накитите, преди да влезе в портала – собственото й злато, което бе донесла от Аакан.

– Уверен ли си в това?

– Няма никакво съмнение.

– И защо пазеше тайната толкова упорито?

– Защото сега златото е твое. Но ако Игър и Мендарк научат, ще ти отровят живота. Искрах сама да решиш как да постъпиш с него.

– Къде е златото сега?

– След като отвлякоха Аелиор, изкопах дупка в земята и го зарових, без да отбележа с нищо мястото. Никой друг нямаше да го намери. Направих го отдавна, но мястото не е чак толкова далеч оттук. Скрих го при Горещата планина, отвъд Туркадско море. Живях в подножието на Буря Нгурле, докато не ми отнеха дъщерята.

– Можем ли да отидем там?

– Естествено.

Мейгрейт не съдържа вълнението си.

– Веднага ли?

– Още сега! Да си вземем раниците.

Без да се обадят на никого, те слязоха на пристанището и научиха, че Пендер е готов да отплава същия следобед. Корабът се насочи към Никеранд, западнал крайбрежен град, откъдето се тръгваше към сухите равнини на Алмадин.

Мейгрейт не се отделяше от фалшборда на кораба и се взираше във вълните. Бе прекосявала и по-големи морета, но тогава неизменно й тежеше бремето на дълга. Това пътуване беше същинска разтуха за нея и му се наслаждаваше.

В Никеранд се качиха на лодка и потеглиха срещу течението на широката река Алм.

– Така ще обикаляме повече, преди да стигнем до целта – обясни Шанд, – но няма начин да се доберем бързо, ако не пътуваме по реката.

За Мейгрейт беше все едно колко ще се проточи пътешествието. Вървяха и два дни по суша към скалистите брегове на огромно езеро.

– Дългото езеро – каза Шанд, загледан в тъмнеещата вода. – Истинското му име е Уарде Ялок и то е най-обширното от многото езера, които запълват разломите наоколо до дълбочина хиляда разтега. Проточва се на югоизток почти стотина левги и с лодка ще се озовем близо до мястото за броени дни, а пеша бихме се бърхтели няколко седмици.

Грижливо поддържана пътека водеше към видимо благоденстващо градче на брега. Там Шанд нае платноходка, натовариха багажа си в нея и се насочиха на юг. Тласкаше ги поривист вятър под небе с цвета на олово. От студените повеи бузите на Мейгрейт се зачервиха. Всичко беше прекрасно.

Следобед Шанд стана по-приказлив.

– Уарде Ялок заема достойно място в Преданията. Първите градове на Сантенар са били построени край езерото преди повече от дванадесет хилядолетия, ако се вярва на летописците.

– Тук ли? – Мейгрейт огледа падините по брега, оскъдно обрасли с прашасали храсти. – Не мога да го проумея.

– Не, чак в южния му край, в плодородните земи между три пълноводни реки. Но тези градове ги няма днес.

– Какво се е случило?

– Животът там замрял през Малкия ледников период. Хем студ, хем засуха и не можели да съберат никаква реколта. Най-големият град се наричал Тара-Лаксус. В древността бил могъщо средище. Оттам Шутдар побягнал към гибелта си. Но дори и Тара-Лаксус е заличен днес.

Най-сетне платноходката акостира в пристанището на град сред гора. Дватама тръгнаха полека към Горещата планина, чиито разпрострели се склонове се виждаха между дърветата. Скоро навлязоха в пустош, където нищо не никнеше в каменистата земя. От пукнатини във възвишенията наоколо се процеждаше дим. Във въздуха се стелеше кафява мараня, миришеше на печка с въглища.

– Странна миризма за вулкан – отбеляза Мейгрейт.

– Преди време тук са се запалили въглищни пластове. Може би ги е подпалил самият вулкан. Всъщност се смята, че хълмовете тлеят от пет хиляди години. Огънят се е спуснал дълбоко под земята, но и сега на много места не можеш да стъпиш, толкова са нажежени.

Два дни по-късно в безлунна нощ, когато мъглявината Скорпион светеше в студеното ясно небе, те спряха пред останките от къща с каменни стени наскреж ливада. Зад нея тъмнееше гора. Тук бяха събрани прастари печални спомени. Седнаха на стъпалото пред прага и огледаха ливадата. Над дърветата Бурия Нгурле бълваше дим.

– Кароните са имали твърдина в планината повече от хилядолетие – спомена Шанд.

– Кои карони?

– Кандор и Рулке.

– Защо точно там?

– Защото е средоточие на сила подобно на Каркарон. По-точно там бил отворен за пръв път Пътят между световете. Тук се озовал Шутдар с флейтата, а Рулке се прехвърлил подире му. Кароните издигнали огромна крепост, която била седалище на Рулке по време на гонитбата заради флейтата. По едно време тук живеели към хиляда мелези на кароните...

– И какво е била участта им?

– Изклали ги. Миан със своите аакими дошъл под предлог, че иска примирие, и завзел твърдината с измама. Избили повечето мелези в съня им, останалите изгорили живи. Така бил заличен целият род на потомците на кароните тук. Нищо чудно, че...

Шанд млъкна.

– Какво те смуцава?

– Едва сега започвам да проумявам защо оцеляването се е превърнало в такава мания за Рулке. Аакимите се опитаха да изтребят всички негови потомци. Тогава той развил Дара на Рулке, за да се предпазва от тях.

– Както изглежда – промълви Мейгрейт след дълго мълчание, – Великият предател също е ставал жертва на коварство.

– И така може да се каже – призна Шанд. – Способен съм да разбера и двете страни. Хайде да си накладем огън.

След вечеря пак се настаниха на стъпалото.

– С твоята майка останахме тук дълги години. И тогава земите бяха необитаеми. Аелиор си играеше навсякъде. Виждаш ли онова старо клонато дърво? Обичаше да се катери по него, окачих и люлка за нея.

Шанд се изправи неочаквано, без да избърше бузите си, и я поведе покрай стърчаща скала. Премери разстоянието на око, извади метална лопатка от раницата си, окастри една фиданка за дръжка и започна да копае. Земята беше спечена, но той упорстваше и макар че на няколко

пъти спираше да си поеме дъх, не позволи на Мейгрейт да го отмени.

– На мен се пада да ти го предам.

Когато можеше да хлътне до кръста в дупката, лопатата се удари в нещо твърдо. Шанд остърга пръстта и отдолу лъсна бронзова кутия. Макар че пантичките бяха разядени, той вдигна капака лесно, като подпъхна лопатата. Извади тежка торба, чийто промазан плат още изглеждаше здрав. Щом разхлаби връвта, под мъглявината заблестя метал. Дебела верига, гривна и огърлица от червено злато. И Шанд поднесе дара за Аелиор на нейната дъщеря със скръбна тържественост.

– Ще стигне за флейта, както виждам. Ако това е решението ти.

Мейгрейт пое наследството си с треперещи ръце. Накитите наглед бяха съвсем същите като онези, които Фейеламор отнесе от Хависард. Но от носенето това злато се бе изгладило като коприна, докато другото беше грапаво, все едно не е докосвало човешка плът. Тя го прибра внимателно в торбата и се върна умислена при стъпалото, а Шанд отиде да налее вода от поточето.

Два комплекта накити? Ялкара бе донесла единия от Аакан в забравената древност. Какъв е произходът на другия? Как да разгадае тайната? Щом Ялкара бе вложила усилия за създаването на копие, значи това злато криеше особени възможности. Или голяма заплаха.

Върнаха се в Туркад по същия път. Само веднъж, докато плаваха по езерото, Шанд заговори за златото.

– Просто не знам какво да правя – сподели Мейгрейт. – Създаването на нова флейта е неимоверно важно решение. И не ми е известно дали Ялкара би искала това. Не мога да вникна в замисъла ѝ.

– Защо не опиташ пак с Огледалото? И ми повярвай, че тя не би искала да решава вместо тебе. Знаеше добре, че миналото не бива да спъва бъдещето.

– Ще чакам някакъв по-ясен знак – натърти Мейгрейт и повече не продума за златото. – Разкажи ми за тези земи.

Бяха на половината път към северния край на Уарде Ялок, където щяха да върнат наетата лодка.

– По една случайност сме съвсем близо до може би най-прочутото място в Преданията – Кулата на Хулинг!

– Където златната флейта е била унищожена, а Възбраната – наложена.

– И където нещастното сакато момиче било убито. Тъкмо заради нея се събуди любопитството на Лиан към цялата история. Как ли щяха

да потръгнат нещата, ако не беше така?

Мейгрейт се загледа в брега. Рехавата мъгла не скриваше зъберите в ръждив отънък, които стърчаха от водата. Неприятни земи.

– Ще ми се да отида там, ако е възможно.

Мейгрейт си каза, че щом ѝ се пада задачата да премахне Възбрана-та и да възстанови равновесието между световете, трябва да има впечатления и от мястото, където всичко е започнало.

Продължиха по езерото половин час, вятърът надигаше вълни. Студът хапеше. На Мейгрейт ѝ олекна, когато Шанд се взря и промърмори:

– Това е!

Завиха към брега и той посочи върха на зловеща канара. Щом доближиха, пред тях зейна теснина, в която лодката се промъкна. Щом я вързаха за жилив храст, Мейгрейт се заозърта за път нагоре.

– В скалите са изсечени стъпала – успокои я Шанд. – Катеренето е тежичко.

– Личи, че са изсечени отдавна – оплака се тя след малко. Вървеше след него по почти неоткриваемата пътека, чиито стъпала се ронеха под краката им.

– Три хиляди години – изпъшка Шанд.

Макар и поуплашени от рисковете, изкачиха се върху плато, плоско като маса и покрито с бурени, които вятърът мятеше насам-натам. В далечината стена от дървета описваше дъга от ръба на скалите, при които се връщаше накрая.

– Ето я Кулата на Хулинг или каквото е останало от нея.

До края на платото имаше грамада от срутени камъни, обкръжени от гола площадка, където растеше само мъх. Между ивиците навят пъськ повърхността лъщеше подобно на стъкло.

До пътеката бяха поникнали храсти със сиви листа с по някой малък черен плод на клонките. Мейгрейт посегна да си откъсне един. Шанд хвана ръката ѝ.

– Не са ли годни за ядене?

– Наричат този храст млечка-трепач. Има защо. След смъртта на Шутдар съборили кулата камък по камък в търсене на флейтата. Не я намерили, разбира се, а по-късно тиранът, който властвал над страната (името му било Дагуар Трети), заповядал кулата да бъде издигната наново като нетленен паметник и поука хората да не си играят с неznайното. Само че я възстановили точно каквато била след унищожаването на флейтата.

Минаха под арка, която не се поддаваше на разрухата, но стената

зад нея бе паднала. По каменните стъпала бяха разпилени натрошени отломки от кафяв пясъчник. Помещенията дори на приземния етаж бяха порутени. Мейгрейт стъпи на стълбата. Тук камъкът не се ронеше толкова, бе споен като топена захар, а и застинал на петна като лава.

Излезе на плосък покрив с висок парапет околоръст, но в него зееха широки дупки. Покривът бе пропукал от край до край. И камъкът бе стопен до гладкостта на стъкло освен в съвършения кръг по средата, където нямаше никакви следи.

Мейгрейт усещаше болката и ужаса, с които бе пропита кулата.

Шанд се покатери върху остатък от парапета.

– Ела при мен. Има чудесен изглед.

Наистина гледката беше великолепна, но и нерадостна – тъмното езеро с разпенени вълни, черните мокри скали в подножието, навъсената гора зад кулата.

Шанд посочи право надолу.

– Там е паднал и загинал Шутдар.

Мейгрейт си представи как пада върху скалите и се извърна.

– Тук не ми харесва.

– И на мен, но все идвам отново. Случилото се в кулата е определило хода на историята през последните три хилядолетия.

– И до ден днешен – добави Мейгрейт. – Ще свърши ли някога? Иска ми се да сложа край на това.

– Може и да успееш. Кой знае?

Тя извървя половината разстояние до стълбата, но неочаквано писна и отскочи, сякаш някаква твар впи зъби в крака ѝ.

– Какво те уплаши?! – сащиса се Шанд.

Тя не можеше да задържи ръцете си неподвижни. Пребледня като платно.

– Усетих, че стъпвам върху нещо зло... неописуемо зло.

В лъскавата стопилка пред нея искряха мънички златисти люспици.

– Шутдар си е бил въплъщение на злото, няма спор. – Шанд и помогна да седне върху изкъртено парче от зида. – Я глътни малко! – подадем манерката си.

Тя изля в гърлото си парливото питие като вода, после се усмихна бледо.

– Много гадно усещане, прилича на иглички в кожата. Всичките ми нерви пламнаха.

Шанд отиде до мястото, където тя бе стъпила.

– Аз не усещам нищо, но в тази кула са се просмукали отгласи на

извършените злодеяния. Ти сигурно си настроена да ги долавяш, а аз – не.

Мейгрейт стисна златната огърлица на шията си и ѝ олекна.

– Тук пространството и времето са много изтънели – тихо каза тя. – Усецам и стената на Възбраната навсякъде около мен, сякаш излъчва във всички посоки. Има и още нещо. Прилича на портал, чакаш да бъде отворен към пустотата.

Започваше да изпада в паника. В кулата бяха събрани сили, на които никога не би могла да се противопостави. Изобщо не ги разбираше.

– Е, по този път няма да тръгнем! – напомни старецът и ѝ помогна да се изправи. – Стига ли ти видяното?

– До края на дните ми.

Тя слезе по несигурната пътека с мудни, предпазливи крачки, макар и нито едно стъпало да не се изрони този път. Преживяното в кулата я уплаши. Целият свят беше застрашен, ако равновесието не бъде възстановено. Изведнъж разбра, че новата и цел е твърде неотложна, но все още нямаше представа как да се заеме с осъществяването ѝ.

Върнаха се в Туркад след повече от три седмици и веднага научиха за прибързания набег в Елудорската гора и разгрома. Каран бе толкова потънала в унинието си, че никой не успяваше да я разведри. Мендарк не беше на себе си от гняв към собственото си безразсъдство. А досега не бе предприемал нищо, без да изпита всяка дреболия и да предвиди всеки нежелан обрат. Игър, затворен в себе си и озлобен срещу Каран и Мендарк, се чувстваше толкова опустошен, че нямаше изгледи да си възвърне силата. Бойният дух на армиите му направо се сгромоляса. Този път гашадите лесно биха ги превърнали в безволна сбирщина.

В това струпане на беди се случи само едно хубаво нещо. Джеви не можеше да ре пребори със страха си за Талия през цялото време, докато я нямаше. Щом научи за провала на похода, отърси се от всички колебания. Двамата отново се сближиха.

Колкото и потисната да беше от вестите, Мейгрейт се зарадва, че не са докопали златото на Фейеламор. Щеше да поквари и тях. Това обаче не я избавяше от собствените ѝ затруднения.

Мендарк често подхващаше разговори за „обединяване на усилията“ и „сътрудничество“, но Мейгрейт беше наясно, че просто Огледалото е у нея и той иска да я използва. Това я настройваше срещу Магистъра. Не споменаваше за намереното си наследство и криеше старателно накитите.

28. Покушението

След две нощи една забулена в сенки фигура се промъкна в цитаделата и слезе на първия етаж в подземнието, където бяха дали работна стая на Лиан. Еламай вече бе проверила точно къде е помещението. Ключалката се оказа съвсем простичка и само след минута тя влезе.

Затвори вратата, около пръстите ѝ се появи призрачно сияние и тя се зае да дири книгата на Ялкара. Видя я почти незабавно, оставена на открита лавица. Точно каквато я описа Фейеламор, с особените, смъртно напомнящи нещо знаци, толкова омразни за всеки фейлем, че сякаш напиреха да скочат от страницата към Еламай.

Тя затвори рязко книгата, пхна я в торбата на рамото си и излезе. Свърши една трета от работата, и то най-лесната. С малко късмет щеше да изпълни всички задачи още тази нощ и преди разсъмване да се махне от вонящата клоака, наречена град. Не и се искаше да осъществи замисъла. Постъпката ѝ щеше да бъде ужасяваща подлост спрямо Мейгрейт, но нямаше избор – от нея зависеше оцеляването на народа ѝ. Смяташе да пререже гърлото на Каран, както спи, после да повтори същото с Мейгрейт.

Еламай влезе лесно в стаите на цитаделата, където бяха настанени Каран и Лиан – уелмите не ги охраняваха от известно време, а вратата дори не беше залостена. Прекоси безшумно дневната с нож в ръка и се спря внезапно. В спалнята беше светло. Надникна внимателно – Лиан седеше в леглото и четеше. Къде ли беше Каран? В банята? Нямаше я и там. След малко Лиан духна свещта и се настани за сън. Сам.

Еламай прокле безмълвно Каран. Нямаше да приключи тази нощ, изсули се тихомълком и тръгна към стаята на Мейгрейт.

Мейгрейт спеше неспокойно, ако това неприятно мятане и обръщане можеше да се нарече сън. Нощите ѝ бяха наситени с тревоги, откакто се върна със златото. Повечето сутрини се будеше изцедена докрай. Не намираше изход от противоречията. Искаше да помогне на задругата в начинанието им, дори се стремеше да отвори портал към Аакан и отново да събере Шанд и Ялкара.

Нима можеше да има друга цел пред себе си освен сътворяването на нова златна флейта? Нали така най-добре щеше да събдне собствено-то си предназначение – да премахне без вреда Възбраната и да възстанови равновесието. Но захванеше ли се с това, неизбежно щеше да се опълчи срещу Рулке и своята каронска кръв. А помислеше ли за Рулке,

пробуждаше се онзи плащещ копнеж. Как да намери изход?

Обърна се на хълбок към прозореца и стана чудесна мишена за Еламай, която пристъпи без никакъв шум през прага. Не се прикриваше с илюзия, защото тъкмо така Мейгрейт би я усетила. Застина задълго, дебнеше за знак, че набелязаната жертва е будна. Но Мейгрейт лежеше неподвижно, дишането ѝ беше спокойно.

Еламай извади ножа и го стисна с острието надолу, за да го плъзне под брадичката и с един замах да среже меките тъкани на шията. Досега не бе убивала, отбягваше дори мисълта за такова деяние, но не виждаше по-добър начин. Мейгрейт не би успяла да извика, а кръвта щеше да пръсне встрани от Еламай. Четири крачки, три, две...

Мейгрейт се завъртя на другата страна и опря глава на едната си подгъната ръка. Ставаше по-трудно – ръката закриваше гърлото наполовина. Еламай поумува. Да и пререже шията отстрани? Да я наръга между ребрата или да забие ножа в гърба, за да прониже сърцето? Прецени, че пак е най-лесно да посегне към шията, иначе в този сумрак върхът на ножа можеше да се плъзне по ребро. Не биваше да даде на Мейгрейт дори нищожен шанс.

Жертвата въздъхна и се сгуши в леглото. Толкова детински звук... Еламай се закова на място – спомни си какво бе изтърпяла Мейгрейт като малка. С всяка секунда убийството ставаше по-немислимо.

„Направи го! – пришпори се тя мислено. – Бъдещето на Талалейм е в опасност. Не мисли, а свършвай и си върви.“ Направи още крачка, но заради изопнатите си нерви подритна неловко чашата, оставена до леглото.

Мейгрейт подскочи като ужилена. Еламай се хвърли към нея и замахна надолу, обаче не беше способна на такава пъргавина. Мейгрейт се метна на другата страна, запрати завивките в лицето ѝ и се помъчи да види кой я напада.

– Еламай, недей! – кресна тя.

Еламай тънеше в срам, но си наложи да не мисли, че пред нея е Мейгрейт. Отхвърли омотаните около тялото ѝ завивки и нападна със светкавичен удар. Отново пропусна, защото след дългогодишните неуморни упражнения Мейгрейт реагираше недоловимо за окото. Тя хвана и изви ходилото на Еламай, която усети нещо да се къса в коляното ѝ. Опита се да изрита Мейгрейт, залитна и падна върху острието на ножа.

Наточената стомана проби без съпротива корема ѝ и малко оставаще върхът да се покаже от гърба. Еламай се отскубна, защъка по пода на

четири крака и се втурна към вратата, а дръжката на оръжието още стърчеше от тялото ѝ.

Изтръгна ножа и затисна с пръсти ръбовете на раната. Болката я раздираше. Видя, че Мейгрейт я е подгонила. Обгърна се с илюзия и изчезна. А навън дъждът заличи следите ѝ по скрития в мрака калдъръм.

Едва се добра до странноприемницата, където бе отседнала. Изгори книгата в огнището на стаята, стъпка пепелта и трескаво отправи мислен зов към Фейеламор. И когато преливаше от сили, трудно се справяше с този общуване на разстояние, но успя да съобщи, че книгата е унищожена, а Каран и Мейгрейт са живи и здрави. После рухна пред огнището. Когато кръвта ѝ изтече, тя умря.

Каран не можеше да се опомни след Елудорската гора, а и от изпитанията в Каркарон. Всяка нощ в кошмарите си виждаше как войската крачи към гибел. С тях се смесваха по-стари сънища за Рулке и машината или за пиявицата от пустотата, опитваща се да изсмуче мозъка ѝ. Ухото още я болеше и не чуваше много добре с него. Веднъж си припомни насън хрукса – сухия плод, който гашадите поглъщаха, преди да обединят умовете си. Събуди се обляна в пот, цялото ѝ тяло жадуваше да го опита отново.

Все си оставаше разсеяна и не намираше облекчение в разговорите с Лиан или някой друг. Страхуваше се от всяка бъдеща постъпка, за да не навлече някому още страдания.

В утрото на деня преди нападението срещу Мейгрейт тя излезе и се заскита по улиците на Туркад. Интригите, от които гъмжеше цитаделата, ѝ бяха безразлични. Не издържаше да е далеч от Готрайм.

Все пак май силните на деня решиха, че нейното участие в злополучния поход е достатъчна разплата – нито Мендарк, нито Игър поискаха да се възползват отново от дарбите и. Игър не и прости за провала, но Мендарк се държеше по-благо отвсякога, просто напук на вековния си враг.

По някое време Каран осъзна, че е дошла при огромните стари кейове. Тръгна по пристана с надеждата да зърне Пендер, но и след часове не откри никъде „Хлапето“, а хората по доковете не знаеха къде може да е капитанът на кораба с това име. Каран бе попаднала в неподходяща част от пристанището – тук по-големите морски съдове разтоварваха стоки от Крандор и по-далечни страни. Ней се вървеше цяла левга до другия край в този силен дъжд.

Рече си, че бездруго Пендер е предпочел да се приюти в някоя кръчма, щом денят е такъв. Ала как да го намери в стотиците моряшки

свърталища?

Мина край мъряво пазарче, побрало петдесетина сергии, но купувачи се мяркаха рядко. Спря пред търговка на подправки и си купи чай с портокалови кори. Дребната женица, нанизала десетки гривни от сребърен филигран на едната си мургава ръка, я погледна засмяна и добави още една щипка чай в кесийката на кантара.

– Хубав ли е чаят? – попита Каран.

– Тъхъ – потвърди търговката с ослепителна усмивка, показала повече злато, отколкото зъби. – Хубав чай. Много хубав.

При друга сергия Каран си избра голямо парче пчелна пита. Отчупи едно крайче и го пъкна в устата си, докато вървеше нататък по пристана. Восъкът омекна в устата ѝ, усети прекрасния наситен вкус на мед. Каран предъвкваше восъка и си мислеше, че в Туркад не си е на място. Лиан сигурно и в момента ровеше в архивите. Не и се връщаше в стаята, за да се налива с чай сама.

Някак ненадейно осъзна, че е в подножието на стъпалата, по които двамата с Шанд бяха избягали от войниците на Игър миналата година. Помнеше всяка крачка от онази отчаяна борба с безумието и пълната безпомощност. Нямахше намерение да продължи нататък, но неусетно тръгна по хлъзгавата площадка, като заобикаляше поизгнилите греди и дъски. Загледа се във великанските подпори на пристанищния град. По намазаното с катран дърво лепнеха миди и водорасли. Влезе още по-навътре във вонящия сумрак, но спря стреснато. Двама дългурести, облечени в роби хлуни – господарите на това странно място – се взираха изпитателно в нея.

Тогава тя се боеше от тях. Имаше защо – войната бе застрашила и техния живот. Оттогава обаче многоетажните кейове се бяха върнали в привичното русло на всекидневието си. Неочаквано за самата себе си тя реши какво иска да направи.

Протегна ръце с дланите нагоре и изрече бавно и отчетливо:

– Дойдох да се видя с телтите! Името ми е Каран.

Пазачите я гледаха безизразно. Внезапно се сети, че в пристанищния град може би има хиляди телти. А и нали тогава косата ѝ бе боядисана черна? Как се казваше онази млада жена, която се държа толкова мило с нея?...

– Искам да се видя с Клуфер от телтите. Бях тук с Шанд преди година.

Не личеше имената да означават нещо за тези двамата. Все пак я хванаха за ръцете, без да се държат грубо, и я поведоха към голямата,

облицована с дъски стая, където я бяха разпитвали и тогава. Наложих се да почакаат, но накрая тя застана пред двамата възвратни хлуни, отново седнала на своите столове от червен кедр.

– Шанд е мой приятел – обясни на старейшините. – Аз съм Каран Фърн от Банадор.

Този път никой не криеше, че я познават, но щом изслушаха молбата, я изгледаха с недоумение. Дали никой никога не навестяваше телтите?

– Коя е Клуфер?

Тя с досада изписа името с намокрен пръст по стената. Мъжът го произнесе тихичко и се разкикоти.

– Аа, Клуфер – изрече той с друго произношение.

Жената се усмихна с изопнати устни и даде знак на хлуните, които я доведоха. Те тръгнаха пред Каран по влажните гниещи коридори и проходи, накрая ѝ посочиха стая като много други наоколо – просто кутия от неодаляни греди, чийто под приливът наводняваше, затова имаше издигната площадка с половин дузина бурета и купчини медузи. Там се трудеха десетина телти – нисички, стройни, с бледа кожа, тъмни коси и широки носове. И мъжете, и жените носеха само набедрени превръзки от вехт плат. Те обаче често се усмихваха въпреки наглед твърде нередостния си живот.

В ноздрите на Каран веднага проникна острата миризма на отделено настрана, негодно за храна желе от медузи. Всички се обърнаха и я зяпнаха. Не я познаха.

– Аз съм Каран – напомни им тя.

Извади кесийката с чай и восьчната пита, поднесе им ги като подарък. Щом чу гласа ѝ, Клуфер се ухили до ушите. Всички зарязаха работата, измиха се в морската вода и един по един стиснаха дланите ѝ между своите. Младият мъж, когото Каран помнеше като любим на Клуфер, отиде да запали мангалчето.

Този път телтите бяха по-сдържани, все се споглеждаха, но отбягваха да срещнат очите на Каран. Тя разбираше, че не знаят как да тълкуват появата ѝ. Миналата година не се различаваше особено от тях – притежаваше само взета назаем набедрена превръзка. Сега сигурно им се струваше, че е прекалено богато облечена и положението ѝ в света ги разделяше прекомерно.

Хрумна ѝ нещо. Набързо смъкна палтото, ризата, ботушите и чорапите, нави крачолите на панталона до коленете и пак седна на голите дъски, макар и притеснена. Голата и кожа настръхна. Питаше се какво

ли ще направят телтите.

А те запляскаха с ръце и започнаха да я прегръщат. После пиха от нейния чай с портокалови кори и подправки – чаша след чаша чак до здрач. Запалиха две мънички лампи.

Отдъхваше си сред тези хора, които нищо не очакваха от нея. Преди да усети, вече бърбореше със своите приятели за какво ли не – и за важни, и за незначителни неща, защото сега по-лесно разбираше говора им.

Един от по-младите мъже изтича навън и скоро донесе голяма черна бутилка, запечатана с восък. Каран подаде ножа си и всички телти го разгледаха възхитени. Остъргнаха восъка и го прибраха, после сипаха в чашите за чай по малко от гъстата, млечнобяла течност.

Каран се взря нерешително в своята чаша. Това питие явно беше от по-силните и щеше да и замае главата. Клуфер, седнала срещу нея, вдигна чашата си, другите последваха примера ѝ извикаха мощно нещо като „Каранда!“ и изляха напитката в гърлата си.

– Каранда! – провикна се Каран и също изгълта всичко на един дъх.

Питието се оказа страховито – много горчиво, парещо и наситено със спиртни изпарения, а и така залютя чак в носа, че напомняше за горчица. От очите ѝ бликнаха сълзи. Всички се разкикотиха.

Телтите след минута-две наляха втори път. Докато се опомняше и от тази глътка, Каран се облегна на стената, раменете ѝ опираха в други топли рамене от двете страни.

Чудеше се на телтите. Какво ли искаха от живота? Мечтаеха ли да се отърват от пристанищния град? Не знаеше дали няма да е нелюбезно да ги попита. Питието сякаш пулсираше във вените ѝ. Унасяше се и май щеше да заспи, ако дъските под задника ѝ не бяха толкова мокри и студени.

– Каранда? – предложи ѝ пак Клуфер.

Каран поклати глава с усмивка и без да се обидят, домакините запушиха бутилката с дървената тапа.

Свариха още чай от остатъците в кесийката. Каран изпи чашата с радост, защото замръзваше. Ставаше късно. Клуфер я хвана за ръка и я отведе в спалното помещение, където всички се приготвиха за сън.

У Каран се събуди сянка на предишната паника, защото помнеше как бе треперила тук на влажните водорасли. Но това беше минало. Телтите свалиха набедрените си превръзки, изпраха ги и ги провесиха да съхнат. Каран смъкна панталона и постъпи като тях. Един от мъжете ѝ посочи купчината одеяла, изплетени от водорасли – предлагаше ѝ

почетното място. Тя се пхна под едно одеяло и всички се настаниха около нея.

По средата беше приятно топло, макар че трудничко свикваше с острия дъх на рибено масло, с което те мажеха косите си. Питието най-сетне я потопа в дълбок сън.

Два пъти се стряскаше през нощта от кошмарите. Дружески ръце обгръщаха раменете ѝ и я галеха по косата, за да прогонят страха, вината и безсилието. По-късно се събуди пак и лежа дълго с отворени очи. От всяко движение водораслите шумоляха. На който му станеше студено отвън, се провираше където имаше местенце между телата и всички пак заспиваха.

Сутринта тя се събуди умиротворена и спокойна, както не се бе случвало от месеци. Благодарни на домакините и облече дрехите си. Но те не я пуснаха да си тръгне без подарък. Донесоха от най-хубавите си фигурки, резбовани от дърво, и я умоляваха да си избере. Каран си взе мъничко смеещо се дете, което си играе с раче. Малко ѝ домъчня, че никога няма да види своя рожба да се весели така.

Но тя също искаше да им остави дар, равен на техния. Една-единствена от вещите ѝ подхождаше – чудесният нож, който Малиен ѝ подари вместо загубения в Катаза. Той бе изкован от най-яката аакимска стомана. Поднесе го на телтите и те приеха със смях, сълзи и прегръдки.

Каран побърза да си отиде, защото знаеше, че Лиан сигурно е пощурял от тревога за нея. Съзнаваше какъв е най-скъпоценният дар от гостуването при телтите. Те винаги се подкрепяха и утешаваха помежду си. Помнеше как се опълчиха на хлуните миналата година, когато искаха да я прогонят от пристанищния град. Изобщо не си ги представяше да се уплашат от последиците на някое свое решение. Трябваше да постъпва като тях. Олекна ѝ неописуемо, когато проумя това.

Така се избави от страховете си, ако не и от угризенията за грешките, и кошмарите вече не я измъчваха.

29. Време на избор

След покушението в крепостта настана неспирна суматоха. Стражата на портата бе удвоена и отказваха да пуснат вътре Каран, защото бе изхвърлила временния си пропуск. Тръгна надолу към цитаделата, където се натъкна на същото затруднение заради кражбата от работната стая на Лиан.

За късмет Талия се появи в този момент и гарантира за нея. Каран хукна надолу по стълбата към Лиан и завари в стаята цяла тълпа. Мендарк беснееше и от проникването на враг в цитаделата, и от загубата на книгата. Водеше си неколцина архивари да преровят книжата на Лиан, от което пък той изпадна в ярост. И Игър беше тук. Нападението срещу Мейгрейт му помогна да забрави безмерното отчаяние. Самата тя стоеше до прозореца и гледаше навън. Наглед не бе пострадала, колкото и да си личеше умората.

– Ама че тежък удар понесохме – мърмореше Мендарк.

Май изчезналата книга го притесняваше далеч повече от заплахата за живота на Мейгрейт.

„Какво да очакваш от него“ – рече си Каран.

Нахълта вестоносец, който зашепна трескаво на ухото на Мендарк. Лицето на Магистъра съвсем се изопна.

– Предай да донесат цялата пепел при мен! Проследили са крадлата до стаята ѝ – съобщи на останалите, – но тя е мъртва и за огромно съжаление книгата е била изгорена. Същинска катастрофа!

– Името ѝ бе Еламай – промълви Мейгрейт и опря чело на ръцете си. – Познавах я, откакто се помня. Още не мога да повярвам, че тя се опита да ме убие.

– Фейеламор явно доста ни подценява. Ще предприеме нови опити. Бъдете нащрек! – Мендарк поклати глава. – Такива надежди таях за книгата...

– Е... – отрони Лиан, възвърнал си хладнокръвието. – Никой от нас не успя да разгадае дори един знак в нея, а и не ми се вярва, че някога щяхме да я прочетем.

– Що за летописец си ти! – избухна Магистърът и излезе с тежки крачки.

Игър и Талия го последваха, в стаята останаха Лиан, Каран и Мейгрейт.

– Каква е била тази книга? – попита Мейгрейт, дошла малко преди Каран.

Лиан ѝ обясни и тя ахна сподавено.

– Но това е моята книга! Ялкара ми го каза в посланието, което е оставила в Огледалото.

– Що за послание? – наостри слух Лиан.

– Досега само Шанд знаеше. Книгата е съдържала ранните Предания на кароните от времената на изгнанието им в пустотата, а и преди това. Неоценимо съкровище...

– Я да излезем – предложи летописецът припряно. – Не ме свърта на едно място.

Отидоха в парк, който пустееше заради лошото време. Лиан вече не куцаше, макар че белезите по краката му нямаше да изчезнат. Избърса каменна скамейка с края на наметалото си и седна.

Каран се настани до него, Мейгрейт се разхождаше неспокойно пред тях.

– Лиан, какви са тези хитрини? – попита Каран. – Мейгрейт, ела при нас!

Щом и другата жена седна, Лиан се разсмя от душа.

– Книгата си е у мен – сподели тихо. – Ето тук, в моята торба.

– Ама... – заекна Мейгрейт.

– Виж какво – той я дари с прословутата си сияйна усмивка, – Лилис не знаеше с какво да си запълни времето, а пък искаше да се упражнява в краснопис. Затова ѝ възложих да препише съвсем точно книгата на Ялкара. Еламай е откраднала копието. Винаги нося оригинала заедно с моите дневници. Всичко е тук. – Той отвори торбата и връчи на Мейгрейт тънкото томче. – Единствено Лилис знае, че е имало копие, но тя замина с баща си. Когато се върне, ще я помоля да не казва никому.

Мейгрейт погали корицата и опря книгата в бузата си. Отвори на първата страница и се взря в писмената.

– Огледален образ на онези по рамката на Огледалото. Защо ли е така?...

– Нямам представа – сви рамене Лиан.

– Може би заедно ще разкрием тайната, ако някак намеря ключа към тази писменост. – Мейгрейт се изправи, прибра книгата в своята нарамна торба, и се усмихна сдържано. Но преди да се отдалечи, прегърна срамежливо Лиан. – Благодаря ти! След отминалата нощ трябва спешно да обмисля някои неща. Ще се видим с вас утре.

„Виж в Огледалото и то ще ти покаже как да успееш.“ „Какво вредно да направя?“ – терзаеше се Мейгрейт на връщане към крепостта. Според Мендарк и Игър се подразбираше, че и на нея съдбата е отредила да участва във войната срещу Рулке, но Ялкара не може и да е помисляла за това. На чия страна трябваше да бъде? На тези хора и този свят ли? Или да бди за добруването на всичките Три свята? Да се присъедини към Рулке и кароните? Пак не виждаше изход.

А беше ли нейното наследство предназначено за претопяване и превръщане в устройство за отваряне на портали? Твърде вероятно

беше Ялкара да не си е представяла така употребата му. Ако създадат нова златна флейта, много опасно би било дори да се упражняват с нея. И как се очакваше Мейгрейт да възстанови равновесието между световете?

Разгъна Огледалото, отново изплува посланието до Аелиор и тя поседя, препрочитайки думите. Защо липсваше част от текста? С годините ли се е загубила, или Огледалото криеше нещо?

Мейгрейт пак опря глава на скръстените си ръце, бузата ѝ се опря в студената гладкост на Огледалото. Заспа неусетно.

Сънищата ѝ не бяха спокойни. Все ѝ се привиждаше Еламай да се прокрадва към нея с леко закривения нож в ръка, само че Мейгрейт отново беше дете и гледаше безпомощно от леглото как острието полита надолу към нея.

Внезапно я накара да подскочи ослепително сияние, все едно слънцето заблестя право в очите ѝ.

Огледалото сияеше, но постепенно светлината се смекчи и се показа земя в зелено и златно, с прекрасни гори и езера, планини и тучни ливади. Гледната точка се понесе стремително към близкото езеро и беседката от бял мрамор, издигната на брега. Там седеше жена, облегла се на петогълна колона. Беше висока и стройна, черната ѝ коса закриваше лицето. Потопяше унило пръстите на едната си ръка във водата.

Езерото беше неподвижно като метал, но в този миг лек ветрец набразди повърхността и отдолу сякаш се появи черна, отразяваща светлината сълза.

Жената се изправи, вторачена във водата. Сълзата стана прозрачна и Мейгрейт затаи дъх. Вътре бе уловен красив, Плещест младеж с тъмна къдрава коса, който се напъваше да разкъса стените на този затвор.

Жената нямаше с какво да му помогне. Викаше го, думите обаче не се чуваха. Мейгрейт разчете само по устните „Гилияс!“ Да, в капката беше Шанд на младини, уловен в капана на своя свят, както Ялкара бе затворена в своя. Непременно имаше начин да ги събере отново. Най-сетне Огледалото ѝ показа какво да стори.

– Ще дам златото – каза на себе си Мейгрейт, – но не бих допуснала да си послужат с флейтата срещу Рулке.

Сутринта влезе при останалите, събрали се отново да умуват безнадеждно, и пусна на масата златните накити пред слисания Мендарк.

– Ето то собственото злато на Ялкара, което е трябвало да наследи Аелиор, а сега е мое. Позволявам ви да изработите от него златната

флейта.

Мълчанието се проточи.

– Как си го върнахте?! – възкликна Мендарк, вторачен с подозрение в Шанд.

Старецът му се усмихваше безметежно.

– Това не е златото, което Фейлеламор е откраднала – отсече Мейгрейт.

– Но откъде се е взело то? – в недоумение промълви Игър. Тя вдигна рамене.

– Няма как да знам.

– Шанд? – изръмжа Мендарк сърдито.

– И аз нямам представа.

– Добре ще е да научим – промърмори Игър, който не откъсваше поглед от накитите. – Тази история никак не ми допада. И къде се дяна Лиан, по дяволите?! Мейгрейт... – Да?

– С какви условия обвързваш златото? Всички се обърнаха към нея.

– Не мога да се откажа от правото си. Златото остава мое. Мендарк се канеше да възрази, но размисли.

– Нека първо се уверим, че ни е по силите да направим флейтата – предложи той, а в очите му се мярна змийска студенина. – Има време да решаваме и кой има право, и кой е способен да употреби флейтата.

– Благодаря ти, Мейгрейт – тържествено изрече Игър. – Макар че не знам дали трябва да приемем предложението...

– Аз го приемам! – гръмогласно заяви Мендарк.

Мейгрейт седна, подпря брадичка на юмруците си, вече обзета от колебания дали пак не е постъпила глупаво. Торможеше я съмнението, че Ялкара изобщо не би се зарадвала.

Мендарк потри ръце, повика свой помощник и му нареди да доведе веднага аакимите.

– Че те върнаха ли се? – сепна се Каран.

– Корабът им акостира вчера сутринта – отвърна Талия.

Мина време, преди да влязат шестима от аакимите. Тенсор изглеждаше още по-зле. Устните му сивееха като гранит. И годините на Малиен личаха по-ясно, но тя гледаше непреклонно. Зара, възстановена напълно от раната, също беше с тях.

– Мейгрейт ни донесе истинското злато на Ялкара – осведоми ги Мендарк. – Твой ред е, Тенсор. Ще ни научиш ли как да направим отново златна флейта?

– Мейгрейт от кароните! – враждебно процеди аакимът. – Това е

ааканско злато, откраднато от нас!

Потръпна и се взря в Каран. Тя стана и отиде при него.

– Все още ли желаш да ти помогна? – прошепна ѝ така, че само тя да го чуе.

– Не искам нищо за себе си. Предпочитам да съм в Готрайм и да се занимавам с градините си.

Той ѝ се усмихна като привидение.

– Значи си помъдряла повече от мен. Тогава какво искаш?

– Как мислиш, толкова голямо злодеяние ли е да бъде направена наново златната флейта? Или е само безразсъдство?

Лицето му се разкриви. Вдигна ръка да докосне бузата ѝ.

– Не е престъпление да се защитиш или да повалиш врага, преди той да нанесе удара си. Но може и да е безразсъдно – така отсъждаме за всяко дръзко начинание, което накрая се проваля.

– Това ще ни даде ли някакъв шанс?

– Никой не може да предскаже изхода от тази борба. Все ми е едно. Моето време свърши. Решението се пада на тебе.

– Че защо на мен? Каквото и да реша, все е неправилно. Тенсор се вираше упорито в лицето ѝ.

– Защото такава е моето условие. Каран, бездействието е причинило не по-малко нещастия от погрешния избор.

Каран признаваше правотата му, но още не беше уверена, макар и да знаеше какво ще реши.

– Щом е тъй, аз те моля.

– Щом е тъй, аз ще го направя. Тенсор се хвана за нея.

– Подкрепи ме. Поне на достойнството си държа, след като изгубих всичко останало, което имаше значение за мен.

Тенсор насили тялото си да застане изправено, подпря се за малко на рамото ѝ, и изопна рамене. Каран понечи да се отдръпне.

– Стой тук – заръчай той приглушено. – Не подобава да плюсна по лице. – Обърна се към другите. – Ще ви покажа пътя. Аз и дошлите с мен аакими ще ръководим вашите майстори в работата с този опасен материал. Ще ни предоставите просторна, добре охранявана работилница, всички уреди за топене, пречистване, преобразуване и формоване на метала, както и всички необходими вещества, съдове и инструменти.

– Ще бъде изпълнено – кимна Игър.

– Накрая работилницата и всичко в нея ще бъдат унищожени чрез топене или изгаряне, включително сградата и земята под нея до дълбочина половин разтег, а пепелта ще бъде разпръсната на сто левги в

открито море. Ще ми се закълнете, че флейтата, ако се съхрани непокътнатата, ще бъде стрита на прах, смесена с пепел, колкото се побира в десет каруци, и също разпръсната в открито море, за да не бъде възстановена никога.

Разгоряха се спорове, но накрая бе постигнато съгласие. Написаха споразумение в три екземпляра и всеки присъстващ ги подписа като участник или свидетел.

– Имам такава работилница – каза Игър. – Старата пекарна в западния край на двора – има достатъчно място и добре иззидани комини. Ти сам ще се погрижиш за пещ, каквато ти е нужна. Желаяш ли да огледаш работилницата още сега?

– Да.

Всички излязоха на двора. Пекарната наистина беше великолепно изградено старо здание от разноцветни тухли и светъл камък. Лесно беше да я охраняват, защото нямаше прозорци, а само две врати отпред и отзад. Тенсор влезе с Игър, Каран и другите аакими. Излязоха след час.

– Тук може да се работи – заяви Тенсор. – Изпратете и вашите майстори да огледат. Ще зазидаме задната врата. Отсега нататък никой да не влиза, без аз да съм го поканил. Започваме сутринта.

По зазоряване участниците в съюза се върнаха при работилницата. Тенсор, вървящ без ничия помощ, отвори вратата. Мейгрейт пристъпи напред. Носеше дълга рокля от черна коприна и накитите, оставени за Аелиор. Отдалеч имаше царствен вид, но отблизо смущението ѝ се набиваше на очи. Напрежението между нея и Тенсор се долавяше от всички – тя толкова приличаше на кароните, че той едва понасяше дори да бъде в един град с нея.

– Влез – насърчи я все пак. – И ти, Каран. Вратата се затвори. Аакимите вече се трудеха вътре.

– Мейгрейт, не мога да говоря с тебе! – призна Тенсор. – Яростната омраза е пуснала прекалено дълбоки корени в сърцето ми, макар да знам, че не са те отгледали карони. Ако имаме да си кажем нещо, нека го правим чрез Каран.

– Както желаяш.

Застанаха в двата края на помещението.

„Май сгреших. Той е мой враг, както е бил враг на Ялкара. Какво би казала баба ми, ако види, че предавам златото ѝ в неговите ръце?“ Тенсор се сгърчи в спазъм, който не можа да овладее. В миг лицето му заприлича на череп. Краят му приближаваше и тази напрегната работа

сигурно щеше да го довърши. Не от него трябваше да се плаши Мейгрейт, а от онези зад вратата.

Но тя се застави да пристъпи напред. Свали верижката, гривната огърлицата и с рязък жест ги пусна в дланите на Тенсор. – Кой знае, може тя да ги е донесла на Сантенар с тази цел – подхвърли Тенсор.

Вторачи се в нея, без да мигне. И поне за малко в очите му се мярна съчувствие към тежката ѝ душевна борба.

– Защо го казваш?

– Познавах я.

– Тук, на Сантенар?

– Да, а и преди това. Кароните бяха малцина, когато пооткраднаха света. На времето познавах всички.

Акимите като че се стараеха да махнат всяка пращинка от помещението, а то вече беше безупречно чисто.

– Не бива да има никакви примеси – обясни Тенсор на Мейгрейт, сякаш прочел мислите ѝ. – И нищожно зрънце боклук ще обезсмисли труда ни. По-късно днес ще преградим стая за изковаването – със стени, които можем да мием, и двойна врата, за да няма течения, също и голямо духало.

Той се извърна. Мейгрейт усети, че е по-добре да си тръгне. Поклони му се и Тенсор я придружи до вратата.

– Започна се – съобщи тя на чакащите отвън.

30. Златната флейта

В работилницата пламтяха печи, а духалата изпомпваха въздуха. Комините бълваха дим. Но оставаше неизвестно с какво се занимават вътре. Не допускаха никого освен Каран, и то след привършването на работата за деня и прибирането на тайните устройства и приспособления.

През това време на север и на изток се отправиха шпиони и съгледвачи, за да узнаят с какво са се захванали враговете. До всички съюзници бяха проводени вестоносци, а към най-далечните от тях полетяха скийтове. Един отнесе съобщение на Уистан, наставника на школата в Чантед. Призоваваха всекиго да бъде верен на дадената дума и да върне направените му услуги.

– И дано Уистан се отнесе по-сериозно към тази вест – изсумтя неприязнено Мендарк.

Преди година и половина помоли наставника на школата да издири Каран, а той възложи задачата на Лиан с желанието да се отърве от него. Мендарк не забравяше.

– Доколкото схващам, Тенсор си има затруднения – каза Шанд на Мендарк след няколко дни.

– Брей, значи твоите шпиони са по-ловки от моите!

– Дочух клюка – уклончиво отвърна Шанд. – Оказва се, че златото е неподатливо на обработка, а се случват и странни произшествия в работилницата.

– Например?

– Отначало не успявали да разтопят златото, макар че го нагредели много над необходимата температура. Инструментите им се затъпявали необяснимо, без дори да са работили с тях. Веднъж духалото блъвнало огън от пещта. Един златар обгорял лошо и го отнесли в лечебницата. Занаятчиите са изпаднали в ужас. И Тенсор е почти готов да се откаже.

– Убеден съм, че Игър ще се радва, когато научи.

Мина седмица, преди аакимите да споделят докъде са стигнали. Всички се събраха пред входа и Тенсор излезе, видимо по-бодър от когато и да било след Катаза. Ходеше уверено въпреки болките. Колкото и нерадостна да беше мълвата, тази работа като че го вдъхновяваше.

– Отне ни повече усилия, отколкото смятахме. В златото имаше примеси, с някои се измъчихме много, но вече ги отстранихме. Натъкнахме се и на... други проблеми, в които не искам да задълбавам сега. Тепърва предстои да довършим започнатото, но тъкмо тази сутрин изковахме корпуса на флейтата.

Махна парцала и им показа златна тръба, дълга колкото предмишницата му. Металът беше мътен и грапав, въпреки това обаче красотата му привличаше. Тенсор неуморно плъзгаше пръсти по него, сякаш го галеше. Мейгрейт забеляза и алчния копнеж в очите на Мендарк.

Когато другите се разпръснаха, Тенсор помоли да влязат не само Каран, но и Мейгрейт, с което я изуми. Той като че бе потиснал враждебността си.

– Златото беше повече от необходимото – започна Тенсор. – В началото го премерихме и отделихме настрана една брънка от верижката. За мен ааканското злато винаги е било скъпоценно и мразя всеки карон, който притежава частица от него. – Извънредно дългите му пръсти се свиха в юмруци. – Само че това злато твърде дълго е било в ръцете на

карони и ми е тягостно да го докосвам. Не го претопихме, просто изковахме пръстен от брънката. Взemi го, макар че сме... Не, не бива да казвам това. Взemi го и си върви!

Даде на Мейгрейт доста внушителен, гладък пръстен, полиран прекрасно, но без нищо да е гравирано по него. Ръцете му потрепваха.

Тя задържа златното кръгче с върха на пръста си. Клопка? Не долавяше нищо опасно, но по-късно щеше да провери. Сложи го на пръста.

– Благодаря ти.

Малиен завари Каран да си мие косата над леген.

– Искам да говоря с тебе. Тук ли е Лиан?

– Отиде в библиотеката. Какво има?

– Не бързам, доизмий се.

Накрая Каран се огледа за четката и Малиен я подаде.

– Искаш ли аз да те среща?

– Да, моля те.

Каран седна на стол, а Малиен на леглото зад нея – Е, за какво ще говорим? Ръката с четката спря до ухото ѝ.

– За нас – аакимите, и за тебе! – изрече Малиен със суровостта на съдник, както Тенсор бе гълчал Каран в детството ѝ. – Имахме голям събор на аакимите в Инсолдис. Най-многолюдният след падането на Тар Гаарн. Обсъдихме много възможности и отхвърлихме много планове...

– А решението?

Четката разресваше косата, но на Каран не ѝ беше приятно. За пръв път се случваше Малиен да се държи толкова властно с нея.

– Стигнахме до различни решения. Не мога да ти разкрия нашите замисли. Но искам да знаеш, че сме непоколебими – ще изпълним своята мисия във великия сблъсък. Ще се бием срещу Рулке с всяко оръжие, което докопаме. Затова дойдох при тебе.

– При мен ли?

Настроението на Каран помръкна докрай.

– Защото си потомка на аакимите и защото скри Огледалото от нас. Значи си ни длъжна двойно. И преди всичко защото помогна на врага в Каркарон. Знаеш за Рулке онова, което остава неизвестно за нас.

– Не съм и помисляла, че си способна на това – промълви Каран след дълго мълчание.

– Ще ни подкрепиш ли, или не?

– Имам и други задължения – ядосано натърти Каран. – И не съм забравила какво ми сториха аакимите! Искате вяност, но отказвате да

приемете като равни онези, в чиито вени тече не само аакимска кръв. Това съсипа и Емант, и моя баща.

Ръката на Малиен отново се смръзна във въздуха.

– Отричаш се от нас в дните, когато най-много се нуждаем от помощта ти? – попита тя смаяно.

– Не се отричам. Но няма да позволя да ме изнудвате чрез чувствата ми! Все пак – продължи по-умерено – ще направя за аакимите всичко възможно, ако не противоречи на другите ми отговорности.

Малиен я изгледа неприветливо.

– Тогава ми кажи какви са кроежите на Мейгрейт за флейтата?

– Не те разбирам.

– Защо иска да я има? Решението ѝ не съвпада с онова, което знам за нея.

– Така е... – замисли се Каран. – Струва ми се... че го прави заради Шанд.

– Шанд ли?!

– Ами той пръв наложи идеята да бъде направена златна флейта. И Ялкара...

Четката замря.

– Ялкара! – изграчи Малиен. – Разбира се!

Изскочи от стаята, а четката остана оплетена в косата на Каран.

Мейгрейт беше много придирчива в проверката на пръстена, помоли и Шанд да го огледа, но златото не се бе променило, откакто го даде на Тенсор миналата седмица. По-късно седна с Огледалото в ръка, за да потърси пак указания за златната флейта. Не намери дори намек и се усъмни дали отговорът изобщо е в Огледалото.

Кой друг би могъл да знае? Вече бе говорила с Мендарк и Игър, но дори да знаеха нещо, не го разкриваха. Тенсор бе чиракувал при Шутдар, когато създал първата флейта на Аакан. Щеше ли да сподели нещо с нея? Тя си вдъхна смелост и пак отиде в работилницата. Тенсор беше зает, но обеща да поговорят след половин час, ако и Каран е с нея. Мейгрейт обаче нямаше представа къде да търси Каран и седна на стъпалото пред вратата.

Скоро той излезе сърдит, че го прекъсва. Мейгрейт му обясни какво търси.

– Никога не съм виждал как я използва – сопна ѝ се Тенсор. – Шутдар го направи само веднъж на Аакан. И се бе погрижил никой да не гледа. Приятен ти ден!

Той затръшна вратата под носа и. Мейгрейт тръгна бавно към твърдината на Игър. Тъкмо доближи главния вход, Каран и Лиан излязоха под ръка. Лиан разказваше смешна история, оживено размахваше свободната си ръка, а Каран се кикотеше. Млъкнаха, щом я видяха толкова омърлушена.

– Какво ти е? Все едно си счутила втория по ценност порцелано в чайник на Магистъра. – Явно намекуваше за анекдота на Лиан, защото пак прихна, но продължи: – Излизаме в града за вечеря.

Мейгрейт и завидя.

– Не знам какво да правя! – отприщиха се думите от гърлото ѝ.

– Слушай – намеси се Лиан, – все се питам за онези знаци по рамката на Огледалото. Защо са огледален образ на писмената в книгата на Ялкара?

– Ей, не са ли точно те указанията? – подсети ги Каран.

– Не са ни от полза, щом не можем да ги разчетем – сви рамене Лиан.

– Не бе – скастри го Каран, – може би огледалният им образ е истинският текст!

И двамата зяпнаха Мейгрейт.

– О, да! – възкликна Лиан. – Мейгрейт, разгъни Огледалото! Още сега! Къде е онова картонче, на което ги копирах?

Той започна да рови в торбата си. Мейгрейт му даде Огледалото, а Каран обърна картончето към отразяващата му повърхност.

– Какво показва?

– Ами същото, но обърнато.

– Добре де, поне опитахме...

– Нека и аз погледна.

Мейгрейт посегна и златният пръстен на ръката ѝ блесна. Каран пак обърна картончето срещу Огледалото.

– Брей, че странно! – ахна тя.

– Какво виждаш?

– Знаците изобщо не се отразяват, вместо тях има много букви.

– Лиан – кресна Мейгрейт, – запиши ги, докато не са изчезнали!

Той преписа буквите под знаците на същото картонче.

– И какво означават? – погледна я обнадежден.

– Нищичко не проумявам. Обзалагам се обаче, че Шанд ще ги прочете.

Срещнаха Шанд да крачи забързано по централния коридор в крепостта.

– Ела насам – придърпа го Мейгрейт в една празна стая. – Можеш ли да се досетиш какво означават тези букви?

Той взе картончето.

– Прилича ми на каронската сричкова писменост.

– Моля?

– Кароните изразяват речта си писмено чрез знаци, всеки от които обозначава сричка, а не отделен звук, както сме свикнали ние.

– Но тези знаци не са от каронските писмена – възрази Лиан.

– Вярно, обаче изглеждат като по-стария им вариант. Откъде ги преписахте? Лиан обясни припряно.

– Е, какво означават?

– Не знам. Първо трябва да видя в какви думи се съчетават сричките. Но вероятно и това е послание от Ялкара.

– Или предупреждение! – вметна Каран.

– Шанд, ще успееш ли да прочетеш сричките като думи? – нетърпеливо попита Мейгрейт.

– Възможно е. Някога владеех поносимо говоримия каронски език, но не съм чел. Доста ще си поблъскам главата, а и думите трябва да бъдат преведени. Направи копие за мен, Лиан. Ще се заема с това, щом се върна. Извинете ме, сега бързам. Ще се видим по-късно.

Изфуча навън, без да обясни нищо.

– Мендарк идва! – изсъска им Каран, която пазеше на вратата. Лиан подскочи гузно и избягаха от стаята със смях.

– Ела да хапнеш с нас – подхвърли Каран през рамо.

– Имам да свърша нещо – отвърна Мейгрейт със сприхава нотка – домъчня ѝ, че няма онова, което те споделяха помежду си. – А и като ви гледам, иска ви се да сте само двамата тази вечер.

– Ами! – възразиха те в един глас. – Тъкмо ще си поприказваме още, докато ядем – добави Каран.

Лиан хвана Мейгрейт под ръка и тя престана да се инати. Приятно ѝ беше да е с тях, освен това огладня.

Отиваха в закувалня, свряна някъде из кварталите до пристанището. Какъвто си беше заплес, Лиан надникна в няколко еднакво невзрачни местенца, докато открие търсеното. А Мейгрейт непрекъснато се озърташе.

– Притеснява ли те нещо? – попита той.

– Нищо конкретно, но все съм настръхнала, откакто Еламай ме нападна. Веднъж-дваж ми се стори, че някой ни следи, но сигурно ми се е привидяло.

Каран потръпна, без другите двама да забележат.

– Ето я! – отдъхна си Лиан. – Да знаете, че вътре е съвсем първобитно.

Въпреки предупреждението му Мейгрейт се стъписа от оскъдицата, която завариха в това заведение. Всъщност то представляваше барака с пръстен под, няколко дъсчени скамейки и маси на подвижни подпори. Нямаше и други клиенти, но в единия край огнището беше запалено. Пламъците сгряваха, Мейгрейт обаче се чудеше къде да си дене краката заради голямата локва под масата.

При тях се домъкна съдържателят – прегърбен, по вехто палто и чехли. Устните му бяха застинали нацупено и не шавнаха, докато говореше.

– К'плазть? – попита той.

От носа му стърчаха изобилно черни косми. Мейгрейт се отмести, но той пак се наведе към нея и почти полегна върху масата.

– К'плазть? – отново пожела да знае съдържателят.

– Иска да знае кой ще плати сметката – весело преведе Каран. – Очевидно е, че външността ни не вдъхва доверие. Кажете ми, че ти ще платиш, иначе ще си останем без вечеря.

– Аз ще платя – произнесе с достойнство Мейгрейт, макар да се почувства надхитрена.

Каран изгледа косо Лиан и двамата избухнаха в смях като бедни студенти, осигурили си поредното угощение. Онзи с косматия нос се махна от масата.

– Ние дори не поръчахме – сърдито напомни Мейгрейт.

– Няма нужда – увери я Лиан. – Всички получават едно и също тук.

Съдържателят се върна с кана златисто вино. Наля в три чаши, стовари каната така, че всичко на масата подскочи, и се извърна.

Но скоро при тях дойде млада жена, пълничка и хубавичка, с което заличи впечатлението от грозотата на стопанина. Усмихна им се – най-лъчезарно на Лиан, чу очакваната поръчка за вечеря и излезе.

Лиан вдигна наздравица и отпиха. Виното изобщо не оправда опасенията на Мейгрейт и щом опразни чашата и си сипа отново, започна да й олеква на душата.

– Хайде – помоли Каран, – кажете защо си толкова посърнала.

– Уплашена съм.

– От какво?

– От всичко! Боя се, че сбърках в избора си за накитите на Аелиор. Боя се, че Ялкара би ме нарекла глупачка. Боя се и от онова, което

хората ще направят с флейтата.

– Ами щом бъде готова, вземи я. Ти ще решиш как да бъде използвана.

– И как?! – невъздържано извика Мейгрейт, изчерви се и наведе глава. – Не знам, Каран. Не мога да проумея как се борави с тази флейта. Никой не знае, а и Огледалото нищо не може да ми покаже. Лиан, надявах се ти да имаш някакви догадки.

Той допи втората си чаша и завъртя глава.

– Не намираш на улицата ключа към такава тайна.

Миловидната сервитьорка се върна с поднос, на който бяха натрупани малки съдове – люти подправки, туршии, горчици и слабичък, сладникав оцет. Нареди всичко и отиде да вземе втория поднос. Отново малки блюда с тънки ивици сурово месо и риба. Накрая намести наред масата сгорещена гранитна плоча и намята върху нея месото да се сготви. За гарнитура имаше огромни купи със задушени зеленчуци и изкусително ухаещи кнедлички.

Прекъснаха разговора, за да се засият. Накрая Каран доволно облиза пръстите си.

– Лиан, в историята, която разказа в състезанието с Рулке в Каркарон... Сетих се за онази млада жена Наси, която разгадала как хитрува Шутдар, за да направи на глупак магьосника Бандияр.

– Е, и?

– Това наистина ли се е случило? Той се засегна.

– Нали вече разнишихме поводите ти за недоволство. Достатъчно близо е до истината.

– Питам те съвсем сериозно. А вярно ли е, че Наси избягала с Шутдар и по-късно достигнала големи висоти в магията и лечителството?

– Да, но не разбирам накъде биеш. – Изведнъж той се оживи. – Тя сложила началото на велик род.

– Род? А школа не е ли имала?

– Разбира се, мнозина идвали да се учат от нея и след нейната смърт била основана школа. Как не се сетих по-рано! Наси е знаела за ума и делата на Шутдар повече от всеки друг. А и той е използвал флейтата пред очите й...

– Мъртва е от три хилядолетия – поклати глава Мейгрейт.

– Дори повече, но може да е описала всичко в родовите си Предания. За съжаление школата е чак в Салудит. Дотам се пътува месеци.

– Аз мога да ви отведа – престаши се Мейгрейт. – Ще отворя портал.

Тя бръкна в джоба си.

– Не тук! – избълва Лиан.

Погледът ѝ му показва недвусмислено, че се държи като слабоумен. Тя извади кърпичка и попи потта от челото си.

– Сгорещих се.

– И от виното, и от подправките – закима Каран. – Приключихме ли тук?

Изведнъж ги обхвана нетърпение да си тръгнат от закусвалнята. Каран повика младата жена, която ги обслужваше. Мейгрейт плати сметката – само няколко медни монети, и внезапно забеляза, че съдържателят с косматия нос се е вторачил в ръката ѝ като гладен скийт. Щом тя отброи парите, той излезе заедно с жената.

– Защо ли му трябваше да вдига толкова шум отначало – за няколко медни грайнта ли?

– Винаги се държи така – увери я Лиан. – Побъркал се през войната. Трагична случка. Уви, не е единствен. Бил богат, но доброволно се записал в армията за войната срещу Игър. Ранили го още в първия час на битката. Говори се, че два-три дни лежал под купчина трупове. Когато се прибрал в града, съпругата и децата му били мъртви, а къщата – опожарена до основи. Загубил всичко на този свят.

Мейгрейт се умълча. Спомни си нещастния младеж, който приюти нея и Фейеламор след Големия събор. По гръбнака ѝ плъзна такава студенина, че мигом забрави как се е стоплила от виното.

31. Салудит

Лиан ги водеше по тъмна уличка, където вонята на помия и отпадъци беше дори по-силна от обичайното за града.

– Накъде се залута пак? – скара му се Каран.

– Оттук е по-пряко!

Той си свирукаше фалшиво и се клатушкаше като яхта в буря. Каран напрягаше очи да различи нещо в мрака.

– Имам лошо предчувствие за тази дупка. Тук не е безопасно дори посред бял ден. Я да се върнем.

Лиан се блъсна в безразборно струпани кутии и ги събори. Пръсна се натрошено стъкло.

– Съжалявам, съжалявам...

– Лиан, ти препи! – сопна му се Каран, опряла ръце в хълбоците си.

– Да се махаме оттук!

Преди да измине и десет крачки, Лиан избълбука името ѝ и пак се свлече. Стори ѝ се, че това е звук от прерязано гърло. По навик посегна към ножа си, но след като го подари на телтите, забрави да намери нов.

Изведнъж бяло сияние, по-ярко от слънцето, огря уличката от край до край. Мейгрейт държеше в изпънатата си ръка светлик и се видя, че четирима са тръгнали към Каран. Лиан беше проснат по гръб в мръсотията.

– Каран, не мърдай оттам!

От този вик косата на Каран се изправи.

Мейгрейт замахна, светликът описа дъга във въздуха и падна в краката на първите двама нападатели. Пръсна се в изблик на светлина и шум и ги залепи за стената. Не помръднаха. Втората двойка побягна, дългите им крака се движеха сковано като ножици. „Гашади! – проумя Каран. – Дошли са да ме хванат!“ Мейгрейт се поуспокои и протегна ръка към тях. Този път нямаше проблясъци и гърмежи, но те изведнъж загубиха опора. Единият остана да лежи неподвижно, другият все разперваше ръце и крака и ги присвиваше към тялото си.

Мейгрейт измъкна второ малко кълбо от джоба си, запрати го към тях и то избухна. Притича обратно към Каран, която бе коленичила до Лиан и държеше главата му в скута си.

– Помислих, че са го убили...

– Извинявай, не бях на себе си преди малко – смънка Мейгрейт. Каран се огледа.

– Онези мъртви ли са?

– Не.

Мейгрейт не пожела да добави нищо. Каран повдигна Лиан.

– Мога да вървя – увери я той и стисна главата си. – Хайде да си ходим.

– Дошли са от Шазмак – обясни Каран на Мейгрейт. – Благодаря ти.

– Жалко, че силата ми се проявява само в пристъпи на съп бяс.

– Каран, причаквали са те! – проумя и Лиан какво е можело да се случи.

– Знам. Искали са пак да ме отведат при Рулке.

В отсрещния край на уличката се появиха четирима от стражниците на Игър и поискаха обяснения. Мейгрейт засили сиянието на третия светлик в ръката си и те я познаха веднага. Посочи им повалените гашади. Войниците отдадоха чест и затропаха с ботуши натам.

– Мразя Туркад – изръмжа Каран, която ругаеше тихичко. – Защо не съм в Готрайм...

– Там няма да си в безопасност – възрази Лиан. – Тук поне си под някаква закрила, стига да не се влачиш подир някой идиот из неосветени бордеи. – Пак приседна и опипа главата си. Имаше голяма цицина. – Не ми е много добре...

Изправи се, но за да върви, праметна ръце през раменете на жените.

Часовият се ухили присмехулно, когато го видя.

– Пийнал си е, а?

– Като жрец – мрачно потвърди Мейгрейт.

– Или като Магистър – намигна Каран.

Стражът изпръхтя звучно, огледа се някой да не ги е подслушал и им махна с ръка да влизат.

В стаята помогнаха на Лиан да се настани на леглото, свалиха му ботушите и го завиха. Каран угаси фенера.

– В Салудит ли? – попита тя Мейгрейт, която вече прекрачваше към вратата.

– Длъжна съм! Няма време. Рулке сигурно се е подготвил.

– Ще дойде с тебе.

– Не бива – възрази Мейгрейт, но не особено убедително.

– Трябва да се махна оттук. Туркад е като затвор за мен. А и отсега нататък ще чакам непрекъснато новия опит на Рулке да ме похити.

– Така да бъде – с облекчение се съгласи Мейгрейт. – А той?

– Ама че е тъпчо! Май е по-добре да помоля някого да се грижи за него – с престорено нехайство каза Каран.

– Не забравихте ли нещо? – студено се обади Лиан от леглото. – Как ще ги убедите да ви пуснат в Салудит? И как ще намерите онова, което ще търсите там? То не е написано на днешно наречие. Всъщност изобщо няма да влезете, ако не ви придружава майстор-летописец.

– Е, ще го вземем с нас за всеки случай – уж неохотно изсумтя Каран, засмя се и го прегърна.

Седнаха на леглото да уточнят какво ще правят. Уговориха се да тръгнат преди разсъмване, а тепърва трябваше да се подготвят. Салудит бе разположен далеч на юг и по това време там цареше лют студ.

– Ще ми се и да поспя малко преди това – смънка Каран.

– Чакайте ме на покрива един час преди изгрев – заръча Мейгрейт и отиде да напълни раницата си.

През нощта завала по-силно, Каран и Лиан виждаха локви навсякъде по покрива на твърдината. Блещукане им показва къде е Мейгрейт. По

врата на Лиан вече се стичаха струйки. Искаше му се никога да не бе чувал за Салудит. Мечтаеше да е в топлото си легло с Каран или дори без нея. Главата го болеше.

Мейгрейт държеше малък и тъмен предмет, подобен на незадействан светлик. Пъкна негов точен двойник в пукнатина на покрива.

Напрегна се и изведнъж около тях се очерта клетка от бледосини огнени нишки, но те бързо избледняха.

Мейгрейт изгърва проклятие и нагласи качулката си.

– Снощи не помислих за тази спънка. Не мога да отворя портал към място, където никога не съм била.

– Аз съм пътувала до Салудит – напомни Каран.

Веднага възстанови мисловната връзка помежду им и ѝ предаде спомените си за града. Мейгрейт се опита отново, но напразно.

– Порталите са достъпни само на определени места, например тук, но явно Салудит не е едно от тях.

– Дали пък Наси не го е избрала точно заради това... – проточи Лиан.

– А онази нейна школа в самия Салудит ли се намира?

– Не. Но трябва да е наблизо. Не съм бил там. Каран се вгълби в спомените си.

– Беше преди години. Нищо около града не е останало толкова ясно в паметта ми, че да рискувам живота и на трима ни. Почакайте... О, имаше едно място на ден-два път източно от Салудит. Толкова добре го помня. Не бях виждала креда дотогава. Пътищата бяха побелели, тревата имаше смешен жълто-зелен оттенък, а вляво от мен се виеше пътека по хълм като конус. На страната откъм пътя, малко под върха се виждаха следи от свлачище и се показваше бял камък като през прозорец. Самият връх беше затревен и на него стърчаха развалините на стражева кула.

Развиделяваше се. Каран поднови връзката и Мейгрейт се съсредоточи върху образа. Всичко беше отчетливо и подробно.

– Възприех го – рече им тя. – Хванете се за ръцете ми! Сините линии се очертаха около тях, на Лиан му се зави свят и тримата изчезнаха от покрива.

Озоваха се в непрогледна тъма, вцепеняващ студ и бушуваща снежна буря. Каран стисна силно ръката на Лиан, за да не бъде повалена от вятъра.

– Къде е Мейгрейт?

– Не знам! – извика в ухото ѝ той.

- Не мърдай, ще се опитам да извадя моя светлик.
- Не пускай ръката ми! Пръстите му напипваха само въздух.
- Каран, къде си?

Направи две крачки и се търкулна по склона. Бухна се по-надолу във висока пряспа, която беше мижаво укритие от стихията. Лиан се опитваше да си представи какво се случи. Попаднаха на стръмен склон. Значи бе възможно Каран и Мейгрейт също да са паднали наблизко. В Туркад утрото настъпваше, но толкова далеч на юг щеше да закъснее. Той се уви в наметалото си, готов да чака търпеливо. Най-сетне слънцето се издигна в небето и освети един побелял свят. Летописецът се надигна и махна качулката от главата си.

- Каран!
- Снежна бабуна колкото овца се раздвижи недалеч от него.
- Ох, че студено...
- Защо пусна ръката ми? – укори я той.
- Не съм, ти ме пусна. Видя ли я някъде?
- Не.

Накрая намериха Мейгрейт сгушена зад една скала. Коляното ѝ беше навехнато, и тя имаше цицина на главата.

– Не знам какво стана. Не бяхте до мен. Опомних се с натъртена глава, пропълзях тук и зачаках.

- Това ли е мястото?
- Ще видим, когато спре да вали – вдигна рамене Каран.

– Явно не си била тук през зимата – кисело подхвърли Лиан. – Мейгрейт, пренеси ни оттук където и да било.

- Не мога.
- Но защо?

– Нямам сили да отворя друг портал, без да се възстановя. Измъчиха се, докато опънат палатката, и се свираха в нея през целия ден. През нощта виелицата утихна, затова пък коляното на Мейгрейт беше още по-подуто и болезнено.

- Трябва да се върнем – заяви Каран.

Мейгрейт опитваше да си представи покрива на крепостта. Нищо не постигна.

- Не мога. Знам къде искам да бъдем, но не го виждам.

– Нека ти помогна – предложи Каран. Свързаха умовете си и тя предаде своята представа.

- Престани! – писна Мейгрейт.
- Какво ти е?

– Ти... си го запомнила различно от мен. Загубих образа. С всеки опит става по-лошо.

Каран и Лиан се спогледаха.

– Дълго ходене в студа ни предстои. До Туркад са около двеста левги по права линия... Ако не греша, ще пристигнем към средата на лятото. Някой има ли пари?

– Стига!

Ако не можеха да се прехвърлят през портал, бяха загазили. Разбира се, Каран нямаше пукната пара.

– Коляното не ме боли чак толкова – обади се Мейгрейт.

Времето се проясняваше и скоро видяха от височината град Салудит на около две левги западно от хълма. Горедолу на същото разстояние, но на юг, се открояваше твърдина, може би тъкмо онази, която търсеха. Донякъде отговаряше на доста беглото описание на школата, което Лиан си спомняше.

Добраха се там по свечеряване. С железни букви над портала бе написано „Академия Хаакаст“. Престарял пазач ги попита по каква работа идват. Лиан извади изпод палтото металния знак на майстор-летописец.

– Аз съм Лиан от Чантед. Искам да направя справки в библиотеката по въпрос, който не търпи отлагане.

Старецът удари камбанка и ги пусна през първата порта. Там бяха разпитани по-подробно, но накрая влязоха в двора през третата врата, която беше отворена. Лиан отново показа знака и започна да обяснява. Този път му задаваха въпроси, чиито отговори би трябвало да знае един майстор-летописец.

Накрая домакините останаха доволни от проверката, защото един прислужник въведе новодошлите в приемна с каменни стени и под, а високият таван беше от дебели греди. В стаята беше мразовито и до огнището. Тромаво влезе слаба жена в тога от сива коприна. Издълженото ѝ лице бледнееше, клепачите натежаваха над очите и сигурно ѝ пречеха да вижда.

– Името ми е Рала. Аз съм Аутанд на тази академия.

Тя разгледа знака и зададе на Лиан още два-три въпроса. Отговорите я удовлетвориха.

– Трябва да се уверим кой е дошъл – поясни тя, като че се извиняваше. – Това, което съхраняваме, е скъпоценно. Поне за нас. Все по-рядко някой идва да обогати знанията си. Зейнът Лиан! Чувала съм за тебе, разбира се, но не съм имала удоволствието да чуж твоето сказание. Много години минаха от последното ми пътуване до Чантед, а следващо няма

да има. Може би докато си тук...

Тя примижва насреща му и Лиан откри колко замъглени са очите ѝ – жената беше почти сляпа. – С голяма радост ще разказвам пред вас. Ако не ме сметнете за прекалено самонадеян, готов съм да разкажа „Преданието за Наси и Шутдар“.

Рала се подсмихна.

– Него си го знаем. Някое от Великите предания или дори от по-незначителните. Толкова рядко чуваме нещо, може би ще ни върне искрицата въодушевление. Но аз се държа лошо с гости като вас...

Донесоха им слаба напитка, на вкус не се различаваше много от ласий, но тук я наричаха морд, и сладкиши с мед.

– Предпочитам да чуя веднага защо сте тук – подхвана Рала. – Пращат ми най-спешните вести със скийтове, но подробностите научаваме месеци по-късно. Трябва да е извънредно важно, щом сте пътували през зимата. В какво състояние е Големият северен път? При такива виелици...

Гласът ѝ охладня и Лиан стрелна с поглед Мейгрейт.

– Не дойдохме по път – отговори тя – освен онзи, който води до портата ви. Само допреди два дни бяхме в Туркад и там валеше дъжд. Отворих портал и пренесох себе си и тях двамата на онова възвишение от креда.

Рала се вторачи в нея, без да мигне. Въздъхна слабо и раменете и се отпуснаха.

– Никога не може да се загуби, нали? Ако ще да остане скрито за хилядолетие, рано или късно пак ще го има. Чудото на порталите...

– Опитяхме да се прехвърлим обратно, защото Мейгрейт си навехна коляното, но този път чудото не се случи.

– Вероятно не сте били на точното място – отбеляза Рала. – Може би и сама ще налучкам защо сте дошли, но ще ми разкажете всичко на вечеря.

След угощението, съдържащо изобилно репи, все стотвени зле, и по чаша възкисело вино, те се разотидоха по отредените им стаи. На Каран и Лиан се падна огромно легло под балдахин и подгонени от студа, те скочиха набързо в него.

Сутринта гостите бяха допуснати в архива с най-ценните книжа, сред тях и трудовете на прочутата Наси.

– Ето ги – посочи Рала към рафт с множество правоъгълни кутии от кожа.

Каран протегна ръка, но беше сгълчана на мига:

– Само летописецът може да ги докосва. Твърде крехки са от старост.

Мейгрейт и Каран чакаха в прохода между рафтовете, а Рала обясняваше на Лиан как е подредено всичко, понякога сваляше кутия и му показваше какво съдържа.

Лиан си избра една кутия, разнесе се лек дъх на камфор.

– Елате да видите! – Щом застанаха до него, продължи с пресекавш глас: – Тези записки е съчинил Шутдар, за да измами с тях Бандияр. Представете си само! Нищо друго, написано от него, не е запазено...

Каран не изпадна в чак такова страхопочитание.

– Ще ни бъдат ли от полза?

– Не ми се вярва, но разбери... Тя изпухтя шумно.

– Да... – печално рече Лиан. – Права си. Някой друг път.

Стана ясно, че книгата на Наси от времето, след като бе избягала с Шутдар, са четени много по-често от другите. Пожълтелите листове се разпукваха по краищата. Налагаше се да бъдат пипани крайно предпазливо. Така преглеждането им би отнело седмици.

– Имате и копия, разбира се – обърна се той към Рала.

– Нямаме.

– Но нали може да избухне пожар – смаяно промълви Лиан, – или зимна буря да отнесе покрива! Дори някое червейче е способно да унищожи онова, което съхранявате толкова грижовно.

– Основателката на нашето средище е пожелала личните й книжа да не бъдат преписвани. Зачитаме волята й. Ако бъдат унищожени... какво да се прави. Разполагаме с копия на всички други ценни документи.

Лиан издаде гърлен звук на недоволство. Преданията бяха по-важни от прищевките на отделния човек. Имаше намерение след завръщането си в Туркад да запише всичко, което е прочел, осланяйки се на безупречната си памет.

Зае се с работата. Рала седеше на табуретка и го наблюдаваше, Мейгрейт и Каран обикаляха наоколо.

На другия ден започнаха рано. За двете жени, които нямаха работа, всичко се точеше с тягостна мудност. Изписаните страници бяха избледнели с времето, а старинното наречие затрудняваше дори Лиан. Преглеждаше съдържанието на кутиите много усърдно.

– Това е всичко. Може ли да видя и каталога?

Рала го заведе при чекмеджетата. Лиан прочете съответните картички с описание на документи.

– Една липсва, вижда се по номерата. Жената се наведе над чекмеджето.

– Олеле... – Примигваше начесто. – Прав си.

– Какви са били книгата? – обади се Мейгрейт.

– Не знам, но би трябвало да са... – започна Рала.

– Нещо, което Наси е написала за златната флейта – горчиво я прекъсна Лиан. – Но вече го няма, картончето е извадено от каталога, няма и копие.

Архиварката мълчеше.

– Помните ли поне какво бе написано за употребата на флейтата? – попита я той, като насила потисна досадата в гласа си.

– Аз отговарям за съхранението им, не съм летописец. Моето задължение не е да познавам подробно документите, а само да ги предам на следващите поколения.

„Ех, защо Надирил не е тук! – вайкаше се Лиан. – Не те интересува сегашните поколения, значи каква полза от тебе?!“ – Как да разбере дали не е писала за това в други книга?

– Всичко в библиотеката е на твое разположение.

– Ще минат години, докато преровя всичко – обърна се той към Мейгрейт и пак изви глава към Рала. – Няма ли тук майстори или поне ученици, които познават съдържанието на тези документи?

– Уви, вече не идват.

Лиан взе свитъците от близката маса и ги прегледа, сетне ги прибра в кутията.

– Тя споменава как Шутдар използвал флейтата, но съвсем бегло... – промърмори той.

– Значи е описала надълго и нашироко разните му хитрини и гатанки, но няма нищо за най-важното? – изненада се Мейгрейт. – Изобщо ли не обяснява как той си е послужил с Тайното изкуство, за да отвори портал чрез музиката, и как е направлявал и овладявал портала при прехвърлянето?

– Дори това да го е имало в отделен трактат, няма го тук – увери я Лиан.

– И какво ти подсказва твоят нюх на летописец?

– Тъкмо такива писания имат свойството да изчезват, особено когато съществуват в един-единствен екземпляр.

Той изгледа с упрек Рала, но тя не му обърна внимание. Погледът на Мейгрейт се плъзгаше по рафтовете.

– Всеки ден е от значение. Нямаме повече време за губене. Рала

затвори кутията, върна я на мястото ѝ и ги поведе към дневната стая с огнището.

– Обядът е готов.

Докато пиеха горещ чай, толкова необходим в този студ, Мейгрейт се зае да прегледа книгата за посетители.

– Някое име ли търсиш? – попита Рала, застанала безшумно до нея.

– Да речем, Фейеламор, Игър, Мендарк, Талия, Малиен... Но има ли смисъл? Може да са били с друга самоличност.

– Наси е оставила своя разновидност на Пазителите, за да не допусне подобни натрапници. Мога да те уверя, че Фейеламор не е идвала тук, но Игър е бил при нас. И Надирил, разбира се, а Мендарк ни е посещавал многократно. Веднъж останал няколко месеца, но е било отдавна. От години не съм виждала никого от тях.

Мейгрейт въздъхна.

– Няма защо да се бавим тук.

Щом се отдалечиха от школата, тя каза натъртено:

– Някой е дошъл да прибере онова, заради което дойдохме. Чакал е флейтата да бъде изработена, за да си я присвои.

– Подозираш ли някого?

– Как да позная? Фейеламор, Игър, Тенсор, Мендарк...

– Задължително е да си отваряме очите – вметна Лиан. – Всеки негодник на Сантенар ще си протегне лапите към флейтата.

Газиха в снега до възвишението, изкачиха се по спираловидната пътека и Мейгрейт започна опитите си да отвори портал, но светещите линии не се появиха дори за миг. Накрая тя се тръшна в плитка пряспа.

– Главата ми ще се пръсне.

– Отпусни се – посъветва я Каран, – иначе нямаме шанс да се измъкнем оттук.

Мейгрейт легна по гръб и се загледа в белия връх на хълма, Щръкнал като зъб, по който се кръстосваха ръбати издатини. По тях и планинска коза не би минала.

– Вие точно къде излязохте от портала?

– Ей там – посочи Лиан, – в основата на върха. На онзи малък корниз. От него паднахме.

– Да си пробваме късмета горе.

Каран подкрепяше Мейгрейт, мъкнеха се в здрача.

– Да, тук е по-добре. Мисля, че ще успее, само главата ми да се оправи малко... Ту ми е студено, ту ми е горещо, болят ме ставите на ръцете.

Мейгрейт разтърка със сняг пламналите си бузи.

– Май е треска, а не прилошаване от магията – промърмори Каран.

Мейгрейт хвана ръцете им.

– Сега!

Около тях замъждука мрежа от тънки нишки, но изпраща и угасна.

Мейгрейт пак седна в снега.

– Ще преношуваме и ще опитаме сутринта – предложи Каран.

– Не, зле ми е. Ама наистина – изстена Мейгрейт. Капките пот на лицето ѝ замръзваха, преди да се стекат до брадичката. – Още веднъж... колкото се може по-нависоко.

Довлякоха се някак до половината на върха, където издатината съвсем се стесняваше. По изпитото лице на Мейгрейт избиваха червени петна.

– Това е щуротия! – скара ѝ се Каран. – Да слизаме! Мейгрейт отново протегна ръце към тях. Бледичка паяжина от линии се оформи около тримата, но Лиан притискаше гръб в скалата и нишките затрепкаха.

– Стъпи на ръба! – изхриптя Мейгрейт.

– Че аз къде съм? – сонна се приглушено той. – Полудяла е...

– Съвсем в края – издърпа го тя.

Кредата се изрони под краката му, тежестта на тялото му ги повлече надолу. Мейгрейт стисна ръцете им и писна:

– Сега!

Клетката от светлина засия и се превърна във вход на портал. Тъмната ги погълна.

Стовариха се тежко на покрива. В Туркад и тази нощ валеше дъжд.

32. Разгадаване

Всяка среща на задругата вече беше наситена с чувство за неотложност, а и безпътница. Времето им изтече, а бяха отчайващо неподготвени. Игър поддържаше армиите си в постоянна бойна готовност, обучението на нови войници продължаваше в трескаво темпо, но те бяха на ръба на бунта след нещастieto в Елудор.

Мендарк лежеше през нощта и се терзаеше – така прекарваше всяка нощ. Светът, който бе закрилял цяло хилядолетие, се срутваше около него. А той бе прекрачил отвъд предела на възможното. Вероятно щеше да запази живота си още година-две, но дори губеше желанието за това. Опитва се да седне и схванатите мускули не му позволиха. Какво

падение...

Задъхваше се и зовеше смъртта, но щом блъскането на сърцето му в гърдите стихна, мислите му пак се насочиха към Рулке. Също както винаги. Той срещу Рулке – средоточието на живота му. Най-великата игра.

Имаха нужда от нов Магистър с неугаснал пламък в душата. Талия беше силна, прозорлива, с изявени дарби за Тайното изкуство. Той се постара да я обучи добре. Но и липсваше най-необходимият подтик – желязната твърдост, за да е готова на всичко заради смазването на врага. Мендарк би предал и най-близкия си приятел, ако това е единственият път към победата във войната, колкото ще да го разкъсват угризенията после.

„Кого се мъча да залъжа? – каза си насмешливо. – Свършено е с мен. Поражението ще опетни името ми непоправимо. Дори Велико предание няма да измие срама.“ Все пак това го подтикна да стане от леглото, да навлече торбест халат върху съсухреното си тяло и да се затътри по коридора в търсене на Лиан. Намери и него, и Каран в библиотеката.

– Къде се запиля, летописецо? – попита го немощно. – Дни наред те издирвах.

Двамата пред него се спогледаха и Лиан изтърси:

– В Салудит! Мейгрейт ни пренесе там през портал. Мендарк се смути.

– Но защо?

– Търсехме знания как е била използвана флейтата – подсети го Каран.

– Аз вече търсих там! И то преди немалко години.

– Знам – тросна се Лиан, – И ние нищо не открихме. Онзи документ е взет, както и сведенията за него в каталога. Много умно, няма що!

Мендарк съзнаваше, че Лиан се опитва да го предизвика, и лицето му остана безизразно като стената зад него.

– Лиан, смяташ се за твърде хитър и някой ден ще си изпатиш. Всички сме били неведнъж в Салудит. А ти докъде стигна с моето сказание?

Младежът трепна. – 0, напредвам, но има още работа. Всъщност не съм започнал да пиша текста.

– Кажи ми какво си направил, аз ще преценя дали се стараяш. Лиан нервно запрехвърля книгата на бюрото си. Каран седеше сковано в креслото, сякаш се опитваше да остане невидима. Мендарк си знаеше, че тя го презира, а Лиан изобщо не се занимава със сказанието, нито пък има намерение. Окаян неблагоприятник! Дългът не означаваше нищо за

него.

– Накрая ще отсъдят майсторите-летописци – неприязнено напомни Лиан, – щом искаш да бъде Велико предание. Не съм готов и нито думичка няма да кажа, докато не го завърша.

Мендарк се довлече обратно в стаята си, обзет от истинска паника. Спречкването му отвори очите – вече нямаше никаква власт. Не можеше да се надява, че „Предание за Мендарк“ ще бъде написано някога.

Тръшна се в леглото. У него напираше неистов, унищожителен стремеж да заличи с един замах Преданията, за да започне всичко на чисто. Последно усилие, в което да се раздаде докрай – или ще унищожи Рулке и Фейеламор, или ще се погуби. Или ще се прослави, или ще се опозори.

Май си струваше да опита. Пулсът му се ускори от мисълта да заложим всичко. Не се бе чувствал толкова настървен от цяла вечност. И накрая, независимо дали ще успее, или ще се провали – блажената забрава...

Въртеше се, но болките в гърба се засилиха. Нямаше покой за него след Хависард. „За какво ми беше това? Защо не се предадох на смъртта още тогава?“ Помнеше точно колко е живял – 1260 години. Нищо особено за кароните или фейлемите, дори за някои аакими, но изумително за човек от коренната раса.

Първото, с което се зае, след като постигна майсторство в Тайното изкуство, бе подмладяването. Оттогава го направи още тринадесет пъти и с последните пет прекали. При всяко обновяване заклинанието принуждаваше клетките в тялото да се възпроизведат в първоначалния си вид, но грешките се натрупваха. А в трънаците под Хависард беше толкова изнурен, че нямаше да е изненада, ако се бе превърнал в насекомо или маймуна.

Пракоса луди пари за най-умелите лечители и заклинатели в Туркад, но състоянието му не се подобряваше кой знае колко.

„Предполагам, че съм най-старият човек, стъпвал някога по земята на Сантенар. А умът ми е по-жив отвсякога, не съм загубил уменията си в Тайното изкуство. Нима не съм бил надарен с тези способности, за да допринеса за добруването на света? Само аз мога да го спася от онова чудовище Рулке. Но как?“ Както и да се наместваше в леглото до сутринта, нищо не отслабваше изтезанията, на които го подлагаха костите му. Сутринта Мендарк охотно би се заклал сам, ако имаше нож наблизо.

Накрая задряма. Сънят го избави от най-острите болки. И сгърчениите му мускули се поотпуснаха. Не се съмняваше, че е намерил отговора.

Последното обновяване. Не беше изключено заклинанието да го убие – още един великолепен хазартен залог! Но иначе Щеше да спечели. Трябваше обаче да уреди всичко най-грижливо. В Хависард се опита да го направи сам, умирайки от жажда, увиснал с главата надолу в трънаците. Този път щеше да има най-доброто, което огромното му богатство можеше да купи. Най-прославените лечители и заклинатели, най-скъпите лекове и най-мощните творения, които да подсилят заклинанието за подмладяване и да го насочат правилно.

Разполагаше с такива предмети в изобилие, но дали щяха да стигнат? Най-добре би било да се сдобие с флейтата, обаче нямаше надежда да я изкопчи от Тенсор.

Ами Огледалото? Никой не бдеше над него, а Мейгрейт лежеше болна. Нужно беше да ѝ го отмъкне само за няколко часа – заклинанието действаше бързо. Закуцука към шнурчето на звънеца, бодър за пръв път от много дни. Талия дойде и той ѝ изреди заповедите си.

Подготвиха се бързо, нали вече го бе правил неведнъж. До средата на нощта привършиха.

– Да започваме ли? – попита Талия.

Долавяше жаждата ѝ да придобие и това знание. Подмладяващото заклинание беше сред най-могъщите, а той не ѝ бе казал нищичко за него досега.

– След няколко минути.

Мендарк стигна трмаво до стаята на Мейгрейт. Знаеше, че е била в унес цял следобед. Ако някой го завареше тук, обяснението беше готово: нима нямаше право да се осведоми как е тя със здравето? Мейгрейт се въртеше в леглото, лицето ѝ беше подуто. Къде ли е сложила Огледалото? Някъде наблизко.

Пъхна ръка под възглавницата ѝ и, разбира се, напипа металния каф. Пусна го в джоба си и излезе. При вратата срещна Шанд.

– Тя спи – подхвърли мимоходом Мендарк и продължи по коридора.

Щом се прибра в покоите си, легна с Огледалото в ръка. Заклинателите и лечителите се събраха около него. Талия стоеше неспокойно до тях.

– Започвайте!

Дори месец след началото на пролетта времето си оставаше същото. Никой не помнеше по-дълга зима.

Мейгрейт изобщо не заподозря, че са и взели Огледалото за малко,

защото се събуди на следващата сутрин напълно възстановена и го намери под възглавницата.

Отиде да обядва с Лиан и Каран в една от трапезариите на крепостта. Игър седеше наблизко и четеше. Вратата се отвори, влезе мъж с гладка свежа кожа на лицето, подкрепян от Талия и Осейон. Те се отдръпнаха. Мъжът пристъпи нерешително, олюля се като новородено жребче, пак залитна. Всяко следващо движение обаче беше по-овладяно.

– Кой е този? – чу Мейгрейт шепота на Лиан. – Лицето ми е познато...

Слабоватият младеж направи припряно последните крачки. Задъхан опря юмруци на масата, отметна глава назад и се разсмя сърдечно.

– Успяхме! Всичко или нищо!

– Мендарк! – слиса се Мейгрейт.

Сигурно така бе изглеждал и на младини. Беше Дори красив, въпреки че розовите бузи, широкият нос и пълните устни му придаваха излишно чувствен вид. Имаше обаче и някаква промяна, само че тя не я налучкваше...

– Благодаря ти – каза и Мендарк. – За какво?

– През нощта взех назаем твоето Огледало и то закрепи заклинанието.

– Как не се сетих! – ахна тя. Чертите му се бяха обърнали огледално.

– Няма да трае дълго – подхвърли Игър с лека завист. – Голям късметлия си, ако изкараш и година.

– Все ми е едно! – отвърна Мендарк, преливащ от благодущие. – Поживях си, не искам още.

– Но защо го направи? – заядливо попита Игър.

– Заради хазарта! – извика Мендарк. – И за да свърша работата, за която ти си негоден – да видя сметката на Рулке и Фейеламор.

И този ден отидоха пред старата пекарна, но отново си тръгнаха, нахокани безцеремонно от Тенсор.

– Ще ви кажа, когато е готова! – изкрещя след тях.

– Е, Мендарк – поклати глава Игър, – още ли мислиш, че постъпихме добре, като привлякохме Тенсор?

– Нямахме друг избор! – весело отвърна Магистърът.

А на другия ден се върна един от съгледвачите, пратени в Елудор.

– Какво е научил? – веднага попита Лиан.

– Твърде малко, летописецо – охлади нетърпението му Игър. – Стоници фейлеми са се събрали в Елудор, пазят неотлъчно всички подстъпи

към долината. Явно са били предупредени, защото не успяхме да причакам никого от тях по пътя натам.

– Тя няма да се справи със своето устройство – вметна Мейгрейт.

– Това е непосилно за фейлемите.

– След неотдавнашните ни прекеждия – възрази Шанд – не бих ви съветвал да я подценявате.

– Значи е наложително да научим откъде са се взели вторите златни накити – добави Малиен.

– А има ли новини от Шазмак?

– Не се върна нито един от шпионите, които пратих там – натърти Игър. – Но пък лоши вести не липсват. Навсякъде се е разчуло светкавично за бедата в Елудор. В Куилсин и Галардил настъпват вражески армии, на север също. Половината ми империя се е разбунтувала. Всеки дребен военачалник в Мелдорин се възползва от шанса да ме захапне. Знаят, че съм слаб, и ме ръфат отвсякъде.

У околните остана впечатлението, че подготовката за война не го интересува много.

– Има и слухове, че Тилан пак се е захванал с нещо отвъд морето – каза Мендарк. – Игър, все пак предпочитам тебе пред него.

Игър свали шапката си и направи нисък поклон.

– На твоите услуги съм – промълви подигравателно.

– Говоря ти сериозно! Да използваме флейтата за нападение срещу Шазмак, преди онзи да се е надигнал.

– Едва ли ще сполучим – вяло отвърна Игър.

Мейгрейт седеше пред незапаленото огнище и прехвърляше всичко в главата си, но не стигаше до отговори. Мендарк като че пак налагаше господството си. Изобщо не й допаднаше идеята той да се възползва от нейната флейта. Усети някого зад гърба си и се обърна. Каран се стресна.

– Нося ти горещ чай. Тук е направо мразовито.

– Свикнала съм, не ми пречи.

– Изглеждаш уморена. Наистина ли се възстанови след треската?

– О, да. Просто... – Мейгрейт се подвоуми. – Правех си опити с портали.

– И как е?

– Задоволително. Сега не се нуждая от никакви веществени форми, мога да ги създавам само чрез ума си.

– Не е ли опасно?

– Да, ако се объркам с насочването. И тогава е... трудно да намеря обратния път. Но пък така си осигурявам голяма свобода.

– Често ли се обърква нещо?

– Досега само веднъж. Порталът се отвори към кошмарен вихър и бях принудена да се хвърля обратно презглава. За малко не се довърших, останах на легло цял ден.

– Изобщо не те е мъчила треска, нали?

– Имах и треска, но тя мина бързо. След това ме омаломощаваха порталите. Не съм достатъчно силна.

– За кое?

– Изпадам в ужас, когато помисля за предстоящото. Как да премахна Възбраната и да възстановя равновесието, без да унищожа всичко? Нищо не ми хрумва и няма кого да попитам.

Няколко дни по-късно Лиан нахълта в трапезарията и викна на Мейгрейт и Каран:

– Елате веднага! Нещо става долу, при пекарната. Чух как Игър заповяда на войниците си да отидат там на бегом, а той и Мендарк не изоставаха от тях.

Завариха плътен обръч от стражници около зданието. Мендарк и Игър стояха пред прага. Магистърът тропаше по вратата с дръжката на кинжала си. Каран, Мейгрейт и Лиан се провряха напред през гъмжилото.

– Отваряй, Тенсор! Обкръжихме ви! Скоро им отвориха и те влязоха.

– Коварството ти е разкрито, Тенсор! – изрева Мендарк. – Къде е флейтата?

Тенсор стоеше в дъното с останалите аакими. Зад тях се свираща уплашените златари и резбари. Всички имаха изнурен вид – Тенсор не им даваше почивка.

Той се изгъпани пред своята групичка, без по нищо да проличи, че е осакатен, затова пък се виждаше колко е побеснял.

– Не разбирам бръцолевенето ти! Ние спазихме споразумението.

Сложи си копринени ръкавици, взе от тезгяха кутия, изработена от абанос и бронз, щракна ключалките и извади от черния копринен калъф сътворената наново златна флейта. В светлината на ярките фенери металът преливаше в отблясъци.

– Красива е...

Каран се пресегна да пипне възплетеното чудо.

– Не я докосвай! – Тенсор се отдръпна. – Ще повредиш гланца. Очите на Мейгрейт овлажняха, Мендарк също се взираше ненаситно.

– Не се съмнявам, че е най-възхитителното ти творение – промълви тя.

Тенсор кимна сковано. – А как звучи... Пронизаха я завист и ярост.

– Какво?! Посмял си да опиташ как свири? Тя е моя по правото на наследството!

– Не сме я използвали – ядно отвърна Тенсор. – Не сме искали да...

– Съмнявам се, че щеше да изсвири нещо повече от мелодия. Необходимо е съзнателно усилие, за да се случи и друго – сухо ги прекъсна Мендарк. – Това е основен принцип в Тайното изкуство. Каквато и мощ да е вложена в инструмента, само волята и дарбата могат да я задействат. Иначе всеки глупец би могъл да грабне флейтата и да хвърли света в хаос.

– Но защо си убеден, че ще звучи правилно, ако не сте опитвали? – намеси се Лиан.

Тенсор го смрази с поглед.

– На Аакан правим флейти от десет хилядолетия. С нашата математика можем да изчислим точно инструмента, още преди да е създаден. Всеки негов тон ще бъде безупречен.

Мейгрейт протегна ръка.

– Благодаря ти, но сега ще взема това, което ми принадлежи!

– Назад! – рязко заповяда той и аакимите стиснаха дръжките на оръжията си.

– И златото, и флейтата са мои!

По петима аакими застанаха вляво и вдясно от Тенсор. Каран усещаше и тяхното разпалено желание. Надявах се флейтата да ги пренесе на Аакан и пред тази безумна мечта никаква дадена дума нямаше значение. Дори Малиен се тресеше от вълнение. Значи за това си е мислела, когато каза, че ще се борят срещу Рулке с всяко достъпно оръжие...

– Не и ти, моля те! – прошепна ѝ Каран. – Не мога да повярвам, че ще ни предадеш заради флейтата.

Малиен плъзна пръсти през червената си коса и се озърна диво, сякаш не я познаваше, но се овладя.

– Няма да разбереш какво означава Аакан за нас – каза тихо. Каран впи пръсти в китката ѝ.

– Нима означава повече от приятелството, от родството, от преживяното заедно?

Малиен отблъсна ръката ѝ и само прошепна: – Аакан...

– Няма да ти я дам! – изръмжа Тенсор срещу Мейгрейт.

– Но нали се споразумяхме? – сащисано възрази Мейгрейт.

От очите ѝ потекоха сълзи. Потърси с поглед подкрепа от останалиите, те обаче зяпаха жадно флейтата.

– Да, опозорявам се, но аз те наблюдавах. Ти си от кароните! – изплю той думата. – С всеки ден разликите помежду ви се стапят. И все някога ще се отметнеш от нас заради Рулке, Съжалявам и че ти дадох онзи малък пръстен, но по-скоро ще строша флейтата, отколкото да допусна да върнеш Ялкарата на Сантенар.

– Ами обещанието ти към мен? – разяри се Каран.

– И заради тебе няма да отстъпя!

Мейгрейт се въртна на пети и излезе тичешком, без да чуе, че Шандя вика.

Мендарк се взираше в Тенсор, присвил очи.

– Значи това ти е било в ума. Ако не бях научил за измяната ти от моите шпиони, вече да си офейкал с флейтата.

– Моите сънародници са най-важни – сопна му се Тенсор. – Би трябвало да разбираш. Няма да ви дам флейтата.

– Малцина сте и няма да устоите срещу армия – процеди Игър.

– Ако нападнете, наредено ми е да унищожа флейтата по примера на Шутдар. Ще изчезнат и Туркад, и жителите му.

– Ще го направи, не се съмнявай – промърмори Мендарк на Игър.

– Но флейтата остава тук! – твърдо изрече Игър. – Моите стражници ще се погрижат за това.

Излязоха и Каран се огледа за Мейгрейт, но Малиен хвана ръката и я поведе зад зданието.

– Време е да избереш, Каран. С нас ли си? Ако не, значи сме противници. Няма средно положение.

– Аз съм на страната на хората, които спазват обещанията си!

– И аз. Дали би казала същото, когато криеше Огледалото от нас?

– И какво стори Тенсор с него? Тогава не сбърках, добре ти е известно!

– Но не и когато помагаше на Рулке, за да намери отново пътя към нашия роден свят, та да държи Аакан в робство и да натрапи същото иго на Сантенар!

– Не го разбираш – неубедително възрази Каран.

– Четири хиляди години, описани в нашите Предания, ми стигат да го разбера! Каран, отчаяни сме! Трябва да ни помогнеш. Събираме армия и в момента, но няма да стигне навреме до Шазмак. Флейтата е

единственият ни шанс!

Каран не можеше да забрави всичко, което аакимите бяха направили за нея, нито пък добротата на Малиен.

– А аз с какво да ви помогна?

– Мейгрейт е ключът към всичко. Или ще ни въздигне, или ще ни хвърли в бездната. Не я изпускай от поглед. Каквото и да прави, съобщавай ми.

В цитаделата отново се разгоряха спорове.

– Трябва да си я върнем. Тенсор само ни сплашва! – този път настояваше Мендарк.

– Не ми се вярва – завъртя глава Игър.

– И на кого ще разчитате да си послужи с нея, ако не допуснете Мейгрейт да я пипне? – заяде се Лиан. – Щом няма такъв човек, значи е безполезна.

– Този въпрос трябваше да си задаваме, преди да бъде сътворена флейтата! – изфуча Игър.

– Аз... може би ще се справя – запъна се Мендарк. – На времето свирех изкусно на флейта, а имам и дарбата на усета, както знаете.

– Ха! – настръхна Игър. – Много ловко си играеше с нас. През цялото време си искал да стигнем дотук.

– Шанд предложи цялото начинание още в Сухото море! – започна да се зъби и Мендарк. – И още тогава знаехме, че най-трудно ще намерим човека, който да използва флейтата. Неуморно търсех знания за нея, но ти не се ли занимаваше със същото?

– Стига! – укроти ги Шанд. – Да допуснем, че Мендарк е способен да борави с флейтата. Нека съставим план, но по-смислен от онзи, който доведе до съсипията в Елудор. Флейтата може да отвори Пътя между световите и да отнесе свирача навсякъде, където той пожелае. Вероятно дори ще премахне Възбраната, но тя не е оръжие! Ако ще с нейна помощ да проникнем в недрата на Шазмак, пак ще трябва да се браним и с други средства. А машината на Рулке хем отваря портали, хем е оръжие и щит.

– Предлагам да се въоръжим, да отнемем флейтата от Тенсор и да нападнем Шазмак, докато не е станало късно – заяви Мендарк.

– Как?

– Още обмислям подробностите.

– Катастрофата ще е по-страшна от предишната – предрече Игър – и какво ни чака после?

– Няма да хленчим тук – изсъска Мендарк, – докато Рулке и Фейеламор се дърлят за нашия свят!

Мейгрейт се върна в малката къща на брега и се усамоти там. „Защо им предадох наследството си? – гневеше се на себе си. – Всеки иска нещо от мен, но не се притича на помощ в беда.“

Щом си представи, че Тенсор ще прибегне до златната флейта в борбата срещу Рулке, тя се почувства отвратена и изиграна. Яростта заплашваше да разкъса самообладанието ѝ, както се бе случвало неведнъж.

Седна отвън на верандата и се загледа в оловносивото море. Сега пък я налегна безмерно униние – и то ѝ бе присъщо. Вятърът се обърна откъм залива и хвърляше пръски в лицето ѝ. Мейгрейт не мръдна оттам цял ден, внушаваше си колко е самотна и изоставена. Небето притъмняваше. Тя сякаш позволяваше на мрака и влагата да я обгърнат, да изсмучат цялата топлина и съпричастие с другите. Връщаше се към тъгата, която бе познавала през досегашния си живот – нищо нямаше смисъл, защото и тя не беше друго, освен сечиво в чужда ръка.

Посред нощ нещо я накара да се опомни. Трепереше неудържимо, цялата подгизнала. Какво би казал Шанд, ако я види сега? Щом помисли за благото гълчене на своя дядо, се засмя, но скоро помръкна. Подведе Шанд. Нямаше да го срещне с Ялкара.

Но флейтата и принадлежеше, дори да не и стигнеше смелост да се възползва от нея. Как дръзваше Тенсор да я отнеме? Цял живот се бе подчинявала на Фейеламор, никой обаче нямаше да я лиши от безценното ѝ наследство.

Мейгрейт захвърли мокрите дрехи, избърса се и запали огъня. Докато се преобличаше, изведнъж осъзна каква услуга ѝ е направил Тенсор в края на краищата. Все я обиждаше, че е една от кароните, но само я подтикна да се замисли за произхода си. Тя отхвърляше всичко, което бе получила от фейлемите, а досега се бе заблуждавала, че по нищо не се различава от коренната раса. Не приемаше и тази кръвна връзка, защото я правеше съюзница на аакимите, които я излъгаха.

Преживяното в Хависард събуди онова, което се бе пренесло у нея от кароните, а посланието на Ялкара му даде сила. Щом и Тенсор, и Фейеламор са нейни врагове, дали пък кароните не са приятели? Може би ѝ е предопределено да потърси Рулке. Тя се замисли как да си върне флейтата и да отиде в Шазмак.

ТРЕТА ЧАСТ

33. Петият път

В четири часа сутринта Мейгрейт беше изтощена. Знаеше, че Каран я дебне, и трябваше да напегне всичките си сили, за да и се изплъзне. От три нощи наблюдаваше работилницата и се увери, че стражите на Игър нито за миг не отслабваха бдителността си. Обикаляха, сменяха се и пак обикаляха по сложен график. Нямаше дори секунда, през която да не се взират във вратата. Аакимите пазеха и отвън, и отвътре. Те също бяха нащрек.

Тя вече се опита да проникне през портал, но не успя. Аакимите се бяха погрижили за защита. Ако не разбиеше вратата със сила (тъкмо каквото не биваше да прави), оставаше само един начин да влезе. Аакимската стража се сменяше на всеки два часа – единствените моменти, когато отключваха входа.

Мейгрейт настрои съзнанието си така, че да насочва лесно силата си. Налагаше се да бъде извънредно точна, за да отстрани от пътя си цялата стража наведнъж. Но малко преди отварянето на вратата тя се озърна случайно към малка постройка в друга част на двора и долови примигване на бяла светлинка. Странно... Спомни си, че я бе забелязвала и преди. Тогава я сметна за случайно отражение, но сега знаеше, че е сигнал. Вторачи се във вратата и успя да види проблясък и оттам. Някой от аакимите следеше смяната и ако не подадеше сигнал, вътре щяха да вдигнат тревога.

Прикри се с илюзия, провря се през външния обръч от войници на Игър и се справи с пазещата вратата жена по-лесно, отколкото се опасяваше – тя явно не владееше Тайното изкуство. Мейгрейт я парализира и грабна сигналния светлик. Най-сетне видя мъждукането. Стори й се, че се забави с отговора, но вратата се отвори. Излязоха пазещите вътре. Мейгрейт бе обмислила каква мощ да употреби срещу тях, без да убие никого, затова приложи по-сдържано заклинанието.

Аакимите паднаха. Тя се отгласна от калдъръма, нахълта, залости вратата, профуча към дъното на работилницата и разби ключалките на абаносовата кутия. Флейтата бе увита в много слоеве черна мека коприна. Извади я – каква прекрасна вещ, почти жива при допир. Великолепна изработка.

Нещо се блъсна във вратата и се плъзна по нея надолу. Нима някой от пазачите се опомняше толкова скоро? Мейгрейт се уплаши, че е прекалила с отслабването на заклинанието. Сега нямаше как да излезе незабелязано, освен ако не ги убие, но това си оставаше немислимо. Или пък да използва флейтата?

Нямаше време да и възхищава. Би ли могла да я задейства? Поднесе я към устните си и потърси в паметта си някое място, където би се отворил портал – покривът на крепостта, откъдето се пренесоха в Салудит. Изсвири тон, после и втори. Нищо не се случи.

Опита отново. Пак нищо! Но у нея се пробуди смътно безпокойство, сякаш познатият ѝ свят се бе поразкривил. Тя замря в неприятно объркване на сетивата – илюзорната действителност прииждаше и се отегляше като поредица от отгласи. Изкривяването се дължеше на две сили, чието действие се бе пресякло и подхранило взаимно. Още някой използваше подобно творение и Мейгрейт нямаше съмнение кой е втори-ят. Това въздействие се усещаше тревожно, пробждащо. Фейеламор...

Отвън удариха силно по вратата, развикаха се и започнаха да забиват брадва в дебелиите дъски. Вратата се тресе и прасеше. Мейгрейт разполагаше с броени минути. Този път изсвири първата половина от гамата. Сега ехото беше по-разтърсващо. Мейгрейт съсредоточи съзнанието си и вложи цялата достъпна и сила, за да пробие през мътилката, скриваща нейната цел.

Все едно забиха боздуган в корема ѝ. От удара се блъсна в стената на пещта и чу пукането на ребро. Не успя да се надигне от пода цяла минута. „Не го прави повече. Прилагаш насилие. А трябва да се успокоиш, да почувстваш инструмента, да се настроиш към него!“ Но тя не докосна флейтата отново. Опозна огромната ѝ мощ и признаваше, че е неспособна да я укроти. Може би в златото бяха настъпили нежелани изменения с времето. Или Тенсор бе вложил своя защита, за да не и позволи да използва флейтата. Все едно, това творение беше гибелно. Цялата сграда изглеждаше някак призрачна и разместена.

Мейгрейт зарязва своето наследство на пода и се загледа във вратата, която поддаваше. А другото въздействие не спираше, напротив. Какво ли бе намислила Фейеламор? Тя, която изпрати Еламай да я убие – потресавашо предателство, с което Мейгрейт не можеше да се примири. Дължна беше да научи, преди да е станало късно. Няма как, трябваше да отиде в Елудор.

Дъските на вратата хлътваха навътре. Със следващия удар щяха да я разбият. Мейгрейт грабна тежък чук, покатери се върху пещта и

заблъска тавана. Отгоре ѝ се посипаха черен прах и мазилка. Тя се провря в дупката и завъртя чука към покрива. Разхвърчаха се керемиди. Небето вече просветляваше.

Сцепиха вратата и нахлуха в работилницата, но Мейгрейт се измъкна на покрива и хукна по него.

Дали оттук беше възможно да отвори портал? Прецени, че е достатъчно далеч от флейтата. Извика образа на първия си портал, който си оставаше най-отчетлив – двете каменни остриета в Елудор. Прати мисълта си натам, около нея блесна сребристо сияние и тя се запремята в прохода. „Прекалявам с Тайното изкуство – укори се Мейгрейт. – Всяка употреба го променя, понякога непредсказуемо. Ще си платя за безгрижието. Само да не е този път!“ За частица от секундата загуби контрол над портала, но си го възвърна и се материализира с пукот, от който ѝ заглъхнаха ушите. На петдесет левги от Туркад се развиделяваше, колкото да различава какво има наоколо. Сега стоеше между двете колони, които бе издялана недалеч от реката в Елудорската гора.

Прехвърлянето ѝ се отрази зле и тя си даде сметка, че скоро ще пострада от дързостта си. Нервите ѝ бяха изопнати. Тръгна безшумно нагоре по течението. Най-голямата пещера беше осветена, силует се откри на входа, взря се в мрака и пак се скри.

Мейгрейт запълзя по корем нагоре. Доближи достатъчно, за да чува гласове, но не и да различава думите. Промъкна се още малко и до слуха ѝ стигна ясно една дума – Шазмак. А някой гръмко натърти: „Не!“ Струваше ѝ се, че спорещите нямат желание да отстъпят. Пак чу за Шазмак и изведнъж отекна гласът на Фейеламор:

– Не се ли пада на мен да реша? Вие не обещахте ли да ме следвате? Не изпълних ли всичко, което поискахте да сторя?

– Ти ни плашиш, а предложението ти е противно на всичко, скъпо за нас.

– И защо дойдохме на Сантенар в прастари времена, ако не да премахнем заплахата от кароните?

– Но ти ни подтикваш да се съюзим със самия Велик предател...

– Кой говори за съюз? Казах само да му предложим съюз. През цялата седмица изпробваме дали нашият инструмент действа и той оправда очакванията ни. Може да ни отведе у дома, но не и да разкъса Възбраната. Знаем и че Рулке може да отвори Пътя, защото тъкмо това е сторил в средимния ден. Той има каквото ни е нужно, а аз съм способна да направя онова, което е необходимо на него. А в решителния момент ще се възползваме от шанса си.

– Той ще очаква коварство от нас. Рисуваме много, а няма надежда да спечелим. Рулке е несравнимо по-силен.

– Е, да, но дори не подозира, че разполагаме със златния нанолет. Изобщо не би допуснал, че ще дръзнем да сътворим подобно устройство. Ако пък нищо не спечелим, така да бъде! Но щом Рулке започне да се прехвърля свободно между Трите свята с машината си, губим всичко. Талалейм няма как да се опълчи срещу такава мощ. Длъжни сме да опитаме! И макар че везните не клонят в наша полза, ако все пак успеем, ще се завърнем у дома победоносно и завинаги ще запечатаме Пътя.

„Златен нанолет ли? Значи са употребили златото. Трябва да узная как са се появили тези втори накити.“ Някой бе споменал за рисунки, откраднати от школата, където учил Лиан. Тъкмо те бяха подсказали на Фейеламор да търси в Хависард. „Но аз съм ги виждала! – сети се Мейгрейт. – Фейеламор ги носеше в раницата си, когато дойдохме тук. Къде ли ги прибра?“ Тя се плъзна между дърветата към друга пещера, където Фейеламор бе струпала вещите си. Опразни кутиите и торбите, на дъното на една от тях намери сплескано руло хартия.

Изнесе го, прикри се зад дърво, разгъна рисунката и настръхна. Ето защо сътвореното от Фейеламор излъчвало такава безумна заплаха... Златото, а значи и изработеният от него нанолет бяха наситени със зло. Фейлемите, които поначало не се славеха с дарбите си да управляват подобни устройства, бяха създали нещо страшно. Мейгрейт не виждаше друг изход, освен да им отнеме нанолета. Но как? Колеба се твърде дълго, а вече се зазоряваше. Нечии стъпки я доближиха изотзад. Фейеламор вървеше забързано към пещерата. Мейгрейт се сниши и под подметката на обувката и изпука лед.

– Кой е там?

Мейгрейт се понесе вихрено надолу по стръмната пътека, като се пързляеше и подхлъзваше. Фейлемите изскочиха навън, щом чуха кръска на Фейеламор. „Дано не ме познаят!“ В следващия миг чу свирепия рев на бившата си господарка:

– Това е Мейгрейт!

Погнаха я цяла сюррия фейлеми. А тя слабееше с всяка крачка, съзнанието ѝ се размътваше. До портала между колоните трябваше да тича четвърт час. Нямаше да успее. Мейгрейт се насили да отвори друг портал, но усети непоносима болка, когато в рамото ѝ се заби острие.

– Шанд, помогни ми!

Отново се напрегна, създаде портал и нахълта в него тичешком. Премяташе се, около нея се виеха ослепителни огнени линии и я

запращаха в нищото. Съзнанието ѝ гаснеше и се проявяваше на пресекулки, тя неочаквано проби мазилката на таван и се търкулна тромаво на пода. Лежеше в работната стая на Игър. Немощно вдигна поглед към него и потъна в забрава. От рамото ѝ стърчеше дълга стрела.

Когато дойде на себе си, за нея се грижеха Игър и уелм, чието име не знаеше. Носеха я към кресло. Игър се взря в нея неприветливо за цяла минута и накрая изрече:

– Това е фейлемска стрела.

Зъбите ѝ тракаха. Гърчовете на прилошаването кривяха тялото ѝ. Острието чегърташе в ключицата ѝ точно до мястото, където се бе забил ножът на Тилан миналото лято.

Стискаше ръката на Игър, докато уелмът се стараше да измъкне стрелата по-безболезнено.

– Игър, ти също не си продумвал за много неща пред мен. Аз си имам своите тайни.

– Дори да оставим настрана онова, което се случи в работилницата, ти злоупотребяваш с Тайното изкуство. Аакимите са побеснели.

– Радвам се. Тенсор е мой враг. Друго няма да кажа.

– Както искаш, но нека ти припомня последиците. За всеки портал трябва да си подготвена, все едно е първият в живота ти. И в никакъв случай не бива да се прехвърляш до мястото и обратно в един и същи ден. Никога не го прави, без да се възстановиш! Не спазваш ли тези правила, рано или късно ще потънеш нанякъде безвъзвратно. Или пък ще излезеш от портала, но ще оставиш в него разума си.

– Познавам опасностите – промърмори тя. Не понасяше наставленията му. – Нуждаех се отчаяно от портал.

– Човек често се нуждае отчаяно от едно или друго. Ако нищо освен дълга не може да ти повлияе, помисли как би могла да си ни полезна в бъдеще. Страхувам се за тебе.

От това не ѝ олекваше. Мейгрейт мълчеше, докато уелмът шиеше и превързваше раната. После отпусна глава и заспа.

Игър намери в трапезарията Шанд, седнал да закуси.

– Мейгрейт ли влезе насила в работилницата?

– Тя беше. Случайно се разхождах наблизко по изгрев и видях как се размърдаха поваленит аакими.

– Какви ги върши тя?!

– Не знам. Няма да е зле, ако се съберем да поговорим още днес... още тази сутрин. Времето ни изтича.

– Усещам го. И се плаша. Я ми кажи, Шанд, ти случайно ли се озова там?

– Не, разбира се. Мъчи ме старческо безсъние и често се разхождам из двора. Но щом се събудих, долових странни сили, каквито не съм срещал досега. Тичах като луд към работилницата, ала тя вече бе изчезнала.

– Аз също ги почувствах.

– Впрочем, ти знаеш ли защо Мейгрейт се съгласи да даде наследеното злато за флейтата?

– Не, колкото и да размишлявам над това.

– Заради мен! Искаше чрез флейтата отново да ме събере с Ялкара. Игър едва не падна от стола.

– Това би предизвикало... разногласия. Шанд се разсмя.

– Мендарк направо би се подмокрил. А Тенсор... – Той стисна устни. – Предполагам, че е разкрил намеренията ѝ.

– Да, така изглежда. И нищо няма да го убеди да ни даде флейтата. Ти какво би искал, стари друже?

– Копнея да се сбъдне. Ох, как копнея! Но не си позволявам надежда. Няма да видя Ялкара. – Шанд заговори за друго. – И какво ще правим с онази Фейеламор?

– За нищо не сме готови! Ще свикам всички. Шанд, боя се за Мейгрейт.

– И аз. Ще помоля Каран да я наглежда. Когато се събуди, и аз ще си поприказвам с нея. Как върви войната?

– Никак не върви. Миналата седмица имаше бунт в Трета армия. Смазах го жестоко, но бойният дух спадна още повече. Нали знаеш как плъзва мълвата. – Игър отново говореше на пресекулки, половината му лице се сковаваше. – Дори слуховете за нашата вълшебна флейта, които пускам нарочно, не ободряват никого.

– Хората говорят, че нищо нямало да направим с нея, че ще навредим на себе си повече, отколкото на Рулке. Може и да са прави. Всъщност не ни е ясно какво вършим, нали?

Игър си направи оглушки.

– Рулке е не по-малко умел от мен в разпространяването на изгодни за него слухове. Може би хиляди разказвачи вече са разнесли сладкодумни описания на неговата магическа машина и как пърхала из въздуха напук на нас. Войната е загубена още преди първата битка.

– Сред нас има предател – заяви Мендарк следобед. Разлюти се,

когато чу за опита да бъде открадната флейтата, но гневът никак не подхождаше на новото му гладко лице.

– Откъде да знам, че не си бил ти? – с наслада го захапа Игър.

– Смееш да ме обвиняваш?!

Мендарк впи пръсти в наметалото му, Игър вдигна юмрук. За миг изглеждаше, че ще се сбият пред очите на всички, но вратата се тресна в стената и Мейгрейт се заклатушка през прага, сякаш някой бе изсмукал кръвта от вените ѝ. Думите ѝ ги поразиха.

– Прехвърлих се в Елудор през портал. Фейлеламор е на път към Шазмак, за да сключи съюз с Рулке. Тя е създала собствено творение от златото, което някога се е съдържало в първата флейта] Никой не смееше да продума, всички лица замръзнаха в маски на ужас.

– Защо си толкова сигурна? – най-сетне изляз Магистърът.

Тя извади рисунките от дълбокия джоб на куртката си и ги хвърли на масата. Лиан веднага се зае да ги разгледа подробно.

– Били са откраднати от библиотеката на школата. Вижете! Тук е изобразена Ялкара, която влиза в горящата кула след унищожаването на флейтата. И тя не носи златните си накити.

На втората скица Ялкара бе показана като малка фигура в обща сцена. Над кулата се издигаше облак дим, подобен на размахан юмрук. Дрехите на Ялкара тлееха, ръцете ѝ бяха кървавочервени и този път трите накита бяха на нея.

Лиан се вцепени като от божествено откровение.

– Ами да, с някаква магия е оформила разтопеното злато в съвършено копие на собствените си накити. Така го е изнесла под носа на всички, които са дебнели наоколо. Каква дързост!

– Нито веднъж не пожела да ми разкаже от какво са грозните белези по ръцете ѝ – напомни Шанд. – Бързала е да преобрази златото.

– аз усетих останките му! – сподели Мейгрейт. – Двамата с Шанд се отбихме в кулата на Хулинг. Излъчването му е страшно.

– Някой от двамата ще надхитри другия и ще стане по-силен отвсякога – примирено подхвърли Игър.

– Още не сме претърпели поражение – звънна твърдо гласът на Мендарк. – Във времена на отчаяние прибъгваме до отчаяни средства – забраненото, неовладяното! Нека онези от нас, които знаем такива тайни, да се съберем, без да ни слуша никой друг, за да съгласуваме действията си.

Мейгрейт не сподели с никого какво преживяваше. Беше взела

решение и никой не би успял да я разубеди. Чувстваше се отчуждена от всички, от новите си приятели, дори от Шанд.

Раната я болеше, чувстваше се зле и след съвета отиде да си легне. Потъна в особена, неспокойна дрямка, запълнена не със съновидения, а като транс. Намираще се в това състояние, когато Каран излезе от стаята, и тя се надигна тутакси да напълни раницата си с всичко, което би и потрябвало в дълго пътешествие. Въпреки бдителността на Каран имаше намерение да ѝ се изплъзне при първия сгоден случай. След това се пхна под завивките и заспа дълбоко.

Събуди се след полунощ, преодоляла слабостта заради безогледното използване на магия. Каран се бе свила със затворени очи в креслото до огнището, но веднага вдигна глава.

– Как си?

– Доста по-добре, колкото и да ме боли рамото.

Каран дойде да погледне раната – оказа се възпалена. Тя смени превръзката и свари чай, който двете изпиха безмълвно.

– Страхувам се, Каран...

– С мен е същото.

– Не, говоря ти за истински страх. Целият свят се обръща надолу с главата. И все дочувам гласове, някакви хора си шепнат, но като че са в друга плоскост на битието. Не разбирам какво обсъждат, само знам, че жадуват за нашия свят. Долавям как заговорничат... за кръв и насилие.

– Понякога и аз чувам гласове – призна с голямо нежелание Каран.

– Но нали ти имаш дарбата на усета! – жално напомни Мейгрейт и се опря на възглавницата. – А на мен ми се струва, че надзъртам в друго измерение. В момента и около теб виждам ореол в зелено, черно и червено, който все се мени.

Говореше възбудено за невероятни неща, като че светът за нея беше коренно променен.

– Това е от треската – успокои я Каран, но като пипна хладното чело на Мейгрейт, се притесни. – Ще ти донеса нещо за пиене.

– Треската отмина – каза зад нея Мейгрейт.

Каран се върна с кана вода и я завари заспала, но скоро Мейгрейт се размърда и заговори печално за съвместните им премеждия.

– Колко път изминахме до Физ Горго, нали? Какво приключение! Помниш ли как бяхме принудени да се гмурнем в резервоара с водата и да плуваме по онзи слюзест тунел?

Засмя се с изтънял глас. „Полудяла е! – мярна се догадка в главата на Каран и я стъписа. – Говори като дете за забавленията през лятото.“ –

Не беше приключение, а нетърпим кошмар и за мен, и за тебе – възрази остро, сякаш я зашлеви по бузата.

Мейгрейт се присви и погледът ѝ се проясни забележимо.

– Какви ги дрънкам? Каран, съжалявам, че те въвлякох във всичко това.

– И аз. Искам да се прибера у дома, докато все още имам дом. По-късно разговорът се отплесна към Шазмак, пътуванията на Каран дотам и самия град. Чак когато Мейгрейт се унесе за пореден път, Каран осъзна колко изкусно е подпитвала, за да научи повече за бившия град на аакимите.

Тревогата ѝ нарастваше – Мейгрейт тънеше в печал за несбъднатото и се бе примирила, че е дошъл краят на всичко, съществувало досега. А преди да заспи, обви с ръце шията на Каран и я целуна. Не бе постъпвала така до този ден.

След няколко часа щеше да съмне. Каран изтича да съобщи за тези подозрителни промени на Малиен, която по-рано я бе сгълчала разпалено, че не е научила как Мейгрейт е проникнала в работилницата. Каран пък беше гузна заради флейтата – смяташе, че Тенсор се опълчи срещу всички, защото узна от нея какво е намислила Мейгрейт. Но не забравяше колко е задължена на Малиен. Както и да увърташе, стигаше до все същия извод – ако Мейгрейт се отправи към Шазмак, волю-неволю ще я последва.

Малиен не беше в стаята си. Каран излезе навън и доближи някогашната пекарна. Тенсор стоеше на прага и говореше с неколцина от охраняващите го аакими. Каран не знаеше какво да направи. Дали да го смята за враг или за приятел? Но единствен той би могъл да ѝ каже каквото искаше да знае. Дръпна го настрана и му разказа за срещата през деня.

– Е, както излиза, не съм единственият глупак наоколо. Що за отрепки са твоите приятелчета! – Може би говореше за Игър и Мендарк. – Срещаха се десетина пъти през зимата и какво измъдриха?

– Фейеламор отива в Шазмак – повтори тя, за да не се отплесва Тенсор.

– Шазмак... – промълви той тъжно. – Все едно отрязаха част от тялото ми. Ако можех да го видя пак...

– Според тебе тя ще се съюзи ли с Рулке?

– Ха! Кой на кого ще погоди първата подлост?

– Но ако забравят враждата си дори за ден, могат да ни причинят голямо зло... – Никой няма сили да ѝ попречи – безпомощно промълви

Тенсор.

– Мейгрейт би могла.

– Не искам да чувам това име!

– Ти си тъп, предубеден дъртак! – разкрещя се Каран в лицето му, хванала го за ризата. – Даде ми дума, но се отметна. Отне на Мейгрейт флейтата, която ѝ се пада по право. А и кой друг би могъл да възпре Рулке и Фейеламор?

Тенсор мълчеше.

– Е, има ли друг?! – застърга гласът ѝ.

– Няма.

– Тогава ми помогни, за да помогна на нея.

– Няма какво да сторя.

– Мейгрейт отива в Шазмак и аз ще я придружа.

– Ще те предаде и ще се присъедини към своя народ! – изръмжа той.

– Правя това, което иска от мен Малиен! – свирепо натърти Каран.

– А и как Мейгрейт би могла да направи положението ни още по-лошо?

– Май няма накъде да се влоши повече – изсумтя сърдито Тенсор.

– Тогава спази обещанието си!

– Така да бъде. Постъпих непочтено и с тебе, и с нея, все ми е криво оттогава. Какво искаш?

– Можем ли да влезем в Шазмак незабелязано?

– Има и пети път – прошепна Тенсор отмалял. – Сега аз съм единственият сред живите, който го знае. Не е използван от две хилядолетия. Тогава бяхме в разцвета си. Нямахме нищо, което да ни се опре. Но днес може и да е порутен. За последен път го огледах преди петдесет години. Никога не е бил предназначен за влизане, а само за напускане на града. Заложени са капани, с които трябва да се справиш. Уви, не ги помня добре. Невъзможно е да проникнеш оттам сама.

– Опиши ми ги по-бързо!

– Слушай ме внимателно.

Обясни ѝ откъде да мине, от какви клопки да се пази, за да не я погубят. Накрая свали от шията си дълъг, сложно оформен ключ на дълга верижка.

– Дори не мога да ти обясня защо го запазих. Ще ти начертая и схема. – Нанесе няколко трудни за разгадаване завъртулки на мърляво парче хартия. – Запомни я наизуст и я скъсай. Ох, какво ме прихваща?... Шазмак е изгубен завинаги. Но ако минаваш по този път, води още някого. И нека да е висок!

Каран се върна припряно в стаята, където Лиан спеше кротко. „Как ми се иска да тръгнем заедно за последен път! Но това пътуване не е за тебе. Само бих те повела на смърт.“ Тя се наведе и го Целуна по устните. Без да отваря очи, Лиан се усмихна и протегна Ръце към нея.

Каран пусна раницата на пода и се долепи до него. Толкова топло и хубаво... Не й се тръгваше, но ако сега не се надигнеш от леглото, нямаше да се престаши. Целуна го пак и се изправи.

– Довиждане, Лиан – прошепна му тя.

Втурна се към стаята на Мейгрейт, защото се забави прекалено. Отвори тихичко вратата. Леглото беше празно, а дрехите ги нямаше.

Каран се прокле, че я остави без надзор. Застави се да разсъждава хладнокръвно. Тъй и не бе извадила от раницата си снаряжението и зимните дрехи за прехвърлянето в Салудит. Щяха да и послужат и в планините. Пак се устреми към своята стая, за да я вземе. И тогава си спомни, че там няма храна. Жалко, но не биваше да губи нито секунда повече. Мейгрейт може и да бе излязла преди час.

Трополенето на краката й ехтеше по коридора. Свърна зад ъгъла и налетя на Шанд, който държеше някакъв лист.

– Мейгрейт я няма! – избухва задъхано. – Мисля, че е на покрива. Иска да отиде в Шазмак!

Продължи, като прескачаше по три стъпала наведнъж. Зърна Мейгрейт в мрежа от светлина, но не устойчива и бяло-синя. Тази примигваше ярко в червено и оранжево, съпроводена от цвърчене. Каран изобщо не се подвоуми. Препусна с все сила и изкрещя:

– Спри!

Сиянието поблесна, сетне стана по-мъждиво, а фигурата на Мейгрейт избледня.

Шанд се развика от последното стъпало:

– Мейгрейт, недей! Трябва веднага да видиш това...

Каран се гмурна с главата напред в светлината. Разнесе се плащеш пукот, тялото й подскочи във въздуха, после и тя изчезна с последните нишки от блещукащата мрежа.

Шанд дотича, но бе останал само лютив полъх, който вятърът бързо разпръсна. Той сведе поглед към листа в ръката си и изреди куп цветисти ругатни.

34. Каркарон

Мейгрейт се събуди скоро след излизането на Каран. Почувства се несравнимо по-добре въпреки пулсиращата болка в рамото. Щом ѝ се откри възможност да се измъкне, тя се възползва незабавно. Облече се и отиде на бегом в складовете. Приложи съвсем мъничко сила, за да разбие ключалката, натъпка раницата си с храна и се качи на покрива.

По стълбите не срещна жива душа, което беше добре за околните, защото не би позволила никому – на враг или приятел – да я възпре. Гор се подготви внимателно. Не забравяше предупреждението на Игър. Канеше се да отвори трети портал само за ден и половина, а пък се добавяше и произшествието със златната флейта... Подлагаше се на голям риск, но искаше непременно да се добере до Шазмак преди Фейеламор.

Естествено, нямаше начин да се прехвърли направо в заветия град на аакимите, защото никога не го бе виждала. Познаваше обаче Каркарон. Оттам щеше да отиде пеша.

Образът на странната твърдина беше като нарисован в паметта ѝ. Отдъхна си, че мигновеният скок ще протече леко.

Не забрави да огледа мислено целта си за всеки случай – ами ако машината я бе променила неузнаваемо? Не долови нищо смущаващо, но често опасностите не можеха да бъдат предвидени, преди да се озове на самото място. Е, нищо повече не можеше да направи. Време беше за портала.

И щом го отвори, осъзна колко е изцедена – слабичък проход, обкръжен от неприятно сияние. Не успяваше да го настрои точно. А най-тежката част предстоеше – да задържи всичко в мисълта си по време на прехвърлянето. Опита втори път, ала се получи още по-зле.

Седна на покрива и се зае с мисловните си упражнения, за да се овладее. „Ще го направя!“ – внуши си тя и започна отново. Сега остана малко по-доволна от портала. Би ли се престашила? Нямаше друго решение...

Чу вопъл откъм стълбата – Каран. Стъписа се. Трябваше да се махне. Веднага.

Преходът не беше сполучлив въпреки грижливата подготовка. Изведнъж ѝ се стовари страховита изненада – Каран също бе попаднала някак в портала. Мейгрейт я видя да се върти хаотично. Нямаше шанс двете да попаднат на едно и също място. Каран вече ставаше недостъпна за ума ѝ, а Мейгрейт беше безпомощна.

Опипваше със съзнанието си слепешком. Загуби всякаква представа за целта. Помнеше само името Каркарон, и то бледо.

„Каран! Загубих се!“ Не можеше да контролира портала, нито да потисне паниката, за да предприеме каквото и да е.

Внезапно усети как някой я търси и се вкопчи във връзката. „Къде си?“ „Ами не знам“ – преспокойно отвърна Каран.

„Запратих и двете ни в нищото...“ Каран й вдъхна увереност по връзката, а дарбите й на трикръвна й позволяваха да повтори онова, което Рулке бе направил за нея в Пътя към Аакан.

„Изтегли ме при себе си – заръча и Каран. – Способна си да го направиш!“ Мейгрейт прие образа от нея и се опита да я придърпа. Скоро различи очертанията на тялото й в безформената кипяща мътилка. Хванаха се.

„Поддържай връзката!“ „Няма да я изгубя – стигна до нея безпльтен шепот. – Накъде сме поели?“ „Към Каркарон, разбира се. Но сега не го виждам.“ „Ето го.“ Проходът се очерта като широк равен път, Мейгрейт никога не бе постигала толкова отчетлива представа. Каркарон се извиси пред нея – не спомен, а действителност. Изпрати мисълта си на там и в недоловим миг двете жени бяха засмукани от нищото в порутената горна зала на кулата. Тук беше тъмно.

Не се пуснаха веднага, разтърсени от избавлението. Мейгрейт се протресе на пода, дишаше с усилие.

– По-лошо не ми е било никога.

Наведе се да повърне във вдлъбнатината, оставена от машината.

– Ами стига си се напругала, ще се довършиш!

– Май няма с какво да се поздравим – подхвърли Каран, докато закусваха сред отломките.

Каркарон изглеждаше по-ужасно отвсякога. Стените се накланяха под всевъзможни чудати ъгли, тук-там камъните бяха меки като сирене, светлината трепкаше видимо. И във въздуха надушваха слаба, но гадна мизантропия.

– Порталът беше нищо в сравнение с това, което ни очаква – добави тя.

– Ще се безпокоя, когато му дойде времето.

– Няма спор, че си се променила коренно след Физ Горго.

– Важи и за тебе.

– Спи ми се, та две не виждам – оплака се Каран. – Само няколко часа. Да ти се доверя ли, че няма да ме зарежеш тук?

– Напълно – увери я Мейгрейт. – Честно казано, толкова съм разнебитена, че не бих могла и да сляза по стъпалата.

– Да, ама изобщо не ти вярвам. И отгоре на всичко не смятам, че казваш истината. Седни ей тук, аз ще сложа глава в скута ти и ако поне-чиш да шавнеш, ще те усета.

Мейгрейт я послуша, като се подсмивваше тайничко. Каран заспа мигновено. „Твърде добре ме е опознала. Ще и избягам, ако ми даде шанс.“ Седя така почти два часа, но се схвана и премръзна, накрая изпъна поне краката си. Каран се ококори. Впи поглед в Мейгрейт, ухили се, потупа я по ръката и пак се унесе.

Хапнаха още малко и поеха по хребета към пътеката за Шазмак. Мейгрейт си отдъхваше след суматохата от последните дни.

– Ето ни отново на път – само ние двете. Подобава отново да сме заедно в края, както беше и в началото.

Каза си, че сега по нищо не прилича на себе си от времето, когато вървяха към Физ Горго. Дори да не се завърнеше от това пътешествие, поне знаеше, че има цел и бе намерила мястото си. Но колко тъжно беше, че изостави Шанд.

„А ти как си се променила! – загледа се в Каран. – Помня те каква беше през нощта, когато се промъкнахме в онази крепост – лицето бяло, очите изцъклени от страх. Но щом веднъж се реши, нямаше да се откажеш. И не съм те виждала нито веднъж да отстъпиш. През последната година обаче у тебе не остана нищо от засмяното дете, каквото си била някога.“

Докато се катереха по хребета, Каран оглеждаше крадешком своята приятелка. Да, сега наистина бяха приятелки въпреки напрегнатото начало на отношенията им.

По лицето на Мейгрейт вече нямаше отпечатък от мисълта, че се е залутала в живота и е никому ненужна. Не само намери себе си, но се и нагърби с новото тежко бреме, без да се окайва. Съзнаваше възможните последствия, затова сама се отделяше от света.

Напредваха бавно, а Каран си припомняше думите на Рулке, че щяла да дойде при него по своя воля, когато настъпи моментът. Да, и в това позна.

Тя също си мислеше за премеждията във Физ Горго. Отново ѝ се струваше, че се забърква в нещо, което изобщо не ѝ е по силите. Крепнеше и предчувствието, че предстоят страшни събития, и то

непоправими. Неволно започна да излъчва безпокойството си, както се бе случвало често досега.

Мейгрейт знаеше какво е състоянието ѝ. Горката Каран, дарбата на усета я правеше пленничка на изострената ѝ чувствителност. Но Мейгрейт се бе научила да помага в преодоляването на такива трудности.

– Като малка живях в обширните земи на Мириладел – започна тя. – Освен копнежа да съм с майка си и баща си, имах само две желаниа.

Каран се озърна изненадана от този разговор.

– Да видя морето и планините – продължи спътницата ѝ. – Имах късче от морето и можех да слушам шепота му в моята раковина. Но никога не бях доближавала планини. Ти не си ходила в Мириладел, нали?

– Никога – тихо потвърди Каран.

– Нямаше да ти хареса. Твърде еднообразна страна – поне така си мислех в детството. Зимата е сурова, независимо дали ветровете духат откъм южния полюс или откъм планините, ограждащи равнината на север – те я изолират от търговските пътища. През лятото пък е задушно и пълно с мушици. Кълна ти се – онези буболечки успяват да жилят и през кожени дрехи. Пълно е с безброй езера и не по-малко тресавища, а дърветата са едни и същи навсякъде. Изобщо не приличат на вашите прекрасни гори в Мелдорин.

Но когато стъпвах на най-високите хълмчета, успях да зърна планините в далечината и си мечтаех да бъда там. Веднъж Фейлеламор ми каза, че толкова грамадни планини нямало другаде по Трите свята. Най-високите им върхове се издигат на шест-седем хиляди разтега, а стърчащият като зъб Тиртракс е дори с хиляда разтега над тях. Казват, че въздухът свършвал още преди върха, представяш ли си! Тиртракс се вижда от всяко възвишение в Мириладел, ако времето е ясно, но винаги е различен.

Каран пресмяташе наум.

– Четири пъти по-висок от Шазмак? Не може да бъде.

– Да, на Тиртракс можеш само да се дивиш, но първо трябва да го съзреш с очите си. Иначе въображението ти е безсилно.

Слънцето напичаше гърбовете им и имаше рядко за тези места безветрие. Провираха се запотени между сивите каменни буци.

– За коренните жители на Мириладел този връх е выплъщение на всичко жестоко, недостъпно и своенравно. Те мразят планината, надвиснала над родината им. Едно от малкото неща, свързващо ги с фейлемите, които също я ненавиждат.

– Що за приумица е да мразиш планина?

– Щом и ти, и аакимите сте способни да обичате планините – разсъдливо й рече Мейгрейт, – какво пречи на човек и да ги мрази? Но аз направо бях омаяна от върха. Особено щом осъзнах колко е противен на... онези. И като малка си съчинявах разни истории за него.

Тук хем склонът ставаше по-стръмен, хем се наложи да заобикалят един от страничните процепи в урвата. Някои изтънели ледени мостчета още извиваха дъгите си над дълбоката клисура. Каран разказа за почти безнадеждното си бягство от гашадите.

– Ха, а тъкмо ти искаш от мен да бъда предпазлива – тихо я подкачи Мейгрейт, взряла се в натрошените камънаци, паднали в пропастта. Помълча, преди да продължи: – По-късно, когато започнаха да ме учат, ми отнеха размаха на въображението. И така стана далеч по-тягостно, защото не можех да избягам в мечтите си. След време си изградих друго мисловно убежище, но то бе плод на интелекта и не носеше същата утеха. Всъщност и досега не знам живеят ли някакви хора в Големите планини. Аз обаче си представях как съм на топло в недрата им и че в Тиртракс има и други като мен, които ме искат и ги е грижа за мен. Ето какво означаваха планините, особено след като загубих досега си с морето. Само тях никой не можеше да ми отнеме – стигаше да се покатеря на хълма и ги виждах.

– Главният град на аакимите е в Тиртракс – промълви Каран. – Дълбоко навътре.

– Сигурно е прекрасно място.

– Така казват. Не съм била там.

– Ти ме затрудни много, като дойде с мен – призна Мейгрейт по време на оскъдната вечеря. – Взех храна, колкото да стигне само за мен. Ама че си напаст... – изрече с широка усмивка.

– Е, трябва да издържим още четири-пет дни. Дори накрая да гладуваме, няма да умрем.

– Но и няма да ни е от полза, ако пристигнем там премалели от глад.

Каран прегледа раната й, примижавайки от измамната игра на пламъците в огъня.

– Опитай с този светлик – предложи Мейгрейт. – И го задръж за себе си.

Раната не се възпаляваше повече, но и не заздравяваше бързо. Каран пак я превърза.

– Трудничко щеше да вършиш това сама. Щеше да те мъчи повече от глада.

Вървяха до късно вечер, спираха да ношуват за броени часове и преди зазоряване продължаваха по пътеката. Затова още през третия следобед, откакто напуснаха Каркарон, преваляха през източния проход в Чолаз и се загледаха към Каркарон, макар че оттук погледът на Каран стигаше само до дива камениста пустош и отвесни каньони. Помнеше как минаваше през това място на отиване или връщане в Шазмак с Раел или други приятели измежду аакимите. И всеки път преживяваше радостното вълнение.

Сега не почувства нищо. Раел се бе удавил в Гар, но и тази трагедия беше преди повече от година. Познатият ѝ Шазмак бе останал завинаги в миналото. Прастарите врагове си го присвоиха. Част от вината се падаше на нея. Мейгрейт разбра настроението ѝ и я остави на мира. Чак по здрач обви раменете ѝ със здравата си ръка.

– Време е да спрем. Нали каза, че имало заслон за пътници?

Каран прогони нерадостните мисли и тръгна надолу по неразличимата пътека към закътано място под широка каменна козирка. В скалата бе издълбана кръгла кухня, а входът можеше да бъде запушен с плоча при лошо време.

– Не е направено от аакими – отбеляза Мейгрейт.

– Да, прекалено първобитно е. Имало го още преди да се настанят тук. Не знам колко е старо.

– Сетих се... Нали в града има Пазители?

– И изтънчени заблуди. Натрапниците не успяваха да се доберат до града. Но може и да са били махнати след превземането му.

Хапнаха надве-натри и се пяхнаха в спалните чували. Каран заспа, но Мейгрейт отново осъзна, че не се нуждае от сън. С усилие на волята потисна болката в рамото. Полежа в мъгливия мрак, улисана в размисъл.

Посред нощ стана, извади храната от раницата си и я сложи до Каран, чиито слепоочия докосна с върховете на пръстите си, и прошепна:

– Спи!

Каран въздъхна, сгуши се и заспа още по-непробудно. Мейгрейт нарами олекналата раница и излезе от заслона. Луната, размита от мъглата, беше в трета четвърт. Мейгрейт намести плочата на входа, пръстите ѝ направиха сложен знак, после тя се обърна и пое сама по пътеката към Шазмак.

35. Враг или приятел

Нетърпението я пришпорваше. Най-сетне отхвърляше оковите на предишния си живот, в чийто калъп я напъха Фейеламор. Бъдещето беше незнайно, но каквото и да я очакваше в Шазмак, сама избираше.

Все пак не можеше да не се пита какво ще се случи там, докато следваше пътеката в тъмата. Луната понякога се показваше, но забулена в мъгла, и всичко наоколо беше като измислено. Мейгрейт напрягаше зрението си, за да различава скалната стена вдясно от урвата вляво, снега от заледените камъни под краката си.

Забърза се излишно, стъпи на хлъзгава ивица и раненото ѝ рамо се блъсна в отвесната канара. Надигна се и усети колко тревожно заблъска сърцето ѝ в гърдите. Опасността тук беше в настоящето, не в идното като Шазмак. Лесно би могла да се преметне в пропастта.

Сгъна палтото си и седна върху него с гръб към скалите. Далеч под нея притокът на Гар шумеше в руслото си. Мислите ѝ все се връщаха към Рулке, към спомена за него от онази гореща нощ в Туркад. Тогава изглеждаше и величав, и стряскаш, а когато я вдигна от каменните плочи на покрива, пръстите му я изгаряха. Но наглед беше и уязвим.

„Първо Игър, сега пък Рулке. Защо ме влече към могъщи, безмилостни мъже, в които се крие и някаква слабост? Игър беше мил с мен, не съм му безразлична и до днес, но е бездушен с всички останали. Прелива от гняв и уплаха, би сторил каквото и да е, за да изпълни желанията си. А и той скри от мен истината за моя произход... Знаел е още във Физ Горго. Помня думите му, сякаш ги е произнесъл току-що:

«Каж ми къде да намеря Фейеламор и защо иска да притежава Огледалото. Тогава и аз ще ти кажа кои са родителите ти, каква е участта им и защо така са посрамили фейлемите. Но запази тайната и когато покъсно го попиташ, излъга ме, че се е заблудил. Да не се е боял от решението ми, когато науча, че имам и каронска кръв?»“

Извади Огледалото и се взря в сребрилата повърхност под оскъдните лунни лъчи. В него се криеха подобно на привидения и нейното минало, и може би нейното бъдеще, но тя не мръдна пръст, за да ги повика. Не тук и не сега.

Надигна се и тръгна по пътеката. От заслона до Шазмак имаше дълъг път, но не смееше да си даде одих – ами ако Каран се освободи побързо? Следобед стигна до моста от метална паяжина, където Каран и Лиан бяха нощували на времето. Мина по него и продължи нататък.

Няколко пъти усети присъствието на Пазители, но се промъкваше, без да ги задейства. Умееше да го прави по инстинкт. Нямаше облаци в небето и това не ѝ харесваше. Как да влезе? На какво ще се натъкне? И кой ще е правилният избор тогава? Нямаше отговори.

Към полунощ мина по последния мост и от полюшването му усети пристъп на гадене. Призляваше ѝ от преумора и глад. Дори на такава височина ревят на Гар, бушуваща в клисурата, беше оглушителен.

Застана пред голяма затворена порта от ковано желязо. Извлече мъждукане от светлика си и я огледа. И тогава долови присъствието на двама души зад портата. Уелми... не гашади. Стисна силно светлика и той блесна. Знаеше, че изглежда могъща, равнодушна и непредвидима. Потропа на портата.

– Името ми е Мейгрейт – заяви на първия часови.

Неговото лице беше белязано, все едно някой го е търкал с шкурка. До него стоеше жена, която не му отстъпваше по ръст, с пищна гарвановочерна коса и тъмни очи, хубава въпреки мършавостта си. Идлис и Йеча, наказани да бдят на портата, след като дадоха гласа си срещу Рулке в надпреварата чрез сказания в Каркарон.

– Отведете ме при Рулке! – нареди им тя високомерно.

Йеча я позна, нададе хленчещ вопъл и скочи напред, трясеща се от омраза. Идлис я възпря. И двамата хванаха Мейгрейт за ръцете, Но тя не би допуснала да я водят като пленница, особено при него.

– Пуснете ме – изрече ледено и те се отдръпнаха.

Минаха през покрит с навес проход, после прекосиха двора с плочите в черно и кехлибарено, спиралните кулички и нефритовите куполи. Но черният фонтан бе отрупан с лед от едната страна като огромна свещ.

– Минете пред мен и обявете идването ми! – заповяда Мейгрейт.

Допускаше, че и тези гашади знаят какво бе сторила на събратята им във Физ Горго и в Банадор. Или пък вече бяха получили заповеди. Не се заинатиха да я съпровождат. Йеча почука на много висока двойна врата и каза нещо на пазещите вътре. Двама отидоха да ги заместят при портата. Мейгрейт влезе и вратата се затвори с грохот. Проникна в Шазмак, но щеше ли да се измъкне някога?

– Ела! – подкани я Идлис с лепкавия си глас.

Вървяха по дълги коридори и странно усукани стълби. Йеча тропаше с крака точно зад гърба ѝ и така изнервяше Мейгрейт, че тя не обръщаше внимание на обстановката. Дори не погледна барелефите и паната, нито пък висящите под таваните скулптури от тел. Поне би могла да

се върне по този път.

Опитваше се да забави пулса си. Устата ѝ пресъхна като пясък. Щеше ли да се чуе само грачене, когато я отвори? Започнаха да я налягат какви ли не опасения, повечето напълно въображаеми. Прогони ги, но само с крайно напрежение на волята. Както неведнъж досега, самообладанието я напускате в най-важните мигове.

Влязоха в съборна зала – огромна кухня, в която стените плавно се преливаха към тавана. Великолепен пример колко майсторски боравеха аакимите с пространството и веществата. Изящни стълби криволичеха по стените към поредица от балкони, площадки, допълнителни помещения. Най-широката се издигаше към прозрачния център на тавана, през който светеха звездите.

Точно в средата имаше двойна стълба, наглед излята от стъкло и обвита в паяжини. Тя пък се виеше в разширяващи се спирали и близо до тавана се разделяше като от взрив към срещуположни стени.

А между стълбата и стената Рулке стоеше до работна маса, дълга десетина разтега. Зад него се издуваше черното туловище на машината. В този момент се обръщаше към нея.

– Господарю... – нерешително се обади Идлис. – Тази жена дойде при портата, без да бъдем предизвестени. Вие ни я посочихте миналото лято. Ето я Мейгрейт.

Тя отметна качулката си и пристъпи в светлото петно под прозрачния кръг.

– Ти! – възкликна Рулке и пусна на масата механизма, с който се занимаваше. – Когато ми съобщиха, че една жена се появила ненадейно, гадаех дали не е Каран. Но ти... това е още по-интересно. Все едно тя се е завърнала. Ела по-близо, Мейгрейт.

За Ялкара ли намекуваше? Мейгрейт бавно тръгна към него, смутена от пронизващия му поглед. Спря, като го наближи, и погледите им се срещнаха. Преценяваха се взаимно. Накрая Рулке протегна ръка и тя я стисна изненадана. Дланта ѝ потъна в неговата, кожата му беше гореща.

Усещане като гъдел пробяга надолу по гръбнака ѝ. Загуби представа и за времето, и за себе си. Тръпката като че протичаше от неговата ръка в нейната и превръщаше всеки нерв в нажежена нишка, накрая цялото ѝ тяло пламна. Нервните окончания я сърбяха подобно на напирателна кихавица. А после с невероятен гърч, която я преве надве, необуздателното усещане избухна от нейната ръка обратно в Рулке.

Той кресна и свободната му ръка се отметна встрани. Кожата му настръхна, очите му се завъртяха и така се вкопчи в ръката ѝ, че

върховете на пръстите ѝ станаха морави. Тя дори не понечи да се откубне – преживяваше блаженство за пръв път в живота си.

След време Рулке отвори очи, вторачи се в нейните и освободи смъдящата и ръка. Нейните безкръвни тънки пръсти останаха да лежат върху огромната му десница. Той вдигна ръката ѝ към устните си, целуна пръстите и я пусна.

Вглеждаше се в него с гладен копнеж и беше наясно, че той разби-
ра това. Изобщо не забелязваха гашадите, които се бяха събрали около тях в съвършен кръг и се блещеха. В един миг, сякаш подтикнати от общ ум, стотината гашади изреваха одобрително и ги оставиха насаме в грамадната зала. Дори завистта на Йеча отстъпи пред прозрението.

Коленете на Мейгрейт отказваха да я задържат права, Тръсна глава и заби поглед в пода, поаленяла от свян.

– Какво ми е? – мънкаше Рулке, – Не съм губил така власт над себе си. Ела при камината. Свали наметалото и палтото.

– И с тях ми е добре.

Тя все пак съблече връхните си дрехи и ги преметна на подложена-
та му ръка. Пак си спомни нощта, когато се срещнаха, буйството на сти-
хиите около купола на покрива на цитаделата. Не забравяше и че тогава
не носеше нищо освен лепнеща по тялото ѝ къса нощница.

– Не ме зяпай – помоли го, защото пред този поглед сякаш отново
остана гола. – Притесняваш ме.

– Не бих искал да ти причинявам никакво неудобство, но не мога
да откъсна поглед от тебе.

Все пак Рулке се извърна. Плесна с ръце и влезе не гашад, а съвсем
хилав младеж. Домъкна се през залата и се поклони. Имаше трапчинка
на брадичката.

– Донеси гозби и питиета, Джанс – заповяда му Рулке.

Мейгрейт чакаше, склонила глава встрани. Държеше се царствено,
но изгаряше отвътре. Рулке ѝ посочи кресло, остана прав, докато седне,
и тогава придърпа друго кресло към нейното.

– Защо дойде?

Да, защо бе дошла? Мощта на Рулке беше навсякъде наоколо – съб-
раните тук гашади, машината наред залата, това чудовищно черно тво-
рение с блясък като от масло по повърхността. И самият той. Значи та-
кива били кароните. Отново почувства влечението и към него, и към ця-
лата му раса. Колко малобройна беше, а какво бе постигнала...

„Може би защото съм трикръвна. Ако ще половината ми кръв да е
от фейлемите, никога не съм принадлежала към тях заради Фейеламор.

И Сантенар е част от мен, но далеч не е всичко. Колко неутолимо се стремя към наследеното от кароните! Може ли той да ми го даде?“ – Дойдох да те предпазя от съюз с Фейеламор – започна Мейгрейт. – Знам какво имаш – тя стрелна с недоловим поглед машината – и какво ти липсва. Но не се съюзявай с нея. Умолявам те.

– С Фейеламор ли? – изви вежди озадаченият Рулке. – Що за нелепост!

Джанс се върна, понесъл непохватно ниска масичка. Влезе пак с прибори, блюда и кана. Мейгрейт видя какво му пречи – китката на едната му ръка беше отсечена. Рулке ѝ наля от каната. Течността беше гореща, имаше вкус на пипер.

– И защо да не го правя? – подхвана пак разговора той.

– Възбраната отслабва и се разпада. Ако я разкъсаш, Сантенар е обречен.

– Разбирам това – кимна Рулке. – Познавам и рисковете, но съм проучвал Възбраната и ще се справя.

– В нея има неравновесие – настоя Мейгрейт. – Нима не го откри, когато се възползва от своята машина? Аз се сблъскам с него при всяко отваряне на портал.

– Отваряла си портали?! – слисано промърмори той. Скочи, отиде до стълбата и се върна. – Как тъй? С какво устройство си помагаше?

– Научих се от Фейеламор. – Описа му нескопосания опит. – Липсва и увереност, а и знания. Но щом узнах как се прави, открих у себе си дарба. Сега не се нуждая от устройства. Успя ли да задържа образа на целта, нищо друго не ми е потребно.

– Каква е тайната ти? – въздъхна Рулке. – Не съм срещал друга като тебе.

Нямаше причина да крие.

– Баща ми е от фейлемите. Другите ми дядо и баба са Шанд, когото може би познаваш като Гилиас, и Ялкара. Аз съм трикръвна.

Той отново подскочи над креслото.

– Сега проумях!

– Кое?...

– Каран се свърза с тебе в Нарн, аз намерих връзката и я насочих за пробуждането на моите гашади. Но досега все недоумявах как съм забелязал мисловна връзка чак от Нощната пустош. Трикръвна с трикръвна, най-рядката... и най-силната.

– И преди това се опитахме да създадем мисловна връзка помежду си, във Физ Горго. Тогава не сполучихме.

– Защитите, наложени от Игър, са били прекалено потискащи. Ахаа... – издиша той. – Създаваш портали, разчитайки единствено на себе си. Ех, ако можеше да предадеш тази заложба на следващите поколения...

– Не ми се вярва – хладно се засмя Мейгрейт, а коремът ѝ се стегна неприятно. – Трикръвните са безплодни.

Тя дори не си позволяваше напразни мечти за деца.

– Повечето, но не и всички. Бездруго съществуват други начини да нарасне вероятността. За нас – кароните – няма тайни в зачеването.

– Що за безсмислици! – възкликна смутено Мейгрейт. Възпиталата я Фейеламор имаше много строги разбирания и изобщо не отваряше уста на такива теми. – Пък и сега няма значение. Изслушай ме. Възбраната отслабва, твоята машина само ще ускори разпадането ѝ. Никой не е наясно как може да се справи с положението.

Рискуваш да направиш Сантенар беззащитен пред тварите от пустотата.

Рулке махна с ръка нехайно.

– Вече те чух. Разкажи ми за тази нова флейта. Как се появи? Защо да не му каже и това?

– Тенсор я изработи от моето наследство – златото на Ялкара.

– Оо... Значи тя е намерила предишната.

– Не, не – побърза да възрази Мейгрейт, без да помисли. – Фейеламор открадна онова злато от Хависард и сега знам, че това са били останките от първата златна флейта. Аз наследих собствените накити на Ялкара, които е донесла от Аакан.

– Как познаваш кое злато какво е?

Мейгрейт застина. Въпросът бе зададен и отговорът не можеше да бъде премълчан. Как изобщо някой би могъл да познае?

– По излъчването. Златото на Ялкара е приятно, старо, като другите запазени нейни вещи. Златото на Фейеламор е страшно, опорочено!

– Такова е – потвърди Рулке. – Къде е твоята флейта?

– Опитах се да я употребя, но тя е необуздано опасна. Оставих я. И следващия път, когато използваш машината...

– Не ме поучавай! – ядоса се той. – Нима си въобразяваш, че не схващам? Нима не поведох останалите при прехвърлянето от Аакан? Нима не се пресегнах през пустотата още в древността в гибелното усилие на призоваването и не изтеглих прокълнатия Шутдар от неговия свят, за да сътвори флейтата по мое желание? Тъкмо в това събрах – избрах един затънал в поквара безумец. Да бях потърпял десетина пъти

по-дълго, за да си я направя сам. Но нима не пробих пустотата с машината си?

– И си сбъркал. Научих от Каран.

– Не внимавах. Трябваше да я защита по-добре. Следващия път няма да е същото!

Тъмните му вежди се събраха на челото. А в ума на Мейгрейт се мярна видение – някой се влачеше нагоре по безкрайна стълба. Зърна червената коса и бледото лице на Каран.

Рулке хвана ръката ѝ.

– Мейгрейт, сега ти ме чуй! Занимавал съм се дълго с Възбраната. И Нощната пустош бе изтъкана от нея. Ще бъда предпазлив.

– Ти имаш свят, на който да се завърнеш. Какво те интересува Сантенар? – О, този свят е по-хубав. Аакан ще ни погуби. Интересува ме, и още как! Няма да ме разбере никой от онези, които не са били прогонени и захвърлени в пустотата, където да намерят края си. Интересуват ме всички светове! – изрече той толкова разпалено, че Мейгрейт не намери думи да отговори. – Някога имахме свой свят и бяхме мнозина. Но всички до последния бяхме изритани в пустотата, за да умрем. За да бъде заличена нашата раса веднъж завинаги. – Рулке стискаше ръката ѝ и говореше с такова вълнение, че тя се захласна. – Може ли да ти покаже възбуждението какво представлява пустотата? Най-насилническата, варварска, неплодна и лишена от надежда вселена. Тя е във вечно движение и обитателите ѝ са принудени да се приспособяват със същата бързина, защото нямат друг шанс да оцелеят. Там не познават милост, жалост, прошка. Да оживееш е единствената цел. Как пируваха с нашите деца, болни и старци!

Мейгрейт се изуми на сълзите в очите му. И още по-стъписана откри, че и нейните очи са овлажнели.

– След месец от милиони останахме няколко хиляди. Научихме много за оцеляването през този месец. Научихме се да браним нашите убежища сред голите, почти кипящи камънаци – други светове няма в пустотата. Научихме се да превръщаме в жертва всяко създание, което е по-слабо от нас, и да се крием от по-силните, по-хитрите, по-умните.

Индиговосините му очи блестяха.

– Броят ни не растеше, макар че попихме уроците на пустотата и бяхме по-безмилостни от всеки друг. Всички там се стремят неистово да избягат, а ние бяхме най-непримиримите, защото познавахме и другата вселена. Имахме свят и го загубихме! Обичам Сантенар, но на първо място е нашето оцеляване.

Той разтвори пръсти, Мейгрейт не помръдна ръката си. Рулке ѝ отне желанието да спори и тя не знаеше как да постъпи. Започна да се съмнява в причините да дойде тук. Не забравяше обаче мълвата за прословутото му лукавство.

– Защо дойде в Шазмак? – внезапно повтори въпроса си той.

– Казах ти – за да попреча на Фейеламор да се съюзи с тебе.

– Смешно е! Но бих сторил всичко според случая, за да допринеса за оцеляването ни – добави Рулке замислен. – Ти имаш ли дарбата на усета като Каран? Можеш ли да намериш Пътя между световете?

– Нямам дарбата и не мога.

– А можеш ли да ми доведеш Каран?

Мейгрейт се зачуди какво ли прави приятелката ѝ в момента.

– Не е изключено, ако съм убедена, че това не е грешка. Каран обаче решава сама. Защо искаш да е тук?

– Няма да споделям плановете си с тебе, освен ако... – Той се наведе към нея и тя отдръпна ръката си. Гласът му будеше най-съкровениите ѝ копнежи. – Присъедини се към мен! Ние си подхождаме свършено. Мейгрейт, виждам, че имаш душа на карон!

И тя го знаеше, но думите му я потресоха. Умът не позволи на чувствата ѝ да поемат властта над нейния живот.

– Известно ти е, че имам и друг дълг – изрече безстрастно. – Той не пасва на твоите замисли. И още нещо – ти си враг на Игър, отнесъл си се безжалостно с него. Той носи белезите и до днес.

Очите му се присвиха.

– Не аз започнах. За мен разпространяват гнусни лъжи. Бях предаден. Игър ме нападна заедно с Мендарк – най-неверния измамник, който някога се е раждал на Сантенар. Аз се защитих. Значи сега заемаш страната на Игър? Любовник ли ти е?

– Не и откакто отиде в Катаза – смънка Мейгрейт.

Не се престаши да каже:

„Не и откакто те зърнах“.

Накрая тя наруши мълчанието.

– Знаеш ли как те наричат?

– Великия предател. Нищо не мога да сторя, за да променя мнението им. Знаем какъв съм и не се залъгвам. Но не треперя от мисълта какво ще мислят за мен идните поколения.

Мейгрейт продължи да го притиска, за да чуе как той обяснява всяко зло, което му приписват.

– А какво ще кажеш за аакимите? Отнели сте им света, поровили

сте ги, тормозили сте ги безпощадно.

– Нима лъвицата ще умори малките си от глад, защото ѝ е жал за агнето? Ако не бяхме стъпили на Аакан, щяхме да изчезнем, нашата велика раса щеше да бъде заличена. Завзехме света им. Стотина от нас наложиха властта си. Ако аакимите държаха на своя свят с желанието, което тласкаше нас, не бихме им го отнели, дори да бяхме един милион. А и навредихме ли с нещо на Аакан? Напротив, съхранихме и опазихме прастарата и достойна култура на аакимите. Не сме ги поробвали. Това е оправданието им, защото не признават пред себе си, че им липсва доблест. Имат достатъчно свобода.

Дори тук, на Сантенар, не започнахме първи войните през Прочистването. Какви велики и прекрасни постижения бяха загубени заради войната... Мъчно ми е.

– Както тълкуваш всичко, всяка казана дума за тебе ще се окаже лъжа. Трудно ми е да ти повярвам.

– Не всяка, разбира се! Повечето истории са самата истина. Постъпвал съм жестоко, бил съм неумолим, не съм пропускал да насоча нито едно достъпно оръжие срещу враговете си. Всичко, което оцеляването изисква. Всеки, който е привързан към расата си, ще се държи като мен.

– Но си се отметнал, когато Лиан те е победил със своето сказание.

– Той прибягна до лъжи и уловки, но аз и не очаквам друго от врага. Побеснях, защото позволих да бъда посрамен с лъжа пред моите служители. Той подкопа авторитета ми сред гашадите. Някой ден ще си изпатя заради това.

– А собственото ти признание какво си вършил при превземането на Аакан?

– Постъпих глупаво, както признах и в сказанието. Но минаха хилядолетия, тогава бях млад и разгорещен. На кого не се е случвало? Ти нямаш ли недостатъци, от които се срамуваш? Аз не се опитвам да ги прикрия. И не съм лишен от чест – съдържано завърши Рулке и отиде при машината.

Загледа се в нея, поклащайки се леко на пети и пръсти. Опря длан в гладкото туловище, обаче не личеше да е намерил облекчение. Мейгрейт го гледаше и не отгатваше какво в думите му е истина... и имало ли я е изобщо. Не можеше да забрави как е опетнено името му, но всичко това влизаше в стълкновение с видяното и чутото тук.

Той се въртна и дойде при нея.

– Чакам решението ти.

– Не мога да реша. Объркана съм – откровено призна Мейгрейт. –

Трябва да помисля.

– Надявам се да разбереш защо правя това. – Рулке размаха ръце във въздуха и тя ненадейно се скова неподвижно. – Ако решиш да застанеш на моя страна, ще се задоволя и с една дума.

Мейгрейт не опита да се бори с принудата и като че успя да го изненада. Продължи да се взира в него с удивителните си очи. Рулке плесна гръмовно с ръце. На входа застанаха Идлис и Йеча.

– Ще я заведете в покоите ѝ. Мейгрейт, ще отидеш ли кротко, или се налага аз да те застава? Искам да знаеш, че тук разполагам със стотици гашади.

– Добре, давам ти дума... да не се съпротивлявам. Той си отдъхна.

– Щом е така, аз ще те заведа. Ела с мен. – Отпрати гашадите и взе палтото и наметалото ѝ. – Оттук.

Мейгрейт вървеше до него безмълвно. Намери спокойствието и погледът ѝ се проясни за величието и чудатостите на Шазмак. Рулке я преведе през коридори като лабиринт, по привидно крехки сребристи стълби и тънката плетеница на мост между две кули. Тя забеляза найсетне, че на стенописите и барелефите е изобразен Аакан – светът, от който е дошла нейната баба. И вече не можеше да се насити на нерадостните пейзажи, могъщите планини, бликащата лава и посипания със сярна сняг.

В отдалечена кула Рулке спря пред една от многото врати, отвори и изчака тя да влезе първа.

– Няма ли да съм в килия?

– Научих, че в тези стаи е живяла Каран. Предположих, че ще ти е по-уютно тук.

Мейгрейт се трогна. – Благодаря ти.

Щом влязоха, чуха приглушения вой на вятъра. Тя докосна светещите кълба и те грейнаха. Огледа мебелите и кухнята. Позна спалнята на Каран по кристалния прозорец, врязан в дебелината стена. Нямах да види друг прозорец в Шазмак. Навън тепърва се зазоряваше. Взря се в кулите, шпиловете и въздушните мостове на града. А зад тях всеки каменист връх беше покрит със сняг.

– Сигурно искаш да се изкъпеш, да се нахраниш и да си отспиш – каза Рулке. – Ще наредя да ти донесат храна и напитки. Иначе тук имаш всичко необходимо. До скоро!

Поклони се и излезе.

Мейгрейт очакваше вратата да е заключена, но щом натисна, тя се отвори безшумно. Йеча, едва ли не готова да се постеле в краката ѝ,

донесе припасите, после Мейгрейт залости вратата. Тепърва предстоеше да размишлява. Каронското у нея жадуваше да открие истината в казаното от Рулке, да бъде, съпричастно с изгнанието им от техния свят и заплахата от изстребление. Ялкара не бе споменала нищо за това в посланието си до Аелиор. Как искаше да надникне в Огледалото и да види каква е Ялкара сега...

Не мигваше. Преброди стайте – жилището беше просторно и удобно. Поседя на нещо като кресло, колкото и необичайна да беше формата му.

Взе одеяло от леглото, уви се и задряма свита в креслото. Събуди се от такова неутолимо желание, че ѝ се доплака. Искаше Рулке с цялата си душа – искаше го тук в леглото си. Неприсящата за нея страст я разтърси. Влечението към Игър беше бледо подобие. Отиде при прозореца и се опря в стъклото. Студът охлади възпаленото ѝ рамо и сгорещената буза, но нямаше да уталожить желанието. Не можеше да заспи от безредно гонещите се мисли, сред които изпъкваше само една – за Рулке.

36. В мините на Шазмак

Каран не усети как Мейгрейт се измъкна, макар че обикновено спеше леко. По-късно през нощта я сковаха студ и страх. Искаше да се събуди, но не можеше, сякаш невидима мрежа притискаше съзнанието ѝ под похлупак. Постепенно в съня я налягаше товарът на убеждението, че е твърде слаба и незначителна, за да помогне с нещо. Това я наскърбяваше.

Слънчевите лъчи, проникнали през тънкия процеп над плочата, се изместиха бавно по пода и се скриха. Светилото се издигна на север, достигна зенита си и започна да се спуска на запад. Чак когато потъгна зад планините и в заслона сумракът се сгъсти, Каран разкъса омоталите ума ѝ паяжини и се събуди.

Почувства се уморена и раздразнителна както след всеки проточил се унес. Дали Мейгрейт бе излязла да се разтъпче? Но раницата липсваше, видя и купчинката храна. Нямаше нужда да се пита какво е станало. Нищо неочаквано, тъкмо така би постъпила Мейгрейт. Затова Каран не бе продумала за тайния вход на Шазмак.

Предположи, че спътницата ѝ вече я е изпреварила с над половин денонощие. Не се надяваше да я настигне. Бутна плочата, за да подиша чист въздух навън. Напъгна се отново. Никакво движение, значи беше

заклещена някак. Какво унижение – не само зарязана по пътя, но и затворена.

Огледа примитивната врата, издялана от парче шиста, каквито имаше навсякъде в тези планини. Приклепна със светлика в ръка – плочата се търкаляше по улей, издълбан в каменния под, а горе я придържаше да не падне метален прът, забит в тавана. Не се виждаше нещо да я е заклешило, но не помръдваше наникъде.

Нито би разбрала, нито би преодолела похвата от Тайното изкуство, с който Мейгрейт я задържаше в заслона. Ами ако не отслабне? Имаше малко вода в манерката си и след няколко дни би умряла от жажда. Мейгрейт със сигурност бе оставила начин да излезе или пък заклането ще се да изчезне от само себе си.

Забеляза, че през вековете плочата е прорязала улея по-надълбоко. Преди бе имал прави ъгли, сега стените му бяха скосени навън. А в пролуката горе можеше да пхне ръката си.

Би трябвало или да повдигне плочата отдолу с някакъв лост, или да изчегърта още малко рамката на входа горе, за да падне каменният кръг навън. Лост нямаше. Извади ножа си.

Дори стъпила върху раницата, Каран трябваше да се протяга към горния край на плочата. Шистите бяха податливи, но виждаше, че ще човърка много часове, ако не и дни. А и прахолякът все й падаше в очите. Скоро не премери силата на натиска и острието на ножа се пречупи. Явно имаше дефект в метала.

Хвърли парчетата на пода и опря чело в студения камък, който се позаклати. Каран опря пети в стената, впи пръсти в ръба на грубата врата и започна бавно да разгъва краката си. Дъното се надигна мъничко в улея, но пак се плъзна надолу. И трите опита завършиха безуспешно.

Какво ли правеше Мейгрейт сега? Сигурно доближаваше Шазмак. Не сподели какво ще прави там. Може и самата тя да не знаеше. Въпреки огромните й способности Каран не надценяваше умението на Мейгрейт да се справя с проблемите си. Липсваше й хитрост, а въображението я ограничаваше.

„Нуждае се от мен. Скоро ще затъне в големи неприятности и само аз мога да я измъкна. Но не се ли махна веднага от тази дупка, Ще закъснея.“

Каран знаеше добре, че се държи глупаво. Какво би сторила срещу противници като Рулке и Фейеламор? Но беше длъжна да подкрепи приятелката си. Да заличи собствената си вина, че помогна на Рулке и заради нея транкстът се развихри в Мелдорин.

Вкопчи се в краищата на камъка, заби пети в стената и дръпна с такъв бяс, че дъното изскочи от улея. В последната частица от секундата Каран се метна встрани, а плочата се стовари на пода и се нацепи. В заслона нахлу мразовит въздух. Погледна звездите – май скоро щеше да настъпи полунощ. Взе раницата си и тръгна.

На две-три места от пътеката се отклоняваха други, по-тесни, които криволичеха надолу към Гар. Тайният пети път към Шазмак, който Тензор ѝ разкри, започваше почти в дъното на клисурата. Трябваше да слезе тъкмо по такава пътека, и то преди изгрев, защото иначе биха я открили.

Оставаше ѝ не повече от час до отклонението, когато се азори. Мъглата се сгъсти с началото на деня и след малко Каран се изсмя на страховете си – белите валма се надигаха толкова гъсти от реката, че тя трудно различаваше ботушите си. Пристъпяше полека, като плъзгаше пръстите си по отвесната скала.

Но когато тръгна надолу по страничната пътека, рисковете се умножиха – тя беше и тясна, и неподдържана. Каран бързаше и пренебрегваше опасностите; Стигна до място, което не биваше да преминава в мъглата – голяма част от пътеката се бе изронила в реката. Спря да закуси.

Щом слънцето се издигна, мъглата се разрези, но тепърва имаше да се спуска. Слезе в клисурата след пладне. Тук Гар се раздуваше във великанска бяла струя, блъскаше се в безброй бързеи и заоблени камъни, пръските увисваха на ситни капчици по косата на Каран. Тътенът на реката ней позволяваше да се съсредоточи.

Стъпи на площадка, изсечена над най-високото равнище, което реката достигаше при пълноводие. Тръгна по издатината срещу течението, припомняше си указанията на Тензор – „280 крачки от ръба на площадката“. Негови или нейни крачки? А и в този хаос от тежки скални късове как да мери с крачки? Тревожеше се и заради думите му, че нямало да се добере сама до тайния път, защото имала нужда от по-висок спътник.

„Погледни нагоре. Ще видиш, че част от канарата, два пъти над твоя ръст, е съвсем гладка, но от нея се подават две овални буци.“

Само дето над нея нямаше нищо подобно. Доста по-нататък обаче сивите скали наистина бяха загладени. Отиде там и отметна глава назад. Никаква заоблена буца, камо ли две. Дори и по-нависоко. Но вярваше, че е намерила мястото, затова се загледа надолу. До подметката на ботуша и се подаваше гладко полукълбо от камък, другото беше наблизко.

Това парче явно се бе откъртило след последното идване на Тенсор тук.

„Хвани ключа, обърни зъбците му нагоре и надясно, докосни с плоската страна върха на лявата буца, после дясната, после пак лявата. И го направи бързо! Преброй до десет и направи същото, но започни с дясната буца, а зъбците да сочат наляво. Накрая се дръпни встрани, без да се помайваш.“

Тя изпълни точно наставленията му и зачака. Около минута нямаше резултат, но скоро в равната повърхност на скалата се очерта квадрат и навън се наклони падаща врата. Каран се огледа има ли някой наблизо и се шумгна по полегатата плоча.

Опря ключа в друго, по-малко полукълбо до входа. Вратата се издигна и запуши отвора. Вътре се възцари мрак, но поне беше несравнимо по-топло, отколкото в клисурата. Тя извади светлика и тръгна по тунела. Повтаряше си указанията, за да се промъкне жива и здрава в Шазмак. Трябваше да обезвреди капаните.

Първият представляваше обикновена плочка, която прикриваше Пазител. Ако го задействаше, всички останали Пазители в града щяха да получат тревожен сигнал, а пътят щеше да бъде преграден от падащи камъни. Плочката се намираще двадесет крачки навътре. Можеше да се справи с нея чрез поредица от почуквания в кръгла вдлъбнатина. Каран я търси дълго, защото беше малка и разположена нависоко. Продължи внимателно, но не се случи нищо лошо. Надяваше се, че Пазителите не са били предупредени.

По някое време спря да засити глада си и прецени, че навън се смрачава. Клепачите и натежаваха, тя се просна върху спалния чувал и заспа.

Тунелът се издигаше понякога, но по-често слизаше в земните недра и въпреки криволиците водеше до Шазмак. Изпълнеше ли каквото й заръча Тенсор, щеше да стигне невредима до основите на града. За разлика от пещерите на Банадор тук беше съвсем сухо.

Няколко часа по-късно тунелът се наклони рязко надолу, стените станаха влажни, а подът – хлъзгав. Шазмак бе изграден върху огромна скална основа наред течението на Гар. Все някъде подземните проходи минаваха и под реката.

Тук скалите жълтееха, но имаше жилки и буци в червено, кафяво и черно. По пода бяха нападали множество откъртени камъчета. Вдигна едно и го претегли на дланта си. Тежеше. Светлината се отразяваше от кристали с красотата на рубини.

У нея недоловимо се пробуждаше подозрението, че има още някой

в мините. Вдигна светлика и раздвижи ръката си. На пода се открояваше необичайна, но плашещо позната следа. Косъмчетата по тила ѝ настръхнаха. Подпря се на колене и длани, за да потърси още следи, и скоро откри една.

Почти квадратно стъпало, подобно на огромна длан, и едва отпечатани дълги пръсти. Мигом се досети кое същество е оставило отпечатъка. Същото, чиито следи видя в снега, след като избяга от Рулке. Онази яка, космата, тантуреста твар, която изскочи от пустотата и толкова уверено се опита да овладее машината на Рулке. Ето къде се е дянало чудовището. Явно бе проследило гашадите до Шазмак.

Каран въртеше глава, защото още чуваше зле с едното ухо. Рулке бе нарекъл този противник лорск. Тя помириша следата и усети лек дъх на отдавна съсирена кръв. Лорскът бе ранен в Каркарон и вероятно прегладнял. И беше наблизко. Можеше да я разкъса и излапа, без тя да съумее да му се противопостави. Каран не носеше никакво оръжие. Ами ако вече я е надушил?

„Глупости! – успокояваше се Каран. – Толкова време мина. Или е отишъл другаде, или са го убили, или е умрял от раните си или от глад. Нали щях да го усетя, ако беше наблизко?“

Лорскът обаче не се бе дянал никъде. Проследи гашадите, които се връщаха в Шазмак, сграбчи един от тях по пътя, по-късно и втори, като го разпра с един удар на ноктестата си лапа. Не хареса жилавото месо, но в пустотата тези същества си бяха научили урока – всяка храна, която не е чиста отрова, е скъпоценен подарък от съдбата.

Само че не успя да нахълта в Шазмак, претъпкан с жива плът. Пазителите вдигнаха тревога, още преди да доближи града. А при всяко движение се пропукваше кората на грозната рана отзад, останала след падането в разтопения метал в Каркарон. Единият му бут беше напълно овъглен. Раната не заздравяваше, напротив – възпали се мъчително. Болката стигаше да омаломощи дори корава твар като лорска.

Един ден се натъкна на стара шахта и пропъзля навътре с радост, за да се скрие от зимния студ. Поддържаше живота си с плъхове, прилепи и други дребни гадинки. Обикаляше из тунелите и видя срутена стена. През дупката долиташе друга миризма. Така попадна в тайния проход, но долови наличието на капани и се върна в мината. Изтреби всичко живо в нея, но тъй и не намери начин да се развилнее из изобилието от храна в Шазмак. Настани се удобно, колкото можа с тази рана, и изпадна в подобие на зимен сън, за да дочака пролетта или благоприятна

случайност.

Каран често се бе плашила в скиталчеството си през последната година и половина. Но за пръв път изпитваше този вцепеняващ ужас от увереността, че нейде из мрака се спотайва отчаян, прегладнял звяр, който не ѝ отстъпва по хитрост и с лекота ще я разкъса.

На всяка крачка си въобразяваше, че той я дебне и си играе с нея. Всяко пукане и пъшкане на слягащи се скални пластове, всяко тупване на капка се превръщаше в знак, че лорскът идва.

Идеше ѝ да затича с писъци, но я спираше мисълта за капаните. Всеки изискваше търпение и сръчност, може би и немалко късмет, защото нямаше кой да и помогне и да я посъветва.

Вървеше упорито час след час. Позволи си надеждата, че не и остава много път. Имаше да преодолява само два капана, преди да проникне в най-долните подземия на Шазмак. Стигна до плетеница от червени жилки в жълтата скала и ги преброи. Единадесет. Поредният капан беше съвсем близо.

Не мислеше какво и предстои в Шазмак. Очите ѝ се затваряха, но не би посмяла да заспи.

Лорскът изсумтя и се обърна. Нещо го дразнеше въпреки дълбокия сън.

Гноясалият му бут се отърка в грапавините и съществото не успя да сподави болезнения вой, макар че млъкна на мига. В пустотата слабостта погубваше. Но той не бе загубил сили заради глада, по-скоро се настръвяваше.

Ами да, уханието на живо месо! Тукатси позна миризмата – младата женска, която видя в Каркарон, а после я дебнеше в планините. В сравнение с безвкусните хапки напоследък тази плячка щеше да бъде същински разкош. От устата му прокапа слюнка.

Каран опипваше във вдлъбнатината и се опитваше да намери хлътващата плочка, която обезврежда капана, когато чу краткия вик. Лорскът я бе намерил! Тя трепна и си одраска бузата в стената.

Но къде ли беше той? Не би ли могла да се възползва от капана, ако звярът е от другата му страна? Само че как да запази желязна невъзможност, защото трябваше да го примаме със запаления светлик? А ако беше зад нея, едва ли щеше да се спаси. Оставаше ѝ да му се изплъзва някак с мижавата надежда той да задейства капана, преди да я сграбчи.

Тя засили сиянието на малкото кълбо и помете пода с края на наметалото си, та дано някак налучка очертанятия на капана. Тенсор ѝ бе обяснил, че е дълбока и широка яма, чийто капак се разделя на две половини, пропадащи надолу... а на дъното има заострени колове. Дали заемаше цялата ширина на коридора или имаше тясна ивичка, по която някой да мине, долепен до стената?

Загуби си времето – имаше твърде много прахоляк, а и капанът явно бе заложен изкусно, защото не откри никакви следи от него.

Изведнъж напипа лорска с усета си. Вдигна светлика, вираше се поред и в двете посоки на тунела. Ето го отпред – две малки отражения, които веднага се скриха. Поне на първия въпрос знаеше отговора. Звярът идваше.

Вече виждаше косматата фигура с приблизително човешки очертания, но далеч по-едра от нея. Краката му бяха дебели колкото тялото ѝ, но възкъси, затова пък якото туловище беше издължено. Пръстите му висяха съвсем близо до пода и имаха прибиращи се нокти, дълги колкото нейните пръсти. Най-отгоре беше широката глава с изпъкващо чело, хлътнали очи и челюсти, които щяха да прегризат дори бедрените ѝ кости.

Лорскът напредваше бавно към мекото сияние на светлика. Озъби се, но спря и подуши въздуха, като че нещо го безпокоеше.

Каран помръкна. Звярът налучкваше, че има капан. Що за труден противник!

Той замря, козината по тялото му се изправи. Може би имаше и дарбата на усета. Тя би увеличила шансовете за оцеляване в пустотата. Ако е така... Каран откри нова възможност.

Разпали страха си, за да се потопи накрая в безмерен ужас и да го излъчи към всяко живо създание наоколо. Придадеше ли му истинска сила и отчаяние, дали не би замъглила разсъдка на лорска?

„Няма да е трудно, бездруго ще изпадна в това състояние“ – рече си тя кисело. Отреща звярът се вираше в нея, все едно обмисляше как да я разпарчетоса по-ловко.

Тя запищя толкова пронизително, че запуши ушите си с длани. Коленете ѝ се подгънаха. Единственото ѝ желание беше да се свие на кълбо. Осъзна, че притиска лице към пода и чака да стане жертва на лорска. Ужасът набираше огромна мощ. Осени я прозрение – той я лишаваше от воля чрез собствения ѝ страх!

„Престани веднага! – раздруса се мислено Каран. – Иначе наистина ще бъдеш изядена!“

Блъсна безмилостно челото си в пода и за малко не се свлече в несаяст. Но така поне възпря неописуемата уплаха. Подпря се и застана на колене, без да пуска светлика.

Лорскът още я гледаше вторачено, но вече пристъпяше предпазливо, опипваше пода с подобните на длани стъпала. От гърлото му се чуваше мъркане, устата му зейна в широка усмивка.

37. Ключът

Лиан се събуди скоро след като Каран се измъкна от прегръдката му. Не се учуди, че я няма в стаята – напоследък тя често ставаше преди зороряване. Но нейната поява го бе разсънила, а и го споходи убийствено подозрение, че е сбъркал в превода си на текста от „Предания на аакимите“. Преди седмици бе поискал Тенсор да провери превода, но тогава аакимите бяха отвъд морето, а Мендарк му дотягаше да свърши работата веднага. След завръщането на Тенсор имаше да мисли за какво ли не и съвсем забрави. Сега се проклинаше, че е такъв мърльо.

Облече се трескаво и забеляза, че панталонът му е протрит на коленете. И подметките на ботушите му се протъркваха. Сега дрехите му бяха по-вехти, дори в сравнение с годините в школата. По онова време поне получаваше издръжка.

А откакто дойде в Туркад през тази сякаш безкрайна зима, не бе получил и един меден грайнт от Магистъра, каквито и поръчения да изпълняваше. Дори покрив над главата имаше само защото Игър приюти него и Каран. От месеци оцеляваше с нощни набези в килерите и складовете, а и благодарение на добрината на своите търпеливи приятели.

Тръгна безшумно по коридора, опитваше поред вратите на килерите. Случи се малко чудо – ключалката на една бе повредена. Той нахълта и натъпка торбата си с пита сирене, в която имаше маково семе, кръгъл самун хляб, шепа мариновани лукчета и запечатана с восък бутилка вино. Така се зарадва на простичката храна, сякаш бе обрал гробницата на древна царица.

Тръгна надолу към цитаделата още по тъмно. Часовите на портата го познаваха и го пускаха. Един от тях го съпроводи до библиотеката и събуди някого от архиварите, за да провери за забравени без надзор неща, до които летописецът не бива да има достъп. Собствените записки на Лиан бяха пръснати по масата в същата бъркотия, в която ги бе оставил предишната вечер.

И храненето в библиотеката на Магистъра беше нарушение, но Лиан го правеше, без да се замисли. Щом архиварят излезе, той пхна резен сирене между две филии, добави лукчета и отвори дневника си. Но погледът му все се отплесваше към великолепието на библиотеката. Тя имаше формата на кръст и я запълваха изящни шкафове от кедър и палисандър, закриващи стените до половината. Навсякъде имаше облицовка от скъпи видове дървесина, дори по тавана.

Лиан открай време си бе мечтал да работи в такава библиотека. Накъдето и да се обърнеше, виждаше стари картини и гравюри, изобразяващи художници и книжници. Не би могъл да преброи томове, за които би се оставил да му отрежат едната ръка. Копнееше да остане тук цял живот.

Прелисти дневника и намери превода. Извика в паметта си съответната страница от „Предания на аакимите“. Сравни ги и съмнението пак го загриза заради един израз.

„Ще се появи инструмент (кхаш-зик-макатзах) и ако бъде открито как да си послужат с него, Сантенар може да бъде спасен. Но самият инструмент ще бъде изгубен.“ Първо преведе странния израз като „три и едно“, тоест флейтата. Но би могъл да означава „тридесет и едно“, а с малко усилие на въображението дори „едно в трите“ или „една трета“. Не че успяваше да открие смисъл в тези варианти, а Мендарк направо ги отхвърли, без да го изслуша докрай.

„Три“ се отнася за флейтата – бе казал Магистърът, – защото тя е творение на Трите свята: ааканско злато и скъпоценен абанос от Талалейм, съчетани с гения на Шутдар, който я е измислил и създал. „Едно“ пък е онзи човек с дарбата на усета, който ще си послужи с нея да отмести Възбраната и да възстанови равновесието между Трите свята. Инструментът обаче щял да бъде изгубен накрая... Изгубен или погубен? Лиан се питаше дали Мендарк не нагоди тълкуванието към собствените си стремежи. Не беше ли „три в едно“ или „едно, съставено от три“? Как да избере? Не знаеше толкова добре езика. Отиде да търси Тенсор, но никъде не го откри. На връщане мина край покоите на Магистъра и дочу звуците на флейта – все същата кратка мелодия, с която Мендарк се упражняваше до втръсване.

Седна до масата и сложи дневника настрана. Съсредоточи се върху другата загадка – каква е истината за събитията при затварянето на Рулке в Нощната пустош. И в тази история нищо не беше каквото изглеждаше. Накрая се отврати от тъпотата си, допи виното в бутилката, опря глава на ръцете си и заспа.

Ала не след дълго навън се вдигна врява. Надникна и видя Шанд, Игър и Талия да тичат по коридора като луди.

– Какво става? – кресна им Лиан.

Мендарк дотърча от другия край с развяваща се нощница от син сатен.

– Що за шум вдигате? – недоволно попита и той.

– Мейгрейт пак замина! – въздъхна Шанд, явно скован от страх.

– Продължавай! – навъси се Магистърът.

– Помолих Каран да се грижи за нея, защото Мейгрейт насилваше излишно дарбата си да отваря портали. За нещастие се е измъкнала посред нощ и отвори портал на покрива на крепостта. Каран успя да се прехвърли заедно с нея. – Шанд се озърна смутено към Лиан. – Съжалявам. Порталът беше твърде необичаен. Каран скочи в последния миг. Пошуриял съм от тревога.

Лиан стисна дръжката на вратата, погледът му помътня. Пак се почваше...

– Известно ли ти е къде са те сега? – изрече Мендарк и когато Шанд не отговори, раздруса рамото му. – Знаеш ли?

Шанд кротко отблъсна ръката му.

– Струва ми се, че порталът беше насочен към Каркарон, но те искат да отидат в...

– Какво?! – изведнъж се обърка Магистърът. – Къде?!

– В Шазмак! – избухна Игър. – Мейгрейт се е запътила към Шазмак. Отива при Рулке.

Погледите на всички се изцъклиха. Мендарк хукна по коридора.

– Взела е флейтата!

– Чакай! – догони го гласът на Игър. – Как ще си пробие път през такава стража? Впрочем Талия вече отиде да провери.

Мендарк се върна.

– Нужно ми е още време... – сумтеше той. Талия се върна устремно след две-три минути.

– Флейтата си е непокътната в пекарната. Видях я с очите си. Нито стражниците, нито аакимите са виждали Мейгрейт.

– Така казват! – троснато изрече Магистърът. – През цялото време съм бил прав да не вярвам на Каран. И тя е отишла при Рулке.

– Ти си се побъркал – поклати глава Игър.

– Но и без това не ме интересува. Само флейтата е важна.

– Да бе... – проточи Игър. – Още от началото не ми се вярваше, че сме на пръв път с тази флейта. Да бях се осланял на предчувствията си,

вместо да се оставя да ме подтикваш лукаво. Най-добре да разчитаме на оръжията и да обсадим Шазмак, преди онзи да е станал още по-могъщ.

– Много приказки, малко дела! – заяде се Мендарк. – Сега е моментът да използваме флейтата и да му отнемем машината. Шазмак не може да бъде превзет със сила.

– Само с предателство – напомни и Лиан.

– Добре де, вие си вървете по вашия път, аз тръгвам по моя! – отсече Мендарк. – Но не съм готов. Ще се спъна в последното препятствие.

Разделиха се и всеки тръгна припряно да върши нещо. Лиан се върна в библиотеката, но страхът му пречеше да мисли ясно. Крайно време беше да поговори с някого, а всички бяха заети, дори Шанд.

Часовете сякаш се влачеха. Нищо не занимаваше ума му освен опасенията за съдбата на Каран. Малко преди обяд влезе Шанд и плъзна по масата към него дълъг лист хартия.

– Заповядай. С много проби и грешки най-после събрах сричките в точните думи.

– Що за странен език! – възкликна Лиан, когато прочете редовете. – Кажи ми какво означават думите.

– Е, това е несравнимо по-трудно, особено защото словоредът се различава много от правилата, които спазваме в нашата реч.

– Но нали говориш и каронския език?

– Някога можех – подчерта Шанд. – Имах и най-добрата учителка. Напоследък съм го позабравил обаче. Досещам се за значението, но хайде да се заемем двамата.

След няколко часа напрегнат труд написаха непохватно преведени изречения.

„Затворен е отразяващ лист, но крие в себе си ключ, погледни вътре – каквото желаеш да видиш, е там, вземи в ръка рождения дар и не се оставяй на заблуди, – виждащо далеч творение, за да показва вярно непрежалим изгубен роден свят мой (повторено), мигът да спре колелото зависи от едното, което е три.“

– Отразяващият лист е Огледалото – разсъждаваше Лиан. – Значи първият ред потвърждава парадокса...

Шанд зяпаше нагоре и не го слушаше, но шом Лиан докосна рамото му, той се върна в настоящето.

– Спести си напразното умуване. Знаем какъв е надписът.

„Огледалото е заключено, но в него има ключ.

Погледни в него и виж каквото искаш да откриеш.

Разчитай на наследството си, за да съзреш истината.

И тогава Огледалото не би могло да излъже.

Талалейм, о, Талалейм,

участта ти ще отреди онази, която е събрала три в себе си.“

Сега разбирам – увери го Шанд. – Този стих извика Ялкара, когато влизаше в портала, но тогава не разгадах всички думи. Искала е Аелиор да използва Огледалото, когато порасне, дори ако то я подвежда.

– Значи е трябвало да държи златните накити в ръка, когато прави опит да търси в Огледалото? – предположи Лиан.

– Но без златото Огледалото е излъгало...

– И е повело Мейгрейт към Шазмак. При Рулке!

– Да... – промълви Шанд покрусен.

Дълго седя с наведена глава, после затътри крака към вратата. В този миг вдъхновението споходи Лиан.

– Помниш ли книгата на Ялкара, която беше... открадната и изгорена?

Шанд рязко изви глава към него и зелените му очи се вгледаха проницателно в летописеца.

– Ах, ти, мошенико!

– Лилис направи копие, тъкмо то бе откраднато.

– И искаш да ти помогна в превода. 1 – Нали каза, че ще направиш всичко по силите си, ако те помоля за нещо? И искам това заради Мейгрейт. Чак толкова ли работа имаш?

– Да – кимна старецът, – но ще намеря време. Начинанието обаче е по-трудно. Не се съмнявам, че знаеш причината.

– Надписът на Огледалото се състои само от тридесет и три знака, убеден съм обаче, че в каронската азбука те са значително повече.

– Деветдесет и осем, ако държиш да научиш броя им. Все още помня най-често употребяваните. Май ще налучкам и още няколко. Да започваме ли?

Затвори се в стайте на Шанд. Тук беше по-приятно, а и старецът

не забравяше, че трябва да се хранят. Каквото и да твърдеше Шанд, не бе забравил почти нищо, по общия смисъл разчитаха и повечето неизвестни знаци. До вечерта привършиха с първата страница, която се ока- за сбит увод, обхващащ съдържанието на книгата.

– Прочети го на глас – помоли Шанд и щом Лиан изрече и послед- ната дума, той скочи от стола. – Ето че всичко се обърна наопаки.

– Да, всичко!

Лиан пак се вторачи в книгата.

Към полунощ реши да откъдне от борбата с превода и излезе да се разходи. Пред входа на крепостта срещна Тензор, който пък бе проверя- вал охраната на бившата пекарна. Аакимът го погледна с неочаквано дружелюбие. Лиан обаче си знаеше как се мени настроението му.

– Летописецо, дошъл си да ме питаш за Каран ли?

– Каран?... – повтори изумено Лиан, изобщо не го разбра.

– Малко преди да замине, тя дойде да научи от мен има ли в Шаз- мак още тайни входи. Обясних ѝ как да мине по петия път. Не ти ли спомена?

Лиан само помнеше как Каран се пъкна за малко в леглото. Значи наистина се е отправила към Шазмак с Мейгрейт.

– Не. Всъщност идвам с молба да провериш моя прочит на откъс от „Предания на аакимите“.

– Учудих се на твоята самонадеяност да превеждаш от нашите пи- сания, без първо да се посъветваш с нас. Но сега е все едно. Каж ми откъса.

Лиан цитира изреченията.

– Изразът, който ме затрудни, е „кхаш-зик-макатзах“. Аз го разбрах като „трите и едното“, а Мендарк прие това като знамение, че флейтата трябва да бъде сътворена наново.

– Ех, да знаех, преди да започнем работата... Нищо вярно няма в твоя превод.

– Но какъв е смисълът на думите?! – омърлуши се Лиан.

– Не е „трите и едното“, а „трите в едното“.

– Трикръвната... – смънка Лиан смразен.

– Да, трикръвната – като ехо отвърна Тензор.

Лиан отвори уста, но от гърлото му не се чу нито звук. Неговата не- кадърност бе обрела и Мейгрейт, и Каран.

– Допуснал съм ужасна грешка. Трикръвната е от Аакан, Талалейм и Сантенар. А инструментът щял да бъде изгубен при възстановяване на

равновесието. Или... това се отнася за Каран?

– Не знам, летописецо.

Лиан се върна тичешком в библиотеката. Огледалото бе подмавило Мейгрейт да отиде в Шазмак. Ако предсказанието беше правдиво, тя щеше да умре там, вероятно навличайки гибел и на Каран. До края на нощта ровеше в бележките и спомените си, но нищо повече не изясни. В часа преди изгрева задряма, подпрян на масата. Сънува „Преданието за Мендарк“ и изведнъж всички късчета се наместиха в пълна картина. В хладната свежест на утрото прозря лъжата, но чие дело бе тя – на Мендарк или на Игър?

Продължи да търси улики, докато слънчевите лъчи не проникнаха през прозорците. У него не оставаха много съмнения, но как да потвърди правотата си? „Ще предизвикам Мендарк, да видим какво ще се случи. Ако не, ще си опитам късмета с Игър. Стига да остана жив, когато Мендарк побеснее!“ Лиан намери един недорасъл вестоносец и го изпрати да повика в библиотеката Мендарк, Игър и Шанд с новината, че е стигнал до важно разкритие.

– Хайде казвай! – несдържано заповяда Игър още с влизането си.

– Това ще привлече вниманието ти – обеща Лиан. – Ще признаеш, че е много важно.

Очите на пълководеца заискриха, но той предпочете да не разпитва.

Дотича и Лилис да вземе нещо по заръка на Надирил.

– Остани за малко – спря я Лиан. – Може би ще чуеш нещо, което ще бъде интересно и за Надирил.

Мендарк се появи последен.

– И защо ти трябваше да ме разкарваш дотук? – осведоми се свадливо.

Имаше изнурен вид, като че бе будувал цяла нощ. Лиан се взря в него и откри издайническите белези на бързо остаряване.

– За да бъда точен, ще ви кажа, че направих две открития. Ето го и първото. Тенсор най-после ми вкара ума в главата.

– Тенсор, значи! – озъби се Магистърът. – Вече ме настройваш да не те слушам. Не протакай! Времето е ценно.

– Сбъркал съм в превода си от „Предания на аакимите“. Инструментът не е „трите и едното“, тоест флейтата, а „трите в едната“ – трикървната. Тъкмо тя ще бъде изгубена.

– Напълно излишно е било да създаваме флейтата – намеси се Игър. – Аз съм бил прав.

– Да – натърти Лиан.

– Безсмислици! – възпротиви се Мендарк. – Както и да е, сега я имаме и ще я използваме.

– Но Мейгрейт отиде в Шазмак – опита се да го вразуми Лиан. Ако се опита да възстанови равновесието, свършено е с нея.

– Щяла да възстанови равновесието] – надсмя му се Магистърът. – Дрън-дрън! Ти просто потвърди едно отдавнашно мое подозрение – под маската на майстор-летописец сме приютили самозванец. Да, с дарба на разказвач, с омайващ глас, но кучицък отвътре. Защо да недоумявам, че не се справяш с моето предание.

На Лиан му дотегна от подигравки.

– Ти ли, шарлатанино, ще ме наричаш „самозванец“?! – От възбуда той скочи върху масата. – Искате ли да знаете всички защо няма да съставя никакво сказание за него? Защото то е лъжа, съчинена от Мендарк преди хилядолетие, и оттогава е преправяна неведнъж със смайващо лукавство. Измама, опетнила Преданията от деня, когато Рулке е бил затворен в Нощната пустош.

– Вие двамата, успокойте се – зае се да ги увещава Игър. – Лиан, който не е живял по времето на Прочистването, не може да разбере какво ни се стовари на главите. Рулке имаше страшна сила с онзи свой град-машина Алсифър. Ако не му бяхме попречили, щеше да пороби и нас като аакимите. Струваше си да платим всякаква цена, дори Забранените опити.

– И провалът им ли си струваше? – не отстъпи Лиан.

– Той беше прекалено могъщ! – изкрещя му Мендарк. – И обединените усилия на Съвета не го възпряха.

– Това е вярно донякъде – приложи въздействието на своя глас Лиан с надеждата да чуе скоро нови признания. – Но после започва голямата лъжа. Игър, държиш ли да чуеш неподправената истина?

Игър се наслаждаваше на неловкото положение, в което изпадна Мендарк. След поражението в Елудор нямаше на какво да се радва. – О, желая това с цялата си душа!

– Аз разниших загадката. Отговорът беше в писмо на Ниван, написано скоро след Опитите. Игър, ти си бил предаден! Мендарк нарочно е отворил съзнанието ти за Рулке.

Мендарк се стресна, но се окопоти веднага.

– Проклет да си! Престани да лъжеш! Няма такъв документ.

– Защо ли си толкова сигурен? – меко подхвърли Лиан. Магистърът не се хвашташе лесно на такива уловки.

– Защото съм чел всички книжа! – загърмя гласът му. – Това беше

мое задължение, за да напиша официалния отчет за епохата. А след мен други членове на Съвета свериха труда ми с документите.

Разочарованието на Игър пролича.

– Сигурен съм, че са проверили всичко най-прилежно.

– Ала Мендарк е унищожил доказателствата преди това – неубедително възрази Лиан.

Хитрините му не успяваха и скоро щеше да си плати прескъпо.

– Летописецът се чуди какво да измисли! – присмя му се Мендарк.

– Славата е като опиат за него, заради нея е готов да прибегне и до клевети.

– Лиан – загуби търпение и Игър, – искаме да видим твоите доказателства.

Какво оставаше, освен да продължи с нахалството и да се надява на късмет?

– Няма ли да се замислиш защо Мендарк е толкова уверен в липсата им? Защото оттогава до ден днешен е издирвал и унищожавал уличаващите го документи, написани от онзи състав на Съвета. А още тогава се е погрижил да изтреби членовете му един по един.

– Ти стигна до държавна измяна! – изхриптя Мендарк. – А наказанието за нея е смърт. – О, тези присъди ги раздаваш с голяма лекота. Само дете не си бил много бдителен. Ето доказателство. – Лиан извади копието от разписка, което бе намерил в архива. – Надирил потвърди, че документът е достоверен. – Показа листчето на Шанд. – Тук е споменат и документ, изпратен на Мендарк от Улван, сестрата на Ниван – „Моето сказание за Опитите и пленяването на Рулке“.

– Помня Ниван – промърмори Игър. – Тя беше сред малкото почетни членове на Съвета. – Погледът му, отправен към Мендарк, можеше да прогори стена. – Но никога не съм виждал такъв документ.

– Защото никога не е бил вписван в каталога – кротко го просвети Лиан. – Мендарк го е унищожил, както и останалите опасни за него книжа... наред с авторите им.

– Градиш палат върху основа, която не би издържала и пясъчно замъче – сопна му се Мендарк гневно, но с достойнство. – Дай ми разписката.

Лиан обаче я подаде на Игър.

– Да, истинска е – примижа той през дебелиите си очила. – Но и това не доказва обвиненията ти. Покажи ни нещо по-сериозно или ще бъдеш обвинен в клевета.

– Ще ви покажа! – засили гласа си Лиан, готов да разгърне дарбата

си на разказвач както никога досега. – Щом намерих разписката, реших да преровя архива. И намерих препис от документа, който те уличава, Мендарк.

Мендарк не се предаваше, макар да трепереше от ярост.

– Искам да го видя! Лиан си пое дъх бавно. – О, не можеш, нали? Стража! – ревна Магистърът. Вътре се втурнаха и Осейон, и неколцина войници на Игър.

– Арестувайте го! – посочи Мендарк към Лиан.

Осейон пристъпи напред нерешително, но Игър вдигна ръка да го възпре.

– Не пипай Лиан. Първо ще го изслушаме. Летописецо, имаш една минута.

– И от нея нямам нужда – нагло заяви Лиан. – Виж това, Игър! Мендарк те е превърнал в примамка, заложена в клопката.

Размаха с жест на фокусник някакво навивано многократно, пожълтало парче пергамент, което измъкна изпод ризата си.

– Нека всички да чуят от твоята уста разказа на Ниван – обвинително произнесе Лиан. – Или аз да ви кажа какво е написала? Чуй какво ти е причинил Мендарк...

Игър хвана края на пергамента и го разви. Дългият лист се проточи чак до корема му. Плъзгаше го пред очите си. Изведнъж се взря в Магистъра с изстинал поглед.

– Млъкни! – изтръгна се писък от устата на Мендарк. – Аз ще ти затворя устата!

Изпружи ръка и куртката на Лиан пламна. Игър вдигна ръка в същия миг и Мендарк отскочи встрани. Шанд повали летописеца на пода и го затъркаля, за да угаси пламъците. Лилис, която гледаше тихо от ъгъла, побърза да потърси безопасност под масата.

Мендарк се отдръпваше заднешком към вратата и размахваше ръка. Огънят избухна по книжата на масата, прескочи към книжния шкаф наблизко, обхвана и поставка за свитъци.

– Не! – изкрещя Лиан.

Избута с лакът Шанд и се хвърли натам, но нямаше какво да стори. Пламъците бушуваха по масата и се издигаха над главата му. Грабна торбата със скъпоценните си дневници, опряна в единия крак на масата.

Мендарк прати огън навсякъде из библиотеката. Гореше и килимът между него и останалите.

– Пречистваме чрез огън – рече им невъзмутимо. – Миналото го няма. Освободих се от Преданията. Моят живот е заличен.

Постоя, докато пожарът обхвана и облицовката под красивия таван, после излезе и внимателно затвори вратата зад себе си.

Лиан се разрида за непрежалимите архиви, които щяха да бъдат изгубени завинаги. Не усещаше нажежения въздух, дима и въгленчетата, падащи в косата му, Наболата му брада беше опърлена.

Зад него се стовари шкаф и огънят близна крачолата на панталона му. Нищо не се виждаше в пушеците. Втурна се на една страна, после на друга, но нямаше как да изскочи от обръча. Другите бяха избягали.

Значи щеше да изгори с библиотеката. Като разказвач оцени иронията в този обрат.

– Лиан! – повика го Шанд, после звънна и гласът на Лилис. Не ги виждаше.

– Тук съм! – отвърна дрезгаво.

Гърлото го болеше. Шанд пропълзя към него и заповяда:

– Глупако, легни на пода!

Лиан се подчини – така се дишаше по-леко.

– Как ще излезем?

– Лилис стои на прага. Ей, Лилис! – надвика старецът бумтенето на пожара.

– Тук съм – откликна момичето.

– Дръж се за ръката ми, Лиан. Пропълзяха към Лилис, вратата и безопасността;

– Виж ти какво стана... – мърмореше Шанд, подпрял на рамото си Лиан, който не можеше да си поеме дъх. – Най-сетне злодеят бе разобличен. И ще узнаем за още злини преди края на този ден. Да се махаме!

– Аз съм виновен за тази загуба! – изхленчи Лиан, но горещината бе пресушила сълзите му. – Притиснах го, за да видя дали ще издържи. Защо не си седях при книгите, пък който иска да се въвлича в интриги?

– Защо ли? – промълви и Шанд. – Но поне научихме една истина.

По коридорите се блъскаха прислужници и чиновници, понесли това, което смятаха за най-важно, или грабнали някоя скъпоценност – защо да изчезне в тази разруха? Докато Шанд и Лиан се смъкнаха по претъпканата стълба, таваните димяха навсякъде.

В голямата зала Игър стоеше изпъчен, не допускаше паника и разпращаше стражници на горните етажи да изведат спящите, както и в тъмниците да изкарат навън затворниците. Не се и опитваше да отнеме от алчните заграбените съкровища.

– Какво като ги откраднат? По-добре някой да ги притежава, вместо да се превърнат в пепел, а и не се съмнявам, че ще се намери кой да

им ги вземе преди края на нощта.

Цитаделата не можеше да бъде спасена, но повечето хора се измъкнаха от пожара. Пламъците проникваха и в Голямата зала. Всички изтичаха по-надалеч от нея и скоро внушителният купол хлътна навътре и се стовари с грохот. Поеха нагоре към крепостта на Игър и работилницата, където се съхраняваше флейтата.

– Впрочем – обърна се Игър към Шанд със свирепа усмивка, – не те съветвам да играеш карти с Лиан.

Извади от джоба си сгънатия пергамент и му го даде. Шанд плъзна поглед по редовете и прихна.

– Списък със стока от магазин за килими! Имаш късмет, че беше прав, иначе всички заедно не бихме те отгървали този път.

Но преди да доближат портата, оттам изскочиха двама аакими. Крещяха нещо, но думите не се чуваха добре. Единият, висок мъж с издути мускули, имаше кръв по половината си лице от рана в слепоочието.

– Златната флейта е открадната! Мендарк ни връхлетя като буря, размята и вашите стражници, и нашите, а После избяга с флейтата.

– Да, кой знае защо не очаквах тази история да завърши със самоубийство – отбеляза Игър. – Стентекс, знаеш ли къде отиде той? – попита ранения ааким.

– Никой не знае!

През портата излезе и Тенсор. Изглеждаше съкрушен.

– Сега на чия страна си? – попита го Шанд.

– Не на нашата! – троснато рече Игър. – Не те искаме!

– Ще се присъединиш ли към нас в това преследване? – продължи Шанд, глух за намесата му. – Или докрай ще се борим помежду си?

Тенсор забави отговора си.

– Няма да ви пречим, докато не го заловим. След това флейтата остава при най-силните и се надявам от все сърце да сме ние.

– Даваш ли дума? Тенсор протегна ръка.

– Имаш думата ми.

Подготовката за гонитбата приличаше на вихрушка. Дадоха на Лиан нови дрехи и снаряжение от складовете, защото не можеше да тръгне с прогорените парцали на гърба си. И все пак загубиха два часа, преди да открият следите на Мендарк и да се втурнат подире му. Получиха вест от западната порта, че Магистърът е минал оттам в галоп и е водил резервни коне. Отдалечил се по пътя към Банадор.

– И тъй, има преднина от два часа и най-добрите коне в Туркад – обобщи Игър. – Ако не падне и не си счупи крак, няма да го хванем.

Накъде бяга? Защо не си отвори портал с флейтата?

Отговори му Шанд.

– Защото прехвърлянето на Мейгрейт така изкриви действителността тук, че вече е невъзможно да бъде отворен портал, ако ще и с флейтата.

– Ти пък откъде знаеш?

– Знам и толкова! Но кое е мястото, където порталът ще бъде достъпен, ако ще всички останали да изчезнат? Басунез, лудият прародител на Каран, го е налучкал точно – Каркарон.

Препускаха безмилостно цял ден и цяла нощ, спряха преди разсъване да отдъхнат няколко часа и да сменят конете. Потеглиха отново по изгрев. Игър водеше нисичката Долода, Вартила и друг уелм. С Шанд бяха Лиан, омърлушената смълчана Талия, Лилис, Джеви и Осейон, който също се мусеше. Тенсор яздеше трмаво до Малиен, следван от още четирима аакими. Тенсор стискаше зъби, въпреки че всяко друсане му причиняваше болка. Малиен гледаше като болна от страх и отчаяние. Още аакими щяха да тръгнат от Туркад. Надирил научи всичко, но болестта му попречи да ги придружи.

По пладне пак смениха конете. Следобед видяха черен жребец, паднал мъртъв от преумора в кишата. Шанд скочи на пътя и пипна муцуната.

– Още е топла, умрял е преди не повече от час. Настигаме го. Но и той се мръщеше, от неспирната езда кожата по краката му се ожулваше.

През следващата нощ стигнаха до Готрайм и спряха за малко, колкото Рейчис да чуе новините. Мендарк подминал имението час преди тях, без изобщо да погледне хората.

Добраха се и до подножието на канарите. Друг прекрасен черен кон бе зарязан, покрит с пяна. Пасеше безметежно посивялата трева. Оставиха и своите коне при него и тръгнаха по пътеката.

Не наваксаха изоставането, докато се изкачваха – Мендарк проявяваше неочаквана издръжливост.

– На онези, които участваха в подмладяването на тялото му, няма да им се размине – изскърца със зъби Игър, вперил враждебен поглед в Талия.

Тя изобщо не отвори уста.

– Трябва да си почина, каквото ще да става – изохка Шанд по средата на изкачването. Слънцето се показа в небето. – Бавим се. Да пратим напред някой по-пъргав, а и равен по ейла.

– Аз ще отида – прошепна Талия.

Магистърът бе предал всичко, за което тя се трудеше толкова неуморно.

– И аз идвам с тебе – обади се Джеви. Откакто тръгнаха, те не се отделяха един от друг.

– И аз – добави Малиен.

– И аз – избоботи Осейон. – Отричам се от клетвата, която положих пред него.

Щом стъпиха на равната площадка горе, те поеха нататък в лек бяг, продължиха ходом и пак затичаха. Въпреки това, като излязоха от Готраймската гора, зърнаха в далечината Мендарк да пъпли по билото на рида към Каркарон.

Този път хукнаха с все сила. Мендарк се помъчи да преодолее на бегом склона, обаче и младежкото му тяло изнемощяваше. Към края на дългото преследване изоставаха само с десетина минути. Талия и Джеви изпревариха другите двама и поеха нагоре по стълбата, когато Мендарк се открил върху скалата горе и насочи ръка към стъпалата.

Избликът на енергия разтопи снега, а водата се заледи отново за секунди. Последните стотина стъпала бяха истинско мъчение. Прекосиха амфитеатъра като стрели, но напразно – Мендарк вече влизаше в Каркарон.

Въпреки това упорстваха. Талия и Джеви изскочиха заедно горе, отворили широко усти да поемат променения въздух под разбития покрив на залата.

Мендарк стоеше във вдлъбнатината, оставена от машината. Сега изглеждаше позастарял. Поднасяше флейтата към устните си. Разнесоха се първите чужди, дразнещи ухото звуци.

Талия протегна ръка към него.

– Недей...

Той изсвири по-висок тон. Камъните на кулата сякаш се отъркваха един в друг, стените се клатушкаха. Джеви се метна към Мендарк, но щом помътнялото стъкло между тях, в което бе застинал въздухът, се разпръсна, Магистърът бе изчезнал.

38. Възторг и страдание

Вярна на обещанието си, Мейгрейт не излизаше от своята „килия“ в Шазмак. Хранеха я до насита, стаите бяха уютни, но се боеше. От

Рулке, който я навествяваше често и я увещаваше да премине на негова страна, но повече от непреодолимото си влечение към карона. Искаше да му помогне, да стане негова партньорка, да легне с него. Боеше се и за Каран, която неминуемо щеше да я последва тук. Каквото и избор да направеше, щяха да последват злини.

Би могла да си върне свободата, макар че я наоколо пазеха гашади, но не знаеше какво би правила после. Ако Рулке беше искрен с нея, значи мълвата за него беше лъжа. Въпреки това замислите му застрашаваха целия свят, а Фейеламор беше още по-голяма заплаха. Но ако Мейгрейт бездействаше или се опиташе напразно да стори нещо, можеше да стане и по-лошо.

Този следобед Рулке пак дойде в покоите ѝ. Гледаше я неуверено и я изуми, като падна на колене пред нея.

– Мейгрейт, ти ме поразил като мълния – промълвил на един дъх, хванал ръката ѝ. – Ние сме създадени един за друг. Но не намирам думи да ти кажа това, което изпитвам.

Неузнаваемото му държание я накара да почувства неловкост, каквато не бе преживявала – нали едва сдържаше същите копнежи.

– Ти сигурно си имал хиляди любовници.

– Да, лягал съм с някои жени – веднага призна той, – но се влюбих само веднъж, откакто дойдох в този свят. Тази връзка обаче беше неравна и завърши с трагична загуба.

– Разкажи ми!

– Когато Алсифър бе завършен, исках да го населя с деца от моя род. Но с коя да ги създам? Ялкара беше единствената жена от кароните на Сантенар, а за връзка с нея не можех и да помисля. Тя не би се любила с мен, ако ще от това да зависеше бъдещето на цялата ни раса. Оставаше една потомка на карони и аакими – доведохме и мелези при прехвърлянето. По-добре от нищо, аз обаче предпочитах децата ми да бъдат истински карони.

Съешавах се с жените от смесен произход, както някой стопанин развъжда кози от определена порода. И рожбите ни приличаха на истински карони, аз обаче не се заблуждавах. Не успях да пробия Възбраната, за да си доведе партньорка от Аакан. И тогава се прехласнах по жена измежду мелезите.

Не ни чакаше нищо добро, защото аз бях преживял цели епохи, а тя тепърва навлизаше в своята женственост. Въпреки всичко се сгодихме и тя беше готова да влезе в Алсифър и да седне до мен на трона. Но не било писано. Поквареният Съвет я превърна в примамка, за да ми заложил

капан – техните така наречени Забранени опити. Напрегнах докрай силите си, но в края на краищата нито я спасих, нито запазих свободата си.

Тя знаеше със сърцевината на душата си, че Рулке ѝ казва истината. Извършили са подлост спрямо него. Мейгрейт се взря в очите му и той попита:

– А ти какво искаш да направиш?

– Не знам. Но трябва да науча твоите замисли, за да обмисля ще се съюзя ли с тебе.

– Чула ли си за сказанието ми в Каркарон? Как ни прогониха коварно в пустотата и излязохме оттам толкова малобройни, че бяхме на ръба на окончателната гибел? Превзехме Аакан, а бяхме не повече от стотици, но се сдобихме със своя шанс да възродим расата си.

– Чух и не останах равнодушна.

Той се изправи, прекрачи от едната стена до другата, пак коленичи на пода и хвана ръката ѝ.

– Мейгрейт, ще ти се доверя и от тебе ще зависи съдбата на нашите раси. Чуй сега и страшната истина. Знаеш ли колко са кароните?

– Предполагах, че на Аакан вече сте неизброими орди.

– Но ние не можехме да се размножаваме на онази планета! – отприщи се огорчението му. – Никога не сме били плодови като коренната раса или фейлемите, дори аакимите. Нещо на Аакан беше несъвместимо с нас. Сега не наброяваме и сто души, а повечето сме преживели хилядолетия.

Малцина сме! Надеждата ни се преобрази в кошмар, новото ни убежище – в тъмница. Затова дойдохме на Сантенар. Нуждаехме се от свят, където да се плодим. Тази бе причината да се стремя към сътворяването на златната флейта. Наситено с рискове начинание, което обаче щеше да бъде оправдано, ако отворехме Пътя между световете, за да се преместим от Аакан. – И Шутдар ти открадна флейтата...

– С което сложи начало на бедите, връхлитащи ни и до днес. Възбраната ни укрепости на Сантенар – мен, Кандор и Ялкара. Как да възродим трима расата си, дори аз и Ялкара да не бяхме заклетии врагове?

– Но защо?

– Прастарата вражда между нашите родове, не ми се говори за нея. А останалите карони останаха в безизходица на Аакан, сигурно полека са губели жизненост и са се поддавали на отчаянието. Всяка моя постъпка, откакто съм на Сантенар – всяка! – беше крачка към една-единствена цел: да пробия Възбраната и да доведе другите карони тук. Да се спасим

от изчезване.

– Но в Преданията е записано друго.

– Разбира се! На всеки потисник му е необходим враг, за да отклони вниманието от собствените си пороци. Аз подхождах идеално за ролята на враг... Все пак държа да науча желанията ти, ако нямаш стремежи.

– Предопределението ми е да възстановя равновесието между световите, което Шутдар е нарушил, но не знам как да го постигна.

– Значи целите ни се разминават напълно. Той стисна юмруци.

– Не можем ли да си помагаме?

– Възстановиш ли равновесието, неизбежно ще настъпи краят на Възбраната. И ще е почти невъзможно да намеря Пътя.

– Но пробивът в нея е прекалено опасен.

– Направих го веднъж и знам как да продължа.

– Първия път се провали.

– Заради дребно недомислие в машината, което отстраних. И аз се постарях да се справя със слабостите си. Кароните са пред пропаст и само аз съм способен да ги пренеса над нея. Прехвърля ли ги тук, всичко ще се промени. Тогава ще ти помагам с радост.

– Не, на такъв риск няма да се съглася – отвърна Мейгрейт. – От Огледалото научих, че цялата напасть от пустотата може да нахлуе на Сантенар. Те ще заличат от света човешкия род.

– Огледалото лъже! – ядоса се Рулке. – Вещ, създадена от аакимите, вечна пречка за нас.

– Не и за мен!

– Дори и за тебе!

– Няма да отстъпя. – Тя стана и вирна глава, за да го погледне в очите. – Няма да се поддам на увещанията ти.

Взираха се един в друг дълго и Рулке натърти:

– Не бих ти позволил да ми попречиш. На везните е бъдещето на моята раса.

– И на моя свят. Само една четвърт от кръвта ми е каронска, не забравяй.

– Но преобладава, изявена е у тебе повече от останалото.

– Аз съм трикръвна. Как да платя за вашето бъдеще с края на друга раса?

– Ама че изтезание! Принудиш ли ме да избирам, няма да се вслушам в чувствата си към тебе.

– И що за чувства са те? Тук съм от два дни.

– Чакал съм те две хиляди години. Ти ми откри шанс, какъвто никой от нас не е имал досега.

– Съжалявам – откровено призна Мейгрейт.

– Значи ни предстои сблъсък. Рулке излезе тичешком от стаята.

– И ти ще победиш – каза си Мейгрейт, – защото не искам да се боя с тебе, а каквито ще гръмки думи да изричам, не мога да ти наложа волята си.

Но броени минути по-късно Рулке отново се втурна при нея.

– Покажи ми го!

Тя плахо извади Огледалото.

– Седни до мен – помоли той – и ми покажи какво си видяла в него.

Какво е посланието на Ялкара?

Мейгрейт намери посланието, но пак се натъкна на обезсърчаващия пропуск.

– Убеди ли се? – обърна се към Рулке. – Май не успявам, защото не ми стига каронска кръв.

– Аз пък ти казвам, че Огледалото лъже, а премахнеш ли лъжите му, започва да крие и да мами. Дай ми го.

Сграбчи Огледалото в яките си ръце и прониза с поглед дълбините му. Образът на Ялкара се скри. Повърхността се менеше от сребриста в златиста и обратно, после бликна толкова непоносимо сияние, че и Рулке се стъписа. – О, не! С мен няма да го бъде!

От напрежение ръцете му потръпваха, изведнъж лицето на Ялкара се появи отново и думите се подредиха под нея както преди. Но сега се виждаше и липсващата част от посланието.

„Ето какво трябва да направиш. Аелиор, Огледалото ще се опита да те измами, но твоето наследство ще те опази. Носи златото и Огледалото ще бъде принудено да ти показва чистата истина. Златото е и защита за тебе. Никога не го оставяй далеч от себе си. И никога, за нищо на света не позволявай да бъде използвано по друг начин. Ти ще се лишиш от защита, а златото ще се промени застрашително като онова, от което бе направена златната флейта. Не прибързвай. Ако е нужно, подготвяй се векове, а избереш ли момента, помни – носи златото си, виж в Огледалото и то ще ти покаже как да успееш.

Аелиор, желая ти сполука. Ако се справиш със задачата, може и да се срещнем някой ден.“

Ярките букви угаснаха. Мейгрейт се взираше в Огледалото, смазана от непоправимата си грешка. Толкова умуваше, колебаеше се, но до по-невярно решение не би стигнала, дори ако нарочно бе пожелала това.

– Нямамо е как да знаеш – успокои я Рулке. – Сега научи. Дала си наследството си на нашите врагове, загубила си защитата си, а Тенсор сътвори от златото най-гибелното устройство.

– Не знаех! – изхлипа Мейгрейт. – То ме излъга. Никога няма да се доверя на Огледалото да ми покаже какво да правя. Ти можеш ли да извлечеш тайната от него?

– Не и без златото. А и да го имах, пак не ми се вярва, след като Тенсор го е обработил. Ще намериш друг начин. Може би ще се сетя как да ти помогна, ако сега дадеш съгласието си да не ми се противопоставяш.

– Аз... ще си помисля.

Рулке се изправи като пружина и без нито дума повече излезе.

Мейгрейт изплува от съня, понесена от мисълта за Рулке. Съзнаваше, че го желае и с душата, и с тялото си. Нямаше никакви съмнения. Спомни си първата им среща в Шазмак и върховната радост от докосването на ръката му. Вълни от топлина плъзнаха по нея. Кожата ѝ стана толкова чувствителна, че тя отметна завивката, за да ѝ олекне от студения въздух в стаята.

Някой тропна веднъж на вратата. Рулке! Тя навлече халат, окачен на стената, но май бе принадлежал на подрастващата Каран и се оказа твърде къс и тесен. Отиде да отвори, придържайки го с едната си ръка.

Рулке стоеше в коридора. Носеше кошница. Така го жадуваше, че нещо се разтопи в съзнанието ѝ.

– Влез...

Заради хаоса в главата си Мейгрейт пусна халата и погледът му се плъзна по извивките на гърдите ѝ. Пусна кошницата до вратата, изтрепяха счупени съдове.

Тя стисна ръката му и го дръпна към спалнята. Размърда рамене и халатът се свлече на пода,

– Какво е това на рамото ти?

Рулке докосна поляка зачервената рана с върховете на пръстите си.

– Фейлемите ме улучиха със стрела. Нищо особено.

– Моят лечител Идлис ще се погрижи за раната. Скоро ще заздравее.

– Да оставим това за утре!

Кожата му беше гладка и мургава, не бе обрасъл с косми като Игър. Мейгрейт го привлече към себе си и му се усмихна.

– Има различни начини да водиш битка.

Така ги свари Фейеламор. За да проникне незабелязано в Шазмак, вложи цялото си умение и опит, натрупани през дългия ѝ живот като най-великата майсторка на илюзиите. Тъкмо тя бе първият враг, за когото помисли Рулке при налагането на защита тук. Но Фейеламор бе опознала и Шазмак, и заложените в града Пазители, дори и тайните проходи.

Проникна скоро след Мейгрейт и през нощното си дебнене чу с разтърсило ума ѝ изумление, че и нейната трикръвна е тук. Мина още денонощие, преди да я открие, започна да се изтощава. Все по-трудно поддържаше илюзията, пазеща я от общата бдителност на гашадите. Намери покоите, където бе живяла Каран, и се вмъкна безшумно. Никакви звуци, никакво движение. Зората проникваше с мъждива светлина през кристалния прозорец. Фейеламор доближи на пръсти отворената врата на спалнята и надникна.

Те бяха заспали прегърнати. Фейеламор потръпна. Малко оставаше да се разпищи от скръб и злоба. Да имаше кинжал, тутакси щеше да пониже и двамата.

Рулке шавна. Не биваше да долови присъствието ѝ. Фейеламор закрепил разпадащата се илюзия и се изниза към далечна част на Шазмак, за да бъде душевните си рани и да подготви отмъщението си.

„Какви игрички са подхванали? Мейгрейт рискува много, като се забърква с Рулке, а и той също. Дали не се е увлякъл прекалено и разсъдъкът го подвежда? Виждам своя шанс...

Но тя защо е тук? Несъмнено иска да си присвои машината, само че не ѝ достига сила. Нали аз прекърших волята ѝ, за да не ме застраши някой ден. Рулке ще я убеди да застане на негова страна, както вече я е съблазнил. Ще се опитат да отворят Пътя и не е немислимо да успеят. Трябва да предотвратят това, каквото ще да става. Ще му предложи нещо по-добро.

Щом порталът възникне, ще пробия през него и ще разпръсна Възбраната. Ще разтроша на парченца и любимата му играчка. А онова, в което е същността ѝ, ще отнеса със себе си, за да не бъде направена наново. И докато те се мъчат да отблъснат нашествието от пустотата, ние най-сетне ще се върнем на Талалейм. Но не мога да направя всичко това отдалеч. Трябва да бъда до Рулке, да виждам портала.“

Следобед откриха Фейеламор пред портата на Шазмак. Държеше се смирено, за да им внуши, че неуспешният ѝ опит да влезе крадешком е бил последният хазартен залог на отчаянието.

Очите на Рулке се присвиха, когато му доведоха дребната жена, облечена в бяла роба и със сандали на краката, понесла пътна торба на рамото си. Показа с жест, че е готов да я изслуша.

– Дойдох с предложение – започна Фейеламор с тон на човек, претърпял крушение на надеждите си. – Ти остана без свой човек с дарбата на усета, аз пък бях изоставена от онази, която отгледах. Знам, че си в състояние да отвориш Пътя, но не можеш да проследиш променливите проходи към Аакан или Талалейм.

– Нямах представа какво мога или не мога.

– Изтръгнах истината от Каран. Научих как си я използвал и как тя те е провалила с присъщата си страхливост.

За миг Рулке се озадачи, после се разсмя оглушително.

– Не тя ме провали – закънтя гласът му, – а аз нея! Не познавам похрабър човек на Сантенар от Каран Елиенор Фърн. 0, колко забавно! Тя те е накарала да повярваш на увъртанията ѝ.

– Все едно. – От унижение гласът на Фейеламор се вледени. – Чуй предложението ми. Аз мога да намеряходите между световите, но се нуждая от Мейгрейт, за да пробия Възбраната. Или от тебе. Заедно можем да постигнем целите си. Известно ти е за какво жадуват фейлемите. За Талалейм и нищо друго. Ще напуснем този свят и никога няма да стъпим отново тук. Владей и Сантенар, и Аакан, щом такова е желанието ти. Но ние ще браним Талалейм с всички сили!

Рулке се замисли. Не би ѝ се доверил, но предложението ѝ беше интересно. Колкото и да бе търсил, не попадна на друг с дарбата на усета, който да притежава и останалите способности на Каран. Фейеламор беше права – той не вярваше, че ще успее да намери Пътя сам. Но пък нямаше по-лукаво същество от нея. И думите, и постъпките ѝ изтъкваха мрежа от заблуди. Надмощието на собствената ѝ раса беше единственото важно за нея. Изобщо не трепваше, каквото и да стореше по пътя към тази цел.

– Може и да се възползвам от помощта ти за някои дреболии – отговори Рулке с изиграно безразличие. – Ще обмисля предложението. За сега ще останеш в Шазмак и ще се примириш, че си пленница. Отведете я!

Стража от гашади придружи Фейеламор до покои с единствен

изход. Пазеха отпред на смени. Тя се подчини охотно, доволна от началото. Дори Рулке не би съумял да я възпре в най-решителния за нея миг – след като той ѝ е отворил Пътя през Възбраната.

Сутринта бе дошъл Идлис, който прегледа раната, проми я, посипа я с някакъв прах и пак я превърза. А няколко часа по-късно Пазителите вдигнаха шум навсякъде из Шазмак. Мейгрейт искаше да научи причината, но нямаше кого да попита.

Вечерта Рулке дойде с отрупан поднос в ръцете. Мейгрейт го чакаше нетърпеливо. През целия ден си мислеше за нощта им заедно и каква втора нощ ги очакваше, ако и той бе останал удовлетворен като нея от предишната.

– Фейеламор е тук – сподели той. – Какво ли иска всъщност? Болка прониза Мейгрейт в гърдите. И досега ѝ беше тягостно да чува това име.

– А тя какво ти каза? Рулке ѝ описа разговора.

– Сигурно е върно отчасти, но аз знам как те мрази и се бои от тебе, затова... – ... затова ще се отметне в най-удобния за нея миг!

– И ще стори всичко възможно да те премахне. Не я слушай! – настоя Мейгрейт, вече обзета от предчувствие и за неговата участ, и за своята загуба.

– Но защо? От чие име говориш? Тя трудно намери думи.

– Ами... от името на Трите свята, ако изобщо мога да говоря от нечие име. Поне за това имам повече основания от всеки друг.

Но в същото време се стремеше към кароните – те бяха нейният народ.

– Да, вероятно имаш право. – След миг Рулке попита неочаквано: – Знаеш ли кой е баща ти?

Въпросът я свари неподготвена, точно каквото беше намерението му.

– Фейлем. Нищо друго не научих. Отдавна е мъртъв.

Идеше ѝ да изкрещи: „Ако знаеш, кажи ми!“, обаче не прояви слабост пред него. Отвърна му само със същия хладнокръвен поглед. Колкото и да бе разгорещена страстта помежду им снощи, не владееше добрите словесните игри. Реши, че е по-добре да бъде пряма. Желаше го, но нямаше да застраши единствения свят, който познаваше.

– Рулке – промълви унило, – не бих ти помогнала. Рискът е прекалено голям.

Но улови ръката му и я притисна към устните си.

– Що за мъчение! – изохка той.

– И за мен. Но този свят ми е скъп, както ти държиш на своята раса.

– Значи няма да обсъждаме повече този въпрос.

Изправи се, ала Мейгрейт не пусна ръката му и стана с него.

– Забавляваш се за моя сметка ли? – грубо попита Рулке.

Тя пламна цялата. Какво чувстваше той към нея? Трябваше да знае, дори с цената на достойнството си.

– Не съм изкусна в женските хитрини. Позволи ми да бъда съвсем откровена. Искам те – и сега, и завинаги. Каж ми дали и ти го искаш, за да няма нищо скрито помежду ни.

Взираха се един в друг. За какво ли мислеше Рулке? И как щеше да постъпи? Великият предател... Никой не бивало да му се доверява. Мълчанието се проточи безкрайно, Мейгрейт си пожела да се свре в някоя дупка, за да умре от срам. Рулке изглеждаше суров, неумолим, потискащо властен. Но след миг прозря през маската – той също се плашеше и тънеше в неувереност. Протегна ръце към него.

Без да откъсне погледа си от нея и за секунда, той свали златен пръстен от ръката си. Мейгрейт би могла да пхне два пръста в блестящото кръгче. Рулке го стисна в юрука си толкова здраво, че на челото му изби пот. Струйка дим се проточи към тавана. Рулке стремително потопи юрука си в кана с вино и пръстенът засъска. Разтвори пръсти. На обвитата с пара длан пръстенът лежеше видимо смален. Точно според тънките пръсти на Мейгрейт.

Тя се взираше затруднена в пръстена. Какво да му даде? Хрумна й, че има нещо подходящо. Бръкна в кожената кесийка и извади своя пръстен от червено злато – единственото останало след изработването на флейтата. Плъзна пръст по ръба му все по-бързо, накрая златото светна и забръмча.

– Подай ми ръка. Тя сложи мекия като глина пръстен на широкия показалец на Рулке. Бръмченето стихваше, светлината угасна и златото се втвърди точно по мярката както на нейната ръка.

– И аз те искам сега и завинаги – изрече Рулке.

– Така да бъде.

Пристъпиха напред едновременно, но отвън усетиха да ги връхлита странно, почти недоловимо и все пак познато въздействие. Мейгрейт го познаваше от деня, когато двете с Фейеламор заедно отвориха портал към Хависард.

– Фейеламор! – изръмжа Рулке и скочи към вратата. – Ти остани тук!

Вратата се затвори с трясък. Мейгрейт също се хвърли към нея, но този път ключалката не поддаваше. Седна на края на леглото. Какво ли бе намислила Фейеламор този път?

Рулке не се връщаше, а съвсем скоро Мейгрейт почувства особено, туптящо изкривяване, и то могъщо. Той работеше със своята машина. Нима бе сключил съюз с Фейеламор въпреки предупреждението ѝ? Смразяващият страх за малко не я обсеби. Тъкмо намери мъжа, с когото да се сближи, и щеше да го загуби.

Забеляваше и разминаването във вибрациите от двата източника, което се превръщаше в оглушителен хаос. Ту замираще напълно, когато се заличаваха взаимно, ту изтъняваше в пищене от общата им сила. Не разбираха ли какво правят? Или нехаеха? Възможно ли беше на Рулке да му е все едно, освен ако всички негови думи, накарали я да повярва, не бяха изкусно оплетени лъжи на Великия предател?

„Няма да се усъмня. Сигурно той не осъзнава докрай какво върши. Заблуждава се за Пътя и за пустотата. Познава ги каквито са били, но не каквито са сега. Всичко се е променило, а Възбраната се разпада. Няма кой друг да спре заплахата освен мен.“

Мейгрейт насочи цялата мощ на съзнанието си към ключалката. Някой друг може би щеше да опита с по-малко сила и повече търпение. Ключалката се разхвърча на парченца, вратата – на трески. Йеча се опита да застане на пътя ѝ, но Мейгрейт вдигна юмрук. Изражението ѝ беше смразяващо.

– Попречиш ли ми, от тебе ще остане само петно на стената. На Йеча и стигна благородумието да се подчини. Гашадите бяха безупречна стража, но отдавна не можеха да се мерят с Мейгрейт. Тя се втурна към голямата зала, където беше машината.

Подмина групичка гашади, подхванали яростен спор. Дочу откъслени думи – и те стигаха да задълбочат уплахата ѝ.

– Сказанието на Лиан беше правдиво – настоя Идлис – и трябва да си извлечем поука от него.

– Заклели сме се – възрази Плещест мъж, различаващ се по външност от останалите.

Това беше Джарк-ун, старшият сред онези, които преследваха Каран от Физ Горго.

– Как да служим на господаря, щом е такъв глупак? – прошепна застаряваща жена.

– Заклели сме се, Тиона – повтори Джарк-ун, сякаш този отговор беше достатъчен.

– Но не сме се клеили на Фейеламор! – отсече Идлис и потрепери. И сред най-преданите започваха раздори. Мейгрейт се боеше да не закъснее. Нахълта в залата и се заозърта къде е Рулке.

Машината работеше, огъваше и усукваше пространството навсякъде около себе си. Светлинните лъчи също се извиваха към нея.

Подът пък хлътваше като лист от гума, върху който е пусната стопанена топка. Рулке се бе изправил отгоре, опрял длани на лостовете. Фейеламор седеше със затворени очи на килимче, постлано на пода. Явно поддържаха мисловна връзка. Мейгрейт знаеше какво се опитват да направят – Каран й бе обяснила. Рулке се стремеше да пробие Възбраната със своето творение, Фейеламор пък щеше да се пресегне с ума си през пролуката, за да намери неспирно променящия се Път между световете. Търсеха Пътя към Аакан. Мейгрейт се подвоуми, а пред очите й изникна леко издута, блещукаща повърхност. Приличаше на великански сапунен мехур, проникнал през стените, пода и високия таван. Стената на Възбраната вече беше достъпна за зрението. Рулке завъртя кръгла издатина на пулта пред себе си. Пред машината се появи леща, оформена от светлина. Той я тласна към Стената и едновременно я сви до малък кръг.

Мейгрейт пристъпи към тях. Преди да ги доближи, Фейеламор се сепна и я изгледа със студените си бездънни очи. Стената пак се скри от погледите им.

– Не й причинявай зло! – извика Рулке, но не смееше да прекъсне работата си на средата.

Очите на Фейеламор се промениха чудато и Мейгрейт загуби опора под краката си. За пръв се сблъскваше с такова заклинание и не знаеше защита срещу него.

От всички сетива и остана единствено зрението. Цялата зала се мяташе пред нея. По-отвратително замайване не бе изпитвала досега. Нямахше „горе“, нямаше и „долу“. Безчувствените й крака се подгънаха.

Опита се да каже нещо, но не помнеше никакви думи. Лежеше с долепена в пода буза и се тресеше. Само мислите й още се мятаха трескаво из главата.

Дълго остана неподвижна, преди да се подпре на лакът, ала щом се раздвижи, връхлетя я следващият пристъп. Мейгрейт се престори, че става с последни сили, изохка и се просна по лице. Нямахше сила да се бори с Фейеламор, но се надяваше тя така да е изразходвала способностите си, че скоро да бъдат изцедени.

Гледаше как Стената се появи повторно. Фейеламор забрави за

Мейгрейт, която тутакси се ободри и внимаваше да не се издаде.

Постара се да извлече всичките си запаси от жизненост. Рулке се излагаше на смъртна заплаха. Сега зависеше от Фейеламор, защото очакваше тя да намери неговия Път. За да постъпи толкова неразумно, сигурно бе стигнал до пълна безнадеждност. Отвореше ли Възбраната, Фейеламор би могла да го нападне, докато той се опитва да отблъсне напирашите към Сантенар твари от пустотата.

Мейгрейт разпалваше омразата си към Фейеламор и чакаше своя шанс. Очертанията на всичко около нея се преливаха и кривяха така, че умът ѝ почти отказваше да ги възприеме. Не биваше да изчаква прекалено дълго...

До нея стигнаха първите слабички отгласи от друга сила, също познатата. Някой използваше флейтата. Помнеше това застрашително духовно излъчване още от Хависард. Мендарк... Значи задругата беше наблизо. Олекна и неимоверно, поне имаше с кого да сподели бремето. Чак тогава проумя какво може да означава намесата му. Дивата мощ на флейтата можеше да разкъса окончателно слабеещата Възбрана. И нищо не би могло да спаси Сантенар.

39. Сигналът на Пазителите

Талия зяпаше безцелно вдлъбнатината на пода.

– Единадесет години се трудих за нищо – прошепна тя, усещаше се предадена от Магистъра, на когото бе служила с неизменна вярност.

Джеви стискаше навехнатата си китка. Осейон се подпираше задъхан на стената.

– Не ми допада звученето на тази флейта – процеди Малиен. – Тежко му на Мендарк.

– Кой ще изпълнява задълженията на Магистър сега? – омърлушено попита Талия.

– Ти, кой друг! – дрезгаво се обади зачервеният Шанд. – Толкова време си неговата старша помощница.

– Да, ама той не Споделяше тайните си.

– Я се погрижи за Джеви, че пострада – потупа я по рамото старецът.

Тя се опомни и отиде при Джеви.

– Извинявай. Какво ли си мислиш за мен...

– Мисля, че ти пострада по-лошо от някакво си навяхване. Но

нямам нищо против да ми превържеш китката. А после – засмя се той – бих ти помогнал на свой ред да се справиш с понесения удар.

Талия го прегърна.

– Не ме пускай, Джеви, Никога!

– Няма да те пусна.

Изненада и себе си, и нея, и всички наоколо, като я целуна по устните.

– Трябва да отидем в Шазмак – мръщеше се Игър.

– Но ще се домъкнем там много дни след като всичко е свършило – възрази Малиен.

Най-после и Тенсор влезе мудро в залата, подкрепян от двама аакими.

– Тенсор, ще отвориш ли портал за нас? – попита го тя. – Ха!

Той се отпусна на пода и изви гръб, търсеше поза, в която болките да намалее. В безмилостното преследване бе изнемощял повече от всеки друг.

– Заклех се да не го правя повече и няма да престъпя клетвата, освен ако това не е последната ни надежда.

– Ако не влезем в Шазмак още днес – напомни Игър, – не би останала никаква надежда.

– По-скоро ще пристигнете, ако тръгнете пеша – сонна му се Тенсор. – Не съм трикръвен като Мейгрейт, нито разполагам е флейтата. Цели седмици се подготвих за първия си портал. Търсете друг изход.

– Нямам дарбата – поклати глава Игър.

– Нито пък аз – добави Малиен. – Нищо не направих и Аакан е обречен.

– Все още не е – ободри я Шанд. – И аз се бях зарекъл, че повече няма да прибегвам до достъпните ми сили. Времето обаче отменя всички клетви, ако ви сполети злощастие да живеете прекалено дълго. Не съм отварял портал досега, но знам как да го направя. А и май няма друго място освен Каркарон, където слабак като мен да успее. А вие трябва да ми бъдете опора. Талия, помня колко неуморно се опитваше да върнеш Каран и Лиан в Катаза. Отново можеш да приложиш тези способности. И ти, Игър. Тенсор, от тебе искам знанията ти.

– Как ще намериш целта? – разгоря се любопитството на Лиан.

– Нали отиваме в Шазмак? – Шанд посочи ямата в пода, оформена от дъното на машината. – Подобното се привлича с подобно. Това ще е магнитът, който ще насочи към себе си нашата игла. А ти се дръпни настрана.

Шанд обиколи вдлъбнатината и накрая избра да застане недалеч от нишата, където седеше Каран преди време.

– Тук е добре. Я да помисля малко... Нека първо се нахраним и да се насним. Отварянето на портали изисква пълен корем и бистър ум.

Мина полунощ, преди да решат, че са готови.

– Хвани ме за ръцете, Талия – нареди Шанд. – Игър, опри гръб в моя.

– Кое ще си представиш, за да насочиш портала? – попита Лиан.

– Млъкни, досаднико! – затътна гласът на Шанд, забравил за миг облика си на изнурен старец, но сетне добави по-благо: – Не пропускай нищо, ако искаш да го запишеш в преданието.

На едната си ръка Шанд носеше пръстена, който Ялкара бе изкова-ла за него като прощален подарък. В другата държеше черния си жезъл. Талия го бе хванала за китките. Той доближи своите и нейните пръсти към челото си. Пръстенът засия, блещукането плъзна по ръката му, обгърна цялото тяло и се разшири до вдлъбнатината в пода. Обхвана и нея, като заприлича на сладкиш с отхапано от едната страна парче.

– Това е особен вид портал – каза Шанд приглушено. – Ще остане тук, щом го закотвя... – запъна се от усилието. – ... така! Щом влезем в него и аз си представя целта, ще се проточи към Шазмак и ще свие разстоянието от тук до там в няколко крачки. Докато не излезете от светлината, ще останете в портала. Внимавайте да не пристъпите извън нея. Другите портали прехвърлят направо, но при прехода се намирате в промеждутъка. Точно сега това е твърде опасно.

Щом влязоха в портала, трепкащата светлина се превърна в златисто було. Десетки въпроси напиреха в устата на Лиан, само че не посмя да ги зададе.

Тенсор остана вяло до разбитата стена. За стоящите в портала светът отвън избеляваше и едва го виждаха. Внезапно Шанд смъкна пръстена от ръката си и го сложи на дланта на Лиан.

– Стискай го силно и не мисли за нищо!

Той прекрачи извън безплътната завеса, по която внезапно плъзнаха различни цветове. Лиан затвори очи и сви юмрука си около пръстена.

Шанд отпусна ръка на рамото на Тенсор.

– Да вървим. Ти си ни необходим.

– Това е краят на света.

– И искаш да го дочакаш тъкмо в Каркарон ли?

– Няма значение!

Но Тенсор му позволи да го въведе през булото и Лиан с

облекчение върна пръстена.

– Защо ми заповяда да не мисля? Шанд се ухили.

– Защото така щеше да промениш цветовете.

– А на нас как щеше да се отрази?

– Ти би се уплашил – разсмя се старецът. – Нямах силата да определяш направлението на портала. И стига си бърборил!

Лиан си затвори устата. Шанд пак опря пръстена в челото си, малкият купол около тях се уплътни в пашкул и се проточи напред стремително, но другият край смущаващо за сетивата оставаше съвсем наблизо. След по-малко от минута коридорът престана да се удължава.

– Чакайте! – рязко нареди Шанд и излезе през предната стена в нищото. Върна се след малко. – Пристъпете до самия край, но ако ви е мил животът, нито крачка повече!

– Какво ли ще заварим там? – смънка Игър.

– Опустошение! – троснато отговори Тенсор.

Промъкнаха се по гъвкавата основа на пашкула. Лиан се принуди да не мисли какво я задържа, за да не се разтвори изведнъж под краката му и да го запрати в нищото. Разстоянието между Каркарон и Шазмак се бе смалило до дълъг безплътен коридор. Навсякъде имаше непрогледна мъгла освен точно пред тях. И там, далечна, но отчетлива се виждаше машината като петно от мрак, обвито в червени пламъци.

Каран изпъшка гърлено. Не усещаше никаква сила в ръцете и краката си. Молеше се неистово капанът да се задейства. Нямахше друго спасение от свирепия враг.

Съществуващото я доближаваше стъпка по стъпка. Значи капанът се бе повредил. Каран напрегна мускулите на краката си. Лорскът беше само на пет-шест разкрача от нея, можеше вече да се нахвърли.

И той го направи, преди тя да се усети. Въпреки светкавичните си реакции Каран изобщо не помръдна, толкова пъргав беше този звяр. Или я бе вцепенил с някакво внушение?

Люкът на капана падна с трясък. Вместо да подскочи и да се стовари върху нея, лорскът се подхлъзна върху измамната опора и не смогна да се отблъсне. Тупна на един разтег от Каран, ала тази половина от люка също поддаде. Подът се наклони и под нейните ботуши – явно бе стъпила в края на капака, но се оказа прекалено лека, за да хлътне в ямата.

Смайващо дългата ръка на лорска се стрелна към нея. Каран се хвърли назад, но само се просна по гръб и краката ѝ увиснаха над празното пространство. Ноктите на звяра раздраха плата не единия крачол и

се впиха в каменния ръб.

Каран изписка – ако паднеше, лорскът щеше да повлече и нея. Пусна светлика и задрапа с пръсти по пода в търсене на каквато и да е опора. Напипа пукнатина в мига, когато вторият капак също се удари в стената на ямата. Лорскът увисна с цялата си тежест, ставите на ръката му изпукаха, а ноктите са плъзнаха по ръба. За малко не придърпа и Каран, но крачолът се разпори.

Лявата му ръка замахна и пръстите се вкопчиха в пролуката между капака и ръба на ямата. Този път се задържа. Единият нокът се изскубна, съществува незначително как продължаваше да виси на три пръста.

А Карън се преметна назад презглава и се изправи. Задушаваше се от уплаха. Ще падне ли този звяр, или ще се издърпа нагоре? Дясната му ръка се удари яростно там, където се съединяваха камък и метал, ноктите заскрибуцаха неприятно. Май щеше да се измъкне.

Все пак имаше тясна ивичка покрай капаците. Тя грабна светлика от пода, мина по нея, долепила гръб до стената, и затича в тунела, без да се обърне. Зад нея лорскът нададе вой. Излизаше ли от капана, или падаше? Не почака да се убеди, а бягаше с развени около краката парцали от панталона. Накрая едва се задържаше права. Свърна тремаво зад по-редния ъгъл и се натъкна на скална стена.

„Почти накрая съм“ – напомни си и потърка насиненото си чело. Двадесет крачки по-назад имаше страничен тунел, стига да намереше ключа за отварянето му. Тя се върна и започна да търси скритата плочка, която щеше да и отвори вратата към Шазмак.

Сега се насади... Кварцова жила сочеше плочката, която бе вградена в стената толкова нависоко, че и най-дългурестият ааким би трябвало да се изправи на пръсти, за да я натисне.

Озърна се уплашено назад. Най-черните ѝ опасения се сбъдваха. В далечината светнаха две отразени точки. Каран подскочи, но не достигна плочката.

Чуваше се жвакане, сякаш някой пляскаше с мъртва риба по камък. По краката на лорска отново се стичаше кръв от отворената рана. Звярът се мъкнеше сковано към нея. Дългите ръце провисаха към пода, от едната също капеше кръв – той бе разранил пръстите си при бесните напъни да изскочи от ямата. Този път не би го спряло нищо освен смъртта.

Каран отстъпи няколко крачки, засили се и скочи. Изпнатите ѝ пръсти за миг докоснаха плочката. Вратата не се отвори. От нея се искаше да натисне първо с дланта и веднага след това с пръстите. Дръпна се, втурна се и пак скочи.

Лакътят ѝ се блъсна в стената, светликът изскочи от ръката ѝ, падна с пукот на пода и угасна. Каран се хвърли към него и едва изкопчи немощна светлинка от най-голямото парче.

Жвак-жвак... Лорскът беше наблизно. Личеше, че е изтощен като нея, но нали бе оцелял в пустотата? Е, нямаше да му се даде лесно! Коленете ѝ трепереха, когато се засили за последния опит. Цялото ѝ тяло се изпъна. Удари плочката и с длан, и с пръсти. Зад стената се засилваше глухо стъргане и пред Каран зейна тунел, който се изкачваше в мрака.

Тя падна на крака като котка, шумгнута се под ноктите на лорска и влетя в тунела, макар че ѝ се гадеше от вонята на гангрениясалата му рана. Някъде отляво камък в зида (този тунел беше построен, а не пробит в скалата) задействаше механизма, който щеше да затвори тунела. Нямаше време да опипва в тази тъма. А лорскът се устреми подире ѝ, намерил у себе си последни сили.

Високите стъпала бяха нагодени за краката на аакими, но Каран прескачаше през едно, чак докато спря на площадка, за да си поеме дъх. Под ребрата ѝ смъдеше, тя не дишаше, а хълцаше.

Лорскът изостана в катеренето, обаче се тътреше неумолимо нагоре. Каран не се съмняваше, че съществото би могло да продължи така цял ден, а само след половин час с нея щеше да е свършено.

Още колко са стъпалата? Не можеше да прецени в сякаш нескончаемата чернилка отпред. И какво ли имаше горе? Тенсор забрави да ѝ обясни. Тя също преодоляваше като препятствие всяко следващо стъпало.

Някак изкатери тези може би над хиляда стъпала. Изкачваше се, а паренето в хълбока ѝ изчезна, после пак се разгоря и повече не я остави на мира. Вървеше нагоре, а плътта по краката ѝ все едно се топеше и стичаше, усещаше мускулите си подпалени, сухожилията – изопнати като тел. Вкусът на жлъч напираше чак в носа ѝ, ужасът се впиваше в главата ѝ като трион, прогонил всички други мисли. Най-сетне очите я увериха, че горната площадка не е далеч.

Огледа се – лорскът беше само двайсетина стъпала под нея. Козината на гърдите му се сплъстяваше от пот, изсъхналата слюнка бе полепнала чак по корема му.

„Нека има врата, нека е отключена!“

Накрая лазеше на четири крака. Видя излят от желязо Пазител до осяяна с нитове метална врата. Затворена. Заклатушка се към нея и бутна. Беше залостена. Дори не се помести от тежестта на тялото ѝ. И

нямаше къде да избяга.

Каран се давеше от плач, но закрещя:

– Помощ, помощ!

Насилваше гърлото си за най-пронизителните писъци. Блъскаше и риташе вратата. Зърна отчупено от стените парче и заудря с него, вратата кънтеше като тъпан. Зад нея лорскът се довлече по последните стъпала.

– Това пък какво е?

Рулке се взря обвиняващо във Фейеламор, но и тя беше озадачена.

– Устройство – промълви след секунда Рулке. – В ръцете на човек, който не го владее добре. – Вдиша силно и добави: – Поне аз не съм запознат с подобни похвати...

– Все пак е опасен и за двама ни – прецени Фейеламор. Мейгрейт още лежеше на пода и дебнеше сгоден случай. Изведнъж Фейеламор ахна:

– Познавам това излъчване. Мендарк!

– Да побързаме, преди да се е изгърсил тук – подкани Рулке. Той отново опря светлинната леща във Възбраната. Там се изду по-голяма леща, по повърхността ѝ пробягваха пъстри оттенъци като по сапунен мехур. Цветовете се скриха ненадейно, лещата се залюля насам-натам, подът също се раздруса. Жуженето нарастваше в бучене.

– Сега! – изрева Рулке.

В този миг цялата трепкаща Стена избумтя като огромен гонг, а Мендарк се появи на един балкон над тях, обвит в заслепяваща сфера. Държеше златната флейта.

Рулке избълва сквернословие, машината се завъртя покорна на волята му и насочи през лещата импулс с формата на пръстен към балкона. Мендарк вдигна флейтата към устните си и изчезна. Цялата зала като че напираше да се обърне наопаки. Стената на Възбраната се носеше напред-назад из нея и макар че беше безплътна, с всяко преминаване Мейгрейт отново губеше представа къде се намира.

Машината се преобърна с дъното нагоре, докато Рулке се опитваше да я укроти. Най-после отново му се подчини. Спусна я на пода и се присви върху нея, впил пръсти в корема си. По лицето му избиваха капки пот колкото грахчета.

Едва се приготви да започне всичко отначало и му попречи още нещо. Портал се вмъкна толкова плавно, че никой не осъзна появата му, докато не зърнаха златистия пашкул в далечината. Спря в отсрещния

край на залата и Шанд излезе напред. Сега Рулке си спомни кой е този старец.

– Гилиас! – сякаш изрече ругатня.

Лиан се озърташе навсякъде, но не видя Каран. Машината се понесе към задругата с разтърсващ грохот, от който го заболяха костите и зъбите. Мощта ѝ притискаше пода надолу, зейна яма, към която литнаха дребни предмети.

Дори във вътрешността на портала Лиан усещаше колко непреодолимо е привличането на това творение. Подметките му се хлъзгаха по гладкия под на светлинния тунел.

Какви ли други чудеса би могъл да направи Рулке с машината? Не се съмняваше във величието му. Кой би имал дързостта да каже, че той не е най-подходящият, че няма в края на краищата да се окаже най-доброто за Сантенар? Поддаваше се на някогашното изкушение да се присъедини към него.

Някой хвана рамото му и гласът на Малиен прозвуча тихо в ухото му:

– Прояви воля, летописецо. Привличането понамаля.

– Гилиас! – повтори сдържано Рулке. – Помисли, преди да направиш нещо. Мейгрейт е при мен.

– Ако я нараниш, ще...

– Ние се обрекохме един на друг! Но това начинание е жизнено важно за моите сънародници. Не ще допусна никой да ме възпре.

– Опасни опити си правиш... – завъртя глава Шанд. Възбраната примигна и избеля, после светна ярко.

– Разпада се! – кресна Фейеламор. – Възстанови я, по-бързо!

– Имам по-неотложна работа – сопна ѝ се Рулке. – Накарайте Лиан да излезе напред.

Лиан се престори, че е забравил предупреждението на Шанд, и изскочи от портала.

– Къде е Каран? – развика се, застанал пред машината.

– Ти ми кажи.

– Тя тръгна с Мейгрейт – напомни Шанд.

– Мейгрейт, къде е тя?

– Приспах я и я затворих в заслона по пътя през източния превал – бездушно отрони Мейгрейт. – Но навярно отдавна е излязла оттам.

– Намерете я! – изръмжа Рулке на гашадите.

Главата на лорска се подаде над ръба на площадката. На неравни

подскоци се показа и цялото му тяло. Спря в края на площадката, устата му се отвори в ужасна гримаса и той се запрепъва към нея.

Каран трескаво търсеше начин да го нападне, но беше безсилна. Все пак имаше начин – единственият! Запокити парчето камък по конусовидната шапка на Пазителя. Той изригна в светлина и кухият бумтеж разклати вратата. От дрънченето на сигнала за тревога Каран усети скомина в зъбите си. Пазителят не разпозна в нея враг, иначе щеше да я повали в несвяст. Тя се шмугна зад него. Лорскът приближи към Пазителя, поsegна и бе отблъснат с удар, от който всяко косъмче по тялото му настръхна. Запрати го в другия край на площадката. Лорскът пристъпи напред по-предпазливо, но без да се поколебае, и Каран зачака края си.

Звярът скочи и така изрита Пазителя с двата си крака, че го откърти от основата му. Творението се катурна и дрънченето закънтя още по-оглушително. Лорскът понесе и втори енергиен удар, затова пък постигна целта си. Каран се лиши от укритието си. Тя пак се спусна към вратата и заудря с камък.

– Отворете!

И вратата се откряна. Стоящият на стража гашад надзърна недоумяващо към стълбището. Тя се мушна покрай него, изплъзна му се, отскочи от втория и профуча към Шазмак, където също нямаше да намери безопасно убежище.

Първият страж я прокле и затръшна вратата, но тя бе блъсната с яростен ритник, откъснал пантите. Гашадът литна към отсрещната стена. Вторият се опитваше да отстъпи заднешком и протягаше ръка към стойката с наредени копия.

А Каран бягаше надалеч от тях. Да се бият помежду си. Криволичеше по коридорите в тази неизвестна за нея част от крепостта. В третия коридор имаше запалени лампи на малко места, може би тук рядко се вясваше някой. Продължи по него, колкото можа, и рухна на пода, докато сърцето ѝ престане да блъска толкова лудо.

Не беше за вярване – оцеля и влезе в Шазмак. Още не знаеше къде е, но скоро щеше да се натъкне на познати стаи и проходи. Оставаше само да се крие от гашадите, да избяга от лорска, ако е оцелял, и да намери Мейгрейт, без да я спипа Рулке или озлобената Фейеламор...

„Лесна работа – подсмяхна се Каран, – след всичко, което току-що преживях.“

40. Нанолет

Докато Каран си играеше на криеница с гашадите, а може би и с лорска, мина около ден. Губеше представа за времето. Някога Шазмак бе неин дом, а тя – палаво и любознателно дете. Провираще се навсякъде в позволените ѝ места. Познаваше скрити тунели, коридори и шахти. Имаше и стълби, по които никой не минаваше отдавна. Известно ѝ беше и как да не събужда Пазителите, стига да не са настроени специално да бдят за нея. Дори гашадите да не бяха стотици, а хиляди, пак се губеха в огромната плетеница на Шазмак.

Веднъж-дваж се успокои достатъчно, за да се залости в празни покои и да поспи, макар и да сънуваше кошмари, в които бягаше, криеше се и накрая винаги я намираха. Досуц като в живота ѝ.

Не се уталожваше и страхът ѝ за Мейгрейт, в чието самообладание пред трудностите не вярваше. Затова продължаваше да се промъква заобиколно в града. Усетът и я водеше към Мейгрейт... и към Рулке.

Дотича Идлис.

– Пазителите не са я разкрили. Докладваха ми обаче за произшествието вчера, когато те вдигнали тревога в запустяла част от града, пред вратата към мините.

– Продължавай – заплашително настоя Рулке. – Там ли стражниците са пренебрегнали дълга си и са избягали?

– Не, някой е разбил вратата откъм мините. Намерихме крак с бутуш от единия страж на стълбата, също и токата от колана на втория. Нищо друго не е останало от тях...

– Казвай нататък!

– Видяхме и кървавите следи на една от тварите, които проникнаха от пустотата. Лорск, който сега е някъде в Шазмак.

– По-труден противник, отколкото бих си пожелал – промърмори Рулке. – Увеличете чувствителността на Пазителите, за да не мине и плъх незабелязано. Издирвайте лорска, но в групи по най-малко двама.

– Каран! – изхърка Тенсор, защитен от края на портала, който се бе раздул и заемаше половината зала.

– Ти пък какво искаш? – озъби му се Рулке.

– Аз ѝ казах за този таен вход на града, до който се стига през мините.

Каронът го прокле.

– Значи е ясно, че е изял и нея.

Лиан се олюля като пиян и Рулке го задържа да не падне.

– Тя е обезвредила капаните по целия път – добави Тенсор, – иначе съществото не би намерило никога входа.

– Да, имаше една-две малки следи в прахоляка – призна Идлис, – но не личеше дали е влязла.

– Тук е! – загърмя от радост гласът на Рулке. – Ама че корава жена! Намерете я!

Фейеламор пристъпваше от крак на крак отстрани, лицето ѝ беше изпито. Машината се завъртя към нея.

– Тънеш в неведение, а? – подхвърли ѝ Рулке. – Може да се окаже, че си ми ненужна.

Стената закънтя отново. Тенсор размаха юмрук, около който грейна слабичка светлина.

– Няма да се възползваш от Каран!

За миг раздражението на Рулке се отприщи.

– Я не ми дотягай, че ще се разправа с всички ви!

Бутна ръчките, завъртя колелцата и между пашкула и машината с тежък гръм се образува преграда. Раздели залата като с дебел стъклен лист без никаква пролука.

Рулке бе изблъскал Мендарк нейде из промеждутъка, който не се различаваше много от Нощната пустош. И сега Мендарк не знаеше как да се измъкне. Премяташе се в пространства, изпъстрени с припламвания като фойерверки. Накрая пак употреби флейтата.

Колкото и да бе изучавал сведенията за това творение (събираше ги тайно през половината си живот със скритата надежда, че някога ще бъде направена нова флейта), не беше готов. Инструментът не се отзоваваше, както той би искал. У Мендарк се прокрадаваше съмнението, че му липсва дарба.

Преди векове бе отишъл в Салудит, за да открадне ръкописа на Наси. Тя разказваше как Шутдар е използвал флейтата. Мендарк поръча да му направят десетина съвършени подобия, доколкото бе възможно по описание. Единствената разлика се състоеше в това, че бяха изработени от обикновено злато.

Овладеваше всички тънкости на инструмента, накрая можеше смело да твърди, че се е наредил сред най-изкусните свирачи на флейта в Сантенар. Но след време загуби надежда и изостави тези занимания. Чак след завръщането от Катаза започна да си припомня уменията.

Свиреше чудесно, но сега нямаше пълна власт нито над инструмента, нито над себе си.

След няколко часа щеше да е или победител, или покойник. „Поскоро второто“ – заяде се със себе си. Изобщо не можеше да се мери с Рулке. Но все пак опита, нали?

Изсвири тихо чист нисък тон, който се сля с чудновата нишка от тъканта на тази нереалност отвъд всички известни измерения. Около него заискри зелено-златно кълбо. Мендарк поддържаеше и тона, и цвета в търсене на пълното съвпадение. Стигна му безстрашие да избере малко по-висок звук.

Оказа се в плен на мъчително предчувствие, че светът му е пред гибел. Проходът, който търсеше, се виеше плавно като водна змия. Всичко изbledня до дъгоцветни сенки и се разнесе като мъгла.

В какво сбърка? Избра друг тон, изсвири го и флейтата сякаш гръмна в лицето му. Може би Огледалото го бе излъгало. Поначало съзнаваше, че рискува. Значи тъкмо флейтата щеше да го довърши. Впрегна цялата си воля, за да върне на пръстите си някогашната сръчност. Опря флейтата в напуканите си устни, припомни си високия балкон в голямата зала на Шазмак и извлече от инструмента най-нежния звук. Долови черно ядро от сила. Машината. Успя да отвори портал към Шазмак и врагът се озова пред него. В края на краищата всичко щеше да се нареди според желанията му.

Гледката се проясни. Рулке, облякъл наметало в черно и червено, стоеше върху своето творение, на което бе придал неописуемо могъщество. Страхът пак загриза Мендарк, но той бе решен да не му се поддаде. Стъпи леко като перушинка на балкона, намести се по-удобно и се настрои да чака.

Каран се подслони в склад, където никой не стъпваше след превземането на града преди година. Намери съвсем годна храна – наикснати в марината месо и подлютени пушени филета, каквито аакимите обичаха, сушени плодове и зеленчуци и запечатани с восък сирена. Натъпка се до пръсване, наля си вода, сви се на пода и спа още няколко часа.

Събудиха я не кошмари, а невероятното усещане, че нещо е разклатило Шазмак из основи. Не можеше да е друго освен машината. Рулке пак бе намислил да пробие Възбраната.

Надникна през вратата в празния коридор и се помъкна като окуцяло привидение. Сетивата ѝ бяха претоварени и понякога долавяше с гълчето на окоото преливащата се Стена на Възбраната.

Стомахът ѝ ту пареше, ту се присвиваше. Каран беше убедена, че и Фейеламор е дошла в Шазмак. Възприемаше някакво изместване на действителността – Фейеламор изглежда бе употребила своя инструмент, сътворен от безумието ѝ. Никой не беше в безопасност. Трябваше да сложи край на това, преди да е станало късно.

Както подтичваше мудно, показва се иззад ъгъла и видя в другия край на дълъг коридор неколцина гашади, увлечени в свада.

– Господарят наистина е глупак! – лютоеше се един. – Как му скимна да се съюзява с Фейеламор след тяхната хилядолетна вражда?

– Но ние поехме дълга да му служим – не по-малко гневно отвърна друг.

– Аз обаче...

Тя понечи да избяга в обратната посока.

– Спри, Каран от Банадор! – настигна я нечий вик.

Върна се назад през вратата, зави наляво и се промуши по тясна стълба на следващия етаж. Групата се разпръсна да я търси, двама поеха и по тази стълба.

Тя хукна, като се стараеше да не вдига шум, но те излязоха навреме горе.

– Спри! – ечаха резките им гласове.

Каран влетя през поредната врата, затръшна я, но беше само въпрос на време да я хванат. Единствено споровете им ѝ даваха мъничко надежда. Гашадите се усъмняваха в своя господар. Ако в труден момент Рулке не можеше да разчита на тяхната помощ, може би светът имаше някакъв шанс.

Продължи като в унес нагоре по други стълби. И машината, и Възбраната объркваха ума ѝ с множеството си измерения.

Знаеше, че е близо до целта. Без да иска, тя се отърка в поредния Пазител и той завънтя, а от удара му ръката ѝ изтръпна до лакътя. Случваше ѝ се за пръв път. Каран изохка и отскочи. Следващият също вдигна тревога, тя обаче го заобиколи отдалеч и не пострада. Вече нямаше къде да се скрие от гашадите.

Светлинната леща в Стената туптеше като сърце, в нея се образуваха дупчици, които постепенно се сливаха. Плашещи очертания се притискаха във все по-прозрачната преграда – видели всичко очи, назъбени нокти, ципести криле с шипове.

Мейгрейт тънеше в мрачни прозрения. Озърна се към Фейеламор, приклепнала като хищник, готов да се нахвърли.

– Не прави това, Рулке. Тя ще те изиграе – прошепна Мейгрейт. Най-сетне виждаше накъде води и нейният път. Машината се премести между нея и Фейеламор. Това беше мигът. Мейгрейт скочи.

– Аз ще ти помогна! – извика на Рулке и протегна ръка нагоре. Той се наведе и я издърпа при себе си. Нададе тържествуващ рев и завъртя машината.

Фейеламор нападна с влудяващо видение, което принуди Рулке да се вкопчи в перилата на горната площадка, но той нито за миг не загуби контрол над творението си.

– Хайде, поразите ме с най-голямото си зло – провикна се към Фейеламор. – Аз вложих в нея и спънки точно за твоя вид Изкуство.

Насочи ярката леща право към нея. Фейеламор започна да вие, блънуването най-явно секна изведнъж и тя се сгърчи на пода, сякаш прикована с копие. После се затъркаля с писъци. Всъщност отбягваше лъча със стъписваща ловкост, но все не успяваше да се измъкне.

Фейеламор внезапно замря и изпрати такива фантазмагории, че всички от задругата се свлякоха в пашкула. И тези видения тормозеха Рулке, но не го пречупваха. Не й позволяваше да избяга от светлината.

Тя изчерпа всичко, с което разполагаше. Застина, дишаше тежко, дрехите и косата лепнеха по нея. Дребна жена, която не можеше да скрие остаряването си – хлътнали очи, повяхнала кожа. Нямахме да се поробори с този великан и неговата непознаваща милост машина.

Раменете й се отпуснаха. Беше сразена. На. Мейгрейт изобщо ней дожаля за нея.

Но Фейеламор обърна погрознялото си лице към Рулке и от гърлото й се изтръгна крясък на безнадеждност:

– Мариеми!

Мейгрейт се ужаси, въпреки че не знаеше защо. Рулке също се вцепени побледнял. Хвана се за лостовете, за да не падне. Носът на машината задра в пода.

– Как... научи... името?... Това е нашето тайно име, единственият ни спомен за живота преди пустотата. Само това запазихме от нашия изгубен свят. – Гласът му изтъня от ярост и мъка. – Как научи името?

Фейеламор не пропусна мига, когато беше прекалено потресен. Бръкна мълниеносно в торбата си и извади вещ, създадена от червено злато и скъпоценен абанос. Фейлемски нанолет – малък инструмент със сложни резонансни кухини и няколко редици златни струни. Тя чукна с пръст по кухня и отекна басово бръмчене.

Рулке още се блещеше в почуда, но проумя изведнъж.

– Талалейм... Фейлеми... Мариеми...

Той сякаш опитваше думите на вкус и страдаше отново от най-страшното зло – пълното изстребление на цяла човешка раса.

Докосна едно от колелцата на пулта с коляно и преди Фейеламор да е изсвирила акорд на своя нанолет, машината я запрати в преградата, зад която бяха хората от задругата. Тя се свлече като парцалена кукла, стиснала инструмента. Плюеше кръв.

– Вие сте ни захвърлили да умрем в пустотата! Вие!

– Но не и аз. Било е поколения преди мен. – О, такъв позор се предава на поколенията. Всички фейлеми са опетнени. И ти... позволяваш си да се гавриш! Ще те измъчвам до свършека на света. Никога няма да ти дам отдиш.

Докосна друго кръгче и лещата се сви до точка, която очерта овал до сърцето ѝ. Дрехата и задимя.

– Талалейм е бил и ваш дом – увещаваше го Фейеламор. – Сега ни зове на помощ. Готов ли си да унищожиш своя свят заради деяние от древността?

– Ние се преобразихме в пустотата. Не признаваме за свой никой свят, освен онези, които сме покорили.

– Жесток си...

– Имахме чудесни учители по жестокост.

– Всичко, което правя, е за моя народ и моя свят.

– И аз правя всичко за своята раса. Сега ще умреш, Фейеламор. Ще умираш отново, и отново, и отново!

Той дръпна ръчките назад.

– Рулке – припряно изрече Мейгрейт, – не забравяй, че в нанолета е вложено златото от първата златна флейта.

Той се замисли. Пълната безпомощност на Фейеламор беше още една уловка, а по бързина го превъзхождаше. Удари струните в печален акорд, преминал в плъщение – Възбраната се опъваше до скъсване.

Прозрачното петно в нея се сцепи.

– Недей! – изкрещя ѝ Рулке. – Това злато е наситено със зло, не бива да...

Фейеламор извлече още един акорд от струните.

– Ти не ми оставяш избор.

– Ще унищожиш всички ни. Ще провалиш и себе си.

Светът се преобърна. Проходът във Възбраната зейваше неудържимо и се свиваше лудешки. Цели орди твари се провираха, но пролуката се затвори внезапно. Рулке ту изчезваше, ту се появяваше в машината

или извън нея. Завъртя се във въздуха, падна по гръб и замря. Мейгрейт пропълзя до него и докосна мокрото му чело.

Отворът се разкъса пак и най-безстрашното същество напъха в него глава колкото буре с червеникави остри израстъци по нея.

Рулке изохка някаква дума и машината обгърна пролуката с меко сияние. Съществото извресна хрипкаво и се върна в пустотата. На пода изтрака отрязан рог. Възбраната се тресеше и изглеждаше, че ще се разпори открай докрай. Рулке се замъкна към машината и Мейгрейт му помогна да се качи. Фейеламор изсвири трети акорд. Стената се надупчаваше. Рулке завъртя светлинната леща, Фейеламор се преметна между двойната спирала на централната стълба и се заби чак в прозрачния таван. Стовари се на една площадка и се притаи на нея окървавена.

Лиан, Шанд и другите зад преградата нямаше какво да направят, освен да гледат в безпомощен гняв. Към пробивите се бяха устремили всевъзможни твари. Ако проникнеха, щяха да избият всички в Шазмак.

– Направи нещо! – изръмжа Лиан на Игър.

– Не мога – завъртя глава Игър. Само веднъж се опита да повали Фейеламор с отличаващия го цветен лъч, който обаче се отклони непредвидимо през преградата и стопи няколко стъпала от стъклена стълба. – Ако опитам отново, току-виж убия Мейгрейт. Макар че си го заслужава, защото отиде при моя враг.

Шанд го хвана за яката и го раздруса.

– Извинявай, Шанд – смирено промълви Игър, отново забравил яростта. – Не ми обръщай внимание. Нямам вече друго в живота си освен това настъргване.

– Вижте! – посочи Лилис. – Ето я Каран.

Каран тъкмо влизаше замаяна от умора. Озърна се и кривна встрани, а след нея дотичаха десетина гашади. Косата ѝ беше разрошена, лицето – поаленяло.

Лиан пощуря от желанието да отиде при нея. Сграбчи тежък метален стол и цапардоса с все сила преградата. Столът отскочи със същата сила и се размина на една педя с главата му. Лиан се хлъзна на колене по пода. Вдигна глава и срещна погледите на Шанд и Малиен.

– Няма да я разбиеш – каза му аакимката.

Те бяха опитали всичко, което умееха, но преградата си оставаше непреодолима. Не биха успели и да я заобиколят – тя запушваше всички изходи от тази половина на залата. Рулке ги бе заклешил натясно.

41. Да умреш с достойнство

Каран се дотътри в голямата зала и видя Рулке отсреща. Не личеше да се чувства по-добре от нея. Мейгрейт стоеше до него – жива и здрава, за щастие. Но облекчението на Каран отстъпи пред смайването – Мейгрейт накара Рулке да се опре на нея и двамата се покатериха на машината.

– Какво да направим? – стигна до ушите ѝ викът на Мейгрейт.

Каран изви глава към източника на оглушителния шум – тварите, които напиреха да разкъсат Възбраната. Тя заобиколи тичешком централната стълба, но спря като закована, щом зърна преграда като стъкло и Лиан, който блъскаше с юмруци по нея от другата страна. Видът му я уплаши – нямаше коса, а брадата му беше опърлена.

Беше толкова изцедена, че не смогваше да осмисли всичко наведнъж. Лиани викаше и сочеше нещо зад нея. Тя отиде до преградата и опря длан срещу неговата. Малиен също се насилваше да вика, Каран бездруго си знаеше какво ще чуе от нея – „Възпри Рулке на всяка цена!“ – Ще се постарая да я задържа! – отекна в същото време гласът на Рулке.

– Мейгрейт – извиси глас и Каран, – какви ги вършиш?!

– Виж, Каран! – стъписа се Мейгрейт.

Рулке плъзна машината над пода към нея. Каран само гледаше. Приключи с бягането.

– Трябва да ни помогнеш! – примолви се Мейгрейт.

Каран се дръпна назад – подозираше, че Рулке е завладял ума на приятелката ѝ. А онези от задругата думкаха разпалено по преградата. Какво ли искаха да и кажат?

– Каран – не млъкваше Мейгрейт, – Фейеламор ще унищожи нашия свят.

Каран гледаше поред Лиан, Малиен, Мейгрейт, Рулке. Какво да реши?

– Тя лъже! – писна Фейеламор отгоре. – Зае неговата страна. „А, има един човек, комуто няма да повярвам, каквото ще да става – начумери се Каран. – Пред нея дори Рулке е по-добър избор.“ Протегна ръце нагоре, макар и да не се съмняваше, че Малиен никога няма дай прости. Мейгрейт я изтегли върху машината, изхлипа и се метна на шията ѝ.

– Нямаме време за това! – скастри ги Рулке. – Каран, покажи ни Пътя към Аакан, докато още можем да го направим.

Каран обаче си спомни непоносимия провал при предишното

търсене на Пътя.

– Не мога!

– Какво ще остане от Готрайм, когато онези отидат там? – махна с ръка Рулке към Стената. – Не се съмнявай – Фейеламор ще ги пусне тук. Ако наистина не си способна да го откриеш, това е краят за всички нас. Но ако ти е останала искрица надежда, умолявам те – опитай се! Ще те подкрепям.

– Ще се опитам, но... много ми се събра за един ден. Отмаляла съм.

Рулке я сграбчи за ръцете и ѝ лепна пламенна целувка.

– И аз – призна със свирепа усмивка, – но ей сега ще покажем колко струваме. Е, готова ли си?

Гърлото на Каран пресъхваше. Взе високия съд, закрепен в скоба, и изгълта сладкото питие.

– Готова съм! – увери го, шом си пое дъх, колкото и да не я държаха краката.

Свърза се с тях. Щом влезе в досег със съзнанието на Мейгрейт, сякаш от всички страни я обгърна диамант. Намери закрила, убежище и грижа – сега нищо нямаше да ѝ навреди.

Рулке отправи зов към Аакан, към кароните през пробива във Възбраната. Мъката му по тях се отразяваше от един Път към друг, носена от Каран, която знаеше, че Мейгрейт ще защити телата им в Шазмак. Гласнати и от единствените по рода си дарби на трикръвната Мейгрейт, усъвършенствани десетилетия и изострени от желанието ѝ да види предците си, двамата намериха целта.

„Кой ни вика?“ Гласът в умовете им прозвуча толкова ясно, че жената би могла да стои до тях върху машината. Звучен, но и леко дрезгав глас, сякаш бе прекарала живота си в задимени стаи. „Рулке, възможно ли е да си ти?!“ „Ялкара!“ – прошепна Мейгрейт по връзката.

– Ялкара! – избоботи Рулке. – Не мога да те видя. Покажи се. Отчаян съм!

Извлече кълбо от Стената и то спря до тях като лъскава метална топка. Струваше им се, че отразява цялата вселена, извиваща се във всички посоки към безкрайността. Отпред отраженията се замътиха, изчистиха се и изникна лицето, което Мейгрейт вече познаваше не по-зле от своето. Наистина беше Ялкара, но много постара от образа, съхранен в Огледалото. Дългата коса блестеше в сребристо. Устните ѝ се размърдаха, а гласът ѝ проникваше направо в главите им.

– Ялкара! – загърмя нетърпеливо Рулке. – Свикай Стоте. Настъпи нашият час, но сме на ръба на бездната.

„Коя е жената до тебе? – прошепна Ялкара. – Тя ли е?“

– Аз съм Мейгрейт, дъщерята на Аелиор. Фейеламор я събрала насила с фейлем, за да създаде трикръвна... мен. Аелиор е мъртва. С Рулке си дадохме обет завинаги.

„Мейгрейт... Аелиор...“ – потресена мълвеше Ялкара.

– А до мен е моята приятелка Каран. Тя също е трикръвна. „Толкова прилича на Елиенор!“ – Побързай – отрезви я Рулке. – Възбраната отслабва и ще изчезне неизбежно. Фейеламор е сътворила магически наолет, а Мендарк – нова флейта от твоето злато.

„Но аз предупредих...“ – Пак това Лъжовно огледало! – не изчака думите ѝ Рулке. – Дълго трябва да обяснявам. Бездруго създадох устройство, което ги превъзхожда – моята машина! – обяви гордо. – Найсетне мога да ви прехвърля, за да се съхрани расата ни. Но не смея да прокарам Пътя оттук заради Фейеламор. Можете ли да го отворите откъм Аакан и да се насочите към моя портал?

„Ти се появи в последния момент – отговори Ялкара. – Нямахме надежда, скоро щяхме сами да потърсим края. Не е лесно, но вярвам, че ще успее.“ Двамата заедно сътвориха зачатъчни портали в двата края, но Рулке остави своя запечатан.

„Ще потърся Пътя към Сантенар оттук. Рулке, тези портали са твърде неустойчиви. Не можеш ли да закрепим Възбраната по-добре?“ – Нуждаем се от късмет, за да я задържим изобщо – мрачно обясни той. – Нанолетът на Фейеламор е от златото на първата флейта.

„Тя е луда!“ – Или отчаяна. Идвайте по-скоро! Преходът ще е жесток към вас. Изпратете първо най-важните за оцеляването ни, защото ще става все по-зле.

„Само десетина от нас все още са плодовити. Четирима мъже и шест жени. Бдете над тях. Загубим ли ги, ще погинем.“ Рулке създаде с машината камера в Стената и я отдалечи от прозрачната леща. Имаше формата на сребърно яйце с кръгъл люк в края.

„Проследих Пътя към Сантенар“ – каза им Ялкара.

Нещо блъсна по камерата подобно на чук, ударил наковалня.

– Едва я крепя... – По брадата на Рулке се стичаше пот. – Изгубих ги! Не, всичко е наред!

Отвори люка с машината си – в камерата се бе появила жена, гола както при всеки преход между световете, зашеметена и беззащитна. Камерата се замъгли, нещо се опитваше да затръшне люка. Рулке трескаво нагласяше ръчките и колелцата на пулта.

– Изтичайте там да им помогнете в излизането! – обърна се към

Мейгрейт и Каран. – Ех, че тежко...

Двете с общи усилия извлякоха жената, а след нея още седмина карони. Тесният люк ги затрудняваше, защото всички новодошли бяха едри хора. Преди да привършат, раната на Мейгрейт кървеше отново.

Всеки карон беше разтърсен от трудното прехвърляне и възприемаше ставащото наоколо не по-ясно от бебе. Но и Рулке, и другите карони, чиито лица се появиха на кълбото, ликуваха.

– Задържам го все по-трудно! – извика той на Ялкара. – Ако ще идвате, не се бавете. Мейгрейт, хвани тези ръчки.

Тя се върна на машината, а Рулке скочи и извади последните двама мъже от камерата толкова грижливо, все едно бяха негови деца.

– Сега всички са под защитата на машината. Прехвърляйте се! – провикна се към Ялкара.

„Почти сме готови – въздъхна тя. – Най-прекрасният ден в живота ни!“ – И в моя – увери я Рулке, ухилен до ушите. Очите му светеха като синьо-виолетови слънца. – Чакахме четири хилядолетия... – обърна се към Мейгрейт.

Фейеламор се изправи, застанала високо на централната стълба. Опря гръб в прозрачния парапет и изсвири с нанолета цяла мелодия, която се натрапваше в съзнанието толкова болезнено, че очите на Каран овлажняха – оплакване на един загиващ свят.

„Какво е това?! – писна Ялкара. – Не! Рулке, веднага...“ Под тавана на залата се издуваше друга леща във Възбраната, за да се превърне в портал с метален блясък.

Рулке се втурна с огромни скокове към машината, но Фейеламор го изпревари с последната си заблуда, най-съвършената в дългия ѝ живот. Изведнъж подът се плъзна назад под краката му. Той затича още по-стръвно, но не доближаваше творението си дори с една стъпка.

– Машината ти може и да е защитена от моите заклинания – присмя се Фейеламор отгоре, – но ти не си!

Рулке направи свръхчовешко усилие и като че щеше да допре с ръка черното туловище, но подът пак го понесе обратно.

Овалният портал се отвори и оттам изскочи същество, високо колкото машината, с огромни умни очи и нокти по краищата на крилете, които се разпериха и го обвиха в непроницаема сянка.

– Това пък какво е? – втрещи се Мейгрейт.

– Прилича на транкс – смънка Каран. Рулке се отказа от напразното хабене на сили.

– Да, то е вид транкс. Най-гадният! – Дрехите му бяха подгизнали.

– Едва ли ще намерите по-страховита твар в пустотата – кръвожадна, но и схватлива. А аз нямам оръжие...

– Убий ги! – виеше Фейеламор, преместила се на балкон под тавана. – Избийте всички и ще имате свой свят.

Транкът изплюща с криле и те го издигнаха над пода към десетимата безпомощни карони. От портала се подаде главата на втори транкс, който пикира в същата посока.

Каран избяга от залата през странична врата.

– Не мога да ти се сърдя – въздъхна Рулке, но след две-три секунди тя се върна тичешком, повела отряда гашади, които бяха охранявали залата отвън.

Плещестият Джарк-ун хвърли на Рулке дълъг меч.

– Вземете това, господарю!

Рулке улови оръжието и нападна първия транкс, извисяващ се над него. Противникът беше убийствено бърз. Замахна с крило и назъбеният край раздра рамото на карона.

Рулке отскочи встрани и се опита да съсече сухожилията зад едното покрито с дебела рогова броня коляно. Острието само се плъзна. Транкът го ритна в хълбока и го просна, но Рулке не изтърва меча.

До вратата голяма група гашади нападна втория транкс, силата му обаче беше предостатъчна да им противостои. Един от тях вече бе повален. Транкът откъсна парче от парапета на близката стълба и се развъртя. Петима гашади отхвъркнаха надалеч от него и никой от тях не се надигна повече. Чудовището запрати парчето в гърба на Рулке и прелетя към замаяните карони на пода.

Каран зърна безстрастното лице на Фейеламор. „Не означаваме нищо за нея...“ Още неколцина гашади подгониха втория транкс и бяха по-предпазливи. Един успя да забие копие в гърба му, с което обаче не му навреди видимо.

Мейгрейт и Рулке отблъсваха заедно първия транкс, но неминуемо щяха да бъдат победени. По тялото на Рулке кървяха пет-шест рани, силите му се изчерпваха бързо. Едното бедро на Мейгрейт беше раздрано до коляното. А на транкса нищо му нямаше. Каран видя и трети транкс да се подава от портала на Фейеламор, но нещо не му позволяваше да се промъкне.

Тя стоеше до машината и отнемай къде се покатери върху нея. Тръшна се на седалката. Пред нея имаше шест ръчки, пулт със светещи жълти правоъгълници, няколко колелца и цял гъсталак от разноцветни бутони. От пода пък стърчаха пет педала, извити като сърпове. Каран си

припомни с кои лостове Рулке бе управлявал творението си. Не знаеше обаче как да насочва машината с мисълта си.

Изпружи крак и натисна най-левия педал, като се смъкна от седалката. Тук нищо не беше лесно достъпно за нисичка жена като нея. Машината се разтърси и тя дръпна леко назад двете средни ръчки. Въпреки бученето творението не мърдаше, но ненадейно се килна назад и излетя под остър ъгъл. Каран се вкопчи в седалката, за да не бъде изхвърлена. А машината се устреми към далечния таван, зарева сирена. „Опитай с ръчките!“ Машината свърна, направи широк завой и отскочи от преградата, зад която беше задругата. Каран се задържа на косъм. Коляното ѝ натисна син бутон, творението забави движението си и ѝ даде възможност да си пробва късмета с втората ръчка. Полетът се изравни, тя само се рееше бавно към балкона, откъдето Фейеламор им навлече тази беда. Ръцете на фейлемката се мятаха в резки движения. Каран разбираше, че след малко ще бъде поразена от някаква илюзия. Паднеше ли оттук, щеше да се пребие.

Издърпа синия бутон докрай. Машината се устреми към централната стълба и сирената зазвуча отново. В последния миг Каран бутна встрани по инстинкт някоя от ръчките, полетът се отклони мъничко и творението се провря светкавично през двойната спирала към балкона, където стоеше Фейеламор.

Никоя от двете нямаше шанс да направи нещо. Машината се заби отдолу в балкона и изкърти голямо парче. Каран изгуби съзнание за миг, а когато дойде на себе си, вече се въртеше диво из залата. Никъде не виждаше Фейеламор, затова пък битката долу се откри пред погледа ѝ.

Рулке лежеше на пода, Мейгрейт го закриваше с тялото си, жалка пред свирепата жизненост на транкса. Каран се мъчеше да насочи машината натам, обаче уредите за управление май се бяха повредили, пултът просветваше хаотично. А транксът замахна за последния удар. Тя натискаше и дърпаше напразно ръчките, машината се клатеше, сниши се над чудовището и всички светлини угаснаха. Стовари се върху транкса и го смаза. Изхвърлена от удара, Каран се превъртя ловко във въздуха и стъпи на пода. Смръзна се от страх, че може да е убила Мейгрейт и Рулке.

– Добре ли си?

Думите не излизаха лесно от свитото ѝ гърло, докато влачеше приятелката си настрана. Мейгрейт скочи и помогна на Рулке да се изправи.

– Горедолу – отвърна тя през рамо. – За малко да паднеш върху

нас. Как го направи? – промълви със страхопочитание.

Каран не каза нищо, вторачена в агонизиращия транкс, чиито криле се свиваха и разперваха в гърчове.

Рулке намери остатъци от енергия в себе си да остане прав. Стисна рамото ѝ в безмълвна благодарност и се помъкна към другите карони.

Вторият транкс лежеше бездиханен, от него стърчаха десетина копия. И мнозина от гашадите бяха мъртви. Отместиха тежкия труп на човището, който с крилето си скриваше какво има до него. Кароните бяха разкъсани. Мъртви до един.

Рулке сблъска юмруците си в каронски израз на скръб и се скова за около минута. Лицето му се вледени.

– Ще отмъстя за вас – извиси се гласът му, – дори ако е нужно да стана от гроба, за да го направя! Фейеламор, ще съжаляваш во веки веков за злодеянието си! Проклинам всички вас и потомците ви до свършека на времето.

Той бръкна в куртката на Мейгрейт, измъкна Огледалото и го подчини на волята си.

– Нека само се опита да го използва отново...

Погледнаха нагоре. Фейеламор я нямаше на разбития балкон. И порталът ѝ се бе затворил, а на пода точно под него лежеше третият транкс, прерязан през краката. Още потръпваше сред кожените парцали от крилето си.

– Порталът е изчезнал, когато се е промъквал – сгуши глава в раменете си Каран.

Транксът се присви и умря пред очите им. Рулке разпери пръсти и кълбото засия отново.

– Видя ли това? – прошепна той на Ялкара.

Нямаше нужда тя да казва нещо, отговорът бе изписан с бръчките, връзали се в лицето ѝ.

– Нека опитаме за последен път – призова я Рулке. – Елате всички заедно.

„Свърши се.“ – Не, отново владее положението.

„Късно е. Те бяха последните плодови между нас! А нашите утроби могат да заченат живот не повече от гробовете, в които ще положиш сънародниците ни.“ Рулке трепереше.

– Ялкара, ти си най-младата и се знае, че можеш да раждаш. „Погледни ме! Дарих половината си живот, сега съм старица. Ще измрем. Неизбежно е.“

– Не! – кресна Рулке. – Няма да го допусна. Елате на Сантенар. Има

и други начини. Можем да вземем семето от тях още сега и...

Други карони се събраха зад Ялкара, показани от кълбото. Още се наричаха Стоте, но бяха останали по-малко от седемдесет. Старци от първия до последния.

„Не. Има неща, които не е писано да се сбъднат. Нека поне посрещнем окончателната си гибел с достойнство.“ – Само да ги прикоткам тук – подхвърли Рулке на Мейгрейт, – и ще го направя, каквото щат да казват. – Взря се в очите на Ялкара. – Моля ви, елате.

„Не, Рулке. Колкото и време да ни е останало, то ще прелива от горчилка, няма защо да го пилеем на чужд за нас свят. Ти се върни на Аакан, за да бъдем заедно накрая.“

42. Трижди предаденият

Фейеламор се прикриваше високо над залата. Ударът на машината, насочена от Каран към балкона, едва не я запрати да се сплеска в пода, но ѝ стигна упоритост да се задържи. Поне кароните бяха мъртви – една заплаха по-малко. „На прага съм“ – ободри се тя и подхвана следващата част от своя план.

Мъглата около нея се изду, а в другия край на прохода чакаха тъпла фейлеми, събрали се в Елудор, отдалечен на над четиридесет левги от Шазмак. Връзката възникна толкова ясна, сякаш всички бяха слели съзнанията си. Фейеламор си ги представяше като съвършена прозрачна сфера, изпъстрена по повърхността си с отделните умове, а в центъра – по-едро, тъмнеещо ядро, което направляваше цялото.

– Дори Рулке не може да се опълчи срещу такава сила – увери тя своите сънародници.

Фейлемите навлязоха от гората в бледозелената светлина на странния портал и се пренесоха в Шазмак.

– Не биваше да се съмняваме в тебе! – възкликаваха те. – Покажи ни Пътя, Фейеламор. Поведи ни към Талалейм, нашия дом!

– И Мейгрейт е жива – каза им Фейеламор. – Тя все пак не ни навреди. Радвам се. Имаме още две задачи. – Плъзна пръсти по златните струни на нанолета и от звуците косъмчетата по голите ръце на Гетрен настръхнаха. – Първо да се отървем от Рулке и неговата машина, иначе той ще се върне на Аакан и всичко ще започне отново – пак вечно ще се озъртаме през рамо за опасността. Успеем ли, ще заставим Мейгрейт да разкъса Възбраната. И тогава ще се завърнем с чест на Талалейм.

– Фейеламор – извика Халал, – захвърли този инструмент! Сега не ни е необходим. Достатъчно злини ни тежат на съвестта.

– Не мога! – наежи се Фейеламор. – Оставя ли Рулке жив, рано или късно той ще ни връхлети. Вие ще хванете Мейгрейт.

Тя задърпа струните още по-безогледно.

Лиан се умори да гледа безпомощно стълкновението между Рулке и Фейеламор. Талия, Шанд и Малиен опитваха по нещо часове наред, но преградата си стоеше непокътната.

Игър се бе отказал. Стоеше и притискаше длани в подобната на стъкло повърхност.

– Мейгрейт... Как можа да ми сториш това? Шанд го хвана за ръката.

– Това е минало. Всичко между двама ви е свършило отдавна. Игър го погледна. По лицето му избиваха петна.

– Тя не съзнава какво прави. Той я е омагьосал.

– Не видя ли какво могат заедно? Създадени са един за друг – поклати глава Шанд.

– Тя е моя и трябва да бъде с мен.

– Примири се.

– Не мога. Просто не мога! Малиен дръпна Шанд.

– Искам да поговорим – прошепна му. – Игър срещна тук и Рулке, и Фейеламор, а след всичко това... Питам се дали няма да се изправим срещу нов враг. Да не забравяме и Мендарк...

– И аз се чудя... – Млъкна, щом лицето на Ялкара се появи в гладкото кълбо. – Ялкара!

Отраженията в преградата не му позволяваха да я вижда добре. Шанд се вцепени, вторачен в нея, и никой не можеше да го изтръгне от това състояние.

Изопнатата Стена се разлюля напред-назад. Под машината се кълбеше дим. Стълбите и балконите се разклатиха. Целият Шазмак като че щеше да се свие в една точка. Рулке се напрягаше да не допусне разрухата, а малък отряд фейлеми се изсулиха през врата зад него, прекосиха вихрено залата и сграбчиха Мейгрейт. Фейеламор тичаше с тях и ги прикриваше с илюзиите си.

Същата невидима паяжина обездвижи Мейгрейт, отне ѝ и гласа. Фейеламор бръкна в кесията на кръста ѝ и взе Огледалото.

– Последната крачка – насърчи сънародниците си. – Време е да

намерим скрития Път към Аакан. Дръжте Мейгрейт пред мен.

Другите образуваха обръч около Фейламор, за да я заслонят с телата и умовете си, докато тя търсеше в Огледалото.

– Открих го! – кресна възторжено.

Отдалечиха се, без да нарушават кръга. Каран обаче ги усети и викна на Рулке. Той доближи машината до групичката феилеми, но не посмя да ги порази, защото Мейгрейт беше по средата.

– Отстъпи! – заповяда му Фейламор. – Мейгрейт ще бъде моя заложница.

– Заведи ни у дома – примолиха се феилемите. – Остави на мира Мейгрейт.

– Не и докато Рулке е жив – възрази тя.

По бузите ѝ още пробягваха светлинки от Огледалото.

– Какво правиш? – попита Халал.

– Проследявам Ялкара обратно до Аакан – заговори Фейламор високо, за да вбеси Рулке. – Дано Ялкара оцени шегата ми – с помощта на нейната любима играчка ще изстребя цялата ѝ раса.

Възбраната избумтя и гъстите орди от твари зад нея изчезнаха като засмукани.

– Какво правиш?! – повториха уплашено всички феилеми около нея.

– Отворих Аакан за пустотата. Скоро не ще има карони.

В този миг изчезна и кълбото с метален блясък, показващо скърбящите карони.

Фейламор се загледа в Рулке.

– Свършено е с враговете ни. Сега ще премахнем и последния. Той обаче запазваше учудващо спокойствие.

– От твоя инструмент аз създадох по-добър... и той ще ви надживее.

– Ами използвай го! – сопна се Фейламор, която не го разбра. – Прехвърли се на Аакан, ако се престашиш. Защиатавай народа си. Ще ми спестиш усилията да се разправя с тебе.

Рулке се разкъсваше между кароните и Мейгрейт, миналото и бъдещето. Във въображението му безчислени зверове от пустотата разкъсваха останките от неговата раса. Но поемеше ли към Аакан, Фейламор щеше да погуби Мейгрейт, а значи и неговото бъдеще.

– Що да сторя? – попита може себе си, а може би Каран. – Как да изоставя Стоте, в които е целият ми живот? Или Мейгрейт – моята любов? Е, какво ще кажеш?

– Аз бих избрала бъдещето, ако ме принудят. Само че – добави тя, помрачена от печал, която тъй и не преодоля – като трикръвна аз, разбира се, нямам бъдеще.

Рулке покри малката ѝ длан с огромните си пръсти.

– В живота нищо не е сигурно – увери я, докато спускаше машината пред фейлемите. – И аз избирам бъдещето.

– Твоят избор ми е безразличен – натърти Фейеламор. – Не бих допуснала нито един от вас да оцелее.

Тя докосна още веднъж струните на нанолета. Стената на Възбраната стана прозрачна, после наглед кипна и външният ѝ слой се разпука на хиляди плоскости, които се понесоха в различни посоки, хвърляйки криви отражения. Изпод машината се просмукаха червени пушечи. А в Стената зейна отвор колкото цялата къща в Готрайм, но през него не нахълта никой.

– Ти се престара! – озъби ѝ се Рулке.

Завъртя едно колело, творението му изпъшка, но не помръдна. Димеше на десетина места. Светлинната леща угасна. Със свирепа ругатня Рулке скочи от машината, стиснал дългия меч. Каран пък се плъзна на пода от другата страна, за да не я видят фейлемите.

Фейеламор отстъпваше заднешком, едната и ръка напразно изтъкаваше фигури във въздуха.

– Заблудите ти са безполезни в такава близост до машината – напомни Рулке.

Тя бавно заобиколи предницата. Каран не смееше да диша. „Още една крачка. Само направи следващата!“ Фейеламор се дръпна назад – към нея.

Каран изби с крак нанолета от пръстите ѝ и той хлътна под машината. Изтрещя взрив, заскърца разкъсан метал. Машината подскочи. Щом облаците ален дим се разрешиха, Каран видя, че металното туловище бе като разпорено и краищата на дупката стърчат назъбени. Виждаше се тъмната сложна бъркотия във вътрешността на творението, Машината бавно обикаляше в кръг, килната настрани, единият ръб стържеше по пода. От дъното падна с дрънчене овална плоча. Зад отвора всички бе нажежено до бяло като в пещ.

Мейгрейт се бе проснала на пода, зашеметена от ударната вълна. Въртящата се машина приближаваше към нея. Каран се хвърли и се напъна да я завлече настрана, но се чувстваше прекалено слаба.

Дърпаше упорито, обаче потокът изгарящ въздух от дъното на машината мина точно над отметнатата ръка на Мейгрейт, по която мигом

се издуха мехури. Мейгрейт изпищя. Рулке притича и помогна на Каран да я пренесат.

Тя дори не можеше да го познае. Рулке обхвана лицето ѝ с огромните си длани и се постара да изчисти съзнанието ѝ от заблудите на Фе-йеламор. Щом се дръпна, Мейгрейт пак се отпусна немощно на пода.

А машината в бавното си кръжение мина над падналия нанолет. Чу се съскане като от прегрята пара. Инструментът блесна в червено, после в синьо и накрая потъмня до лилаво-черно. И се изгуби от очите им във взрив, който изхвърли и тримата надалеч.

Каран се залепи за спиралната стълба, костите в тялото ѝ изпращяха страшно. Само изохка тихичко и се плъзна надолу като труп. Краката ѝ се огънаха неестествено. Не можеше да шавне и примираше от болка.

Рулке, останал невредим, се надвеси над нея.

– Как да ти се отблагодаря за всичко, което направи днес... – Той се втрещи при вида и. – Каран, зле ли си?

Отвърна му със завалено бълнуване:

– Моя е вината... за всичко... Лиан! Татко?! Татко!

Вдигна я, тя извика, ръцете и краката ѝ увиснаха. Рулке я настани внимателно близо до машината, която изглеждаше някак сплескана и по-зловеща. Сетне се зае да маха металните капаци в припрян опит да възстанови творението си.

Лиан виждаше, че Каран е пострадала жестоко. Обзе го неудържим порив да се засили към преградата и да я разбие с глава. Каран излъчваше такова страдание, че всички в залата се смразиха. Умираще! Нуждаеше се от него.

Мейгрейт доближи бавно Рулке, който отново работеше с машината и смаляваше огромния пробив във Възбраната до размерите на буре. А оттам никой не се провираше.

Лиан се обърна с разкривено лице към Малиен и Талия.

– Съжалявам, летописецо – промърмори Малиен. – Опитавме всичко, което умеем, а полза няма.

– Изчерпан съм – безжизнено изфъфли Игър.

– Мендарк беше прав, че си негоден за нищо – рече му Лиан с най-ехидния си тон. – Шанд?

Старецът не ги забелязваше. Още гледаше изцъклено натам, където се бе появило кълбото с лика на Ялкара.

Лиан избърса сълзите си заедно с полепналия прахоляк. „Винаги има начин...“ – Тенсор!

Аакимът седеше на пода, навел глава към коленете си. Не му отговори.

– Тенсор! – кресна Лиан в ухото му и го удари по рамото. Чак тогава аакимът го погледна в очите.

– Това е краят за нея, летописецо. И за всички нас. Няма да дочакаме утрешния ден.

– Вдън земя да потънеш! Длъжник си ми и искам да ми се отплатиш.

– Аз ли съм ти длъжник? Не си спомням такова нещо.

– Ти ме отвлече, замъкна ме чак в Катаза и там ме използва като вещ. Отнасяше се безмилостно с мен, но аз ти помогнах за портала.

– Все още не виждам в какво се състои моят дълг към тебе, но има ли значение днес? Поискай отплата, щом е тъй.

– Разбий преградата. Каран умира в самота. Трябва да бъде до нея.

Тенсор се взря в Каран.

– И какво очакваш от мен, щом всички останали проявиха безсилието си?

– Използвай заклинанието, което сте съставили, за да унищожите Рулке.

– Да унищожим Рулке... – проточи като замаян Тенсор. – Някога в това бе смисълът на живота ми. Не ми се вярва, че ще успее да приложи заклинанието. Приличам на празен съд.

– Опитай се! – властно настоя Лиан. – Спомни си предишната омраза към Рулке. Спомни си всички нещастия, които кароните навлякоха на твоя народ след нашествието си от пустотата.

– Да, някога у мен кипеше омраза – кимна аакимът.

– Разпали я отново – безразсъдно го притискаше Лиан. – Спомни си Прочистването, спомни си...

– Лиан – рязко го прекъсна Малиен, – това е неразумно. Но той виеше:

– Спомни си как Стоте ви отнеха света! Спомни си как Рулке те осакати в Катаза!

– Да, помня!

Тенсор се изправи вбесен.

– А помниш ли заклинанието? – реवेशе Лиан и диво размахваше ръце.

Устата му пръскаше слюнки по наметалото на Тенсор. Малиен прекрачи към него и извика:

– Шанд, помогни ми!

Старецът най-сетне проумя какво става край него.

– Помня го – изсумтя аакимът и вдигна юмрук. От пръстите му се проточиха тънки бледи лъчи.

– И ще се справиш ли с тази преграда, поставена от Рулке между тебе и Каран? Виж я как умира в агония и се дави в кръвта си.

– Ще се справя и със самия Рулке.

Тенсор изопна рамене и размаха светещия си юмрук.

– Тогава разбий преградата...

Талия затисна с ръка устата на Лиан, Шанд изви ръцете му зад гърба. Дръпнаха го по-надалеч от Тенсор.

– Окаян глупак – засъска Шанд в ухото му, – предупредих те още след опожаряването на цитаделата. Ти не разбираш ли какво можеше...

Но и Шанд онемя, когато въздухът запламтя около блесналите пръсти на аакима.

– Вижте го – дрезгаво затътна Тенсор – как прегръща Мейгрейт, докато Каран умира в краката му. И двамата са мои врагове. Накрая настъпи и моят миг.

Сакатото тяло не можеше да възпре напора на волята му. Вдигна? ръка, макар да се олюляваше, лицето му се сгърчи в маска на ненавист. После изпъна ръката си напред и нададе яростен вопъл. Прозрачната преграда се пръсна в искри, посипали се на пода с грохота на водопад.

– Бой се от трижди предадения! – гръмна гласът на аакима. Насочи юмука си към Рулке и Мейгрейт със същия жест, който погуби Нелиса на Големия събор в Туркад преди година.

Шанд и Малиен нямаха време да му попречат.

43. Краят на една любов

Рулке изви глава и видя, че е обречен. Можеше и да се спаси, ако си наложеше да изостави Мейгрейт, ако бе събрал сили да посрещне удара. Но тя се крепеше на него, сама дори не би се задържала права. Знаеше, че Тенсор ще поразии и нея.

Бутна я зад гърба си и я закри с тяло. Снопът рубинено сияние от юмука на Тенсор се заби точно в гърдите му. За миг огромната фигура на карона като че светна. Краката му се хлъзнаха по пода под неудържимия натиск. До вчера би понесъл закланието спокойно като жилене на мушица, но този ден му ограби и сетните запаси от жизненост.

– Помогнете ми! – призова своите гашади.

До вчера и те биха откликнали на мига, ала сега застинаха в нерешителност. Преди стоящите най-близо до Тензор да замахнат с копията си, аакимът завъртя юмука си и към тях. Размята ги във всички посоки.

– Тензор, престани! – дереше си гърлото Шанд. – Какво правиш?! Ох, че си слабоумник!

Налетя му, обаче Тензор вдигна другата си ръка към него и го прикова неподвижен.

Лъчът отново блъсна Рулке и ръцете му се разпериха сами. Мейгрейт бе изхвърлена встрани чак зад стълбите. Краката на карона не намираха опора, накрая бушуващата енергия го запрати назад. Понесено от нея като лист по вятъра, тялото му се халоса в туловището на машината. Рулке изрева с такъв бяс, че звънна и спиралната стълба.

Той също сви могъщия си юмрук и за миг изглеждаше, че ще помете Тензор. Лиан се шмугна в търсене на укритие. Но каронът изведнъж се отпусна като спукан балон.

Лиан се надигна. Всички освен него бяха засегнати от заклинанието. Малиен се подпираше на длани и повръщаше. Шанд се клатушкаше зашеметен, рана кървеше над едното око. Игър се гърчеше на пода. И другите в залата бяха изпадали ничком на пода.

Лиан се втурна напред и откри, че Рулке се е нанизал на един от стърчащите назъбени ръбове около дупката в корпуса на машината. Черният шип се подаваше от хълбока му. А Тензор още виеше срещу врага си и червеното сияние бликаше от юмука му. Самият той се смалвяваше и съсухряше, все едно бе вложил остатъците от живота си в огнения лъч.

Вартила притича и го просна с безмилостен замах. Светлината се отклони към тавана и угасна.

– Какви тъпанари сте! – ръмжеше Шанд. – Тензор, ти си самото олицетворение на глупостта. Е, Лиан, виж какво направи този път...

Малиен се примъкна към Тензор, някогашния си любим.

– Аз изпълних дълга си... – каза и той. На лицето ѝ бе изписано само презрение.

– Ти не си Тензор, а Питлис Втори. Не е имало по-окаян празноглавец от тебе. Аакимите наистина са прокълнати!

Вартила вече бе спряла пред Рулке. Падна на колене и хвана ръката му.

– Аз бях сляпа за тебе, господарю, но сега те познах. Прости ми. Той стисна ръката ѝ с усмивка.

– Благодаря ти, вярна служителко. Всичко свърши. Аз те освобождавам от дълга.

Жената се обля в сълзи.

– И какво да я правя свободата? – В нейната уста думата прозвуча като светотатство. – Винаги съм искала само да служа на своя господар.

Рулке се гърчеше върху пронизалия го метал. Никой в залата вече не виждаше в него свой враг, толкова ги смразиха мъките му.

– Жива ли е Мейгрейт? – изстена той.

– Да – увери го Вартила. – Лежи ей там.

– Тогава се погрижи за раните й, вярна служителко, и я пренеси до мен.

Лиан погали ръката на Каран. Тя не показва с нищо, че го вижда. Щом се опита да я сложи в по-удобна поза, писъците й закънтяха. Шанд и Малиен дойдоха задъхани и старецът изблъска встрани Лиан, който само се вайкаше.

– Махни се, идиот! Виж какво можеш да направиш за Рулке. Лиан плахо пристъпи към карона и опипа с пръст черното острие.

– Аз го направих – смънка с омраза към себе си. – Вярно е, че по-тъп човек от мен не се е раждал на тази земя.

– Така е. – Устните на карона се изкривиха в подобие на усмивка. – Но няма не си и летописец? Ще разбереш, че така ми е било отредено. Помогни ми да се дръпна от оттук.

Лиан сплете пръсти с неговите, опря крак в машината, започна да тегли с все сила и Рулке се свлече на пода. От зейналата дупка в хълбока му рукна кръв. Наоколо се събраха гашадите с изопнати от ужас лица – съзнаваха, че са могли да спасят господаря си, но са се провалили.

– Къде е Каран? – някак по-унесено попита каронът.

– Съвсем наблизно – посочи му Лиан.

Рулке я видя просната по стълбата, по тялото й нарядко пробягваха спазми.

– Благодаря ти – каза и опря пръсти в ръката й. За миг болките й стихнаха, макар че неговите страдания станаха нетърпими. – Имам дар за тебе.

– Дарът на Рулке! – изсумтя Лиан. – Дано не е подсладена отрова като твоя Дар за зейните.

Рулке непохватно бръкна под куртката си и извади черно мънисто в прозрачна кутийка.

– Какво е това? – прошепна Каран.

– Единственото, което мога да сторя за тебе сега. Използвай го, ако оздравееш. – Сложи кутийката на нейната длан и сви пръстите ѝ около нея. – Лиан, имам нещо и за теб.

– Не заслужавам подаръци и награди.

– Все пак искам да го вземеш.

Рулке смъкна от шията си тънка сребърна верижка със сребърно ключе.

– Научих от шпионите си, летописецо, как заради пожар си загубил надеждата да завършиш своето сказание. Отварям ти пътя към по-добро. Ще трябва обаче да се потрудиш.

– Не знам дори откъде да започна – стъписа се Лиан.

– Ами започни в Алсифър. – Рулке затвори очи, притихна, но изстиска още малко сила от тялото си. – Ние измираме, летописецо. Кароните ще останат само в твоите сказания. Ще го направиш ли за мен?

Лиан избърса кръвта, потекла от устата му. Мургавото лице посивяваше.

– Да, заклевам се! – извика в неистовото желание да изкупи вината си.

– Постарай се обаче да разкажеш истината за нас. Цялата!

– Преданията са самата истина! – отвърна Лиан. – Или поне най-доброто приближение до нея, което можем да извлечем от миналото.

Рулке го изгледа със съжаление.

– Горкото момче! Ти не издържа последния си изпит. Вярваш в онова, на което са те учили. Ако ще и всички останали също да вярват, майсторите са длъжни да съзрат истината. Историята е такава, каквато я напишат. Нямаме време за спорове. Искам да говоря със своя враг Тенсор преди смъртта си. Пренесете и него тук.

Когато положиха аакима до Рулке и Каран, той промълви с хъхрене:

– Каран... – Клепачите и трепнаха, не беше на себе си от болка. – Прости ми, че така ограничих израстването ти, че се опитах да потисна дарбите ти на трикръвна. Направих го уж за общото благо.

Тя плъзна бледата си ръка към дългите тъмни пръсти. Неговата длан беше още по-студена от нейната и съвсем измършавяла. Обърна полека глава към него и го погледна в очите.

– Мразех те заради това, но сега е все едно, нали? Клепачите ѝ пак се спуснаха.

– Е, противнико – проговори Рулке, – вие, аакимите, се сдобихте със свободата си, а и ще си върнете света накрая.

– И за нас е прекалено късно – отвърна Тенсор. – Ние сме раса, преливаща от безразсъдство, но не много богата на доблест. Толкова дълго се оправдавахме с тебе, че вече не знаем как намерим мястото си в света сами.

– И на Сантенар, и на Аакан ще има аакими и занаятци.

– Посрамени и унижени – отсъди Тенсор с пренебрежение. – Как бих искал да видя отново Аакан...

– Но няма да го бъде.

– Така е. Поне си отивам спокоен, че най-после си разчистих сметките с тебе.

– Тогава се радвай на победата си.

Рулке му подаде ръка. Лицето на аакима се сви.

– Всъщност ти ми нанесе поражение, а се показва и по-достоеен от мен.

Главата му се люшна и той умря.

Мейгрейт дойде, без да я носят, макар и подкрепяна от Вартила. Спря до Рулке като мраморна статуя, вторачена в страшната рана.

– Ти се пожертва за мен.

– Дадохме си обет – отвърна той кратко. Какво друго можеше да се каже?

– Няма да те забравя.

– И аз завинаги ще бъда част от тебе.

– Какво ще сполети твоя народ, любими? Рулке я погледна в очите.

– Ние няма да чакаме да ни изтрие от света забравата. Единственото, което ни остана, е пустотата. Тя ще ни заличи като десетина милиарда видове същества преди нас, откакто се е породила първата клетка. Като ще измиряме, нека поне накрая сме смели. Сами ще се хвърлим към смъртта.

Мейгрейт се отпусна на пода до него и положи глава на гърдите му.

– Рулке, какво да правя?

– Толкова съжалявам... Оплачи ме както подобава според тебе и следвай съдбата си.

– Не знам как... Нима аз мога да възстановя равновесието между световите?

Той изкашля лъскава кръв.

– Никой друг не знае какви са били намеренията на Ялкара. Прехвърли се с машината на Аакан. Ако тя е оцеляла, разкажи й за смъртта ми и я помоли да ти помогне. – Клепачите му натезаваха. – Как щяхме да се обичаме... Не ни позволиха.

– Аз ще знам, че съм обичала и съм била обичана.

– А плодът от нашата любов ще разтърси до основи Трите свята. Но за кароните това е краят.

Той затвори очи за последен път.

Мендарк дочака сгодния случай, който дебнеше от високия балкон. Изобщо не се надяваше дълбоко в душата си, но ето че шансът го споходи. Никой не пазеше машината, която той бе пожелал да си присвои още откакто чу за нея. С нейна помощ щеше да запечата здраво Възбраната и завинаги да се избави от враговете си.

А после... какви възможности се откриваха пред него с тази машина! Щеше да въведе на Сантенар ред, какъвто си представяше открай време... може би и на другите светове. От поне век у него не бе напирало подобно вълнение.

Слезе крадешком по стълбата. Фейеламор не се мяркаше никъде. Онези, които се занимаваха с мъртвите и умиращите, изобщо не поглеждаха другаде. А и машината беше между тях и него. Покатери се по скритата от останалите страна, настани се върху седалката и си позволи да ликува няколко секунди. Хвана ръчките и започна да настройва ума си за управление на машината.

Натисна няколко бутона и дръпна ръчките назад, като предвкусваше разправата с първия неприятел – Игър. Нищо. Опита отново. Творението остана напълно бездейно.

До ушите му долетя тъничък вик:

– Това е Мендарк! Лилис го сочеше.

Мендарк би я премахнал тутакси от пътя си, ако можеше. Какво ли пък струваше животът на едно дете пред безопасността на света, пред великото предопределение на самия Магистър? Нямаше време, за броеви мигове всички се скупчиха около машината.

– Слез! – враждебно заповяда Игър.

– Не, вие отстъпете! – кресна Мендарк и им показа флейтата. – Сега притежавам и нея, и машината.

– Това ще те довърши – предупреди го Шанд.

– Млъкни, изкуфяло старче! С удоволствие бих довършил тебе.

Нагласи флейтата пред устните си, припомни си последователността от звуци и засвири толкова необуздана мелодия, че и собственият му ум трудно я осмисляше.

– Не прави това върху машината! – ахна Шанд.

Закъсня. Внезапно цялата зала се обърна наопаки, усукана се в

невъзможни цветове и акорди. Очите на Мендарк засмъдяха, сякаш в тях се забиваха пъстри ледени иглички. А после цялата Възбрана започна да се сгърчва слой след слой като листовете на запалена книга. Флейтата го подведе – Възбраната се разпаднаше!

Отново засвири, съсредоточил мощта на съзнание и воля, за да влезе в хармония със Стената и да я заздравя. Чак сега му хрумна, че не знае какво върши. Стената стана напълно прозрачна и той видя кои чакат зад нея. Флейтата бе призовала стотици... не, хиляди твари от безброй разновидности.

В цялата история на пустотата не бе имало подобен съюз, но за да впият зъби и нокти в сочна мръвка като Сантенар, струваше си да отложат за малко старите вражди. Мендарк се изправи като насън, ръката с флейтата се отпусна. Погледът му се плъзгаше по Стената и хилядите пред очите му се превръщаха в милиони, стичащи се от всички измерения. За света, който обичаше повече и от живота, нямаше спасение. И тъкмо той го обрече накрая.

Ту вдигаше флейтата, ту размисляше. Не смееше да се захване с Възбраната повторно. Нямаше ли друг начин?

Нещо зашава между трупове на пода – вторият транкс, по който още стърчаха забитите копия. Той запрата острие, отчупено от дръжката, и златната флейта отхвъркна от пръстите на Мендарк. Транксът запълзя немощно към нея.

Мендарк изпсува и разтръска изтръпналата си ръка. И най-ненадейно проумя в какво е било затруднението. Разкикоти се весело. Двете творения си пречеха взаимно. Веднага натисна ръчките и машината се раздвижи.

– Задръж си я! – присмя се гръмко на чудовището. – Аз дойдох заради това тук.

Машината се завъртя плавно. Оцелелите от задругата бяха пред него. Първо Стената или първо враговете? Игър свиваше пръсти, готвеше се да го поразя. Неколцина от аакимите се канеха да опънат лъковете. Забеляза потресен, че дори вярната Талия шепне трескаво на Шанд – несъмнено заговорничеха как да го погубят. Всеки от тях искаше да си присвои машината, но нямаше да спасят света. Единствен той беше способен да го направи. Мендарк насочи творението към враговете си.

– Недей! – изплака Талия. – Така ли искаш да те запомнят в бъдното? – попита го, протегнала ръце към него.

Дори на нея не би позволил да застане на пътя му. Но изведнъж му залютя на очите. Милата Талия, какви времена преживяха рамо до

рамо... „И все пак трябва да го направя!“ Преди да дръпне ръчката, транксът се надигна, въпреки че забитите в тялото му копия се клатушкаха като клони на дърво. Притисна флейтата към устните си и засвири. Машината подскочи, катурна се и Мендарк се претърколи на пода. Успя да се задържи прав и пробяга няколко крачки по инерция.

Транксът замахна с могъщата си лапа, ноктите като кинжали се забиха в корема на Мендарк и го подхвърлиха нагоре. Магистърът се повлече обратно към машината, оставяйки кървава диря. А транксът започна друга мелодия.

Първите тъпни твари се притискаха към Стената и я издуваха.

– Какво прави това чудовище? – прошепна Лиан.

– Вика своите – кратко поясни Малиен.

– Мендарк – изпищя Талия, – спри ги!

Той опитваше да се качи в творението, но се хлъзгаше в собствена-та си кръв. Тя се хвърли към него, обаче Джеви и Лилис не й позволиха. Мендарк се задържа на колене, ръцете му посочиха транкса и флейтата грейна нажежена. Чудовището нададе скърцащ рев и я изтърва. Мендарк се изправи, сведе поглед към смъртоносната рана и я затисна с длан, за да не изпаднат вътрешностите му. Помъкна се с присвити крака към флейтата. Взе я и от пръстите и устните му изскочиха бели струйки дим. Инструментът занарежда жални тонове.

Около Магистъра се образува пашкул, който се издуваше с всеки нов звук и обгърна всички в залата, обаче изтласка транкса към стената, където го сплеска в огромно петно.

– Това ли е краят? – промълви Лилис, загледана в безбройните твари от пустотата.

Пашкулът докосна и Стената, прилепи се до нея, запуши пролуката и замъгли цялата Възбрана. Но всички знаеха кой чака зад безплътната преграда.

Джеви махна провисналите над лицето на дъщеря му кичури.

– Не, това още не е краят.

Усилието бързо изтощаваше Мендарк. Щеше ли да се свлече, преди да довърши работата? Пашкулът вече не растеше. Той коленичи, присви се, после продължи да свири. Въздухът в дробовете му свърши отведенъж, от флейтата изскочи кърваво мехурче, пукнало се с фалшив завършващ тон. Флейтата изтрака на пода и Мендарк се просна мъртъв.

Талия доближи човека, на когото бе служила толкова дълго, за да изпълни последния си дълг. Затвори очите му и загърна робата така, че да прикрие огромната рана. Отнесе го бавно при другите. В нейните

ръце трупът беше съвсем смален. Остави го и се вторачи надолу сурово.

– Ще се погрижа този подвиг да бъде записан, за да се знае и в идните дни, но не вярвам да заличи останалото. Клетвата ми се обезсмисли, моята служба свърши.

44. Завръщане у дома

Мейгрейт, която крачеше наоколо, зашеметена от скръбта, зърна Фейеламор да се показва в подножието на централната стълба. От другата страна доближаваха Шанд, Игър и Малиен, готови за най-тежката битка в живота си.

Мейгрейт вдигна ръка.

– Отдръпнете се! Това е между мен и нея.

Фейеламор застана там, където пашкулът се отделяше от Стената.

– Това е слабото място – обърна се тя към Халал. – Тук ще отворим портал.

– Ще унищожиш света! – сопна ѝ се Шанд.

– Аз мога да се справя с един портал – още по-враждебно отвърна тя.

Фейеламор напрегна съзнанието си и изтънялата Стена се раздели пред нея. Тя затърси през пролуката проход към Талалейм. Не се нуждаеше от ничия помощ, за да открие точно този Път.

– Ето го – промълви и отвори портала.

– Убеди ли се – прошепна Каран от пода, – че никога с нищо не ти навредих? И как бих могла? Все не проумявах защо толкова се боиш от мен...

Фейеламор се загледа в нея, отпусната между телата на Тенсор и Рулке.

– В края на краищата узнахме, че заплахата не се криела в трикръвната, а в забраненото творение – „трите в едното“. Защо ли не се досетих по-рано?

Пътят се превърна в сияеща проточена фуния, около която се тълпяха пълчищата на пустотата. Когато Стената се разпаднаше, единствената Фейеламор би могла да ги удържи... но тя си отиваше у дома.

Мейгрейт ѝ се изпречи и лицето на Фейеламор се сви страдалчески и гузно.

– За този ден те подготвих, Мейгрейт. Защо ме изостави?

– Нима не изпрати Еламай да ме убие – напомни Мейгрейт, която

трудно осмисляше думите на бившата си господарка.

– Никога не бих ти навредила. Другите феyleми решиха да умреш.

– Те са решили?! – извиси се гласът на Мейгрейт. – И ти не наложи волята си на своите „овце“?

– Опитих се, но те надделяха. Най-лошият ден, откакто се помня.

Не можех да ги спра.

Мейгрейт зърна меча на Рулке, захвърлен на пода, и го сграбчи.

– Тогава ще ти покажа как се прави! Фейеламор изпъна ръка към нея.

– Не си способна. Отгледах те така, че никога да не се обърнеш срещу мен.

Мейгрейт вече виждаше само златистите искрици в очите ѝ. Разкъсваше се между омразата си и оковите на принудата. Безсилна както винаги. Но нали знаеше, че е надраснала този тесен калъп? Щом помисли за мъртвия си любим, страхът се стопи завинаги. Разсмя се дрезгаво и вдигна меча.

– Отървах се и от твоята принуда, и от твоето възпитание. Е, Фейеламор, готова ли си да умреш?

Отговорът блесна в погледа на Фейеламор – внезапен ужас и признанието, че накрая Мейгрейт се е оказала по-силна.

– Щом е тъй, стовари възмездието върху мен. И дано ти е по-сладро, като знаеш, че съм била на крачка от изпълнението на своя дълг, но не съм успяла.

Мейгрейт застина с вдигнат меч, наслаждаваше се на болката ѝ.

– По-бързо! – пресекна гласът на Фейеламор.

Фейлемите останаха неподвижни като статуи. Никой не се притече на помощ. Не смееха или им беше все едно?

Мейгрейт отпусна върха на меча и цапна Фейеламор по бузата с плоската страна на острието.

– Вървете си у дома! – рече им грубо. Сянка се плъзна по лицето на Фейеламор.

– Добре им е на феyleмите – промърмори, – че могат да прехвърлят бремето върху своята предводителка. Ще ми стигне ли силата за последното действие?

По Стената плъзнаха вълни. Нещо грозно и неимоверно напористо се пресегна до фунията на портала и се вкопчи в крака ѝ над глезена. Фейеламор го отпъди като муха. Трите ранички, оставени от ноктите, кървяха.

– Значи няма да ми попречиш? – изгледа тя Мейгрейт. – Няма.

Мейгрейт пак претръпваше за света наоколо, потънала в мъката си.

А Фейеламор неочаквано се поколеба унило.

– Струваше ли си? Оправдава ли бедите, които навлякох на света и на детето, което трябваше да се възвиси и над мен?... Не. Трябва да изкупя вината си. Нагърбвам се и с този дълг, за да покажа, че се разкайвам. – Тя изопна рамене и годините престанаха да личат. Сега беше каквато и преди хилядолетия бе повела своите сънародници към Сантенар. – Аз съм едно с фейлемите! – натърти властно, като задържаше портала отворен само с мощта на волята си. – Сега е мигът. Отиваме си у дома.

Първият фейлем я доближи плахо. Тя докосна рамото му и го побутна благо. Той се хвърли напред и Пътят го погълна. Един по един те минаваха край предводителката си и изчезваха от Сантенар. Когато и последният бе прехвърлен, Фейеламор се олюля, коленете ѝ опряха в пода.

– Най-послед се свърши с моя дълг! – изхриптя тя. – Дори не ми се вярва. – Седна тежко и се разрида за вековете на изпитания и несгоди. Избърса лицето си и стана. – Имам последна задача за тебе, Мейгрейт, щом бездруго стигнахме дотук. Задръж Пътя отворен и за мен.

– Ами върви! – изплю думите Мейгрейт. – Ще го задържа! Така поне ще знам, че съм се избавила от тебе.

Ала Фейеламор не помръдваше.

– Изпълних дълга си, но останаха и недовършени дела. Все едно е дали и аз ще успея да се завърна. – Наведе се над Каран, която потръпна. – Ти ми направи услуга, макар че плати прескъпо. Въпреки всичко пренесе Огледалото от Физ Горго до Туркад, за да изпълниш задължението, което Мейгрейт бе поела спрямо мен. Но аз не ти се отплатих.

– И какво от това? – немощно отвърна Каран. – Умирам.

– Може би... – Фейеламор докосна челото и и пое болката върху себе си. – Не съм способна да надникна в бъдещето. Но не бива да оставям неизплатени дългове. Каквито богатства имахме аз и фейлемите, предавам ги на тебе и твоите наследници. Могат да бъдат взети от пещерата, където Гиляс... намери Мейгрейт. – Свали от ръката си абаносова гривна и я сложи на китката на Каран. – Защитени са от неотслабваща илюзия, а това ще я разпръсне.

– Твърде късно е за покаяние – зло се намеси Мейгрейт. – И хиляда години да коленичиш, няма да поправиш стореното.

– Права си. Като си помисля как се гаврих със свое чедо... Бях обсебена.

– Не! – кресна Мейгрейт.

Фейеламор я прихвана за раменете, обаче не се престаши да я прегърне.

– Чуй истината, към която се стремеше цял живот. Аз съм другата ти баба. Принудих собствения си син Галгилиел, горкото ми крехко момче, да се сношава с Аелиор, докато осъществих противния си зами-съл. Така унищожих и него.

Мейгрейт обезумя и я заудря с юмруци.

– Няма да повярвам в гнусните ти лъжи! Как можа да ми сториш това?! Ти си изрод!

Фейеламор дори не помисли да се защити.

– Такава съм и не заслужавам друго. Направих го, за да се съхрани моята раса, без да мисля за нищо друго. Добре, внучке, стой настрана. Сама ще се прехвърля по пътя. Щом върнах сънародниците си на нашия свят, моята участ е без значение. Сбогом. Дано ми простиш.

Тя скочи в портала, удържа го за миг, после фунията се сви и затвори с взрив от синьо-бяло сияние. В същия миг изчезнаха и тварите, дебнещи около нея. Пробивът в Стената бе заличен.

Мейгрейт се взря в Огледалото, което ѝ показа, че фейлемите са стъпили тържествуващи на Талалейм. Захвърли го и каза на Каран:

– Никъде по Трите свята няма справедливост!

Каран се закашля и изпъшка. Болката се бе върнала отново в тялото ѝ.

– А ти какво очакваше от Лъжовното огледало?

Голямата овална камера, в която се превърна порталът на Шанд, се бе издула в две капковидни кухни, съединени от тънка нишка – едната в Каркарон, другата в Шазмак. Нишката се сви и ги събра мигновено. Шазмак се скри от погледите им, а с него и порталът. Всички от задругата се озъртаха между заледените стени на кулата. Порталът не издържа, Каран остана с може би смъртоносните си рани в Шазмак, докдето трябваше да вървят поне четири дни. Шанд погледна Лиан.

– Да, Фейеламор беше едно с Талалейм. Питам се обаче какво ли ще заварят там. Сантенар не беше единственият свят, засегнат от Възбраната.

– Отвори отново портала! – възкликна Лиан. – Каран умира!

– Не мисля, че ще мога – поклати глава старецът. – Всичко се е променило.

Каркарон и преди изглеждаше странно, но сега беше същинска фантазмагория. Стените – ту омекнали и порести, ту по-яки от метал,

като че се изобщо не се задържаха на местата си. А порутената виеща се стълба наглед се отправяше в десетина различни посоки, по нея се мяркаха страховити привидения. И оттенъците на въздуха се меняха неспирно. Откъслечни звуци с невъобразими тоналности се забиваха в ушите им.

Шанд, Талия и Малиен застанаха един до друг, опитваха се да възпрат влиянието на кулата и да възстановят порталта. Игър също реши да им помогне, обладан от желанието да се върне при Мейгрейт.

– Няма да стане бързо – изсумтя Шанд, докато прахосваха силите си в борба с изкривеното пространство и време.

– Не мога да проумея с какво Фейеламор стресна така Рулке – сети се изведнъж Малиен. – За миг го вцепени.

– Лиан ще ти обясни.

Лиан, който търкаше зачервените си очи, поклати глава.

– Трябва да знаем! – скастри го Игър, който се опитваше да овладее някакъв процес заедно с Талия.

Младият летописец потисна чувствата си.

– Книгата на Ялкара ми разкри част от историята. От нея узнах как е започнало всичко.

– Нали уж бе изгорена, без някой да я разгадае? – изгледа го Игър с подозрение.

– Това пък е друга история и ще я оставя за по-нататък – подсмихна се Лиан невесело. – Чуйте накратко какво научих.

В прастарата древност на Талалейм живели две човешки раси.

Фейлемите били надарени духовно, а и се множали. Мариемите пък находчиво измисляли и боравели с устройства и машини, но не били плодови. С времето двете раси се отчуждили напълно, защото създавали и усъвършенствали коренно различни умения и култури. Не се смесвали и разликите между тях се задълбочавали.

Мариемите трупали богатство и мощ, градили цивилизацията си с машини, които вършели работата вместо тях. Не се чувствали свързани с природата и си поставили за цел са я укротят и опитомят. Изсичали прекрасни гори, които дотогава покривали цели континенти. Преместваха руслата на реки, прокарали пътища през дивите земи и строяли огромни градове. Фейлемите били изгласквани в най-неприветливите, най-неплодородните земи, докато мариемите присвоявали все по-голяма част от света.

Фейлемите пък били неотделима част от земята си, защото знаели, че са само един от видовете в огромната плетеница на живота. Не им

било нужно нищо от цивилизацията освен изкуството. Стигал им и животът на душата. Не посягали нито на дърво, нито на животно, без да благодарят за получения дар. Не създавали нито градове, нито машини...

Игър отскочи назад с проклетие – въздействието, което бе подхванал, прекъсна с трясък и дъжд от едри лилави искри. Порутените стени увиснаха над хората и се заклатиха като гумени.

– Няма да успеея! – призна той прегракнал. – Каркарон е толкова променен!

– Измислих нещо.

Малиен зашепна на ухото му и той кимна.

– Има смисъл да опитаме.

Тя сътвори едно от своите кълба и го разшири да обхване всички. Вътре бяха предпазени от чудатостите на кулата, макар гледките и звуците да стигаха до тях. Притъмня и Шанд накара върха на тоягата си да грейне. Продължиха усилията си да възстановят портала.

– Слушаме те, Лиан – подкани Малиен.

– Фейлемите разбирали, че накрая мариемите ще ги довършат. С изсичането на последната гора не биха имали нито място, нито желание да съхранят живота си. Мариемите биха ги унищожили не от злоба, а с алчно равнодушие.

Решили да намерят начин да възпрат мариемите и да си върнат предишния Талалейм. От безизходица същавали най-надарените и чувствителните си сънародници като домашни животни, за да се родят деца с такива сили на съзнанието, с такава дарба за илюзии, че мариемите да бъдат безпомощни пред тях.

Мариемите пък били започнали опити с портали, за да се пренасят мигновено навсякъде из Талалейм. Отначало си помагали с примитивни устройства и рядко постигали желаното, но фейлемите знаели, че техните врагове скоро ще ги усъвършенстват и тогава не би останало място, където да се скрият от тях. Затова изучили принципите, заложили в порталите, узнали и как мариемите ги насочват чрез волята си. Възползвали се от огромното си превъзходство в духовните способности и отворили портал към най-непоносимия кошмар на оскъдицата и зверството – пустотата.

– Значи е истина, че всичко е започнало заради фейлемите – промълви Малиен.

– Да! Така открили своя шанс да опазят Талалейм. С могъществото на общата воля наложили такава илюзия, че повели всички мариими

през този портал. Когато се озовали в пустотата, мариемите прозрели заблудата, но било късно. Фейлемите запечатали портала, за да не го отворят никога вече.

Заели се да възродят красотата на своя Талалейм. Разбили бентовете, срутили градовете и засадили наново горите. Другата раса била заличена от техните Предания, наложили и забрана върху машините и магическите творения, които едва не съсипали техния свят. Постепенно изстреблението на мариемите се превърнало в смътна мъгла, в плащещ мит. А след хилядолетие природата премахнала и последните следи от присъствието на тази раса.

В пустотата, където единствено оцеляването е важно, повечето мариими били избити още в първите дни. След месец от милионите останали хиляди. С годините те намалели още повече, докато се приспособяват. Който запази живота си в пустотата, се преобразява бързо. И когато оскъдните стотици от бившите мариими си присвоили Аакан, те почти по нищо не приличали на онези, които били прогонени от Талалейм. Това била нова човешка раса. Наричали се карони. От някогашния живот пазели спомен само за тогавашното си име и за коварството.

Оцеляването на расата било над всичко друго за тях и на Аакан. Рулке не отстъпваше от тази цел. Неизвестно защо кароните страдали от безплодие в света на аакимите. Рулке замислил създаването на златната флейта, за да отвори проход към Сантенар и да даде на сънародниците си нов шанс. Но Шутдар я откраднал и така се стигнало до война след война, беда след беда през последвалите епохи и до ден днешен.

– Как върви? – попита Осейон, докато Лиан утоляваше жаждата си със студена вода.

– Напредваме по малко – увери го Шанд, – но е изнурително.

– Затварят ми се очите за сън – оплака се Малиен.

– Ами Мендарк? – спомни си Шанд. – Лиан, сигурно си разгадал и неговите тайни?

– Да, много бих искал да чуя истината – настоя Игър.

– Аакимите и кароните се сражавали многократно на Сантенар, макар че в началото нито едните, нито другите били многобройни и нашият свят рядко им обръщал внимание. Промяна настъпила по време на Прочистването, когато Мендарк убедил Съвета да подкрепи аакимите. С красноречието си създал лоша слава на кароните. Властта му се крепяла на съпротивата срещу общия враг, а и лъжите му били изгодни на повечето негови съюзници. Толкова много сведения за миналото били изгубени или потулени през Прочистването, че по-късно станало непосилно

човек да научи истината. И Рулке ми напомни: „Историята е такава, каквато я напишат.“ Срещу кароните били извършени ужасни злодеяния, а и те отвръщали със същото.

Ако Мендарк не трепереше така над мястото си в Преданията, може би нищо нямаше да науча. Игър, той е нямало да плени Рулке, ако не бе извършил предателството спрямо тебе.

– И как го е направил? – изръмжа Игър.

– Знаел е, че в последния сблъсък Съветът ще претърпи поражение. Вкопчил се е в единствената възможност да спаси своя свят. С намесата си нарочно провалил Забранените опити и когато Рулке стоварил удара си срещу твоето съзнание, Мендарк затворил временно ума му в тебе. Ти си полудял, Рулке пък не успял да се изтръгне веднага на свобода. Тенсор придобил власт над безпомощното му тяло и миговете им стигнали да го запратят в Нощната пустош. Така Мендарк спасил света, а предал тебе – своя уж най-добър приятел. Очаквал да умреш, ти обаче си избягал и не могли да те намерят. Защо да се чудим, че Мендарк треперел от страх, когато си се появил отново?

Игър стискаше юмруци разярен.

– Въздух! – помоли задавено.

Малиен пусна за малко в кълбото мразовития въздух на кулата.

– Само година след пленяването на Рулке – продължи да разказва Лиан – повечето членове на Съвета били мъртви. Мендарк ги убивал един по един, преди да са проумели какво е направил. Същото е щяло да сполети и тебе, ако не бе изчезнал. Само на Тенсор не посямал да посегне.

Но Мендарк тънел в тревога, че някой от Съвета е написал истината и го е опозорил во веки веков. Започнал да събира огромен архив от древни книжа, за да прикрие истинските си намерения – да издири и унищожи всеки документ, който би свързал името му с престъплението. Не е имало по-голяма библиотека в нашата история. А всичко в нея бе заличено, останаха само малкото направени от мен копия и това, което е съхранено в паметта ми.

За Мендарк била непоносима мисълта, че някога е бил прочут, но накрая заради неуспеха щял да загуби славата си. Смятал, че все не му отдавали дължимото, и неистово се стремял да стане знаменит отново с последен героичен подвиг. И не можа да устои пред изкушението на флейтата.

– Как се е научил да я използва? – недоумяваше Малиен. – Никой друг не знаеше.

– През целия си живот е търсил и се е подготвял. Застоявал се е месеци наред в Салудит. Там е намерил отговора, струва ми се, и е взел книгата, за да не ги прочете още някой.

– Но защо всичко потръгна толкова, зле с флейтата?

– Златото се е променило неблагоприятно с времето, както се случва на всички вещества, пренесени между световете. Знаел е какво рискува, но се е надявал да се справи. Нямахме обаче силата.

– А какво изобщо са търсили фейлемите на Сантенар? – обади се Талия.

– След като изхвърлили мариемите в пустотата, те се залъгвали, че са единствените във вселената. А после Шутдар си послужил със златната флейта и изведнъж открили, че техният свят е само един от Трите, а Пътят е отворен. Не се бояли от тварите, които биха проникнали от пустотата в Талалейм, защото знаели как да се справят с диви зверове. Разбирали обаче, че най-опасните за тях създания живеят на останалите светове – другите човешки раси.

Примирили се с опасното прехвърляне на Сантенар, за да научат какво се е случило и отново да прекъснат проходите между Трите свята. Тук заварили още три вида хора и всички те създавали и работели със забранените машини, от които фейлемите изпитвали такъв ужас. Две от расите били твърде многочислени, за да се опълчат срещу тях.

В кароните обаче създали позната заплаха, а на Сантенар те били само трима. И фейлемите знаели, че те са уязвими. Но светът гъмжал от други хора и по неволя действали тихомълком. А после Възбраната ги приковала тук...

– Май го настроих! – провикна се Шанд. – Дано не сме закъснели! По-скоро влизайте в портала!

45. Съдбата на фейлемите

Един по един те излизаха от портала на Талалейм, голи като всеки, пожелал да се прехвърли между световете. Озоваха се на прастаро и свещено за тях сборно място – затревен хълм, оформен като извита нагоре пирамида, която стърчеше високо над гората. На изток небето просветляваше и възвестяваше зората.

Фейламор се появи последна и се тръшна изнемощяла на тревата. Другите я повдигнаха на раменете си, за да види своя свят. Прегръщаше ги наред, всички ронеха сълзи. Хилядолетия бяха минали, откакто

отидоха на Сантенар.

– Успяхме – промълви тя тихо. – Нашият свят е в безопасност, а враговете ни ги няма. Най-сетне сме свободни.

– Ала на каква цена... – обади се Халал. – Помисли какво стори на Галгилиел и Аелиор, а после на Мейгрейт. Всички сме виновни. Престъпихме всичко, в което вярвахме, за да премахнем кароните, както преди тях бяхме изтребили мариемите.

– Направих го за Талалейм – напомни Фейеламор.

– Ти отвори Аакан за пустотата – не отстъпи Халал, – а това не беше нужно никому. Сега Аакан е променен завинаги.

– Нямах избор. Ние сме най-благородната сред човешките раси. Нима някоя от другите се е грижила така за своя свят?

Вятърът се обърна и донесе миризмата на горящо дърво, дочуха и далечен писък.

– Това пък какво е? – изсъска Халал, напрегнала очи в сумрака. Скоро се убедиха, че някъде има горски пожар, и то голям. Долавяха и вонята на овъглена плът.

Слънцето се надигна над хоризонта и през клъбящите се кафяви пушеци те зърваха тук-там опустошението. Пламтяха дървета, докдето стигаха погледите им. Дори в смътната далечина стърчаха стълбове дим като планини.

– Как се е случило? – прошепна Фейеламор. Светлината обля лицето ѝ, но златистата кожа се бе съсухрила. Очите ѝ мътнееха в дълбоките си кухини. – Какво не е наред? Не разбирам...

Другите фейлеми се спуснаха по хълма, за да огледат и да донесат вести. Фейеламор остана на възвишението, зареяла поглед в пушеците. Високо над нея крилати същества кръжаха и се рееха в топлите въздушни потоци от пожарите. Струваше ѝ се, че се чувстват като у дома си в хаоса и от това ѝ се смразяваше кръвта.

Едно сви криле и пикира право в гъстите облаци дим. И по някое време пак се издигна, размахало криле. Стискаше в ноктите си нещо, смътно напомнящо човек. На Талалейм не бе имало такива твари преди заминаването на Фейеламор, но сега тя различаваше десетки.

Прозря внезапно – времето течеше различно на Трите свята, а от някогашния рай на Талалейм, който тя познаваше, бе останал само блед спомен. Проходът, който насочи с Огледалото, бе изсипал ужасите на пустотата не върху Аакан, както тя възнамеряваше, а на нейния свят. Лъжовното огледало пак я бе предало.

Цяла сутрин седя на тревата – сама, както бе свикнала да бъде толкова години. Какво можеше да направи? Сблъска се с по-голямо изпитание дори от онова на Сантенар. Как да спаси Талалейм? Чувстваше се толкова стара и уморена. „Трябва да свикам фейлемите. Ние сме милиони. Те несъмнено са някъде наблизно, вече потушават пожарите и се борят срещу чудовищата от пустотата.“ Тя опипа наоколо със съзнанието си, но вместо наситения свят на неизброими умове долавяше само лишен от мисъл ужас.

Завлече се надолу да потърси къде са се събрали. В долината имаше прелестно средище, обитавано от фейлеми вече десет хилядолетия. Намери обаче само развалини, толкова стари, че ронещите се камъни бяха гъсто обрасли със зеленина. Прецени, че никой не е живял тук от векове. Седна на паднала колона и се вторачи в короните на дърветата. Накрая се облегна на каменната стена отзад и заспа от изтощение.

Сепна я пронизващ ушите крясък. Фейеламор подскочи – поредната сянка се гмурна между върховете на дърветата с плющени на ципести криле и ръмжене. Настани се на един от горните клони и започна да рови с клонеста глава на дълга шия, за да хване жертвата, която опитваше да се скрие. Подгоненото същество имаше твърде човешки очертания.

Главата се стрелна напред с пъргавина, немислима за толкова голямо животно, и дългата човка стисна ръката на човека. Между клоните започна шумно боричкане, после хищник и жертва се запремятаха заедно надолу.

Дългите криле се разпериха малко над земята. Съществото кацна непохватно, а младата жена, очевидно принадлежаща към расата на фейлемите, се отскубна. Залази трескаво през дебелия слой сухи листа и се озова лице в лице с Фейеламор. Зяпнаха се взаимно. Можеше да ѝ бъде дъщеря – същата светла, почти безцветна коса, прозирна кожа и златисти очи. Жената щеше да е прекрасна, да не бяха парчетата смрадлива кожа, в които бе облечена. И самата тя вонеше, покрита с мръсотия. Погнусата на Фейеламор не можеше да се опише.

Младата жена протегна ръце към нея, от гърлото ѝ се изтръгна сумтене – явен зов за помощ.

Крилатият хищник разпери криле, но се задоволяваше да ги наблюдава. „Бои се от мен – сети се Фейеламор. – Разпознава силата ми.“ Жената пак заломоти нещо. Фейеламор се поддаде за миг на желанието да и помогне, но я възпираше прозрението, че нейният народ, най-

извисената човешка раса, е стигнал до такова падение. Нима бе унищожила цяла друга раса и бе затънала в поквара и подлост заради това животното?

Жената отстъпи пред уплахата и се хвърли край нея, за да потърси укрытие в развалините. Звярът подскочи, шията му се проточи напред и човката стисна единия ѝ глезен. Фейеламор не шавна. Хищникът вече държеше жертвата с ноктите си. Изглежда съучастнически Фейеламор, изгласка се във въздуха и се скри над дърветата. Писъците на жената още отекваха в съзнанието на Фейеламор.

Всичко беше ясно. Останалите на Талалейм фейлеми, някога тънещи в изобилие, сега се криеха в пещери и в листака на дърветата във вечен страх. След като прогониха мариемите, толкова се уповаваха на властта, която им даваха могъщите духовни дарби, че бяха забравили нещо важно – извън техния свят борбата за оцеляване продължаваше с все същата жестокост.

Горите вече поглъщаха прекрасните им творби, пожарите щяха да довършат опустошението. Губещи поляка човешките си черти, фейлемите се превръщаха безвъзвратно в животни. Сигурно щяха да се съхранят като вид, но само за да опипват тъпо и да грухтят над безценните съкровища на някогашната си цивилизация, преди времето да превърне в прах и последния остатък от нея.

„Свършено е с нас“ – рече си Фейеламор, докато пъплеше обратно по хълма.

– Целият ни живот, стремежите ни са били лъжа – каза тя на Гетрен. – Защо не ви послушах... Но гордостта ми надделяваше. Отказвах да повярвам, че някое устройство ще се окаже непосилно за мен. Ама че съм глупачка! Сама го предрекох, но не вникнах в думите си: „Проникнах в Огледалото, когато бях в Катаза, и видях каквото исках да видя.“ – Заслужаваме участта си – потвърди Гетрен. – Отказахме се от благородството си, когато извършихме подлост спрямо мариемите. Избрахме кривия път и вървяхме все по него оттогава.

– Аз ви водих по кривия път. Аз съм едно с фейлемите и с Талалейм! – Фейеламор огледа просълзена съсипията. – Това зло бе породе-но от злото у мен и жертвата трябва да направя пак аз.

Тръгна по склона към гората, където три грамадни дървета бяха рухнали и пламтяха буйно. Фейлемите викаха подире ѝ.

– Можем да победим и този враг! – увещаваше я Халал. – Можем да си върнем света.

Фейеламор не пожела да ги чуе и само отвърна:

– Врагът е в самите нас.

Изобщо не трепна, когато горещината опърли косата ѝ и оголи главата подобно на череп. Протегна ръце към погребалния си огън, сякаш го прегръщаше, за да прочисти злото от нея.

И както я бяха следвали дотук през вековете, един по един феилемите влязоха в пламъците.

46. Истински герой

В Шазмак останаха само Мейгрейт, Каран и втрещените гашади. Когато Фейеламор се прехвърли, ослепителното избухване отново бе уплътнило изтънелите останки от Възбраната.

Мейгрейт държеше ръката на Каран и се взираше с покруса в смазаното тяло на своята приятелка. Клепачите на Каран се вдигнаха и зелените очи отвърнаха на погледа ѝ със слаба усмивка.

– Направихме го. Ти и аз... Кой би помислил?

Клепачите ѝ пак закриха очите и тя като че се смали още повече. Бледото ѝ лице се изглади неподвижно като восъчна маска.

Шокът и загубата бяха направили самата Мейгрейт безчувствена към болката от многото рани. От мехурите по обгорялата ѝ ръка се процеждаше слуз, дълбокият разрез на бедрото ѝ се спускаше чак до коляното. Навсякъде по тялото си имаше натъртвания и драскотини. Но още нищо не бе свършило, тя съсредоточаваше волята си за окончателната задача – възстановяване на равновесието между световите. Само да не се бе отказала толкова лесно от наследството си... И сега как да намери Пътя към Аакан?

– Не си отивай! – погали червените къдрици на Каран, после избърса влагата от челото ѝ. – Остани с мен... имаме още работа преди края.

Каран пак отвори очи, колкото и да беше непосилно.

– Каква?

– Възбраната е като тънка нишка, а още няма равновесие. През всяка пролука в нея тварите на пустотата нахлуват на нашата планета. Трябва да върнем положението, съществувало преди сътворяването на флейтата. Такава е моята съдба.

– И как да ти помогна аз? – едва се чу шепотът на Каран.

– Невъзможно е да го направя сама. Равновесието е било нарушено на Аакан. Само оттам може да бъде възстановено.

– Вече се е случвало да се поддам на настойчивостта ти. И виж

докъде се докарахме този път. Рулке е мъртъв, Тенсор също, а и Мендарк. И кароните, дошли тук, и половината гашади. Шазмак е потопен в кръв... заради нас двете. Къде е Лиан? Искам да поговоря с него, преди да умра.

– Не знам къде е. Каран, чуй ме! Длъжна съм да стигна до Аакан и да направя нещо заедно с кароните, ако някой от тях е оцелял, но не познавам Пътя. Единствена ти можеш да го намериш. Няма ли да ми помогнеш?

– Тази болка ще ме довърши... – Каран потъваше в унес. – Искам да видя Лиан. Това е предсмъртното ми желание, уважи го.

– Значи Трите свята са обречени и пустотата ще ни прегази. Няма надежда животът да продължи.

– Как да усетя Пътя, когато болката прогонва всичко друго от главата ми? – Очите на Каран блестяха от треската. – Лиан, къде си?...

Мейгрейт я вдигна полека и я пренесе на близкия диван. Подпря тялото ѝ с възглавници, за да не мърдат счупените кости, но болката не стихваше. Държеше ръката ѝ, даде ѝ и малко вода.

Не знаеше кога вдигна глава и видя, че гашадите са се събрали в кръг около тях. Рухна всичко, за което живяха преданите служители, а в най-тежкия миг за своя господар те не го подкрепиха. Смъртта на Рулке ги освободи, но и ги превърна в нищожества. Отново нямаха цел пред себе си.

– Чуйте ме – започна Мейгрейт. – Рулке е мъртъв, няма гашади. Вече няма какво да правите тук. Върнете се по местата, където сте живели, преди Рулке да ви подчини. И ми се закълнете, че няма да търсите нов господар.

Приеха да се закълнат, после се отдалечиха, наплашени и сами в света. Отиваха да се скрият пак в своите южни дебри. Но един не тръгна.

– Идлис, няма ли да дойдеш? – тъжно се озърна Йеча, която не се отделяше от него през последните дни.

– Винаги ще бъда там, където си и ти. Но първо трябва да довърша нещо, което започнах.

Сведе поглед към Каран с нежност, ако резките му черти можеха да се смекчат в подобно изражение.

– Защо Рулке не пожела да се вслуша? – промърмори той по-скоро на себе си. – Предупредих го – историята на Лиан не беше притча, а предсказание. Лиан състави по-добро сказание, отколкото можеше да предположи. Дойдохме от нищото и в нищото се завръщаме... Аз съм

лечител – напомни той на Мейгрейт. – Още преди година Каран ми подари живота. – Приклепна до Каран и хвана ръката ѝ с дългите си мършави пръсти. – Веднъж отказа помощта ми. Ще ми разрешиш ли да, ти помогна този път?

– Ще ти бъда безкрайно благодарна – отвърна тя немощно. Отдавна не се страхуваше от него.

– Тя мръзне – озърна се Идлис към Мейгрейт. – Донеси два мангала, одеяла и нещо горещо за пиене.

Докато тя се върне, лечителят сръза и махна дрехите на Каран и я нагласи по-удобно на дивана. Клатеше глава и цъкаше с език при вида на многото ѝ белези.

Щом я зави с одеялата, излезе за малко от залата и донесе лилаво шишенце. Капна малко от тайната отвара върху езика на болната.

– Така по-добре ли е?

– Да, малко, но сега ми се вие свят.

Той опипа безкрайно предпазливо костите, после се опита да намести счупения ѝ таз, но писъкът ѝ го спря. Идлис помръкна.

– А не би трябвало да усеща нищо... Не смея да и дам по-голяма доза. Имам и друг лек за нея, обаче се боя да прибягна до него...

– Каквото ще да е, дай го! – гърчеше се Каран и болката се засилваше.

– Имам хрукс – взря се той в нея. – Опитвала си го и преди, нали?

– Два пъти.

Думата стигаше да закопнее отново неутолимо за опиата. А Идлис се мръщеше.

– Толкова си зле, че може да те убие или пък да те пороби до последния ти ден. – Лечителят реши, че дължи обяснение на Мейгрейт. – Хруксът е много опасен опиат. Използваме го, когато искаме да слеем умовете си, да засилим усета си, да наложим властта си. Но и тя, и ти, да речем, бихте се пристрастили към него неустойимо. Каран познава вкуса му. След третия път стремежът да го употребява отново и отново може да стане неутолим. Има и други последици, но те са различни при всеки. Знаем ли какво би причинил хруксът на трикръвна?

– Ако първо не я убие, казваш... Идлис кимна.

– Но нищо друго няма да премахне болката.

– Каран... – пак подхвана Мейгрейт. – Знаеш колко съм бездушна. Как да поискам от тебе нещо, на което сама не съм способна? Но...

– Казвай де! – озъби ѝ се Каран.

– Ще приемеш ли доза хрукс, за да ми дадеш шанс да възстановя

равновесието? Заклевам ти се, че...

– Ами аз...

– Не прибързвай. Не е изключено да те убие.

– Ако пък привикнеш към него и не можеш да си го набавиш, ще ти се иска да те е убил – добави Идлис.

– И какво от това?! – изкрещя Каран. – Умирам! Щом ще поотложка края и ще направя нещо, дай ми хрукс.

– Така да бъде. Ще започна с малка доза – реши Идлис. – Възможно е все пак да ти се размине без неприятни последици.

Той отрязва парченце колкото грахово зърно и го сложи в устата й – беше жилаво като сушена кайсия.

– Пари ми на езика...

След малко Идлис отново се постара да намести тазовите й кости и писъкът на Каран пак отекна из залата. Той се вторачи в Мейгрейт.

– Нищо не се промени. Налага се да й дам по-голяма доза. Необходимо бяха и второ и трето парче, преди Идлис да нагласи тези кости. Направи го ловко, после изпъна краката й и събра краищата на счупените кости в тях. Почисти раните и ожулванията и ги превърза с ивици чист плат. Накрая пак я зави с одеялата.

– Стори ми се, че и гръбнакът й е счупен – каза на Мейгрейт, която стоеше неотлъчно до дивана. – Но не е. Само тазът, обаче на три места, двете бедрени кости също. Едната тазобедрена става е изкълчена, има и още счупени кости. Ще зараснат с времето, съединих ги точно. Умея да лекувам кости. Сега трябва да поставим в гипс и таза, и краката й, иначе никога няма да ходи отново. Кой знае дали и това ще помогне. А за раждане... – поклати глава той – ... по-добре и дума да не става.

– Тя е трикръвна – спокойно напомни Мейгрейт.

– Въпреки това трябва да се знае. Тази нощ ще сглобя метална рамка, която да обхване тялото й до кръста, за да зараснат костите добре.

Той се зае с гипсовите превръзки и чак когато свърши, подкани Мейгрейт:

Сега започни каквото си намислила, но не я претоварвай. Слаба е, има и вътрешен кръвоизлив, а вече ти обясних, че хруксът е опасен. И за твое добро, и за нейно те моля да не искаш прекалено много от Каран. Но нека първо се погрижа и за твоите рани, иначе и ти скоро ще се проснеш до нея. Каран се чувстваше необичайно, сякаш се рееше над изтерзаното си тяло. Нямахше нито болка, нито други усещания. Помнеше обаче, че й предстои работа. Хруксът я улесни в мисловната връзка с Мейгрейт, само че я поддържаше колебливо.

Мейгрейт сплеска с чук разкъсания метал по корпуса на машината и се покатери на горната седалка. Докосна ръчките и незабавно част от Стената изтъня рехаво. Ордите пак напиха от другата страна.

„Готова съм. Сега направи каквото зависи от тебе, ако имаш сили.“ Каран затърси през Стената блуждаещия, променлив Път между световете, за да очертае прохода между Сантенар и Аакан. Този път ѝ беше по-лесно. Може би страданието и опиятът я бяха освободили от всичко, което я разсейваше преди.

„Намерих го. Виж!“ Мейгрейт задейства машината, както бе правил Рулке, насочи съзнанието си и отвори Пътя. Пълчищата от пустотата тук-таки подновиха натиска върху Стената.

– Искам да видя залата, където се събира Съветът на кароните – гръмко помоли тя. – Същата, където Рулке намери Ялкара.

С машината създаде златисто кълбо наред Стената, за да улесни Каран в предаването на образите. Те трепкаха – болката се засилваше въпреки голямата доза хрукс.

Кароните се бяха събрали да обсъдят раздвижването на тварите в пустотата и неминуемото разкъсване на Възбраната. Ялкара се озърна ненадейно.

– Ти си жива! – отправи мисълта си Мейгрейт към своята баба. „Рулке?!“ – Аз съм Мейгрейт. Той е мъртъв. „Как умря?“ – Тенсор го поразил с аакимското заклинание. Рулке ме спаси, като жертва себе си.

„Пожертвал е всичко заради тебе? Това е... – Ялкара се запъна. – Моля те да ми простиш.“

„Значи опитът ни на Сантенар е пълен провал – намеси се друг карон – и нашата раса е обречена.“

„Щом това е край – додаде Ялкара – нека го посрешнем доблестни. Благодаря ти, че ни извести.“

– Чакайте! Възбраната отслабва. Ще ми покажеш ли как да възстановя равновесието между световете?

„Трябва да прехвърлиш машината тук. Не може да бъде постигнато другаде.“

А през това време Стената на Възбраната се мяташе напред-назад в залата и с всяко движение грохотът разклащаше града като земетръс. По една странична стена плъзнаха пукнатини. С оглушителен звън и трясък се срути стълба.

– Не се прехвърляй – помоли Каран. – Не мога да задържа връзката толкова време. Ще се озовеш в капан там.

– Дължна съм. За това съм предназначена. Не губи Пътя от поглед,

каквото ще да става.

Без да слуша повече молбите на Каран, Мейгрейт закрепил трупа на Рулке в машината с безумната надежда, че кароните биха могли да направят нещо за него. Само стрелна с поглед Каран още веднъж и побутна ръчките. Кълбото стана прозрачно. В него нахлу гледка от някаква местност, но разкривена като отражение по вътрешните му стени. Каран зърна мрачна равнина, осеяна с постройки като пораснали от земята купчинни мехури. Навсякъде изригваха вулкани и лавата се стичаше да погълне сградите.

Мейгрейт извика силно от болка, после изчезна заедно с машината. Кълбото се проясни и в него отново се показаха кароните. С гръмоветътен машината се появи наред тяхната зала. Огромната маса, около която седяха, се нацепи на трески, но никой не се стъписа.

– Благодаря ти – промълви Ялкара и невъзмутимо изтръска парчетата от лицето и ръцете си. – Това творение ще бъде паметник, храм и гробница на Рулке. Няма да се свираме плашливо тук, докато измрем. Да знаеш, че си последният от своята раса, е най-страшната мъка. Ще се хвърлим задружно във вечната нощ. И ще вземем машината в пустотата.

– Първо ми покажете как да възстановя равновесието – натърти Мейгрейт.

– Не можеш да му повлияеш с машината! – обади се един през друг кароните. – Ти си инструментът. Ти трябва да го направиш.

– „Равновесието ще бъде възстановено, но инструментът ще бъде изгубен“ – напомни им Каран по мисловната връзка.

– Изгубен за Сантенар! – подчерта Ялкара. Кароните обясняваха на Мейгрейт какво да направи.

– Ще ти бъде тежко – предупреди Ялкара. – Никой от нас не би успял.

– Знам как да го постигна – успокои я Мейгрейт. – Целият досегашен живот ме водеше към това дело.

В съзнанието на Каран неочаквано нахлуха неразбираеми видения и се плъзнаха по блестящата повърхност на кълбото. Всичко се разкриви и примига.

„Не прекъсвай нишката!“ – долетя зов от Мейгрейт.

Вратата на залата бе съборена и вътре нахлуха въоръжени до зъби аакими с непреклонни лица. Най-сетне се бяха вдигнали срещу господарите си.

– Не отстъпвайте! – извика Ялкара на сънародниците си. Профуча към Мейгрейт, а кароните се изправиха подобно на стена пред

противниците си.

Мейгрейт и Ялкара сляха усилията си, стъписващите образи все повече замайваха главата на Каран. И картината в кълбото се завъртя влудяващо, после угасна. Тя се опита да я върне, но кълбото тъмнееше.

Зад нея се разнесоха тропот на бягащи хора и слети възгласи на радост. Задругата се върна от Каркарон по отворения с изтощителни усилия портал – Шанд, Игър, Лиан, останалите... Лиан препускаше към Каран, тя обаче го отпъди с жест.

– Не сега!

Насилваше се въпреки болката да прокара връзката и да намери Пътя. Всичко се бе променило.

– Ето я Мейгрейт... – промълви Каран и внезапно танцуващите из кълбото точки се сляха в лика на нейната приятелка.

Сега образът беше обрамчен в тъмен ореол като индигово-черна дъга.

Шанд замря с изпънати по бедрата ръце като стълб, забит в земята, щом видя Ялкара. Само стискаше юмруци. До него Малиен се разкъсваше от своя вътрешна борба. Искеше аакимите да отнемат машината и да освободят своя свят, но не и ако Възбраната, защитаваща този, ще бъде унищожена.

Каран гледеше безпомощно как мускулест ааким пропълзя отзад по творението на Рулке и просна Мейгрейт с жесток удар. Той се тръшна на седалката. Мейгрейт изстена и се обърна по лице.

– Бягай! – викаше ѝ Каран. „Как бих могла?“ Аакимът протегна ръце към уредите и залата около него се раздруса. Кълбото пред гледащите в Шазмак завибрира. Предницата на машината блъвна жълта светлина с такава мощ, че проряза с дим завихрения въздух из залата и прогори стената. Навън в черното небе бе увиснала оранжева луна – толкова ярка и огромна, че сякаш бе окачена в клоните на дърво.

– Бягай! – изрева и Игър.

Каран неволно предаде думата чак на Аакан.

„Няма да им оставя машината!“ Мейгрейт запрати настрана дребна жена, в чието лице се долавяше прилика с Каран, и zakрачи напред, прикрила очите си с длан. Лъчът изпепели остатъците от масата и се премести на тласъци към нея.

– Никой ли няма да и помогне? – задави се Каран.

– Ами моят народ? – изохка Малиен, впила жаден поглед в Аакан. – Ами моят свят?

Кароните се бяха вцепенили. В миг-два се вмести цяла вечност.

Лицето на Игър се кривеше. Той изпружи ръка към кълбото, гърбът му се изви, очите се ококориха. Яростно извлече от паметта си знанията за Тайното изкуство, погребани дълбоко през десетилетията на лудостта му, и извърши нещо нечувано. Сноп синкав огън проби Стената, пренесе се по целия Път между световете и стопи машината наред залата в Аакан в нажежена буца. Скупчените наоколо аакими се запремятаха във всички посоки.

В кълбото се откри лицето на Мейгрейт. Тя протягаше ръце към Каран, сякаш умоляваше да я върне на Сантенар, но беше късно. Пътят бавно се сви, кълбото избледня. Блещукащите слоеве на Възбраната припламнаха и изчезнаха завинаги.

Всичко приключи. Равновесието бе възстановено. Игър се захлупи по лице, безсилен да шавне. И Каран се отпусна на дивана с тих стон.

Лиан се заблуди, че е мъртва, и опря чело в тялото ѝ, но усети топлия ѝ дъх.

– Как си загуби косата? – прошепна му тя.

– При пожар. Само че този път друг го подпали – припряно се оправда летописецът.

И двамата помнеха как, за да я измъкне от плен на гашадите, той изгори до основи старата къща в Нарн, та бяха принудени да изкъртят пода, за да се спасят.

Каран пък се сети за първите му нелепи думи, с които се запознаха.

– „Аз съм Лиан. Дойдох да те спася“ – промърмори унесено и му се ухили, както само тя умееше да дразни.

– А аз се уплаших преди малко, че си умряла! – поклати глава той с укор.

Каран прихна, отвори очи и плъзна ръка по раменете му.

– Да, размина ми се на косъм, но сега съм по-добре. Много по-добре.

Безчувствеността от хрукса спадаше и болки в цялото тяло я замъчиха. Не непоносими като преди, но достатъчно силни, за да пропъдят всяка мисъл за касапницата в Шазмак и другаде през този ден, а и за загубата на Мейгрейт.

Игър лежеше недалеч от нея, мятеше се в такова прилошаване от магия, че не можеше да се сравни с нищо друго. Свръхчовешкият изблик на мощ го бе опустошил. Сега приличаше на изсъхнал труп, макар Идлис да вярваше, че ще се опомни.

Лиан поседя при Каран около час, после го повикаха да се погрижи

за мъртъвците заедно с всички останали. Искаха да почетат всеки умрял според обичаите му, както подобаваше. А трябваше и да се отърват от убитите твари, за да не плъзнат зарази.

Затова Каран беше сама, когато я издебна лорскът, от когото се отърва с късмет в тунелите. През деня хитрият звяр се бе притаил, защото се боеше от Пазителите, но гладът накара дързостта му да надделе. От няколко часа никой не идваше да провери защо Пазителите вдигат тревога.

Сега съществуването беше още по-зле ранено. Пострада от двамата гашади, които нападна, а жилавата им плът изобщо не утоли безмерния му глад. Добра се до Каран чак в залата, като ловко отбягваше малкото патрулиращи гашади, но понасяше ударите от безбройните Пазители. Едната му ръка с изпокъсани сухожилия висеше безполезна, на другата липсваха три пръста. Изпод спечената кора на раната от изгаряне се процеждаше гъста гной, воняща на гнилоч.

Но най-после намери плячката – сочната червенокоса женска. Този път нямаше да му се изплъзне. Лорскът се взираше в нея толкова увлечено, че дори не забеляза Игър, докато не го настъпи по лицето.

Игър кресна и лорскът отскочи на два разтега от него. Каран се събуди в миг. Отначало се заблуди, че пак ѝ се привижда заради хрукса. Огромната зала пустееше. Нямаше кой да я спаси.

– Ох, Лиан... – смънка гласно. – А аз повярвах, че всичко е в миналото. Къде си сега?

Лорскът помнеше добре находчивостта ѝ и постоя, загледан изпитателно в нея. Накрая протегна ръка предпазливо към корема и.

С ъгълчето на окоето Карай забеляза тъкмо този, който бе въплътил всичките ѝ надежди и страхове. Лиан се връщаше да извлече навън по-редния труп и бе чул вика на Игър, Грабна меча на Рулке от пода и се втурна право към чудовището. Размахваше огромното оръжие като месарски сатър.

– Лиан – хладнокръвно отбеляза Каран, – това е лоша приумица. Няма да нанесеш дори един удар.

Колкото и да бе изнурен, лорскът се завъртя с плашеща бързина и се хвърли срещу човека. Лиан замахна свирепо с меча, звярът се наведе и грамадната му длан помете с глух удар противника. Лиан се превъртя във въздуха и падна на рамо, но незнайно как още стискаше дръжката на меча. През разкъсаната дреха се виждаха кървави разрези по ребрата му.

Каран знаеше, че никой не би оцелял, след като ноктите на лорск се

забият с такава сила в него. Край на всичко...

Ала Лиан се надигна като по чудо, макар че пъшкеше. Квадратните стъпала на звяра зашляпаха по пода към противника. Каран направи единственото, за което се сети, а и би успяла само в този ден, докато хрукът още сгорещяваше кръвта ѝ. Яростно стовари съзнанието си върху лорска.

Озова се напред чуждо отчаяние и още по-страшна болка от нейната. Надзърна през очите на чудовището, усети го как вдига здравата си ръка, за да разкъса Лиан. Опита се да наложи властта си, но сякаш се напъваше да помести канара. Бореше се с десетократно по силни мускули, срещаше съпротивата на воля, която ѝ беше равна във всичко. Пак опита единствено възможното – направи замаха на лорска неточен. Ръката му се стрелна над главата на Лиан. Звярът изрева и в миг отхвърли натрапницата.

И Каран видя със собствените си очи невероятна гледка. Лиан се подпря на коляно и вдигна меча отдолу, все едно изгребвате тор с лопата. Каран търсеше в себе си сили за още едно нападение с мисъл, а натовеното като бръснач острие закачи шията на лорска и срязва голяма артерия. Звярът заподскача в кръг, падна до дивана и издъхна.

Тя се вторачи в дланта му. Ноктите и на последните два пръста бяха изскубнати. Само затова Лиан не бе изкормен. Той я доближи, залитайки. – Не го казвай – помоли и я прегърна лекичко.

– Кое? „Дойдох да те спася“ ли? – засмя се тя сподадено. – Нямах намерение.

– Бездруго винаги съм искал да бъда не герой, а разказвач. – Е, сега си герой. Истински. Но аз си го знаех отдавна.

47. Вечни изгнаници

Сутринта Идлис донесе рамка от метал и кожа и я приспособи да обхваща плътно гипсовите превръзки по тялото на Каран от кръста до пръстите на краката. Регулира няколко пружини да опъват ходилата ѝ, за да попречат на костите да се разместят.

– Това ще ги закрепя, докато зараснат – каза на Лиан. – Трябва да остане така поне шест седмици.

Лиан се загледа в рамката.

– Струва ми се ужасно неудобна. А и как ще?... – обърна се към Каран, но се смути и не довърши въпроса.

Тя се засмя.

– Как ще се грижа за телесните си нужди ли? Ще си имам болногледач, разбира се. Ако наистина ме обичаш, ще го направиш за мен, а когато най-сетне се измъкна от тези железни, ще те възнаградя. Естествено и себе си.

Идлис вдигна малката ѝ длан към устните си и я целуна. Тя вече не настръхваше от допира на еластичната му кожа. Смяташе го за свой приятел.

– Ще идвам всяка година на този ден в Готрайм – обеща Идлис, – защото може би ще се нуждаеш от хрукс. Няма кой друг да ти го осигури – само ние знаем как да го приготвяме. Ако пък съм ти необходим по-рано, прати вест в Пимир. Разположен е на южния бряг на Карам Малама – Морето на мъглите. Тръгвам да догоня Йеча. Желая ви късмет!

– И на тебе – отвърна Каран. – Сега имате бъдеще пред себе си. Ела в Готрайм и ако аз мога да ти бъда полезна в нещо.

Малиен доближи носилката.

– Сигурно ме мразиш и презираш... – плахо смънка Каран. Малиен се наведе и приглади косата ѝ да не пада в очите.

– Свързва ни родство и винаги ще те обичам.

– Ала аз предадох сродниците си и помогнах на Рулке.

– И пак беше права в решението си. Това е минало, Каран. Но ти можеш ли да простиш на нас – аакимите, за всичкото зло, което сторихме на тебе и на семейството ти? – на свой ред се притесни Малиен.

Аакимите се затвориха при тялото на Тенсор за бдението, продължило един ден и една нощ. Всеки произнесе прощалното си слово. На следващото утро положиха тялото в отдавна определената за него гробница, дълбоко в катакомбите на стария град.

– Той вече няма да напусне любимия си Шазмак – промълви Малиен. – А никой от нас няма да види родния ни Аакан. Ние сме вечни изгнаници.

– Още ли ви е мъчно след толкова хилядолетия? – промърмори Лиан. – И децата ви са родени на Сантенар, нали?

– Да, но копнежът е вкоренен в душите ни. Всички си мечтаем как ще отидем на поклонение в Аакан. – Тя въздъхна. – А сега ме е обзела тревога. Видя ли изригващите вулкани? Какво ли е сполетяло моя свят?

– Би ли могла да промениш нещо?

– Не. Моят народ на Аакан сам ще посрещне с участта си, била тя

добра или лоша.

– Но вие какво ще правите?

– Предполагам, че всички ще се запътим към нашите градове на изток и все някак ще си намерим място в този свят. Никога не сме били чак толкова велики, колкото си въобразявахме, но умеем да оцеляваме. Свърши се дългото ни заслепение от глупостта. Насърчава ни и мисълта, че дългото робство на Аакан също е свършило. Могли сме да не допуснем тези четири тежки хилядолетия, ако сме имали смелостта да се опълчим на кароните.

Погребяха и Мендарк, и другите покойници в Шазмак. От нанолета бе останал тънък слой злато и сажди по пода. Аакимите изкъртиха плочите, стриша ги и ги пуснаха трошица по трошица в Гар заедно с пепелта от труповете на тварите от пустотата. В хаотичното си блуждаене повредената машина бе минала и над флейтата. Локвичката стопено злато се бе просмукала в пукнатините на пода.

Изкъртиха и тези плочи, които също хвърлиха по малко в реката. Бяха се зарекли да постъпят иначе с останките от флейтата, но сега не можеха да направят нищо друго.

Закрепиха на носилка рамката, в която беше Каран. Костите ѝ разставяха едва от десет дни, но не можеха да се бавят повече в Шазмак. Потеглиха пеша – порталът на Шанд бе изчезнал безвъзвратно заедно с Възбраната. На Сантенар не бе останал друг, който имаше способността да отваря портали, а Шанд се бе превърнал в безволна сянка. Загуби и Ялкара, и Мейгрейт. Не виждаше защо да проточва още живота си.

– Защо не се опиташ все пак да прехвърлиш всички ни в Готрайм? – попита с досада Лиан, когато стигнаха до края на моста от метална паяжина.

Каран вече понасяше трудно друсането.

– Не ме интересува дали още е възможно да бъдат отваряни! – озъби му се старецът. – Тайната ще легне в гроба с мен! По-добре ще е за нас, ако някои неща бъдат забравени.

– Ами ти, Игър?

– Ако ще да имах на разположение сто портала, не бих си мръднал пръста да помогна на нея – студено натърти Игър.

Явно си бе втълпил, че Каран е виновна, задето е загубил Мейгрейт.

Имаха да изминат дълъг път по стръмнините, а нощем студоваха, особено на брулената от ветровете пътека покрай Гар. Колкото и меко да стъпваха носачите, болката пронизваше Каран на всяка крачка.

Нощем лежеше с отворени очи и си спомняше как ѝ олекна от хрукса. Жаждата ѝ за опиата не беше непреодолима, но не я оставяше на мира като досаден сърбеж.

Веднъж Лиан помоли Шанд да поговорят насаме.

– Преди време каза, че би искал да направиш нещо за мен, за да заличиш бедите, които ми навлече.

– Така е – равнодушно потвърди старецът. – Какво искаш от мен?

– Каран носеше древна сребърна верижка, която намерихме в Катаза. Ти си я оставил при прекупвач в Туркад, докато аз бях в тъмниците. Тази верижка ѝ е много скъпа. Ако можеш да я върнеш някак...

Шанд се сепна.

– Може да е... трудничко. Заради бъркотията около тези войни.

– Поне ще се опиташ ли?

– Ще се опитам – извърна се Шанд и побърза да се отдръпне.

Пет дни се влачиха, докато излязат от високите планини и стигнат до хребета, спускащ се покрай Каркарон към Готраймската гора. Късно през шестия ден подминаха мрачните руини, стърчащи на билото. Каран пак се замисли за своя баща и още по-силно закопая за хрукс.

Вървяха и по тъмно – не искаха да нощуват на тази пътека. Спряха да хапнат при беседката до Черното езеро, отдъхнаха един час и продължиха. Носачите станаха още по-предпазливи, защото топящият се сняг заливаше изсечените в скалата стъпала. Лиан, на когото беше ред да държи носилката отзад, се заливаше в спомени.

– Къде се отнесе? – обади се Каран.

– О, само си мислех, че предишния път аз бях на носилка. А ей тук насреща ни изскочи транксът.

– От тази грижа се отървахме, отдавна е мъртъв.

– Колко ли като него вилнеят из Сантенар?

Пътуването сякаш нямаше край, но най-после се спуснаха в подножието на канарите и нагазиха в размякнатата земя, от която се подаваха първите зелени стръкчета на пролетта. Поеха по утъпканата пътека към имението Готрайм. Каменните комини и зелените покриви се подадоха над билото на хълма. Готрайм изглеждаше овехтял, потъмнялото от времето скеле се проточваше край едното недовършено крило, в градините имаше само гола пръст.

– Да не са си тръгнали всички? – уплаши се Каран. Влязоха в двора през Двукрилата порта и зърнаха няколко деца да се гонят между лехите и неиззиданите докрай стени. Една от черешите в градината тъкмо разцъфваше. От задната врата излязоха възрастните, сред тях стърчеше

прегърбената фигура на белокосия Рейчис – непоклатимата опора на Готрайм, а и на нейния живот след смъртта на баща и. Каран въздъхна дълбоко. Значи всичко щеше да се нареди някак.

Предложиха да я отнесат горе и да я настанят на голямото легло, но тя не искаше и да чуе.

– Сложете ме ей там – посочи между камината и прозореца в старата част на къщата. – Това ще ми е постелята, докато не ми свалят гипса. Искам всичко да ми е пред очите.

Тази вечер празнуваха с припасите на аакимите, донесени от Шазмак, и вино от избата на Каран. Пъхaha неспирно дърва в печката, за да може всеки от пътниците да се изкъпе. Каран пък изтърпя по неволя да я бършат с влажна кърпа.

В Готрайм научиха новините и те никак не ги зарадваха. Непознати твари се завъдили незнайно откъде из целия Мелдорин. Страшилища от древните предания – умни и хитри като транкса и лорска или диви свирепи зверове с всякакви размери и форми. Елудорската гора направо гъмжала от тях.

Следобед сложиха Каран отново на носилката, защото тя искаше да провери състоянието на градините и изгражданото наново крило. Забеляза някакъв непознат на кон, придружен от двама войници. Идваха към главния вход.

– Кой ли може да е този? – промърмори нехайно, докато драскаше с молив по скицата на градините.

– Сигурно някой от помощниците на Игър му носи вести – предположи Лиан.

– Значи е редно да го посрещна. Внесете ме вътре.

Завари в дневната възпълен мъж с черни очи и извит нос, който разговаряше с Игър. Дългите и кльошави крака му придаваха нелеп вид.

– Този прилича не на войник, а на чиновник – вгледа се в него Каран.

– Или на бирник – изсумтя Лиан.

Игър махна с ръка към нея и тънкокракият застана пред носилката.

– Вие ли сте Каран Елиенор Мелуселда Фърн?

– Да, това е името ми.

– Аз съм Гарлиш Тунк, бирник на областта Банадорски възвишения. Ето пълномощното ми.

Попълненият с черно мастило пергамент носеше печата на Игър. Каран изобщо не го погледна.

- Не се съмнявам кой сте.
- Сборът на вашите налози е изчислен на 540 тара. Това е сметката. Подаде й свитък, вързан с черна лентичка.
- Много подходяща украса – отбеляза Каран, без да протегне ръка.
- Моля ви да проверите сметката – настоя бирникът. – Всички подвластни на Игър земи се управляват по закон.

Каран се зачете – толкова за къщата, толкова за земята, за пътя и мостовете, поголовен данък за всички обитатели и наемни работници в имението, налог върху правата за риболов в нейния участък от река Райм, и налог върху дърводобива в Готраймската гора.

- Това пък що за глупост е?
- Гората изобилства на ценна дървесина.
- Гората е напълно безполезна. Невъзможно е да смъкнем отсечените дървета в долината.
- В такъв случай отказвате ли се от правата си над гората? Каран стисна устни. Да се откаже ли? Немислимо!
- Не мога да ви платя 540 тара. Той се смръщи.
- Каква част от сумата не можете да платите? – Никаква! Нямам пари.

– Не може да плати... – записа си бирникът. – И какво ще предприемете, за да изплатите задълженията си? – Изобщо не съм ви задължена! – побесня Каран. – Банадор е независима страна. Защо пък аз да плащам, за да възстановявате щетите от войната, която вашият господар водеше срещу нас, като опустоши страната и ме разори? Проклети да сте! Отказвам!

– Приемам това като оплакване, отправено към господаря Игър – отсече бирникът и отиде при него.

Каран впи изпепеляващ поглед в Игър. Не й се вярваше, че й натрапва такъв налог след всичко, което се случи.

– И една четвърт от тези пари стигат, за да ме съсипете окончателно.

– Империята е в развалини и трябва да бъде съградена наново – заяви Игър с ледено спокойствие.

Враждебността му към нея не стихваше.

– В развалини е заради тебе! – сопна му се Каран.

– Няма да задълбаваме в причините. Всеки е длъжен да даде I своя принос. – Лесно намираше пари, когато започваше идиотските си войни, нали?

– Каран, ти притежаваш повече от почти всички други наоколо. Не

се съмнявам, че ще намериш начин да платиш налозите си.

– Ами! Всичко е изцедено и изстискано до последния грайнт. Остава ми единствена възможност...

– И каква е тя?

– Фейеламор ми дължеше неколкостотин тара.

– Нима? – Очите му блеснаха заплашително. – Да чуем. Каран се поколеба, но обясни:

– Не ми плати за промъкването във Физ Горго, когато откраднах от тебе Огледалото.

Малко оставаше по устните на Игър да избие пяна.

– Само влошаваш положението си!

– Всичко, което е оставила в Елудор, ми принадлежи... ако успее да се докопам до него.

Каран опипа абаносовата гривна, която щеше да разпръсне илюзията.

– И каква полза за мен? Пътищата и мостовите трябва да бъдат поправени сега. В Елудор пък е пълно със зверове. Може би никога няма да прочистим цялата гора, за да е безопасна.

Шанд застана до Игър и сложи ръка на рамото му. Само той би могъл да му повлияе.

– Точно в този случай обстоятелствата оневиняват длъжника. Има основания, струва ми се, плащането да се отложи.

Едната буза на Игър трепна, но той кимна неохотно.

– Така да бъде. Разбирам в какво положение си изпаднала, Каран, не забравям и какво направи за нас. Ще ти дам отсрочка до края на есента. Ако не платиш и тогава, ще ти бъдат отнети имоти и ценности, равни по стойност на налозите, които дължиш.

Затруднението се отлагаше, обаче и през есента Каран не би могла да събере толкова пари, ако ще реколтата да е нечувано добра.

Сутринта останалите от задругата продължиха към Туркад – тепърва трябваше да се прочиства навсякъде из Сантенар, а и предстояха големи промени в техния свят.

– Все някой трябва да се заеме с тази работа – подхвърли Игър, прегърбил се на седлото, – макар и да не виждам смисъл.

Каран им махна за сбогом през отворената врата, след малко и Лиан се прибра вътре.

– Свърши се най-последно...

Той се затътри през голямата дневна към кухнята.

„Нищо не е свършило – рече си Каран, – няма и да свърши.“

Отпусна глава назад и се загледа в почернелите от сажди греди на тавана. В къщата беше съвсем тихо.

– И ти ли ще ме изоставиш? – попита го следобед. – Сигурно се камиш съвсем скоро да тръгнеш към школата. Май ти дотягам.

– Нямам такива намерения. – Лиан я зави по-добре и седна до нея на възглавница. – Какво те прихваща?

Тя се обля в сълзи.

– Почти две години чакам този ден, а всичко се обърна надолу с главата. Я ме виж – саката, негодна за нищо. И Игър накрая ще ми отнеме Готрайм. И... и...

– Кажи де.

Тя извърна глава встрани.

– Прекалено е гадно. За нищо не ме бива. Искам да си отидеш. Върни се в школата и си намери друга.

Лиан се слиса и реши, че е време да се разберат. – Вярно е – протоци той, – имам си приятелка в школата. Изобщо не е като тебе, нали знаеш. Висока, гъвкава, с прекрасна тъмна коса, а и големи обли...

Каран ахна, заби юмрук в корема му, после се помъчи да свие на топка горната половина на тялото си.

– Само те дразня – кротко се оправда Лиан и дръпна ръцете й, които закриваха лицето. – Значи все пак не искаш да се махна. – Не искам...

– Сега ще видим мога ли да намеря препъни камъка. Да не си мислиш, че ще те зарежа, защото не можеш да имаш деца? Тя се подпря да седне, колкото и да я заболя. – Откъде знаеш?

– Нали си трикръвна! – Лиан я прегърна. – От толкова време ми е ясно.

И... ме искаш въпреки това? Не обичаш ли децата? – попита го недоверчиво.

– Много бих се радвал да имаме деца. Но тебе обичам по-силно.

Полежаха прегърнати, макар че им пречеа и рамката, и гипсовите превръзки. А и Каран още беше напрегната като опънато въже.

– Има и друго, нали? – подкани я Лиан.

– Хруксът! Вече не мога да не мисля за това. Надявах се тази жажда да изчезне постепенно, а тя се засилва с всеки ден.

Лиан помълча. Само тя можеше да надмогне пристрастяването.

Той би я подкрепял с всичко, което измисли. И как по-точно?

Престраши се да направи нещо, което обмисляше по целия път от Шазмак дотук.

– Чудя се не искаш ли да чуеш една кратка приказка...

– Каква приказка пък сега? – сприваво се изненада Каран.

– За приспиване – прикотка я той с най-благия си глас на разказвач.

– Не е време за сън!

– Това не пречи. То се знае, започва с думите „Имало едно време...“ – Романтична ли е? Харесвам романтичните истории.

– Може би – сви рамене Лиан.

Каран въздъхна и опря глава на рамото му.

– Имало едно време момиченце с червена къдрава коса и зелени очи. Тя си оставала весело дете дори в трудни времена, а времената все били трудни за нея. И баща и умрял, и майка ѝ. Горкото момиче намирало утеха само в една мечта. Но когато пораснала, животът ѝ станал толкова тежък, че се простила и с мечтата си.

– Що за мечта била тя? – настрои се подозрително Каран.

– Ами тя знаела – подхилваше се лукаво Лиан, – че сред всички мъже разказвачите са най-привлекателни, най-храбри, а и най-добрите любовници.

Тя изпуктя презрително.

– Горката глупачка!

„Успявам!“ – насърчи се Лиан и продължи:

– Още от малка си мечтаела да се омъжи за разказвач.

– Брей!

– И то не кой да е от тях. Няма да се задоволи с друг освен майстор-летописец от Школата на преданията, и то най-хубавия и смелия.

– Нямам търпение да ме запознаеш с него – увери го тя ехидно.

– Когато разказвачът ѝ се усмихвал, все едно слънцето се показвало в небето след цяла седмица дъждове. А когато слушала сказанията му, топяла се от удоволствие...

– Сега да чуем и лошата част – настоя Каран.

– За жалост този разказвач имал и един-два недостатъка, макар и мънички...

– Знам я тази приказка, струва ми се – промърмори Каран и стисна ръката му. – Той бил непоносимо суетен и толкова горд от изкуството си, та чак стигал до наглост! Нищичко не знаел, а си въобразявал, че е научил всичко на този свят. Любопитството му било безмерно и все си пъхал носа в чуждите дела, защото не можел да се сдържи. А в другото

освен своя занаят бил толкова нескопосан, че било цяло чудо как успявал да се прехранва. Една крачка не правел, без да падне на носа си. Питам се...

– Да, вече си чувала приказката – наскърби се Лиан. – Та какво се питаше?

– Питам се как тя, толкова прекрасна, че и луната се скривала от срам, щом я зърнела, толкова умна, изобретателна, храбра и мила...

– Не чух какво се питаш – напомни Лиан.

Тя се усмихна загадъчно и го изгледа изпод Притворените си клепащи.

– Питам се защо го обичала толкова силно. Не прекъсвай приказката. Какво направил този пример за подражание на всички разказвачи?

– Случило се тъй, че след като съдбата ги събрала, те се натъкнали на трудности. Не че той бил виновен, сещаш се...

– Разбира се.

– Но ги преследвали из целия свят, заедно преживели много приключения. Все ужасни, кървави приключения, от онези, които украсяват всяко сказание...

– Не се впускай в скучни подробности – предупреди го Каран. – Разкажи ми края, него искам да чуя.

– Грубо е да прекъсваш разказвач, както съм ти споменавал неведнъж. Е, щом искаш... И макар че пребродили света рамо до рамо и споделяли всичко, той все не успявал дай каже нещо...

– Казвай го сега! – вкопчи се в него Каран.

Лиан се засмя. Тя бе забравила и болката, и жаждата си за хрукс.

– Стига си се хилил като малоумник, ами довърши приказката! – кипна Каран.

Бялата глава на Рейчис се подаде за миг през вратата. Старецът се усмихна и пак излезе.

– Обичал я повече от луната и звездите...

– Ами школата и книгите? – не се стърпя тя, макар че очите ѝ грейнаха. – ... повече от школата, книгите, перодръжките и хартията, бюротото и мастилницата...

– Стига де! – съвсем се раздразни Каран. – Тя знаела това открай време.

Помъчи се да седне и Лиан ѝ помогна много грижливо.

– Но този велик разказвач, повелител на всички думи, вписани в речника, все не намирал смелост да изрече няколкото скромни слова, които напирали в душата му от една година. Горкичкият, много се

смущавал.

– Горкото тъпо момиче! – отбеляза Каран. – Да ги бе казала вместо него.

– Жалко – съгласи се той. – Защото приказката все пак завършва с малко тъга – тя тъй и не се сетила.

– Това ли бил краят? – наежи се Каран. – Ами „и те заживели щастливо до края на дните си“?

– Това е друга приказка, Каран...

– Слушам те, Лиан.

Той отвори уста, позапъна се и двамата изрекоха едновременно:

– Ще се омъжиш ли за мен?

– Ще се ожениш ли за мен?

Свлякоха се на постелята засмени и с овлажнели очи.

– Какво ти е? – попита Каран вечерта няколко дни по-късно, когато къщата бе притихнала. Забелязваше, че Лиан се е затворил потиснато в себе си. – Пък аз се заблуждавах, че съм те направила най-щастливия мъж на света.

– Да, така е. Но не мога да се отърва от угризенията си, чак пръстите на краката ми изтръпват от срам.

– И защо имаш угризения?

– Помогнах на Тенсор в Катаза. Докарах Мендарк до лудост, а той изгори архива и открадна златната флейта. Подтикнах Тенсор да срази Рулке. Как се надувах от гордост, че имам глас на разказвач и умело си играя с чувствата му! А какво се случи накрая...

– Ако предпочиташ, съжалявай, но без да забравяш, че иначе последниците щяха да бъдат доста по-лоши. Например аз щях да съм мъртва.

– Любопитството ми винаги беше гибелно. Ще се откажа от призиването и на летописец, и на разказвач. Не виждам друг път. Ще се бяхта на твоята земя от изгрев до залез, за да изкупя престъпленията си.

– Не би имало по-безполезен и окаян труженик в цял Банадор – прихна тя безсърдечно. – И сигурно бих те напъдила още преди пладне на първия ден. Нека гледаме в идното. Помисли колко добро си сторил с твоите истории и Предания. – Лиан слушаше унило и тя продължи: – А как ще си изкарваш прехраната? Да не споменавам и че това имение, където ще живееш, гълта пари както печката цепеници, а все не носи приходи. Ти не обеща ли на Рулке, че ще напишеш Преданията на кароните? Какво ще кажеш и за хората в Банадор, които толкова си изпатиха през последните две години? Не заслужават ли поне да чуят „Предание за Огледалото“?

– Май си права – живна малко Лиан.

– Трябва и да разкажеш цялото предание в школата. Това е твой дълг като майстор-летописец.

Той вирна глава.

– И как бих понесла да свържа живота си с някакъв ратай? Още от малка бленувам, че ще се омъжа за летописец. Дори има приказка за мечтите ми.

Настъпи време на отчаяни усилия и тежки несгоди. Транксове и цели глутници по-дребни зверове вилнееха из Мелдорин, нанесоха опустошения почти колкото и войната през предишната година. Дори Туркад бе нападнат през един страшен ден към края на пролетта.

Често пристигаха вестоносци с покани към Лиан да разкаже преданието в Туркад и другаде. Предлагаха му съблазнителни суми, но той отказваше на всички.

– Не е завършено, а когато приключа, първо трябва да го чуят в Чантед.

Не се отделяше от Каран, понасяше търпеливо и закачките, и избухливостта ѝ. Настроението ѝ се влоши особено когато започна да става от ложето и да се тътри с патерици. Ала и в миговете на безнадеждност не се сещаше за хрукс.

– Това е денят! – изтърси тя рано сутринта около месец след завръщането им.

– Ден за какво?

– Минаха шест седмици! Днес ще махнем гипса. Не можеш да си представиш как очаквах този ден.

Разглюбиха металната рамка, Срязаха внимателно превръзките и ѝ помогнаха да се премести на кресло.

– Ама че е странно да си седя на задника, след като толкова време лежах по гръб. Костите ми скърцат.

Сведе поглед към измършавелите си крака. Приличаха на избелели пръчки, коленете и глезените ѝ стърчаха.

– Що за гнусотия! Толкова съм грозна. По-скоро ми помогнете с панталона.

Опита да се, отблъсне с ръце от облегалките, за да стане, но тупна отново на седалката.

– Недей да стоиш като побит в пода! Вдигни ме! – кресна на Лиан.

Краката не я държаха. Килна се настрана, щеше да събори и него. Разплака се.

– Върни ме на креслото. Няма смисъл, краката не ми служат за нищо. Саката съм. – Рейчис се надвеси над нея.

– Дете, пак прибързваш. След толкова време на легло мускулите ти трябва да укрепнат, преди да проходиш. Днес не можеш, но след няколко дни ще направиш първата крачка. Скоро ще щъкаш навсякъде из имението. Колко пъти се е случвало пред очите ми...

Старецът излезе, като си подсвиркуваше безгрижно.

– Прав е – успокои я Лиан. – Чувал съм същото от много стари хора.

Тя избърса сълзите от яд.

– Щом казваш, ще ти повярвам, ако ще да ми изглежда невъзможно. Сега ми пригответи ваната и ме сложи да се накисна, моля те, за да се избавя най-сетне от този отвратителен сърбеж. И не мърдай никъде от банята, за да не се удавя, а и за да ме извадиш от ваната накрая. После ще ме пренесеш на леглото в моята спалня, за да си получа наградата за тези шест седмици, а и ти твоята.

След няколко дни тя наистина започна да обикаля самостоятелно, макар че още месец имаше нужда от патерици и бастуни. И Лиан излезе от безпътницата. Вече не се навърташе непрекъснато около Каран и се улиса в работа. Получи се вест и от школата. Искаха да чуят от него преданието през дните на Сказанието при завършването. Старият Уистан бе предложил да го признаят за Велико предание и всички майстори-летописци щяха да се съберат в школата, за да дадат своя глас. Предстоеше му непосилен труд, за да довърши „Предание за Огледалото“.

Позволяваше си и да мечтае. Първото Велико предание от векове. И това ще бъде неговото сказание. Непременно щяха да го признаят! А и времето на Уистан изтичаше. Сам спомена миналата година, че иска някой млад майстор да го замести. И със славата от преданието може би тъкмо той – Лиан...

Разкикоти се на тези сънища наяве. „Непоправим съм. Но защо да не си помечтая?...“ Накрая Каран захвърли бастуните. Скоро можеха да я видят навсякъде и тя преливаше от радост, въпреки че не си възвърна предишната пъргавина и ловкост. До края на живота си накуцваше, а зиме костите я наболяваха.

Една вечер Шанд се появи пред прага на къщата.

– Добра среща! – поздрави го весело Лиан, защото старецът не ги

бе навестявал. – Влизай!

– Не мога да остана – неловко смънка Шанд. – имам много работа.

Тикна пакетче в ръцете му и тутакси пое обратно по пътеката.

Озадаченият Лиан се прибра в къщата и отвори пакетчето. В кутийка от бяло дърво на нагънато парче черно-синьо кадифе бе сложена сребърната верижка – почистена и красива като в мига, когато изкусният занаятчия я бе довършил.

Лиан я поднесе към очите си. Отвътре още личеше протърканият от дългото носене знак на Шутдар. Настръхна – държеше вещ, изработена от легендарен злодей преди четири хилядолетия. А на закопчалката бе издълбано от несигурна ръка ФИАКРА – името на сакатото момиче, заради чиято загадъчна смърт той започна да рови в древните тайни. Не се съмняваше в доказателството – Шутдар бе подарил верижката на момичето.

– Каран! – провикна се той. – Виж какво ти връща Шанд! Тя дотича.

– Ох, Шанд, благодаря ти! – Допря верижката до бузата си. – Но къде е той?

– Не пожела да остане.

– Защо?! Защо си е тръгнал? И то толкова късно? Втурна се през вратата.

– Не му се е искало да го разпитваме – поклати глава Лиан. Скоро тя се върна, хванала под ръка смълчания Шанд. Старецът не склони да им разкаже как е намерил и откупил накита. На вечеря рядко отронваше по някоя дума и веднага след това се усамоти в стаята си.

Каран притича от банята по протритата хавлия. Лиан май беше заспал. Тя разреса косата си, метна хавлията на стола и сложи на шията си верижката на Фиакра. Пъхна се под завивката и се намести на топло при Лиан. Скоро и двамата се унесоха.

Сънуваше Преданията. Пренесе се в „Предание за Възбраната“, както го бе чула от устата на Лиан в школата. Учудвашо ясно осъзнаваше, че някак се е озовала в Кулата на Хулинг при Дългото езеро. Дори виждаше сама себе си като призрачен силует над горното стъпало. От едната страна беше водната шир, от другата – полукръг от подпалена гора. Враговете на Шутдар идваха, готови да пометат всичко по пътя си.

Тя се завъртя мудно. Шутдар, най-грозната човешка развалина, която бе съзирала, зяпаше през нея. Отровата от вековната работа с метали, се бе просмукала чак в разквивените му кости.

Но най-стъписващо беше лицето му, деформирано и с олющена кожа, а присвитите устни оголваха най-нелепото изделие в живота на Шутдар – ръждивите, разместени изкуствени зъби, нацапали устните, брадата и ризата му в червено.

Погледът му се отклони и смекчи, ужасната уста се изви в усмивка. Каран също се обърна. Сакатото момиче седеше недалеч от него на плоския покрив, скрило съсухрените си крака под дълга пола. Фиакра имаше прелестно лице, оброчено с гъста черна коса. По челото ѝ още лъщяха капчици пот от магическия танц, подарен ѝ от Шутдар.

Тя се вираше в чудовището пред себе си с такова обожание, че Каран затаи дъх. Шутдар каза нещо и лицето ѝ засия, думите обаче не се чуваха. Той посочи опожарената гора, но тя завъртя глава. Шутдар свали верижка от шията си и припряно издълба името на Фиакра на закопчалката. Така я предпазваше от неизбежното. Сложи ѝ верижката, докосна бузата ѝ с опакото на дланта си и подскочи върху крепостната стена с флейтата в ръка.

Очертан под тъмната луна, отразила се в гладкото езеро, той размаха флейтата към враговете си и изтръгна един-единствен мощен звук от нея.

Гледката потъна в дъгоцветни ударни вълни, пръснали се с грохот във всички посоки. Кулата се нацепи, вълни от езерото плиснаха по развалините. Дори времето някак се извъртя, а когато поднови нормалния си ход, Шутдар го нямаше и покривът на кулата беше осеян с отломки. Скрит зад стена от струпани парчетии, един трепкащ безплътен цилиндър пазеше спящото момиче.

Тъкмо призракът на Каран понечи да го доближи, цилиндърът се разпръсна и Фиакра се опомни. Тя задраска с нокти по стената, викаше Шутдар, но той беше мъртъв. Само локвата злато от разтопената флейта се втвърдяваше полека насред покрива. Момичето се присви от плач зад руините.

Времето пак потръпна. Нечий висок силует притича по стъпалата. Хвърли се към златото с ликуващ вопъл и с могъщо заклинание го превърна в три накита. Каран видя как кожата по ръцете на фигурата задимя, значи беше от плът и кръв. Силуетът внезапно вдигна глава, осъзнал чуждо присъствие. Прехвърли се над стената, сакатото момиче напразно опита да се дръпне, но тъмната фигура заби в гърба ѝ дълга игла. Фиакра извика и замря.

Каран изохка на глас. Знаеше, че сънува. Помнеше и че убийството е извършено преди повече от три хилядолетия, но въпреки това я

потресе, сякаш се случи в собствената ѝ спалня. Силуетът се извърна рязко и Каран за пръв път различи чертите – висока жена със силни рамене, черна коса, издължено хубаво лице и изгарящи индигови очи. Ялкара... Разкри се и последната тайна.

Фигурата налетя с протегнати обгорени ръце към призрака на Каран, която изпищя и се събуди в прегръдката на Лиан.

– Значи Ялкара я е убила... – промълви Лиан.

Закусваха заедно с Шанд и Каран току-що им бе разказала своя внушен от сребърната верижка сън.

– И аз подозирах, че е тя, още откакто видях рисунките, които Фейеламор откраднала от библиотеката – печално призна Шанд. Трудно преглъщаше по някоя хапка. – Във верижката намерих потвърждението, щом легна на дланта ми. Всичко сторено в кулата бе оставило незаличими следи в метала. Ех, Ялкара... Що за подлост – да убиеш безпомощно същество.

– Струва ми се, че според самата нея не е имала избор – обади се Лиан. – Златото е било променено смъртоносно, не бивало да го използват повторно. Никому не можела да се довери, значи никой нямало да научи, че го е взела. И сакалото момиче трябвало да умре.

– А дали пак тя е убила Кандор, когато научил истината? – сети се Каран.

– Да убие някого от своите... един от Стоте... това е съвсем друго, не ми се вярва – поклати глава Шанд.

– Не разбирам защо не се е отървала от златото – каза Каран. – Не е ли било по-добре да го стрие на прах и да го разпръсне в морето, та да не го съберат никога? Защо го е съхранявала, за да го намерят и употребят отново, щом е било толкова опасно?

– Може би е разчитала на него за миг на безизходица – отвърна старецът. – Спомни си, че тя смяташе Хависард за най-непристъпното място на Сантенар. Да не говорим пък колко безценно беше ааканското злато. Но накрая ѝ се наложи да бяга ранена, нямаше сили да стори нищо, дори да вземе златото. – Той въздъхна. – Дори след като научих за това престъпление, дори след толкова време още ми е мъчно за Ялкара.

– А Кандор как се е сдобил с верижката?

– И той е бил сред хилядите пред кулата, когато Шутдар унищожил флейтата – подхвана Лиан. – По-късно забелязал, че момичето е било убито. Взел верижката с надеждата да разгадае всичко по нея. Новият притежател на златото ставал най-могъщият на Сантенар. А Кандор

вечно тънел в страховете. Затова вложил толкова усилия в изграждането на своята империя.

– Но през цялото време съзнавал, че друг има надмошцие – кимна Шанд. – Не узнал името на убиеца от верижката. Още по-тягостно било недоумението му, че по-силният от него не използва златото за нищо. Но Перионското море пресъхнало и империята рухнала. Кандор си втълпил, че златото е у Рулке, и пратил онези писма, за да се съберат на среща тримата с Ялкара. Надявал се да разобличи Рулке и да го провали.

Ялкара обаче отказала да дойде, Рулке пък отговорил с писмо, в което обвинявал Кандор в измяна. И Кандор наистина решил да го предаде на Съвета чрез жената, с която Рулке решил да свърже живота си. Мендарк пък се погрижил Кандор да не го опозори след време. Убил го.

48. Великото предание

През последния месец от лятото Каран, Лиан и Шанд прекосиха планините и пристигнаха в Чантед за Сказанието при завършването. За Каран този дълъг преход беше същинско мъчение – костите я боляха почти през цялото време.

Завариха в градчето мнозина от приятелите си – Талия, Джеви, който вече беше първи помощник-капитан на „Хлапето“, Лилис и Надирил, Малиен и Аспър, дори Пендер. Другите аакими се сражаваха с група транкове, които се опитваха да завземат своя територия чак в далечния край на Лоралин. Малиен изглеждаше още поостаряла, в червената ѝ коса избиваха сребърни нишки. Не беше настроена разговорливо – непрестанно се тревожеше за съдбата на Аакан и окайваше своята безпомощност.

– Пендер! – развика се Каран. – Ти си просто великолепен! Може и да преувеличаваше малко, но Пендер поне се бе постарал да подобри мърлявия си вид. Обичайната четина по пълните му бузи беше избръсната. Дрехите му наистина не бяха последната дума на модата по крайбрежната улица в Туркад, но личеше, че са нови и чисти. Шкембето му напъваше копчетата на куртката. Явно изминалата година бе допринесла за преуспяването му.

Той се ухили и разпери ръце за прегръдка. Не се отнасяше с особена симпатия към Лиан, но Каран му беше любимка.

– Каква добра година за търговията! Вече умувам дали да не купя

друг кораб.

– Няма да продадеш „Хлапето“, нали? Ще ми е жал за него – помръкна Лилис.

И тя се бе променила – още изглеждаше нисичка, но не и толкова кльощава. Наистина се превръщаше в жена.

– Слушай, Лилис, не мога да съм капитан на два кораба наведнъж, нали? А и искам да изплатя на Талия нейния дял. – Той зашепна. – Не ме издавай, ама може да го продам на баща ти. „А ти с какво се занимаваш?“

– Имам толкова работа! Трябва да препиша до края сказанието на Лиан, за да се съхранява в Голямата библиотека. И още съм наред обучението си. Пендер, ела да те запозная с Надирил. Ще ти допадне.

Лиан искаше да изясни една подробност, преди да разкаже своето „Предание за Огледалото“.

– Защо Ялкара е нанесла тези знаци по рамката? – попита всички, събрали при огнището в странноприемницата. – И за какво е този лунен символ? Шанд, ти знаеш ли?

– Да, струва ми се. Едва ли си забравил, че разгадахме това отчасти, преди Мендарк да изгори архива. В последната схватка Фейеламор е принудила Ялкара да се издаде, че ключът за отварянето на портали е скрит в Огледалото. Ялкара толкова се уплашила, че незабавно преобразила Огледалото, но издълбала знаците, за да улесни Аелиор при работата с него. Изглежда е решила и да подмами Фейеламор със стиховете, макар че е скрила от нея третия и четвъртия ред, които са били отредени само за погледа на Аелиор. В стиховете е важен и скритият смисъл:

„Огледалото е заключено, но в него има ключ.
 Погледни в него и виж каквото искаш да откриеш.
 Разчитай на наследството си, за да съзреш истината.
 И тогава Огледалото не би могло да излъже.
 Талалейм, о, Талалейм,
 участта ти ще отреди онази, която е събрала три в себе си.“

След като Ялкара издала тайната, Фейеламор най-сетне видяла как би могла да върне фейлемите на родния им Талалейм. И тогава започнала да осъществява своя замисъл, чийто край видяхме едва триста години по-късно.

Посланието на Ялкара подтиквало Фейеламор да търси отговори в Огледалото, а тя не могла да устои на изкушението, защото го подсилвало и древното пророчество на фейлемите. Но в него имало и присмех – „виж каквото искаш да откриеш“, – а също предсказание за съдбата на Талалейм, което подчертавало заблудата на Фейеламор за ролята на трикръвната.

– И лунният символ ли бил залъгалка за Фейеламор? – попита Лилис, която слушаше в захлас.

– О, не! Той бил само за Аелиор. Въплъщавал единствената надежда на Ялкара – кароните да се смесят с другите човешки раси. Външният кръг сме ние от коренната раса, пълноценни сами по себе си, но недо-развити (е, поне според Ялкара), твърде първобитни. Трите алени полумесеца представляват фейлемите, кароните и аакимите – могъщи, но и лишени от една или друга дарба.

– А вътрешният кръг? – не се стърпя Каран.

– Трите златни кълба сигурно обозначават трикръвната – отговори й Лиан. – Предполагам, че са вместени в цял кръг, за да покажат нов човешки вид...

Тази година честта да говори последна в Сказанието при завършването се падна на Тандаи, приятелката на Лиан. Тя бе избрала първото Велико предание – „Сага за Нулкай“, трагична история от предшествашите времена. Всъщност само това предание беше за епоха преди създаването на златната флейта от Шутдар. И макар че Тандаи клонеше към призванието на летописец, а не на разказвач, предаде на слушателите си историята съдържано и трогателно.

А Каран откриваше у нея удивителна промяна. По-малко от година след предишната им среща Тандаи не се държеше като недорасло момиченце и не се цупеше на изоставилия я любовник. След края на сказанието я поздравиха със званието майстор-летописец и в своята дълга черна роба без украси тя изглеждаше равна на всички останали майстори.

Вечерта на другия ден Лиан започна първата част от своето „Предание за Огледалото“. Щеше да разказва четири вечери подред.

– Всичко започна с мимолетно мярналия се образ на Ялкара в Огледалото, когато то още беше във Физ Горго...

Прозвуча и последната дума от „Предание за Огледалото“. Лиан склони глава. Възцари се тишина. Някой отзад нададе възторжен рев.

Млада жена се отзова с вик, изведнъж всички в залата станаха прави и оглушително изразяваха одобрението си. Ученици в школата наскочаха на сцената и понесоха на раменете си Лиан на обиколка из залата.

Накрая го върнаха на мястото му и старият Уистан затътри крака по стъпалата. Един Плещест майстор му помагаше да се качи на сцената.

Уистан кимна не особено приветливо на Лиан и застана до ръба.

– Прекрасно сказание! Убеден съм, че всички ще се съгласите – то е превъзходно. Идва мигът, който чаках цял живот също като мнозина от вас, не се съмнявам. Тази вечер тук са се събрали майсторите-летописци.

Бавно и отчетливо той прочете шестдесет и четири имена. Последни изброи Тандаи, Лиан и себе си.

– Съратници и ученици, и вие, достойни гости, ще бъда кратък. Аз предлагам „Предание за Огледалото“ да бъде обявено за Велико предание. Майсторите-летописци прочетоха всички документи, говориха със свидетелите и провериха фактите. Сега го чухте и разказано от майстор. Какво ще отсъдите? Велико предание ли е то? Да или не? Моля ви, отговорете един по един, а архиварят ще отбелязва вашето решение.

Той помълча внушително и у Каран се мярна сянка на опасение.

– Майстор Куендрит, какво ще отсъдиш?

Ниска побеляла жена се изправи в самия край на първия ред.

– Да! – заяви дрезгаво. – Това е Велико предание. Без да добави нищо повече, тя седна.

– Майстор Лаарни?

Мургавият мъж до Каран направо подскочи.

– Да! – отекна гласът му, за да няма никакво съмнение. – Велико предание! И още как! Да не сбъркаш моя глас, архиварю!

Така се тръшна на седалката, че разлюля целия ред.

– Майстор Черит? – по-звучно произнесе Уистан.

В другия край на залата се надигна пълна, облечена в черно жена, която тепърва навлизаше в средната възраст.

– Да! – изрече тя тихо, после се усмихна и предаде на всички добродушното си веселие. – Това си е Велико предание, майстор Уистан.

– Майстор Тандаи?

Най-млада от всички майстори, Тандаи се изправи. Каран не пропусна погледа на Лиан, отправен към нея, и ревността пак я бодна за миг. Тандаи наистина заплениваше с външността си тази вечер, а

премяната от червен сатен се обтягаше по пищните ѝ форми. Тя даде своя глас за Великото предание и побърза да седне.

Така се изредиха майсторите, заели първата редица, където отделиха почетно място и за Каран. Накрая бяха гласували всички освен наставника на Школата на преданията. Разбира се, Лиан не можеше да отсъжда за собственото си сказание. Неувереността отново обзе Каран. Знаеше, че тази чест е всичко, към което се стреми Лиан, а Уистан доскоро го мразеше. Ами ако още е настроен зле към него въпреки всичко?

Уистан не продумваше, залата също се смълча. Чак тогава проскърца седалката на Куендрит и Каран разбра, че наставникът е чакал някой друг да му зададе въпроса.

– Майстор Уистан – започна Куендрит, – ти провери документите, изслуша свидетелите и чу „Предание за Огледалото“. Какво отсъждаш? Достойно ли е то за висшата чест?

– Да, заслужава да дам гласа си за него...

Уистан не продължи. Изглеждаше стар, изтощен и унил. Каран чуваше тежкото дишане на Лаарни до себе си, самата тя пък се задушаваше до болка в гърдите.

– И какво отсъждаш? Уистан си пое дъх и се олюля.

– Това е... това е Велико предание – прошепна и му се наложи да седне. – „Предание за Огледалото“ е двадесет и третото Велико предание.

Възгласът на множеството разтресе високия таван на залата. Всички станаха. И Каран се надигна бавно. „Лиан, ти най-после получи каквото искаше.“ Той пък стоеше сам насред широката сцена и сълзите се стичаха по лицето му.

Щом врявата стихна, Уистан пак пристъпи напред.

– Накрая трябва да решим още два въпроса. Наставник съм тук над петдесет години. Погрижих се да съхраня школата през войната и в началото на новата епоха. Чух и Великото предание. Здравето ми се влошава бързо и нищо не ме подтиква да се боря за живота си и занаята. Време е друг да поеме товара. Преди да се разотидем тази вечер, ще изберам нов наставник.

Залата прошемоля, сякаш вятърът разхвърляше суха трева из двора. Уистан вдигна треперещата си ръка.

– Със стария свят е свършено. Необходим ни е друг наставник, както и различен път в новото време. Не предлагайте никого от натрупалите твърде много години майстори. Изберете младостта, таланта и

почтеността, като разчитате, че към тях ще се прибави и мъдрост. Назовете кандидати!

– Майстор Лиан! – заехтя из залата нечий глас.

Лиан излезе напред и кимна в знак на съгласие. Въпреки завоюваната слава преливаше от желание да бъде възнаграден и с тази чест. Това щеше да бъде знак и за прокудените зейни, че най-последно светът ги приема.

А Каран не знаеше какво иска. Дали стремежът на Лиан да стане наставник беше по-силен от привързаността му към нея? Избери ли го, трябваше да живее в Чантед. Но защо да се вкопчава в него, ако самият той желае да си отиде?

Архиварят старателно записа името в прастара червена книга.

– Други кандидати? – подкани Уистан от креслото си.

– Майстор Лаарни! – извика някой от страни.

– Лаарни, съгласен ли си да бъдеш кандидат? – попита Уистан. Мургавият мъж до Каран се поклонил към сцената и към онзи, който го предложи.

– Не! Принадлежи на старото време.

Погледът на Уистан обикаляше из залата. Никой не помръдна.

– Хайде де! – свадливо изрече. – Тук има поне Петима-шестима достойни за честта.

След дълго протакане предложиха още двама, но те отказаха. Изборът изглеждаше предрешен.

Лицето на Уистан се сгърчи. Надигна се, закрета неуверено към ръба на сцената и замъглените му очи потърсиха нечие лице в редицата за майстори.

– Трябва да има избор – изхърчи той. – Аз предлагам майстор Тандаи.

Тя едва не падна от седалката. В цялата зала забърбориха изумено. И Лиан не можеше да повярва. Тандаи се изправи и Каран я съжали – бузите и платяха в алено, трепереше до прималяване.

– Съгласна ли си, Тандаи? – попита Уистан.

– Не съм достойна за този пост – кротко промълви тя.

– Аз съм на друго мнение. Новият наставник на школата трябва да бъде млад като тебе. Трябва да има и остър ум, а никой в залата не може да ти го оспори. Трябва и да обича Преданията като собствения си живот. Но преди всичко от новия наставник се изисква да бъде честен и безпристрастен. Аз твърдя, че всички тези качества са ти присъщи. Затова предлагам тебе.

Тандайи се възря в очите му.

– Ти си мъдър, а аз – не. Явно виждаш това, което е недостъпно за моята преценка. Съгласна съм.

– Тогава заеми мястото си на сцената и чакай нашето решение. Ще назовете ли други имена? – Никой не отвори уста. – Да вървим, майстори, трябва да обсъдим достойнствата на кандидатите.

Якият Лаарни подкрепяше Уистан на влизане в съседната стая, където щяха да се съберат майсторите. Вратата се затвори шумно. Седящите в залата забърбориха. Лиан и Тандайи чакаха на кресла, поставени в двата края на сцената. Лиан се облегна и вложи цялото си самообладание на разказвач, за да остане лицето му безизразно. Тандайи като че предпочиташе подът да се отвори под нея, за да и спести това мъчение.

Каран дочуваше иззад вратата силна гълчавя, проточили се разпалени спорове. Майсторите излязоха. Подредиха се в дъното на сцената, но още си мърмореха един на друг. Приканиха кандидатите да застанат пред тях. Майсторите пуснаха листчета в кутия. Архиварят преброи гласовете и с досадна мудност ги вписа в червената книга.

Накрая вдигна глава.

– Готово, наставнико.

– Има ли мнозинство в полза на единия кандидат?

– Да, наставнико.

– И какво е то?

– Четиридесет срещу двадесет и два. Уистан се усмихна.

– Неоспорима победа! Добро начало за новия наставник. Името на победителя?

Архиварят му връчи дълъг лист. Уистан тръгна покрай редицата, показваше преброените гласове на всеки майстор освен на двамата кандидати. Всеки кимаше, че приема резултата. Уистан застана между Тандайи и Лиан.

– Победител – изрече той с най-широката усмивка, която някой в школата бе виждал – с четиридесет срещу двадесет и два гласа е майстор Тандайи Морн.

Хората в залата онемяха стъписани. Мигновеното смайване, последвано от осъзнатото унижение, изписано по лицето на Лиан, сигурно много зарадва недоброжелателите му. Той обаче прикри чувствата си бързо. С Насилена усмивка, която не заблуди никого, протегна ръка на Тандайи.

– Ти ще бъдеш чудесен наставник. Желая ти успех.

Тя не можа да отвърне на усмивката му, само тръскаше глава

изумена. Лиани се поклони, сетне сведе глава пред Уистан и събраните на сцената майстори и понечи да слезе. Уистан му даде знак да остане.

– Тандаи Морн, ти бе избрана за седемдесет и петия наставник в Школата на преданията. Приемаш ли?

Тя изопна рамене.

– Приемам, майстор Уистан.

– Ще заемеш поста след моята смърт, която... – той се подсмихна кисело – ... предстои скоро. Поздравявам те.

Лиан не го свърташе на сцената.

– Почакай, Лиан! – заповяда Уистан с глас, изведнъж добил сила и твърдост. – Остана още един въпрос, който трябва да решим. – Подкани с жест другите майстори да ги доближат. – Майстор Лиан, ти състави ново Велико предание, което бе посрещнато възторжено. Няма съмнение, че си велик летописец и разказвач. Може би най-великият през завършващата епоха.

Лиан се поклони, но игличките на предчувствието боцкаха неуморно Каран.

– Само че, Лиан, докато беше ученик в школата, аз ти повтарях неведнъж: „Гениалната дарба без ограничения на морала е гибелно оръжие.“ Тепърва осъзнавам колко е гибелно. Може и да си велик летописец, но не си достоен майстор. Сам доказваш своя позор в сказанието си. Изменил си на призванието си в Катаза, като си помагал на Тенсор, извършил си ново предателство и в Нощната пустош. – Лиан се канеше да каже нещо в свое оправдание, но Уистан го прекъсна рязко: – Четири дълги вечери те слушахме, сега е мой ред. Тези престъпления може би заслужават прошка, защото са били извършени по принуда, но не и следващото. Ти си опорочил истинността на Преданията. Предизвикал си Мендарк, само за да откриеш отговора на загадка, любопитна единствено за историците. И какво е последвало? Стотина затворници били погълнати от пламъците в цитаделата, безценна библиотека – опожарена.

Уистан помълча, Лиан гледаше като след тежък шамар.

– А в Шазмак си направил същото, ако не и по-лошо. Въздействал си на Тенсор с дарбата си на разказвач... – Уистан се запъна от ярост – ... и си причинил гибелта на благородния Рулке, както и други последици, обременяващи ни и до ден днешен. А сега искаш ли да кажеш нещо?

„Смрадлив лицемер! – побесня Каран. – Целият свят се боеше от Рулке и го мразеше до смъртта му, сториха всичко по силите си да го унищожат.“ – Не – прошепна Лиан. – Нямам какво да кажа. Всичко това е вярно. Приемам упреците ти и се заричам да изкореня недостатъците

си.

– Не са само упреци! – скастри го Уистан. – Ти си покварен, Лиан. Недостоен си да бъдеш майстор-летописец. Трябва да ти бъде даден урок.

Лиан наведе глава.

– Вече си извлякох поука.

– Не си! Как е възможно да си въобразиш, че ти – един зейн, – ще бъдеш наставник на тази школа?! – подигра му се Уистан с пресекаващ от злоба глас.

Каран се питаше дали дружелюбието на Уистан минала година е било поредната преструвка, или пък постъпките на Лиан бяха разпалили старите му предрасъдъци. Уистан беше готов на всичко, за да има ново Велико предание, докато той е наставник. Щом сбъдна мечтата си, нямаше да прояви никакво снизхождение към презрения зейн.

– Издигнах най-скромната до най-почетния пост – дъднеша Уистан, – за да ти покажа, че ти никога няма да бъдеш един от нас!

Лиан пребледня, Тандаи пък се ококори и се разтреса от гняв.

– Съгласно правото си като наставник на школата те лишavam от почестите на майстор-летописец. Предай ми знака си.

Стъписаният Лиан залитна и щеше да падне от сцената, ако Тандаи не бе хванала ръката му. Зейнът порови в джоба, извади металния знак на майстор и го подаде на Уистан.

Наставникът огледа скупчените наоколо майстори.

– Има ли несъгласни с това решение?

Неколцина се начумериха и пристъпиха от крак на крак.

– Все едно е, нали? – кресна Лаарни. – И всички заедно не можем да отменим решението!

Уистан извади от робата си церемониално чукче, строши знака на пода и помете парчетата от сцената с подметката на ботуша си.

– Напусни, Лиан! Нямах място сред майсторите. – Разтегна устни в гнусна усмивчица, оголила почернелите му венци и жълтеещи зъби. – Ти си оставаш велик разказвач. Имаш нашата благословия и добри пожелания да продължиш в това призвание.

– Но...

Усмивката се превърна в гримаса.

– Можех да те опозоря и преди сказанието – Заръмжа старецът.

– Тогава, Лиан, до името ти нямаше да бъде записано Велико предание!

– Нито пък до твоето като наставник, проклет двуличнико! –

оглушително го обвини Лаарни.

Друг майстор шепнеше нещо на Тандаи.

– Я почакай! – настръхна тя. – Не си се допитал до мен! Уистан се сащиса от неочакваната ѝ дързост. Обърна се към майсторите наоколо и пак впи поглед в нея.

– Да, новият избран наставник може да даде своя глас за това решение. Какво отсъждаш, Тандаи? Гласувай за почтеността!

– Почтеност ли? – задави се тя. – Така премяташ тази дума на езика си, че вони като дъха ти! За щастие времето ти изтече.

– Гласувай! – повтори той свирепо.

– Гласувам срещу тебе, Уистан. Тук има десетина майстори, чиито прегрешения са далеч по-тежки от тези на Лиан.

– Гласът на новоизбрания наставник не се зачита – обяви Уистан. – Всеизвестно е, че по този въпрос тя не е безпристрастна. Моето решение – последното, което взех като наставник – остава в сила!

– Чуй тогава моето първо решение! – троснато отвърна Тандаи.

– Правата на Лиан ще бъдат върнати незабавно, щом заема поста!

– Не може. Положението на изгонен от гилдията майстор се преразглежда най-рано след седем години. И за възстановяването му е нужно да гласуват две трети от всички майстори-летописци.

Тандаи стисна юруци, но се овладя с върховно усилие.

– Лиан, ти наистина беше велик майстор-летописец. Направи много за славата на школата, а и за Преданията, въпреки твоите... недостатъци. Но кой ли от нас няма несъвършенства? Поне своите познавам добре. Може би отново ти предстоят велики дела. Аз решавам, че отново ще обсъдим постъпките ти и твоето положение след седем години.

– Как смееш!

Очите на Уистан щяха да изскочат от орбитите, но този път нищо не можеше да стори.

– Не съм свършила! – отсече тя. – Освен това, щом се охладят страстите, ще гласуваме и оценка за поведението на майстор Уистан. Може би събралите се майстори ще решат да изхвърлят и него от летописите на школата. Следващите поколения са в правото си да знаят истината за всекиго от нас, особено за онези, които са имали честта да оглавяват школата. – Тандаи погледна Лиан. – Съжалявам, друго не мога да направя. Желая ти сполука.

Каран не откъсваше поглед от любимия си, който се спусна изтръпнал по стъпалата, мина по прохода между редиците и излезе. Това беше край на драмата.

49. Краят на сказанието

Лиан мълчеше смирено по дългия път до дома. Лишен от чест, той като че бе загубил и цялата си самоувереност. Според Каран изобщо не приличаше на летописеца, когото тя познаваше и обичаше. По-скоро се бе върнал в миналото си на стеснителен юноша като ученик в школата, залутан напред светла, без да знае мястото си в него. Не й харесваше тази промяна, но не виждаше как да му помогне.

Вечерта след завръщането им в Готрайм, докато преподреждаше дрехите в скриновете, намери малкото черно мънисто, което Рулке и даде.

Извади го от прозрачната кутийка и го претегли на дланта си. „Единственото, което мога да направя за тебе сега“ – бе й казал каронът. Какъв ли смисъл бе вложил в думите си? Дали това бе накит, талисман за късмет, магически амулет или просто хапче?

Не усещаше никаква миризма. Близна го. Мънистото имаше неопределен вкус. Пъхна го в устата си. Разтваряше се бавно на езика и по тялото й плъзна подобие на слаб гъдел.

Животът им продължаваше. Лиан упорито довършваше своите копия на Великото предание, дори украси някои от заглавните букви със златен и сребърен варак, както и с мастило от стрит лазурит, нали бе донесъл парчета чак от Голямата кула в Катаза. От майка си и сестрите си се бе научил и на това умение. Стремеше се трите екземпляра, които щеше да изпрати в Чантед с настъпването на пролетта, да бъдат безупречни. Не искаше да ги занесе сам, чувстваше се прокуден. Копието за Лилис пък щеше да се съхранява в Голямата библиотека.

А после? Вече не знаеше какво ще прави по-нататък. Животът му досега бе съсредоточен в Преданията, но ето че му забраниха да се занимава с тях. Всички библиотеки и архиви станаха недостъпни за него.

Често мислеше за бъдещето си и за ключето, което получи от Рулке. Скри го на тайно място. Ако някой ден му върнеха правата на майстор-летописец, щеше да се заеме и с Преданията на кароните, както обеща.

Реши да остави единия дневник с бележките си за злополучното „Предание за Мендарк“ в библиотеката на Чантед. Някой ден друг възпитаник на школата можеше да състави сказание или дори Велико предание, за каквото толкова копнееше Мендарк.

Седмиците се точеха нерадостно. Преди му харесваше и да преписва, но сега му дотягаше да се занимава със своето Велико предание, въпреки че не пренебрегваше задължението си.

Когато очите му се преуморяваха, а пръстите се схващаха, мотаеше се безцелно в имението. Опита да подхване каква ли не работа, но не го биваше за нищо освен да разказва и да пише, в Готрайм пък рядко се налагаше някой да върши това. Хем той страдаше, хем ядосваше околните, защото по неволя преправяха всичко след него.

– Така няма да го бъде – опита да го вразуми Каран един ден колкото се може по-благо.

– Не си изкарвам прехраната, нали?

– Не за това ти говоря! Върши работата, за която имаш способност, и не пречи на всички останали само защото се чудиш с какво да си запълваш времето.

На другия ден той нарами раницата и пое към всяко място, където биха му платили за някое сказание. Не се върна седмици наред, стигна чак до Туркад. Донесе малка кесия, натъпкана с монети, за което Каран му беше благодарна. Самият Лиан обаче не беше особено разведрен от ролята на скитащ разказвач, която също му допадна някога.

– Тук няма какво да правя! – изтърси няколко дни по-късно. – Чувствам се напълно безполезен.

Каран се чудеше дали да го помоли да прегледа нейните родови Предания, за да разкрие какво е търсил баща и в Каркарон. Уплаши се обаче, че може да изрови неприятни истини, и се отказа.

В края на есента всички се събраха пред разпазената камина и споделяха какво са преживели през последните месеци. Чуха героични истории за борба със зверове и чудовища, имаше и твърде много трагедии. Каран не беше словоохотлива – плодовете от труда ѝ се виждаха в градините и нивите. Готрайм се отърва най-после от сушата и реколтата беше добра. Но възстановяването на къщата не напредваше поради недостиг на пари. А ето че приближаваше и времето да си плати Налозите.

Каран се боеше от този ден – немислимо беше да отиде в Елудор и да вземе наследеното от Фейеламор. В гората дебнеха толкова лорски, че едва ли щеше да бъде прочистена докрай от тях и в бъдеще. Не се съмняваше, че бирникът ще ѝ отнеме Готрайм.

Кратката размяна на истории изобщо не разведри Лиан, само засили тъгата му по онова, което му беше недостъпно.

Навън се смрачаваше, валеше тежък мокър сняг. Шанд придърпа

стола си към камината и отвори шише с питие от гелони – първата от сандъка, който бе докарал от Тулин. Този път сипа щедро на всички, без да се скъпи.

– Помниш ли онзи стих за „трижди предадения“? – каза му Игър.

– Все си мислех, че се отнася за тебе.

– За мен?! – прихна старецът. – Не. За аакимите. Предадени от Рулке при завземането на Тар Гаарн, после от Фейламор при завземането на Шазмак, но преди всичко от своето неизлечимо безразсъдство.

Талия само отпиваше от чашата си, без да продума. Липсваше й Джеви, който пак обикаляше крайбрежието с кораба на Пендер.

– Мендарк дали винаги е бил покварен? – рече сякаш на себе си, все още уязвена от коварството му.

Отговори й Шанд.

– Не, за него Сантенар и Туркад бяха най-важни. За жалост прекалено много обичаше властта и труфилата й, а и беше твърде загрижен за собствената си слава. Не подбираше средствата, за да запази властта, защото вярваше искрено, че само той може да се опре на врага.

– И все пак беше по-велик, отколкото си мислим – призна Игър.

– Макар че беше мой враг, ще кажа, че до самия край направляваше делата на Сантенар. Дължим му много. Никой не се е грижил толкова за нашия свят. Но пък извърши и страшни злини, които не е лесно да бъдат простени.

– Не забравяйте, че и той като мен отдавна бе пресрочил отредените му години – обади се Шанд. – Животът му тежеше и беше готов да си отиде без съжаление. Само че обожаваше хазарта, а шансът да се докопа до машината беше прекалено съблазнителен, за да го пропусне. Въпреки всичко постъпи както трябва в последните си мигове. Може и да съставят Велико предание за него някой ден.

Игър се намръщи, отщя му се да говорят за покойния Магистър.

– Онзи ден един транкс се мярнал само на няколко левги отук. Колко ли от тях са се промъкнали през пролуките във Възбраната?

– Десетки, ако не и стотици – натърти Малиен. – А също и хиляди не толкова опасни твари. Предостатъчно, за да се размножават на недостъпни места. Никого няма да се отървем от тях.

– В какви смутни времена живеем! – възкликна Игър. – Понякога недоумявам как обикновените хора понасят живота, обработват земите си и отглеждат деца, щом като всичко може да им бъде отнето безмилостно в следващия миг.

– Да, свят на несигурност – съгласи се Шанд. – И неясно бъдеще.

Кой би пожелал да крои планове?

– Ами аз! – изсумтя Каран. – Докато великите се увличат във философски словоизлияния, простосмъртните трябва да се трудят за насъщния. Ако се плашим от бъдещето си, ще залинеем като аакимите. Нали разгледахте новите ми градини? Ще се постарая Готрайм да разцъфне. И може би дори ще изкарвам тук достатъчно пари, за да си плащам налозите – изгледа тя ядно Игър, защото очакваше бирникът да я навести съвсем скоро.

Игър още не можеше да прежали Мейгрейт.

– Ако имаше как да я върнем... – промълви, загледал се в чашата с вино след вечеря. – Тя ми даде надежда, а аз не направих нищо за нея. – И аз тъгувам за Мейгрейт – откликна Шанд. – Утешава ме само, че Ялкара е с нея. Не можеш да я върнеш, а дори да успееш да го сториш, тя едва ли би пожелала... да подновите връзката си.

– Знам! – озъби се Игър. – Но аз съм виновен, че Аакан се превърна в клопка за Мейгрейт. Това е непоносимо. Ех, поне да знаех, че е добре.

В тишината прозвучаха тихите думи на Каран:

– Добре е.

Игър се олюля на стола и я зяпна, а тя се усмихваше невъзмутимо. Лиан познаваше твърде добре лукавството ѝ и я сгълча:

– Жестока си. Ако знаеш нещо, кажи му.

– Мейгрейт не беше способна да прекъсне мисловната връзка помежду ни, ако аз не пожелаая. И все още я има като топло възелче, скрито някъде в съзнанието ми. Не мога да я достигна с мисъл през безмерното пространство, но знам, че е жива.

– Защо не ми каза досега?! – разфуча се Игър.

– Бях твърде заета да умувам над други проблеми – мило напомни Каран. – Например за налозите си.

– Вдън земя да пропаднат тези налози!

– От тебе зависи.

– Ами добре! По-скоро ми дайте хартия и перо, преди да съм размислил.

Лиан изтича да ги донесе. Игър надраска нещо на два листа, подписа се, сложи печата си, а Шанд и Лиан завериха документите като свидетели.

Игър прочете на глас:

– „Приносителката на настоящото – Каран Елиенор Мелуселда Фърн, се освобождава от всякакви налози, мита, данъци, такси и реквизиции в продължение на десет години от днешна дата като признание за

заслугите ѝ към държавата.“ Това стига ли ти? – тикна той листовете в ръцете на Каран.

– Чудесно – одобри тя, прибра своя екземпляр и му върна другия. – Струва си да вдигнем наздравица.

Но след още две-три чаши вино Игър пак промърмори:

– Ако флейтата не бе унищожена, можехме да отворим Пътя и да я намерим по мисловната ви връзка. Дали все пак...

– Не, Игър – внимателно го прекъсна Шанд. Самият той се бе откалал от надеждата и не искаше друг да чопли раната. – Немислимо е.

Пак се смълчаха.

Късно през нощта само Каран и Лиан бяха останали пред камината. Тя си пое дъх. – Лиан...

– Знаеш ли – заговори той за онова, което често смущаваше спокойствието му, – някога си въобразявах, че знам всичко. На младини човек е толкова самонадеян.

– Че ти си само на тридесет!

– Чувствам се с двадесет години по-стар от деня, когато се срещнахме. Исках само да ти кажа, че когато ме признаха за летописец, всичко се промени за мен. Дотогава бях безпарично, вечно тормозени хлапе, а изведнъж се превърнах в човек на почит. Животът ми се преобрази, имах свое място в света. А отида ли сега в школата, ще бъда обикновен натрапник. Сам пропилях постигнатото. Гневът ѝ към Уистан се пробуди.

– Направи глупости, но не заслужаваше Уистан да постъпи така с тебе. Стана жертва на един злобен дъртак, който цял живот е мразил зейните.

– Аз подтикнах Мендарк да изгори архива, а мнозина затворници умряха в пожара.

– Не е вярно! Притиснал си го наистина, но постъпката си е негова.

– Виновен съм и за смъртта на Рулке. Няма да си простя.

– Не си я причинил ти! Опитваше се да ме спасиш. Тенсор го уби.

– А как се наслаждавах на властта си над Тенсор! Заслужавах да ме опозорят.

– Ако трябва да бъде наказан всеки, който се е наслаждавал на властта си, малцина в Сантенар не биха пострадали. Чувала съм и присмехулни истории за безчестни майстори-летописци...

– Да, имало е и такива. Самият аз съм разказвал за тях. Гисини Извратения, Релч Преписвача, Мара Измамницата... леле, какви лъжи е

написала! Но никой от тях не е бил наказан.

– Включително Уистан, който те въввлече насила в историята с Огледалото, за да му се махнеш от главата. Противен стар лицемер!

Постара се школата да се прослави с Велико предание, преди да те изгони.

Лиан се радваше, че тя го защитава толкова непреклонно, но още не беше убеден.

– Все пак извърших предостатъчно шуротии. И искам повече от всичко да си върна честта да бъда майстор!

Тя хвана ръката му.

– Сигурна съм, че ще ти я върнат. А сега...

– Но аз не съм! – натърти Лиан.

Каран се размърда на стола. Трябваше да му каже нещо много важно, ала дърдоренето му й пречеше да намери подходящите думи. – Лиан...

– Какъв ужасен свят! – прекъсна я той отново. – Помисли за последните две години. Спомни си и Преданията! Животът е хазарт. Изобщо не е вярно, че оцеляват най-силните, иначе да бяхме поробени от кароните до свършека на света. Оцеляват онези с най-малко лош късмет, а и едно зрънце стига да наклони везните.

– Много ме утеши! – разсърди се Каран. – Ами нашето бъдеще? Ами бъдещето на децата ни?

– Трикръвните нямат деца... – смънка той разсеяно, но нещо в гласа й го накара да я погледне.

Прекрасните зелени очи на Каран сияеха срещу него, бузите и бяха мокри. Лиан я притегли към себе си.

– Може да е заради раните или хрукса, или по-вероятно заради Дара на Рулке, но съм бременна!

Епилог

Мейгрейт загуби воля за живот. Седмица след седмица лежеше безчувствена и онемяла. Но една сутрин сетивата ѝ се пробудиха неочаквано и тя отвори очи. Нейната баба седеше до леглото и гледаше как малкото червено светило на Аакан залязва над назъбени и неприветливи върхове, напомнящи за натрошено черно стъкло. Огромната оранжева луна пак надвисваше в небето. Равнодушието в Мейгрейт най-сетне бе отстъпило пред ярост и неразумна жажда за мъст. Но нямаше как да я утоли – порталите не се отваряха.

Ялкара се наведе към нея.

– Вече си мислех, че никога няма да се събудиш.

– Толкова ми е мъчно за Рулке, – прошепна Мейгрейт.

– Съчувствам ти от душа. – Ялкара плъзна пръсти по челото ѝ и приглади непокорните кичури. – Но с нищо не мога да ти помогна.

– Ако имаше начин да си го върна, щях да сторя всичко!

– Мейгрейт, няма връщане от гроба.

– Ще посветя живота си на отмъщението.

– И това е безсмислено. Тенсор е мъртъв.

– Но фейлемите получиха всичко, което искаха. – Дали?

Ялкара чевръсто извади Огледалото и го принуди да покаже кървавия ад на Талалейм. Изглеждаше, че целият е обхванат от пламъци. Ялкара ахна печално, дотичаха още неколцина карони. Вторачиха се в пелищата на света, който някога им бе принадлежал.

– Все едно са мъртви – прошепна Ялкара. – Виж, сами на себе си са отмъстили за Рулке.

– Лъжовното огледало... – промълви горчиво Мейгрейт, но се извърна.

– Мен не може да излъже.

– Убедена съм, че Фейеламор е оцеляла.

– Погледни! – Ялкара поднесе Огледалото към лицето ѝ. – Сама ще се увериш, че няма на кого да отмъщаваш.

Сцените се меняха, накрая се появи поляна, обсипана с пепел, а по средата стърчеше купчинка кости. Мейгрейт незнайно как прозря, че това са останките на Фейеламор.

Кароните скърбяха за Талалейм. Тази загуба ги прекърши окончателно.

– Имам само едно желание – изрече Ялкара. – Да отведе народа си обратно в пустотата.

Мейгрейт се сви.

– Тъй и не попитах кой е бил вторият ми дядо, а сега няма и от кого да науча. Загубих причина да живея. Ще дойде с тебе.

– Глупости! Ние избираме пустотата доброволно и я познаваме. Ти нямаш никаква представа какво е там. Спомни си саможертвата на Рулке и прощалните му думи.

– „Плодът от нашата любов ще разтърси до основи Трите свята.“ Не ги разбрах.

– Аз пък май се досещам...

Ялкара вдигна нагоре ризата и докосна с белязаните си ръце корема на Мейгрейт, която се успокои и започна да се унася, но я сепна викът на нейната баба:

– Чудо! – Ялкара трепереше от вълнение. – Случи се чудо.

– Какво? – сънено изфъфли Мейгрейт.

– Това е прощаният му дар. Рулке ти е направил бебе.

– Невъзможно! Аз съм ялова, Фейеламор ми го каза.

– И ти повярва? Разбира се, че ще ти каже това. Живяла е в смъртен страх от трикръвните. Няма съмнение. Но ние знаем всичко за зачеването.

– И от Рулке чух същото.

Мейгрейт се засмя за пръв път след смъртта му. Ялкара събра сънародниците си.

– Настъпи най-прекрасният ден за нас от хиляда години.

– Ето че си върнах надеждата! – провикна се един от престарелите им мъдреци. – Взирам се в бъдещето и знам, че това ще е първият човек от нова раса. Измирайки, ние ще се преродим, защото новата раса ще има далеч по-добър шанс от нас да се съхрани.

– Моят замисъл потръгна по свой път – рече си Ялкара, – и то съвсем неочакван. Уви, няма да видя как ще продължи.

– Какво говориш?! – изуми се Мейгрейт, която имаше остър слух. – Такъв ли е бил твоят план?

– Не както си го представяш, внучке – невъзмутимо отвърна Ялкара. – Но аз знаех, за разлика от Рулке, че ние – кароните, вече не сме жизнеспособни. Стотина от нас не стигаха, за да съхраним своята раса. Единственият ни шанс беше в смесването с другите народи.

– Значи ще останете? Мейгрейт се вкопчи в ръцете ѝ.

– Не, детето ми. Нашето време свърши. Вече решихме да тръгнем.

– Но...

– Мейгрейт, пред гибелта на цяла човешка раса всички други трагедии бледнеят. Открай време бях предопределена да водя народа си. Как да ги изоставя сега? Нямаме нужда от нищо друго, щом знаем, че ти ще пренесеш нашето семе в бъдещето и ще дадеш началото на нов вид хора.

– Дори пустотата ще е по-добра за мен от живота тук без вас.

– Ти си трикръвна! Всеки от Трите свята е твой дом, всяка човешка култура ти е близка.

– Или пък никоя! – нерадостно възрази Мейгрейт. – Така ме отгледа Фейеламор.

– Не бихме те изоставили, за да споделиш участта ни накрая – замисли се Ялкара. – А и този свят като че е обречен. Ще се опитаме да те прехвърлим обратно на Сантенар. Имаш ли там приятели, които да те подкрепят? Следващите месеци ще бъдат трудни за тебе.

Мейгрейт си представяше онези, които останаха на Сантенар.

– Каран, ако още е жива – по-добра приятелка не бих могла и да желая.

– Прекрасно! Други има ли?

– Малиен, Талия, Лиан... – Чак сега Мейгрейт осъзна с колко хора се е сприятелила. – Разбира се, и скъпият Шанд, който е всичко за мен.

– Шанд? – сви вежди Ялкара.

– Моят дядо! Гилиас!

Все едно стовари мълния върху Ялкара. – Гилиас е жив и те е намерил?

– Жив и здрав, още копнее за тебе. Няма ли и ти да дойдеш с мен на Сантенар?

Ялкара се свлече на пода.

– Гилиас... Как го обичам и до днес...

Жална гълчава я изтръгна от унеса. Кароните я гледаха отчаяни в страха си, че ги изоставя. Всички до един бяха по-стари от нея. Ялкара се взираше ту в тях, ту в Мейгрейт. Накрая обгърна с ръка раменете на внучката си и я отведе встрани.

– Виж моите сънародници – каза й тихо. – Откакто излязохме от пустотата, споделяме една съдба. Сега сме седемдесет – последните карони във вселената. Измираме. Вече не издържаме. Дадохме обет да се върнем заедно в пустотата. Те се нуждаят от мен и аз от тях.

– Но Гилиас...

– Толкова искам да го видя отново! Да, бих тръгнала с тебе, но не

мога. Късно е. Твърде късно. Миналото няма да се върне. Немислимо е да крея на Сантенар и да знам, че другите от моята раса ги няма. Дори заради Гилиас не бих се примирила да съм последната. Ще отида с тях в пустотата.

Мейгрейт стгуши глава в раменете си.

– Права си, бабо. Свикнала съм да се грижа за себе си. Горкият Шанд! Как ще му кажа?...

– Кажи му истината и той ще разбере. Нашият живот е към края си. Но нека първо измислим как да те върнем там.

Кароните се въодушевиха от новото начинание. Заеха се да извлекат каквото могат от повредената машина, за да създадат устройство, с което да отворят пак Пътя. Задачата беше тежка и усилията им се проточиха. Мина повече от половин година, преди последното им творение да бъде готово. То беше съвсем просто – разширяваща се към края метална тръба, подобна на ловджийски рог, но изработена безупречно.

Накараха Мейгрейт да застане върху плоча от полиран бронз, вградена в пода. Кароните я прегърнаха един след друг. Последна при нея дойде Ялкара и ороси със сълзи натежалия ѝ корем.

– Трябва да си подготвена за всичко. Може и да не попаднеш точно където искаш, а и преходът да е болезнен. Ще се появиш на Сантенар гола.

– С машината беше друго. Трябва поне да запазя пръстена, който Рулке ми подари.

– Машината те е пренесла тук, а този рог само ще те изпрати на Сантенар. – Ялкара се посъветва с останалите. – Ще се опитам да изпратя и пръстена с тебе, но не се изненадвай, ако го загубиш. Отвори съзнанието си за моето.

По мисловната връзка Мейгрейт ѝ показва къде искаше да се озове – имението Готрайм. Ялкара проследи за последен път Пътя между световете, който намери много по-трудно.

– А това – посочи Ялкара Огледалото – не ти е необходимо. Ще го взема в пустотата, където никому няма да навреди. Мейгрейт...

– Слушам те.

– Струва ми се, че на Сантенар са останали фейлеми, някъде из дебрите на Мириладел.

– Да – потвърди Мейгрейт, макар да не проумяваше защо това е важно. – Мнозина са отказали да отидат при Фейеламор в Елудор.

– Ако някой ден ги намериш, може би ще знаят с кого е била близка Фейеламор в древността. Говоря за другия ти дядо.

– Благодаря ти.

Ялкара впи пръсти в китката и.

– Кажи на Гилиас... на Шанд... че винаги съм го обичала. Сега върви.

– Сбогом.

– Сбогом! – простиха се кароните с нея.

Разнесе се тръбният звук на рога и на Мейгрейт ѝ се стори, че нейното тяло се обърна наопаки. Аакан изчезна. Понесе се в нищото и неистово се стремеше да задържи образа на Готрайм. Пръстенът обгаряше ръката ѝ. Тя сви юмрук и го обгърна с пръстите на другата ръка. Изгуби пътя от мисления си взор, намери го отново и с пукот, от който ушите ѝ звъннаха, а плодът се завъртя диво в корема ѝ, се стовари по задник върху протъркания килим пред огнището в дневната на Каран.

Нямаше никой. Тъкмо притъмняваше. Мейгрейт се подпря тежко на масата, но я събори и тупна на колене. Пръстът я болеше ужасно.

Разтвори юмрук. Пръстенът се бе стопил на нишки като четири усукани телчета с плочка от злато в двата края. Още пареше. Тя го смъкна заедно с кожата. Знаеше, че белегът няма да се заличи. Имаше още изгаряния по ръката дори над лакътя. „Като на баба ми...“ Сложи променения пръстен на дясната си ръка и повече не го свали.

На прага се бе вцепенил слабават старец с бяла коса, но от учтивост не показа с нищо друго смайването си. Помогна ѝ да се изправи, загърна я с покривката от масата и я настани в кресло пред огнището.

– Коя... О, помня те! – Рейчис кресна: – Каран, ела веднага! Каран се дотътри и настръхна, после притича тежко и прегърна Мейгрейт.

– Как се изтърси тук?! Ама че си надебеляла. Но... ти ся бременна! – Така си е – засмя се Мейгрейт. – От Рулке. Колко е хубаво да съм отново в своя свят!

– Как се прехвърли?

– Ялкара се сети как да ме върне...

Влезе и Игър да провери каква е тази врява. Щом зърна Мейгрейт, лицето му побеля, а едната половина се скова както някога. Болното му коляно се подви, но той пристъпи напред с куцане. Шанд стоеше до вратата с грейнали очи.

– Мейгрейт... – прошепна Игър и протегна ръце. – Търсих начин да те върна, но нищо не измислих.

Тя стисна ръката му, без да го прегърне.

– Разбирам – извърна се Игър.

– А Ялкара... – нерешително се обади Шанд.

– Жива е.

– Каза ли й за мен?

Мейгрейт се почувства зле от копнежа в очите му, но го прегърна.

– Да. Помоли да ти предам, че винаги те е обичала. Шанд се смръзна.

– Значи няма да дойде?

– Искаше, но сърце не и даваше да изостави своите. Ще отидат в пустотата.

Шанд наведе глава.

– Трябваше да се откажа да я чакам още когато Ялкара влезе в портала, надеждите обаче умират последни.

Застана до прозореца с гръб към всички.

– Мейгрейт, непрестанно мисля за тебе – рече Игър. – И те желая повече отвсякога. Ще се върнеш ли при мен?

– Не – меко отказа тя. – Не мога, макар че ти желая само доброто. А и как ще се почувстваш, когато родя сина на прастария ти враг?

– Черен ден – поклати той глава.

Тя не смееше да диша. Игър водеше страховита борба със себе си. Щеше ли да надделее, или да отстъпи пред нрава си?

– Преди Каркарон не бих понесъл такъв удар – призна накрая той. – Бих смазал нещо или някого. – Усмихна се насила и пак и подаде ръка. – И аз ти желая доброто. Ще се усамотя за известно време във Физ Горго – обърна се той към Шанд.

– Ти прояви доблест – похвали го старецът. – Но кой ще се занимава с твоята империя? Кой ще управлява непокорния Туркад?

– Оставям го на тебе, ако искаш.

– Не искам, разбира се – разсмя се Шанд. – Повери го на най-способния си военачалник, докато бъде избран нов Съвет. А още по-добре е да възложиш това на Талия.

– Няма да се справя – възрази Талия. – И не желая да бъда Магистър.

– Значи издържа най-важното изпитание – увери я Шанд. – А предизвикателството си го бива. Виж в какъв хаос са затънали и Туркад, и Мелдорин. Кой друг има силата, мъдростта и съпричастието да поправи стореното зло?

– Само че аз...

– Нима няма да направиш добрини повече от всеки друг Магистър? Ами ако пак се появи Тилан? Ами ако изобщо няма Магистър, а властва някой от генералите на Игър?

– Те са безмилостни, а Тиан е тъпо чудовище – замисли се тя. – Така да бъде, щом го искате от мен, стига Съветът да ме одобри. Ще поема поста за една година, не повече. После ще се заема с друго. Ще отплаваме към Крандор, щом Лилис завърши обучението си.

– Може и ние да ви придружим – хрумна му на Лиан. – Ще отидем с нашето бебе при неговите баба и дядо.

– Какво ще кажеш, Игър? – попита Шанд.

– Най-добрият избор. – Той стисна ръката на Талия. – Желята ти сполука.

Когато той затвори вратата зад себе си, Мейгрейт промълви:

– Какво друго можех да направя? Всичко между нас свърши отдавна.

Тъкмо тогава влезе и Малиен. Видя Мейгрейт и пребледня, но неочаквано я доближи.

– Как са моите сънародници?

– Не съм ги виждала след унищожаването на машината. Разотидоха се в градовете си. Аакан се гърчи в агония. Изригнаха хиляди вулкани. Не си представям как ще оцелеят аакимите.

Малиен се прегърби на един стол и зарея поглед в пламъците на огнището, но изненада всички, като се изправи усмихната след минута.

– Несгодите само укрепват решимостта ни. Ако има път към оцеляването, моят народ ще го намери както винаги. И аз трябва да съм силна. Чака ме много работа. Засега се прощavam с вас.

Тя излезе припряно.

– Ти какво ще правиш, Шанд? – попита Каран. Той се усмихна и притисна Мейгрейт към себе си.

– Ето че пак имам за какво да живея. Ще остана, докато се родят моят правнук, а после и твоето дете. Не можеш да си представиш с какво нетърпение очаквам да стана пращад. След това... Май ще си отида в Тулин. Не е чак толкова далеч, ще ви навещавам често. Там ще се грижа за моите гелони и ще пълня бъчви да отлежават за децата, докато и моето време не свърши.

На следващия ден Каран, Мейгрейт, Лиан и Шанд седнаха отвън да се порадват на зимното слънце. Лиан се обърна към Мейгрейт, чийто поглед блуждаеше унесено.

– Мейгрейт...

– Хм?

– Все си мисля за кароните. Когато беше на Аакан... говори ли с Ялкара за живота ѝ? Или с другите карони?

– Непрекъснато.

– А те разказвах ли за пустотата?

Каран го наблюдаваше изпод спуснатите си клепащи. Лиан се крепеше на ръба на стола, сякаш се готвеше да хукне нанякъде. И не бе виждала такъв блясък в очите му откакто се върнаха от Чантед. Подсмихна се тайничко и пак затвори очи. Слънцето я сгриваше приятно, изобщо не я мъчеше желанието за хрукс. И поне веднъж не се бе натрупала несвършена работа. Никой не искаше нищо от нея.

– Толкова, че да запълниш цели томове – увери го Мейгрейт.

– А ти би ли могла... да разкажеш и на мен някои от тези истории?

До залез подът в дневната около Лиан бе осяян с гъсто запълнени листове, а той продължаваше да пише трескаво. Не беше на себе си от блаженство.

Мейгрейт вдигна дясната си ръка и разгледа чудноватия пръстен.

– Изглеждаш толкова доволна – не се стърпя Каран.

– Странно, нали. Преди не знаех какво означава да съм щастлива.

– Но ти загуби толкова много!

– Отдавна исках само да знам коя съм. – Ами Рулке?...

Мейгрейт се усмихна и помълча.

– Нали го обичаше с цялата си душа? – не мирясваше Каран.

– И сега го обичам, в спомените си винаги ще бъда с него. Това ми стига. Сетих се обаче за нещо...

– Какво?

– Ако съберем моя син и твоята дъщеря, както и двете сме трикръвна.

– Млъкни, изкусителко! – спря я Каран. – Още не сме родили, а и не знаем какво ще се пръкне.

– Аз пък си знам – безметежно възрази Мейгрейт. – И коя да избере синът на трикръвна, ако не дъщерята на другата трикръвна? От нашите утроби ще се появят първите хора от нова раса. Може би ще вземат повече от достойнствата ни и по-малко от слабостите ни. Хайде отсега да се уговорим, а?

Каран се поддаде за миг на безпокойството. Нима съдбата я бе насочвала през цялото време към този завършек? Или бе виновен нейният баща със заниманията си в Каркарон? Побърза да пропъди тази мисъл.

Но искаше да сложи край на съмненията си незабавно. Изви се неловко на стола. Още не беше в напреднала бременност, но увредените й кости смъдяха денем и нощем. Помнеше и предупреждението на Идлис.

– Ние се допълваме взаимно – каза на Мейгрейт. – И двете сме

останали без баща и майка, натрапвали са ни път за чужда изгода, трикървни сме, но и напълно различни. Ако не искаш да се поучиш от своя живот, поне чуй какво аз научих от моя. В тази история вече се нагледахме на деца, вместо които е избирал някой друг. Дай им свободата сами да създадат бъдещето си. Пък и новата раса също ще бъде човешка, значи слаба и глупава като онези, от които произхожда. Също толкова добра и зла. Как би могла да се различава от нас в човешките си черти? Нали те ни правят такива, каквито сме.

Мейгрейт не я слушаше. Затвори очи, привлечена от невъобразимо далечен зов. Чу дрезгавия рев на ловджийски рог. „Сбогом!“ – дочу с ума си и безплътната ѝ връзка с мисълта на Ялкара прекъсна завинаги.

Тя вдигна глава. Шанд се взираше в нея. И неговите очи овлажняха.

– Сега сме само ти и аз – каза дядо ѝ.

– Трима сме – поправи го тя и обгърна с ръце прекрасния си огромен корем.

Речник на действащи лица, имена и географски названия

Аакан: Един от Трите свята. Светът на аакимите, а след завоюването му и на кароните.

Аакими: Човешката раса, чийто свят е Аакан. Покорени от кароните. Аакимите са надарена раса от превъзходни занаятчии и инженери, но се отличават с меланхолия и са склонни към самонадеяност. След довеждането им на Сантенар аакимите достигат своя разцвет, но са предадени и съсипани по време на Разкола. Загърбват света и се усамотяват в своите огромни укрепени градове в планините.

Аакимнинг: Приятел на аакимите.

Ализ: По-малката сестра на Лиан.

Алмадин: Сухи земи, започващи от морския бряг срещу Туркад.

Алсифър: Последният и най-величественият от градовете на Рулке, създаден от аакима Питлис.

Архиварят: Незнайният човек, който е записал сказанията за четирите страшни битки между Фейеламор и Ялкара, както и още много сказания. Смятат, че той е взел Огледалото (след като Ялкара окончателно побеждава Фейеламор) и го е скрил, докато не възникне нужда от него в бъдеще.

Аспър: Лечител, ааким от спътниците на Тенсор.

Ашмод: Древен град, разположен над Сухото море.

Банадор: Дълга и тясна ивица хълмисти земи в западната част на Ягадор. Родното място на Каран. **Баситор:** Озлобен ааким, оцелял при опустошението на Шазмак. **Басунез:** Един от прадедите на Каран, построил кулата в Каркарон.

По-късно полудял. Бенбоу: Разрушено село в планините между Чантед и Тулин. **Беренет:** Вторият старши помощник на Мендарк.

Библиотека на Преданията: Прочутата библиотека в Школата на Преданията, разположена в Чантед.

Блейз: Ааким, съратник на Тенсор.

Бурия Нгурле: Горящата (пламтящата) планина – вулканичен връх в горите източно от Алмадин. Кароните някога имали своя твърдина там.

Ванхе: Един от офицерите на Игър, който поема командването след избиването на всички генерали от армията на Игър.

Вартила: Предводителка на отряд уелми, съперница на Джарк-ун.

Великите Предания: Най-значителните сказания от Преданията на Сантенар. По традиция се разказват на Празника на Чантед и другаде на важни церемонии. Наброяват двадесет и две.

Великият замисъл: Стремещът на Съвета да открие начин как да прогони веднъж завинаги кароните от Сант.

Великият предател: Рулке.

Веригата на Тайчид: Ивица от седем много ярки звезди и множество по-бледи, които се виждат зиме в южните райони.

Вуула: Майката на Каран. Самоубила се е след смъртта на Галиад.

Възбраната: Виж Предание за Възбраната.

Галардил: Обрасла с гора местност източно от Орист.

Галиад: Бащата на Каран. Полуааким.

Гар: Най-голямата река в Мелдорин. Извира западно от Шазмак и се влива в Туркадско море източно от Сит.

Гашади: Древните смъртни врагове на аакимите. Покварени от Рулке, те му се заклеват във върност след бунта на зейните. Когато Рулке е затворен в Нощната пустош, забравят кои са и се наричат уелми.

Гелон: Плод, чийто вкус напомня и за манго, и за праскова.

Гетрен: Мъж от расата на фейлемите.

Гилиас: Името на Архиваря.

Гистел: Слуга на Фейеламор в Сит.

Гласът: Дарбата на най-способните разказвачи да внушат на слушателите си всяко чувство само със силата на словото си.

Големите планини: Най-обширната и най-високата планинска верига в Сантенар, отделяща югоизточната част на континента Лоралин.

Големият път; Главният път от север на юг в източните области на остров Мелдорин.

Голямата библиотека: Създадена от зейните в Зайл по времето на Зурската империя. Библиотеката е опустошена, когато зейните са прогонени, но по-късно е възстановена.

Голямата река: Виж Гар.

Голям събор: Форум, който може да бъде свикан в Туркад, за да намери изход от застрашаваща града криза.

Готрайм: Западналото имение на Каран близо до Толрайм в Банадор.

Грайнт: Медна монета с малка стойност.

Дарът на Рулке (също Проклятието на Рулке): Знание, предадено от Рулке на зейните, което засилва устойчивостта им срещу способността

на аакимите да прекършват човешкия дух. Оставя клеймо, което ги отличава.

Джарк-ун: Предводител на отряд уелми.

Джеви: Бащата на Лилис.

Джеперанд: Област край западните склонове на Крандорските планини. Дом на зейните и родно място на Лиан.

Дирхан: Митнически служител в Сит, приятел на Пендер и Хасиен.

Долода: Вестоноска, една от подчинените на Игър.

Дройк: Кучето на Идлис.

Еламай: Жена от расата на фейлемите, сестра на Халал. Елиенор: Велика героиня на аакимите от времето, когато кароните нападат Аакан. Елудор: Обширна област северно от Туркад, обрасла с гора. Емант: Полуааким, библиотекар в Шазмак. Пътува и под името Флак.

Забранените опити: Магьоснически похвати, чрез които може да бъде открита пролука във Възбраната и Рулке да бъде прогонен завинаги. Опасни са, защото е възможно Рулке да получи власт над извършващия опита.

Зайл: Град в североизточната част на Мелдорин. Някогашна столица на Зурската империя. Сега е прочут само с Голямата библиотека.

Зара: аакимка, близначка на Шала, която е убита в Катаза.

Зейни: Народ, отдаден на знанието. Някога зейните са живели в Зайл, където основали Голямата библиотека. Сключват съюз с Рулке и след разгрома му повечето са изтребени, а оцелелите – прогонени. Сега живеят в Джеперанд и не се съюзяват с никого.

Зофи: Майката на Лиан.

Зурска империя: Древна империя в северните области на Мелдорин. Зайл е бил нейна столица.

Игър: Велик и могъщ чародей. Бил е член на Съвета, после е отцепник, живеещ във Физ Горго. Неговите армии превземат почти целия южен Мелдорин. Става любовник на Мейгрейт, но не след дълго тя го изоставя. Игър мрази Рулке и се страхува от него още от времето, преди да бъде затворен в Нощната пустош, тъй като той обсебва ума му.

Идлис: Уелм, който дълго преследва Каран. Освен това е лечител.

Йеча: Уелмка, служителка на Игър, която по-късно става гашад и изпитва безнадеждна страст към Рулке.

Калам: По-голямата сестра на Лиан.

Калаш: Опиат, който Фейеламор дава на Мейгрейт, за да прикрие цвета на очите й.

Календар: Годината на Сантенар продължава 395, 7 денонощия и е

разделена на дванадесет месеца по 33 дни.

Кандор: един от тримата карони, които идват на Сантенар. Убит е в годините след Прочистването – единственият карон, умрял на Сантенар.

Каран (Каран от Банадор): Жена от рода Фърн, но има и аакимска кръв от баща си Галиад. Притежава дарбата на усета. Живее в Готрайм.

Карони: Една от четирите човешки раси, владетели на света Аакан. Избягали през небесната пустош, за да отнемат Аакан от аакимите. Нарекли се на мразовит дребен спътник на планета някъде из най-далечните предели на пустошта. Имат странни очи – инди-говосини или тъмно-червени, понякога единият оттенък се прелива в другия в зависимост от светлината.

Карстейн: Най-близкият град до Физ Горго.

Коренна раса: Човешката раса, първоначално населяваща Сантенар. Все още е несравнимо по-многочислена от останалите.

Крейде: Град в Ягадор.

Куилсин: Област южно от Орист.

Ласий: Светла напитка, получена чрез ферментация. Има леко опииявящо въздействие и се употребява навсякъде в Орист. Произвеждат я от сладкия сок на дървото сард.

Левга; Около пет хиляди крачки, приблизително равна на пет кило метра.

Летописец: Историк, вещ в изкуството и науката да попълва и съхранява Преданията.

Лейс: Бащата на Лиан. Книжник.

Лиан: Зейн от Джеперанд. Майстор-летописец и разказвач. Изучава Преданията.

Лилис: Ученичка на Надирил, която Талия спасява от улиците на Туркад.

Лоралин: Континентът източно от Туркадско море.

Лорск: Вид твари от пустотата с човекоподобна външност. Някои имат дарбата на усета.

Лъжовното огледало: Огледалото на Аакан. Наричат го така, защото не винаги показва истината.

Магистър: Чародей и предводител на Висшия съвет в Ягадор. Мендарк е Магистър от хиляда години.

Малиен: Майката на Раел.

Мантил: Жена от аакимите, майка на бащата на Каран.

Мелдорин: Много голям остров западно от Туркадско море и континента Лоралин.

Мейгрейт: Жена, която осиротява в детството си. Фейлеламор я отглежда и обучава с някаква незнана цел. Майсторка на Тайното изкуство.

Мелез: Дете от сношение между представители на различни човешки раси. Мелезите са рядкост, повечето от тях са неуравновесени, но понякога притежават забележителни дарби.

Мендарк: Магистър на Съвета на Ягадор, докато Тилан не му отнема властта. Могъщ и изтънчен чародей, но напоследък обзет от неувереност заради възхода на прастария му враг Игър.

Надирил: Ръководителят на Голямата библиотека в Зайл. Мъдрецът Надирил е и член на Съвета на Ягадор. Нанолет: Малък музикален инструмент, на който всеки фейлем още от дете се научава да свири. Нарн: Пристанищен град в плавателната част на Гар. Наставникът на Чантед: В момента е Уистан. Наставникът в лата на Преданията се смята формално и за ръководител на целия Чантед.

Нелиса: Член на Съвета на Ягадор, Старша правница на Големия събор.

Нийд: Езеро в мочурливите гори близо до Физ Горго, където са открити наполовина скритите от водата руини на град Нийд.

Никеранд: Укрепен град на отсрещния бряг срещу Туркад, където Тилан намира убежище.

Нощната пустош: Селение далеч от света на действителното, където е затворен Рулке.

Обхват: Мярка за дължина, равна на разперените ръце на висок мъж. Около шест стъпки.

Огледалото на Аакан: Устройство, което аакимите са създали в своя свят Аакан, за да виждат надалеч. В Сантенар то променя и изопачава действителността, затова аакимите го скриват. Освен това Огледалото се сдобива с памет и съхранява отпечатъци от всичко видяно. Ялкара го открадва, успява да открие с него пролука във Възбраната и избягва обратно на Аакан.

Орист: Област на мочурища и гори в югозападната част на Мелдорин. Земята на Игър, където се намира Физ Горго.

Орстанд: Съдия и член на Съвета. Най-старият приятел на Мендарк. Осейон: Огромен чернокож мъж, главен телохранител на Мендарк.

Пазители: Устройства за наблюдение и вдигане на тревога в Шазмак.

Паш-лар: Уелмеката дума за Огледалото на Аакан.

Пендер: Лодкар, за когото са настъпили трудни времена.

Перионска империя: Великата империя на Кандор. Рухва, когато Перионско море пресъхва.

Питлис: Велик ааким от далечното минало, заради чието простодушие могъщият град Тар Гаарн пада в ръцете на Рулке. Той е архитектът, сътворил Тар Гаарн и Алсифър. Рулке го убива.

Порт Кардасон: Пристанището на Туркад.

Послание: Мисли или чувства, предадени от едно съзнание на друго.

Правници: Арбитри при Голям събор в Туркад. Те отговарят и за правосъдието в града.

Празникът на Чантед: Ежегоден празник в Чантед, на който учителите и учениците в Школата разказват Преданията.

Предание за Възбраната: Най-великото от Великите предания. Сказание за унищожаването на златната флейта от Шутдар. Възбраната откъсва Сантенар от другите два свята.

Предания: Огромната сбирка от летописи, които обхващат над четири хилядолетия от историята на Сантенар. Преданията се състоят от исторически документи, съставени от летописците, също от сказания, песни и легенди на народите в Сантенар и на нашествениците от други светове. Културата на Сантенар е неразделно преплетена с Преданията и най-съкровеният копнеж на всеки е да бъде споменат в тях.

„Предания на аакимите“: Обобщение на древната история на този народ, съставено скоро след построяването на Шазмак.

Предъл: Крепостен град на Широкия път.

Принуда: Разновидност на Тайното изкуство, начин да наложиш някому постъпка против волята му.

Прочистването: Поредица от войни между кароните и аакимите преди повече от хилядолетие, опустошили почти напълно Сантенар.

Пътят между световете: Тайни, неспирно променящи се и невеществени проходи, които дават възможност за трудното прехвърляне между Трите свята. Затворен от Възбраната.

Раел: Ааким, братовчед на Каран.

Разгадаване: Откриване на истината. Метод, чрез който принуждават човек да каже цялата истина.

Разказвач: Човек, овладял ритуалните сказания, които съставляват Преданията на Сантенар.

Рейчис: Иконом на Каран в Готрайн.

Рула: Магистър преди Мендарк. Смятана за най-великия магистър.

Рулке: Карон от Аакан, известен и като Великия предател. Той примамва Шутдар на Аакан, за да създаде златната флейта, и това е началото на последвалите затруднения. След Прочистването е затворен в Нощната пустош, докато не бъде намерен начин за прогонването му обратно на Аакан.

Сантенар, Сант: Най-малкият от Трите свята, обитаван от народите на коренната раса. Сард: Високо дърво, преобладаващо в мочурливите гори на Орист.

От кората му се произвеждат хартия за свитъци, а от сладкия му сок – напитка.

Светлик: Устройство от кристал и метал, което излъчва мека светлина при докосване.

Свързване, дарба за свързване: Сливане на умовете, чрез което хората с дарбата за усет споделят мисли и чувства и се подкрепят душевно. Понякога се използва за налагане на собствената воля над околните.

Синдици: Управляващият съвет на аакимите, понякога изпълнява съдийски функции. Никой не може да изрече лъжа пред тях на официален процес.

Сит: Свободен град и търговска държава, построен на остров в река Гар, в западен Ягадор.

Сифтах: Рибарско градче на североизточния бряг на Мелдорин.

Стасор: Град на аакимите в източен Лоралин.

Страшните пазители: Уелмите.

Сундор: Някога значим град в централен Мелдорин, сега е село.

Събранието: Комитетът, управляващ Туркад. Проявява безсилие в критични моменти.

Светът (също Съветът на Ягадор, Съветът на Сантенар, Великият съвет, Висшият съвет): Съюз на могъщите. Заедно с аакимите е създал Нощната пустош и е прогонил Рулке там. След това има две задачи – да продължи великия си замисъл и да бди над Рулке.

Тайната на кароните: Методите за изработката и използването на флейтата.

Тайното изкуство: Магьоснически или чародейски похвати.

Талалейм: Един от Трите свята – светът на феилемите. Осеян с красиви планини и гъсти гори.

Талия: Доверена помощничка на Мендарк. Тя е чародейка и майсторка на боя със и без оръжие.

Тар: Сребърна монета в обръщение почти навсякъде из Мелдорин. Достатъчна е да изхрани едно семейство няколко седмици.

Тар Гаарн: Главният град на аакимите във времето преди Прочистването. Бил е разположен източно от Крандор.

Творение: Машина, чието действие отчасти се основава на Тайното изкуство.

Тел: Златна монета със стойността на двадесет сребърни гара.

Тенсор: Предводителят на аакимите. Той е убеден, че неговото предназначение в живота е да възвърне величието на своя народ и най-сетне да отмъсти на Рулке, който ги е предал и съсипал. Горд до безразсъдство.

Тилан: Военачалник в Ягадор и член на Съвета. Интригите му са насочени срещу Мендарк, когото сваля от поста Магистър.

Тилтилуин и Тинтилуин: Два планински върха при прохода от Тулин до Банадор.

Тинтинуин: Вулканичен връх южно от Тулин.

Тиртракс: Главният град на аакимите в Големите планини.

Толрайм: Град в северен Банадор близо до Готрайм, семейното имение на Каран.

Трикръвен: Двоен мелез – човек с кръв от Трите свята, от трите различни човешки раси. Появяват се извънредно рядко и понякога имат забележителни способности.

Трите свята: Сантенар, Аакан и Талалейм.

Тръско: Капитанът на охраната в Школата и единствен приятел на Уистан.

Тулин: Селце в планините южно от Чантед. Там живее Шанд.

Туркад: Градът, неподвластен на времето, най-древен в цял Сантенар. И най-покварен. Населението му е голямо. Разположен е при устието на река Сабот на брега на Туркадско море. Там е седалището на Съвета и на Магистъра.

Туркадско море: Дългото море, което разделя Мелдорин и континента Лоралин.

Търлю: Озлобен, провалил се летописец, сега сенешал на Уистан.

Уан Баре: Планините на гарвана. Ялкара, Майсторката на заблудите, е имала там своя твърдина – Хависард. Злокобно място.

Уелми: Сега са слуги на Игър, неговите страшни пазители. Преди са се наричали гашади.

Уистан: Седемдесет и четвъртият Наставник в Школата на Преданията.

Уолф: Контрабандист, който отвежда Мейгрейт и Каран до Физ Горго.

Фейеламор: Предводителка на фейлемите, която идва на Сантенар скоро след Рулке, за да държи под око кароните и да поддържа равновесието между световите. Господарка на Мейгрейт.

Фейлеми: Човешката раса, която първоначално обитава света Талалейм. Дребни начумерени хора, на които пращата традиция забранява да си служат с машини и особено с магически пособия, затова пък са майстори на предрешването и илюзиите. Заради Възбраната групата на Фейеламор остава по неволя на Сант и неуморно търси път към дома си.

Фейчанд: Името, с което се представя Фейеламор, когато се крие от света.

Физ Горго: Крепостен град в Орист, наводнен в древността, а сега възстановен. Твърдината на Игър.

Флейтата (също Златната флейта): Устройство, сътворено на Аакан от гениалния ковач Шутдар тю заръка на Рулке. Шутдар го открадва и го отнася на Сантенар. Ако с устройството си послужи някой от надарените, може да отвори Пътя между световите. Шутдар го унищожава в дните на Възбраната.

Фолк: Равна суха местност северно от Чантед.

Фърн: Майчиното родово име на Каран от Банадор.

Халал: Жена от расата на фейлемите, сестра на Еламай.

Хана: Възпитателка на Мейгрейт в детството ѝ.

Хасиен: Жена, живееща с Пендер в Нарн.

Хения: Жена от народа на зейните. Член на Съвета на Ягадор.

Хечет, Портата на Хечет: Малък град западно от Чантед, някогашно важно средище.

Хид: Средзимният ден. Четвъртият ден от ендре, средзимната седмица. Смята се за ден на лоши поличби.

Хулинг: Кулата, където Шутдар унищожава флейтата и сакатото момиче е убито.

Цитаделата: Седалището на Магистъра в Туркад, огромно укрепено здание.

Чакалот: Едро водно влечуго, донякъде подобно на крокодил. Чантед: Град в северен Мелдорин, разположен в планинското подножие. Там се намира Школата на Преданията.

Чард: Вид чай.

Чейни: подчинен на Игър.

Шазмак: Забравеният град на аакимите в планините западно от Банадор.

Шанд: Старец, който прислужва в странноприемница в Тулин, но не

е само какъвто изглежда. Помага на Каран да напусне Туркад и да стигне Катаза, прекосявайки Сухото море.

Школата на Преданията: Най-старата школа за подготовка на хората, които ще станат летописци или разказвачи на Преданията, или пък обикновени бардове и кралски певци. Основана е в Чантед скоро след налагането на Възбраната.

Широкият път: Главният път от север на юг в централните области на остров Мелдорин.

Шутдар: Човек от коренната човешка раса на Сантенар, създател на златната флейта. След като унищожава себе си и флейтата, настъпва Възбраната, която затваря Пътя между Световете.

Юлис: Съдържателка на кръчма в Туркад. Може да достави всичко на определена цена.

Ягадор: Земите между планините и Туркадско море.

Ялкара: Демоничната властителка, Майсторката на заблудите. Тя е третата от кароните, дошли на Сантенар да намерят флейтата и да я върнат на Аакан. Присвоява си Огледалото, за да открие чрез него пролука във Възбраната. Избягва от Сант, без да вземе Огледалото.

КРАЙ

© 1999 Иън Ървайн
© 2006 Владимир Зарков, превод от английски

Ian Irvine
The Way Between the Worlds, 1999

Сканиране, разпознаване и редакция: сесге, 2008

Издание:

Иън Ървайн. Пътят между световете
Американска, първо издание
ИК „Бард“, 2006

Превод: Владимир Зарков
Редактор: Мария Василева

Художествено оформление на корица: Петър Христов, „Megachrom“
Компютърна обработка: Линче Шопова, ИК „Бард“
Формат 60/90/16. Печатни коли 31

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8990>]